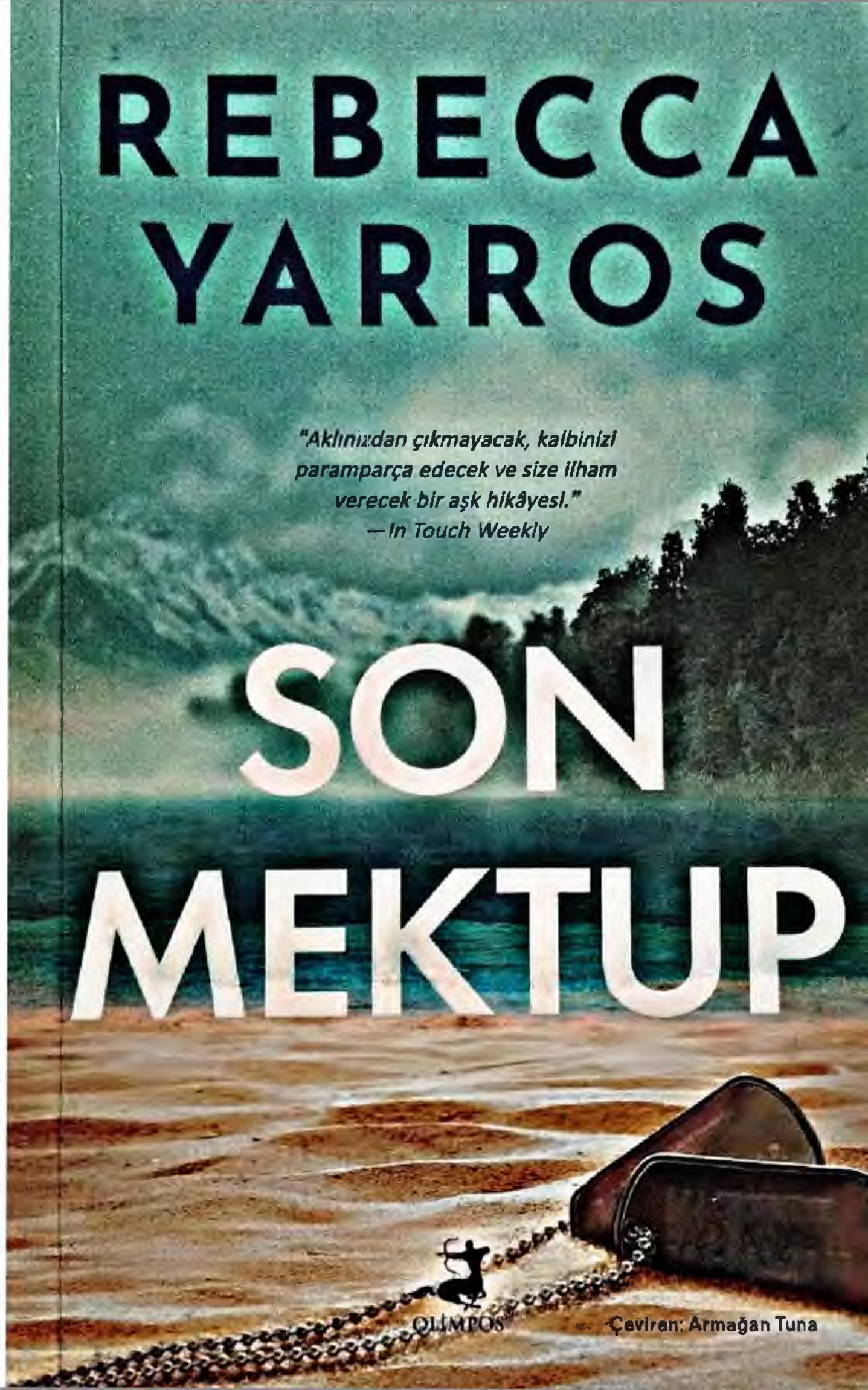
REBECCA YARROS

"Aklınızdan çıkmayacak, kalbinizi paramparça edecek ve size ilham verecek bir aşk hikâyesi."
—In Touch Weekly

SON MEKTUP

OLİMPOS

Çeviren: Armağan Tuna

"NEFES KESEN, DUYGUSAL BİR ROMAN."
–JILL SHALVIS, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

Beck,

Eğer bu mektubu okuyorsan falan filan işte. Son mektup meselesini biliyorsun zaten. Sen kurtuldun. Ben yapamadım. Suçlu hissetmeyi hemen bırak çünkü biliyorum ki beni kurtarmak için bir şansın olsaydı muhakkak yapardın.

Senden istediğim tek bir şey var: Ordudan ayrıl ve Telluride'a git.

Küçük kız kardeşim Ella ikizlerini tek başına yetiştiriyor. Fazlasıyla bağımsızdır ve kimsenin yardımını kolay kolay kabul etmez ama büyükannemizi, ebeveynlerimizi ve şimdi de beni kaybetti. Bu kadarı herhangi birinin katlanamayacağı kadar fazla. Adil değil.

Son bir şey daha: Senin bilmediğin, Ella'nın ailesini paramparça eden başka bir mesele daha var. Yardımına ihtiyacı olacak.

Yani, eğer artık hayatta değilsem Ella'ya destek olamayacağım demektir. Bu süreçte ona yardım edemeyeceğim. Ama sen yapabilirsin. O yüzden, en yakın arkadaşım olarak, sana yalvarıyorum; git ve kız kardeşimle, ailemle ilgilen.

Bu süreci yalnız yaşamasına izin verme.

Ryan

THG
0458417
YTD

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

ISBN 978-625-5919-44-1
9 786255 919441
OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

Son Mektup
Rebecca Yarros
Orijinal Adı: The Last Letter

© 2025, Olimpos Yayınları
© 2019, Rebecca Yarros

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Armağan Tuna
Editör: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Aydan Yalçın
Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

1. Baskı: Ağustos 2025
ISBN: 978-625-5919-44-1

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

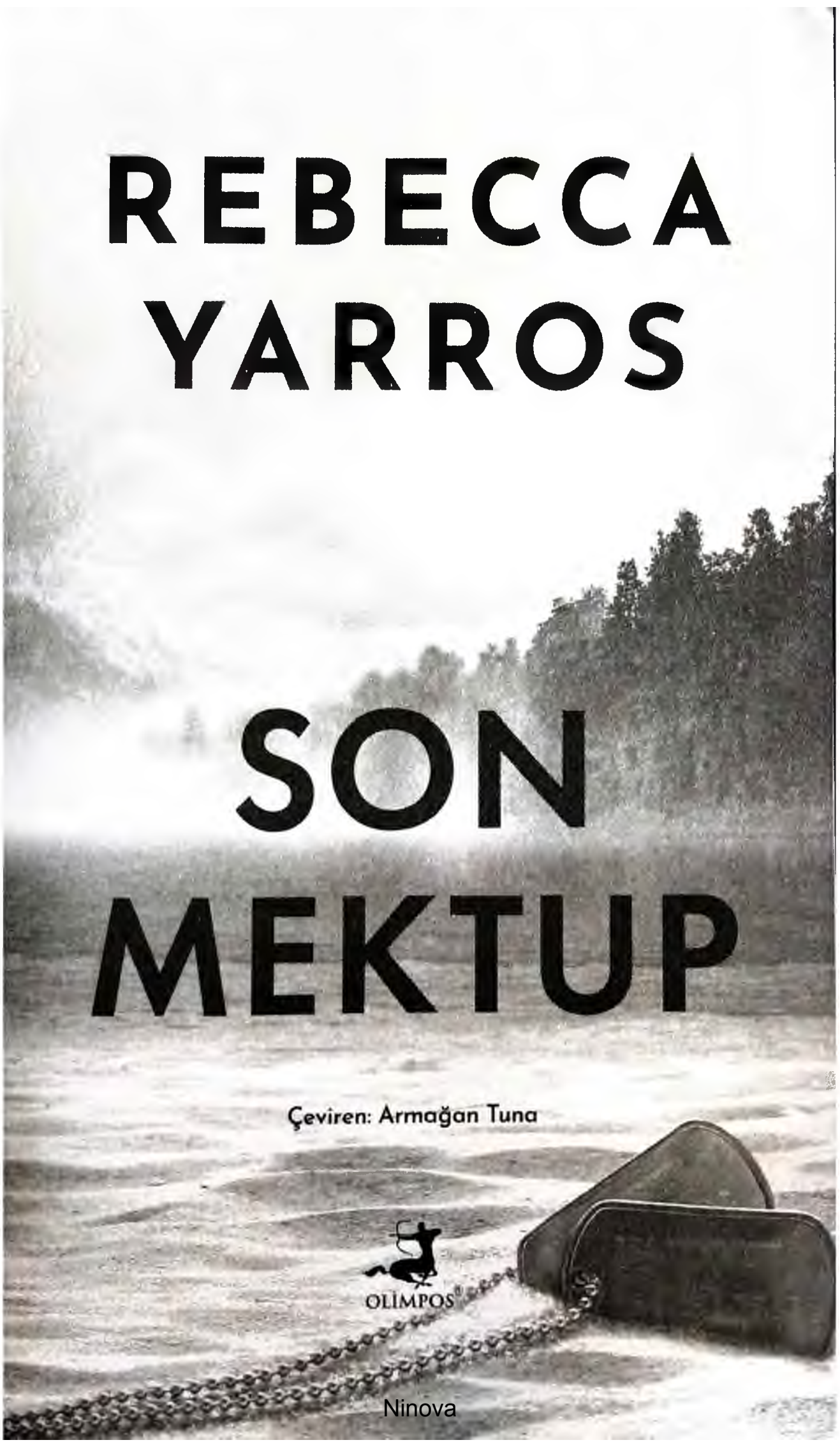
OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com.tr

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

REBECCA YARROS

SON MEKTUP

Çeviren: Armağan Tuna

OLİMPOS

Ninova

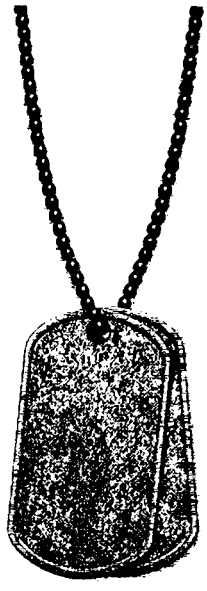

Kanserle savaşan tüm çocuklara:

*%10'luk yaşama ihtimalini,***
kalbinin %100'üyle yenen David Hughes'a.

Ve Beydn Swink gibi ruhları
bedenlerinden daha güçlü olan herkese.
Asla unutulmayacaksınız.

Duzenleme
Ny.ozlem

BİRİNCİ BÖLÜM

Beckett

Mektup #1

Sevgili Kaos,

En azından abim insanların sana böyle seslendiğini söylüyor. Abime, arkadaşlarından herhangi biri fazladan mektup ister mi diye sorduğumda bana verdiği isim seninkiydi.

O hâlde merhaba, ben Ella. Mektuplaşmada-gerçek-isim-verilmeyecek kuralını biliyorum. Bu mektupları abim orduya katıldığından beri yazıyorum, gerçi sanırım sen de abim kadar uzun süredir ordudasın.

Şimdi, sen bu mektubu çoğu adamın yaptığı gibi "Teşekkürler ama kalsın," diyerek kenara atmadan önce, bu mektubun senin için olduğu kadar benim için de olduğunu bilmen gerek. Bunun, her şeye burnunu sokan küçük kasabanın meraklı gözlerinden uzakta içimi dökebileceğim bir sığınak olacağını düşünürsek aslında benim seni kullandığımı söyleyebiliriz.

Yani, eğer bana kulak istersen çok memnun olurum ve karşılığında ben de seni memnuniyetle dinlerim. Ayrıca, çok güzel fıstık ezmeli kurabiye yaparım. Şayet

kurabiyeler bu mektupla birlikte gelmediyse git ve bunun hesabını abime sor çünkü kurabiyelerini çalmış demektir.

Nereden başlasam? Kulağa kendime bir partner arıyormuşum gibi gelmeden kendimi nasıl tanıtabilirim? Seni temin ederim ki kendime —çok uzaklarda olan— bir mektup arkadaşından başka bir şey aramıyorum, buna yemin edebilirim. Askerler o anlamda bana çekici gelmiyor. Hatta erkekler genel olarak çekici gelmiyor da diyebiliriz. Karşı cinsten hoşlanmadığımdan değil. Sadece erkeklere ayıracak vaktim yok. Peki neye vaktim var biliyor musun? Bu mektubu tükenmez kalemle yazmaktan duyduğum derin pişmanlığa.

Ben evin küçük çocuğuyum ama kesin abim sana bunu çoktan söylemiştir. Çenesi oldukça düşüktür, bu yüzden eminim iki çocuğum olduğunu da biliyorsundur. Evet, ben bekâr bir anneyim ve hayır, seçimlerimden pişmanlık duymuyorum. Dostum, herkesin bana bunu sormasından ya da soracakmış gibi bakmasından bıktım usandım.

Bu son satırı az daha silecektim ama gerçek bu. Üstelik her şeyi baştan yazamayacak kadar tembelim.

Yirmi dört yaşındayım ve ikizlerin sperm donörüyle taş çatlasın üç saniyeliğine falan evli kaldım. Bu da çizgilerin pembeye dönmesine, doktorun iki kalp atışı duyuyorum demesine ve onun gecenin köründe pılını pırtını toplayıp kaçmasına yetecek kadar kısa bir süre. Hiçbir zaman çoluk çocuğa karışmak isteyen biri olmamıştı ve dürüst olmak gerekirse, hayatımız o olmadan çok daha iyi.

Çocuklu bir mektup arkadaşı sana göre değilse alınmam. Ama o zaman kurabiyelerden de olursun.

Kurabiyeler sadece mektup arkadaşları içindir. Bekâr bir anneyle mektup arkadaşı olmak senin için sorun değilse okumaya devam edebilirsin.

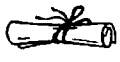
İkizlerim beş yaşında. Eh, hesabı doğru yaptıysan, onları on dokuz yaşında dünyaya getirdiğimi anlamış olmalısın. Onları tek başıma yetiştirmeye karar verip küçük kasabamızı şoka uğrattığım yetmezmiş gibi, büyükannemin ölümünün ardından Solitude'un başına geçerek kasaba sakinlerini kalp krizinin eşiğine getirdim. Sadece yirmi yaşındaydım, ikizler hâlâ çok küçüktü ve bu pansiyon büyükannemin bizi büyüttüğü yerdi, dolayısıyla çocuklarımı yetiştirmek için gözüme iyi bir yer gibi görünmüştü. Hâlâ da öyle.

Bakalım... Hayatım neredeyse Maisie ve Colt'tan ibaret. İyi anlamda elbette. Onlara karşı son derecede korumacıyım ve bunun farkındayım. Aşırı tepkiler vermeye ve etraflarına kale duvarları örmeye meyilliyim, bu da beni biraz münzevi bir insan yapıyor ama hey, daha büyük kusurları olan insanlar da vardır elbette, değil mi? Maisie, çocuklarımdan sessiz olanı ve genelde onu elinde bir kitapla bir köşeye saklanmış hâlde buluyorum. Colt'a gelince... genelde olmaması gereken bir yerde yapmaması gereken bir şey yapıyor. İkizler çılgın olabiliyorlar ama sorsan sana iki kat daha muhteşem olduklarını söyleyeceklerdir.

Peki ben? Ben her zaman ne yapmak zorundaysam onu yapıyorum ve istediğim ya da asıl yapmam gereken şeyi asla yapmıyorum. Ama sanırım bu anne ve patron olmanın doğasında var. İşten bahsetmişken, burada gün başlamak üzere, o yüzden en iyisi bu kutuyu kapayıp göndereyim.

İstersen yanıt yazarsın. Yazmazsan da anlarım. Sadece Colorado'dan sana sevgilerini gönderen biri olduğunu bil yeter.

Ella

Bugün, ağzımdan ikinci küfrün çıkması için harika bir gün olurdu.

Genelde, topyekûn görevlere çıktığımızda her şey *Groundhod Day* filmine benzerdi. Aynı saçmalık, farklı gün. Monotonluğun insanı rahatlatan, neredeyse öngörülebilir bir düzeni vardı.

Yalan yok, ben monotonluğun hastasıydım.

Rutinler öngörülebilir şeylerdi. Güvenliydi, daha doğrusu burada ne kadar olabilirse o kadar güvenliydi. Bir aydır asla *ayak basmadığımız* bir ülkede, gizli bir lokasyondaydık ve burayla ilgili rahatlatıcı olan tek şey yine bu rutinlerdi.

Bugününse rutinlerle uzaktan yakından alakası yoktu.

Görev tamamlanmıştı, her zaman tamamlanırdı ama bir bedeli vardı. Her daim bir bedel ödenmesi gerekirdi ama son zamanlarda bu bedeller biraz ağır olmaya başlamıştı.

Ellerime baktım ve parmaklarımı açıp kapadım çünkü bunu hâlâ yapabiliyordum. Peki ya Ramirez? O, bugün o becerisini kaybetmişti. Adam yeni doğmuş bebeğini ancak protez koluyla kucağına alabilecekti.

Kolumu kaldırıp köpek oyuncağı Kong'u fırlattım ve oyuncak berrak mavi gökyüzünün altında kırmızı bir şerit gibi süzüldü. Burayla ilgili tek temiz şey gökyüzüydü. Ya da belki de bugün her şeyin kirli olduğunu hissettiğiniz o günlerden biriydi.

Havoc büyük adımlarla son sürat koşarken gözünü hedefine dikmişti, ta ki...

"Vay be, bu kız çok iyi," dedi Mac arkamdan gelerek.

"O en iyisi." Omzumun üzerinden Mac'e bir bakış attım sonra gözlerimi bana doğru koşan Havoc'a çevirdim. Bulunduğumuz yere gelebilmesi için öyle olması gerekiyordu; teknik açıdan var olmayan en üst seviye bir askeri birliktik. Havoc bir özel harekât köpeğiydi, bu da onun herhangi bir askeri köpekten katbekat üstün olduğunu gösteriyordu.

Üstelik o benimdi, bu da doğal olarak onun en mükemmel köpek olduğu anlamına geliyordu.

Kızım, otuz kilo ağırlığında muhteşem bir Labrodor'du. Ayaklarımın dibinde durduğunda siyah tüyleri kum zeminde parlıyordu. Oturdu ve dans eden gözleriyle Kong'u bana uzattı. Oyuncağı ağzından alırken yumuşakça, "Bu son," dedim.

Ben daha oyuncağı fırlatmak için kolumu bile kaldırmadan o çoktan yerinden fırlamıştı.

Havoc'un yeterince uzaklaşmasını beklerken, "Ramirez'den haber var mı?" diye sordum.

"Kolunu kaybetti. Dirsekten aşağısı yok."

"Ssiii–" Oyuncağı olabildiğince uzağa fırlattım.

"Küfredebilirsin. Bugüne yakışır." Mac bir aydır kesmediği sakallarını kaşıdı ve güneş gözlüğünü düzeltti.

"Ailesi?"

"Christine onunla Landstuhl'da buluşacak. Yeni eleman gönderiyorlar. Kırk sekiz saat sonra burada olacak."

"O kadar çabuk mu?" Gözden çıkarılması bu kadar kolay insanlardık işte.

"Hareket hâlindeyiz. İçtima beş dakikaya başlayacak."

"Tamamdır." Bir sonraki gizli lokasyona gidecekmişiz gibi görünüyordu.

Mac koluma baktı. "Kolunu kontrol ettirdin mi?"

"Doktor dikiş attı. Sadece bir sıyrık, delirmeni gerektirecek bir şey yok." Bedenimi kaplayan düzinelerce yara izine eklenecek bir yenisi daha sadece.

"Belki de senin, seni delirtecek bir kadına ihtiyacın vardır."

En yakın arkadaşıma göz ucuyla ters ters baktım.

"Ne var?" diye sordu abartılı abartılı omuz silkerek, sonra da başıyla Kong'u ilk kez atıyor olsam da otuz altıncı kez atıyor olsam da aynı heyecanla koşturarak yanımıza dönen Havoc'u işaret etti. "Hayatındaki tek kadın o olamaz, Gentry."

"O sadık, göz alıcı, saklanmış bombaları bulabiliyor ya da seni öldürmek isteyen birini alaşağı edebiliyor. Kızımın ne eksiği varmış?"

"Eğer bunu sana benim söylemem gerekiyorsa sen yardım edilecek noktayı çoktan aşmışsın demektir."

Küçük yerleşkemize geri döndük. Açıkçası burası etrafında birkaç binadan başka hiçbir şey olmayan bir avludan ibaretti. Her şey kahverengiydi. Binalar, araçlar, ayağımızın altındaki toprak ve hatta gökyüzü bile bundan nasibini almış görünüyordu.

Harika. Kum fırtınası geliyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok. Garnizondayken bir sıkıntı çekmiyorum," dedim Mac'e.

"Chris Pratt'e benzeyen şu hâlinle problem yaşamadığının farkındayım, göt herif. Ama dostum..." Ekipteki diğer çocukların olduğu avluya girmeden önce beni kolumdan çekip durdurdu. "Senin kimseyle düzenli bir ilişkin yok."

"Ne olmuş yani? Senin de yok."

"Doğru, şu sıralar bir sevgilim yok. Ama bu, kimseyle bağım olmadığı anlamına gelmez, bu hayatta umursadığım insanlar var ve onlar da bana değer veriyorlar."

Neden bahsettiğini biliyordum ama burası ne yeri ne de zamanıydı. Hatta bu konuyu konuşmanın doğru olduğu bir an *hiç olmayacaktı.* Konuyu daha fazla deşmesine izin vermeden sırtını sıvazladım.

"Bak, istersen Doktor Phil'i arayıp fikrini sorabiliriz ya da buradan defolup gider ve bir sonraki görevin peşine düşeriz." Devam etmek ve ileriye bakmak, bunlar benim için her zaman

çok kolay olmuştu. İnsanlara bağlanmamamın ve düzenli bir ilişki kurmamamın sebebi sadece bunu istememedi, beceremiyor oluşum değil. Herhangi bir insana, bir yere ya da bir eşyaya bağlanmak rahatsız edici ve zahmetli ya da başınıza bela açacak şeylerdi. Çünkü bu hayatta kesin olan tek bir şey vardı, o da değişimin kaçınılmaz olduğu.

"Bak, ben ciddiyim." Kısılmış gözlerinde on yıllık arkadaşlığımızda daha önce defalarca gördüğüm ve çok iyi bildiğim bir ifade vardı.

"Evet, tamam ama ben de ciddiyim. Keyfim yerinde. Hem seninle ve Havoc'la oldukça düzenli bir ilişkim var. Geri kalan herkes de cabası."

"Mac! Gentry!" Williams kuzeydeki binanın kapısından sesleniyordu. "Hadi gidelim!"

"Geliyoruz!" diye bağırdım.

"Bak, içeri girmeden önce bir şey söylemem gerek, yatağının üzerine bir şey bıraktım." Mac sakalını sıvazladı ki bu da onun gergin olduğunun işaretiydi.

"Bu konuşmadan sonra her ne bıraktıysan ilgilenmiyorum." Havoc'la birlikte içtimaya doğru yürümeye başladık. Kanımın şimdiden, burayı geride bırakmak ve bizi nelerin beklediğini görmek için kaynamaya başladığını hissetmiştim.

"Mektup bıraktım."

"Kimden? Tanıdığım herkes o odada." Boş avludan geçerken önümüzdeki kapıyı işaret ettim. Bir koruyucu aile evinden diğerine savrulup durunca, üstüne bir de on sekizine basar basmaz orduya yazılınca olan buydu işte. Tanımaya değer bulduğun bir avuç insan, Blackhawk helikopterini ancak dolduruyordu ve biz bugün çoktan bir kişi eksilmiş, Ramirez'i kaybetmiştik.

Dediğim gibi, bağlanmak rahatsız edici ve zahmetliydi.

"Mektup kız kardeşimden."

"Efendim?" Elim pas tutmuş kapıda donakaldı.

"Beni duydun. Kardeşim Ella'dan dedim."

Kafamın içindeki defteri gözden geçirdim. Ella. Sarışın, harika bir gülümsemesi, altında durduğum tüm gökyüzlerinden daha mavi gözleri, nazik bakışları olan o kadın. Mac son on yıldır herkese onun fotoğraflarını gösterip duruyordu.

"Gentry, yapma ama. Fotoğrafını mı göstereyim illa?"

"Ella'nın kim olduğunu biliyorum. Yatağımda ne demeye ondan gelen bir mektup var?"

"Sadece bir mektup arkadaşına ihtiyacın olduğunu düşündüm." Bakışlarını kir pas içindeki botlarına çevirdi.

"Mektup arkadaşı mı? Kardeş okuluna mektup yazması gereken bir beşinci sınıf öğrencisi gibi mi görünüyorum?"

Havoc yamacıma geldi, gövdesini bacaklarıma dayadı. Her hareketime karşı duyarlıydı, ruh hâlimdeki en ufak değişiklikleri bile sezebilirdi. Bizi yenilmez bir ekip yapan da tam olarak buydu işte.

"Hayır, öyle değil..." Kafasını sağa sola salladı. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Ufak bir paket almaya ihtiyacı olan biri olup olmadığını sordu, senin de ailen olmadığından..."

Söylene söylene ilerleyip hışımla kapıyı açtım ve onu dımdızlak ortada bıraktım. Belki kumlardan bazıları ağzının içine dolar da o çenesini kapardı. *A*'yla başlayan o kelimeden nefret ediyordum. İnsanlar sürekli kendi aileleri hakkında atıp tutar, durmadan şikâyet ederlerdi. Ama senin bir ailen olmadığını fark ettiklerinde onların gözünde tedavi edilmesi gereken bir deli, düzeltilmesi gereken bir sorun ya da en kötüsü acınması gereken birine dönüşen sen oluyordun.

Kimsenin bana acımasına ihtiyacım yoktu. O kadar yoktu ki o kadar olur.

"Tamam, millet." Yüzbaşı Donahue on kişilik ekibimizi –artık bir kişi eksiktik– yuvarlak masasının etrafında topladı. "Size kötü bir haberim var, maalesef eve dönmüyoruz. Yeni bir görevimiz var."

Etrafımdaki herkes –şüphesiz eşlerini, çocuklarını özlemişlerdi– sızlanmaya başlayınca, birine bağlanmak konusundaki düşüncelerim iyice pekişti.

Çaylak, komodin olarak kullandığım manevra sandığının üzerinden düşürdüğü ıvır zıvırları toplamak için telaşla koştururken, "Sen ciddi misin, Yeni Çocuk?" diye söylendim.

"Özür dilerim, Gentry," diye mırıldandı yerdeki kâğıtları toplarken. Temel eğitiminden yeni çıkmış, hiçbir koşulda bu ekipte olmaması gereken tipik bir Amerikalıydı. En az birkaç yıla ve ellerinin iyice sağlamlaşmasına ihtiyacı vardı, bu da böylesine büyük bir torpili yapacak biriyle tanış olduğu anlamına gelirdi.

Havoc başını ona doğru eğdikten sonra bana baktı.

Kulaklarının arkasını kaşırken sakince, "Yeni geldi," dedim.

"İşte burada," dedi çocuk ve elindeki ıvır zıvır yığınını uzattı, sanki sakar olduğu için onu birlikten atacakmışım gibi kocaman açılmış gözlerle bana bakıyordu.

Tanrım, umarım silahını komodinimden daha iyi kullanabiliyordur.

Bana verdiği yığını, Havoc'un yatağımda henüz işgal edemediği küçük bir alana koydum. Düzenlemek sadece birkaç dakikamı aldı. Çeşitli konulara odaklanan, bir kısmını okuduğum dergiler ve... "Lanet olsun."

Ella'nın mektubu. Neredeyse iki haftadır elimdeydi ve henüz açmamıştım.

Ama atmamıştım da.

"Açacak mısın?" diye sordu Mac, baş belalarına has bir zamanlamayla.

"Neden hiç küfretmiyorsun?" diye sordu Yeni Çocuk aynı anda.

Mac'e ters ters bakarak mektubu yığının en altına koydum ve en üstteki dergiyi elime aldım. Arama-kurtarmadaki yeni teknikler üzerine bir makale vardı.

"Tamam. Yeni Çocuk'a cevap ver." Mac gözlerini devirdi ve ellerini başının arkasında kavuşturarak ranzasına uzandı.

"Evet, benim adım Johnson..."

"Hayır, senin adın Yeni Çocuk. Sen henüz bir ismi hak etmedin," diye düzeltti onu Mac.

Çocuk, yavru köpeğini tekmelemişiz gibi görünüyordu, hâline acıyıp sorusuna cevap verdim.

"Biri bana küfürlü konuşmanın, kelime dağarcığı kısıtlı insanların sığındığı bir bahane olduğunu söyledi. İnsanı bayağı ve eğitimsiz gösteriyormuş. O yüzden küfretmeyi bıraktım." Tanrı biliyor ya, bu hayatta birçok dezavantajım vardı. Başımdan geçen boktan şeyleri ifşa edercesine konuşmama gerek yoktu.

"Hiç mi?" diye sordu Yeni Çocuk öne eğilerek, sanki pijama partisindeymişiz gibi.

"Sadece kafamın içinde," dedim dergideki başka bir makaleye geçerken.

"Gerçekten askeri bir köpek mi? Çok... tatlı görünüyor," dedi Yeni Çocuk Havoc'a doğru uzanırken.

Kızım aniden kafasını kaldırıp ona dişlerini gösterdi.

"Evet, tatlıdır ve evet, seni bir emrimle öldürür. O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve bir daha ona elini sürmeye kalkma. O evcil bir hayvan değil." Ciddi olduğunu göstermesi için Havoc'un birkaç saniye hırlamasına müsaade ettim.

"Sakin ol," dedim elimi boynunun kenarında gezdirirken. Gerginlik vücudundan ânında akıp gitti ve az önceki olay hiç olmamış gibi bana bakarak ayaklarımın dibine kıvrıldı.

"Sorun sende değil, Yeni Çocuk," dedi Mac. "Havoc tek bir erkeğe ilgi duyan kadınlardan ve o erkek kesinlikle sen değilsin."

"Sadık ve ölümcül," dedim sırıtarak, bir yandan da Havoc'u sevmeye devam ediyordum.

"Bir gün," dedi Mac yatakta bacağımın yanına kayarak düşen mektubu işaret ederek.

"O gün bugün değil."

"O mektubu açtığın gün saçını başını yolacak ve daha erken okumadığına pişman olacaksın." Ranzasının üzerinden eğildi ve bir kutu fıstık ezmeli kurabiye çıkardı. Kurabiyelerden birini ancak bir porno filminde duyacağınız bir inlemeyle yemeye başladı.

"Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim," diye inledi. "Çok lezzetli."

Güldüm ve mektubu yığının en altına geri koydum.

"Biraz uyu, Yeni Çocuk. Yarın bol aksiyonlu bir gün olacak."

Çocuk başını onaylarcasına salladı. "Hep bunu istemişimdir."

Mac ve ben manidar ifadelerle birbirimize baktık.

"Bunu yarın akşam da söyleyecek misin göreceğiz. Şimdi biraz dinlen ve eşyalarımı devirmeyi bırak yoksa çağrı ismin Sakar olur."

Gözleri dehşetle açıldı ve yatağına gömüldü.

Yeni Çocuk üç gün sonra öldü.

Johnson. Doktor'un hayatını kurtarırken ölmüş ve ismiyle çağrılmayı hak etmişti.

Herkes uyurken ben gözümü kırpmadım, bakışlarım sürekli boş ranzaya kayıyordu. O çocuk buraya ait değildi, hepimiz bunu biliyorduk ve bu konudaki endişelerimizi dillendirdik. O çocuk daha hazır değildi. Ne göreve çıkmaya, ne birliğimizin hızına ne de ölüme.

Ama bunlar ölümün zerre umurunda değildi.

Saat on ikiyi vurdu ve ben, artık yirmi sekiz yaşındaydım.

İyi ki doğdum.

Görevdeyken yaşanan ölümler beni her zaman farklı şekilde etkilerdi. Genelde iki kategorim vardı. Ya halı altına süpürür ve hayatıma devam ederdim ya da fâniliğim bir anda elle tutulur bir gerçek olup yüzüme çarpardı. Belki doğum günüm olduğu için belki de Yeni Çocuk'un henüz çok genç olmasındandı ama bu ölüm kafamda ikinci kategoriye girmişti.

Selam Ölüm, ben Beckett Gentry.

Mantık olarak, görev bittiğinden ya birkaç gün içinde evlerimize gideceğimizi ya da cehennemin dibindeki başka bir bölgeye gönderileceğimizi biliyordum. Ama o anda, biriyle bağ kurma ihtiyacım öyle yüksekti ki göğsüme oturan bir ağırlık gibiydi resmen.

Birine bağlanmak falan değil, dedim kendime. O iş yaştı, başa bela açardı.

Ama ihtiyacım olan, omuz omuza çarpıştığım silah arkadaşlarımdan ya da benim için bir aile ferdine en yakın kişi sayılabilecek Mac'le olan arkadaşlığımdan daha farklı bir iletişim kurabilmekti.

Ani bir hareketle el fenerimi ve dergi yığınlarının altına tıktığım mektubu aldım.

Feneri omuzumun üzerinde dengeleyerek mektubu yırtıp açtım ve bir kadının elinden çıktığını belli eden düzgün bir el yazısıyla doldurulmuş kâğıdı açtım.

Mektubu, bir kez, iki kez... defalarca okudum ve kelimeleri, yıllar boyunca fotoğraflarda yüzünü gördüğüm kadınla birleştirdim. Onun, sabahın erken saatlerinde mektubu yazmak için kendine birkaç dakika ayırdığını hayal ederek gününün nasıl geçtiğini merak ettim. Nasıl bir adam hamile karısını terk edip giderdi? *Şerefsizin teki.*

Nasıl bir kadın daha kendisi çocuk sayılabilecekken iki çocuğun bakımını ve bir iş yerinin idaresini sırtlanırdı? *Çok ama çok güçlü bir kadın.*

Tanımam gereken, güçlü ve başının çaresine bakabilen bir kadın. İçimde beni kasıp kavuran bu delice istek rahatsız edici ve inkâr edilemezdi.

Elimden geldiğince sessiz hareket etmeye çalışarak bir kâğıt ve kalem çıkardım.

Yarım saat sonra zarfı kapayıp Mac'in omzuna fırlattım.

"N'oluyor ya?" diye bağırarak döndü.

"Kurabiyelerimi istiyorum." Her bir kelimeyi genelde Havoc'a komut verirken takındığım ciddiyetle üzerine basa basa söyledim.

Herif kahkahayı bastı.

"Ryan, ben ciddiyim." Karşınızdakine ismiyle hitap etmek ciddi olduğunuzu gösterirdi.

"Yapacak bir şey yok, elini çabuk tutan kurabiyeleri kapar." Pis pis sırıttı ve yatağına iyice yerleşti, birkaç saniye sonra yeniden derin bir uykunun kollarındaydı.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce beni duyamayacağını bilerek. "Ella için teşekkürler."

Duzenleme
Ny.ozlem

İKİNCİ BÖLÜM

Ella

Mektup #1

Ella,

Haklısın, abin kurabiyeleri yedi. Ama hakkını yiyemem, mektubunu açmakta epey geciktim. Bu mektuplaşma işini yapacaksak birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini düşündüm, sence de öyle değil mi?

Birincisi, insanlarla aram iyi değildir. Bunun için sana birçok bahane sunabilirim ama işin özü insanlarla iyi anlaşamam. Bunu yanlış şeyi söylememe, fazla açık sözlü olmama ya da havadan sudan konuşmayı saçma bulmama ya da başka bir sürü sebebe bağlayabiliriz. Söylememe gerek yoktur ama ben daha önce... şöyle bir düşündüm de hiç kimseye mektup yazmamıştım.

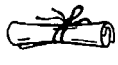
İkincisi, mektubu tükenmez kalemle yazman hoşuma gitti. Demek ki kendine sansür uygulamıyorsun. İnce eleyip sık dokumadan söylemek istediklerini yazıyorsun. Eminim gerçek hayatta da böylesindir, aklına yeleni söylüyorsundur.

Sana benimle ilyili buradaki denetimin sansürlemeyeceği ne söyleyebilirim bilmiyorum ama şuna ne dersin? Yaklaşık beş dakika önce yirmi sekiz yaşına girdim ve buradaki ar-

kadaşlarım dışında çevremdeki dünyayla en ufak bir bağım yok. Genelde bu durumu sorun etmem ama bu akşam senin yerinde olmak nasıl olurdu diye merak ediyorum. İnsanın bu kadar çok sorumluluğunun olması ve birçok kişinin sana bel bağlaması nasıl bir şeydir acaba? Sana bir soru soracak olsam o da şu olurdu: Bir insanın evreninin merkezi olmak nasıl bir duygu?

En derin saygılarımla,

Kaos

Mektubu, bu sabah geldiği andan beri üç kez okudum, parmaklarım hepsi büyük harflerle yazılmış bu kargacık burgacık yazının üzerinde gezindi. Ryan birliğinde mektup arkadaşlığı yapmamı umduğu biri olduğunu söylediğinde onun aklını kaçırdığını düşünmüştüm.

Abimin görev arkadaşları genelde emniyeti kapalı bir silah kadar dışa dönük olurlardı. Babamız da öyle bir adamdı. Açıkçası, haftalarca yanıt gelmeyince adamın mektup arkadaşlığı teklifimi dikkate almadığını düşündüm. Bir yanım rahatlamıştı, zaten bir sürü şeyle uğraşıyordum. Yine de bembeyaz bir sayfanın yarattığı ihtimaller hakkında söyleyecek bir şey vardı. Asla tanışmayacağım birine içimi dökmenin insanı özgürleştiren tuhaf bir yanı vardı.

Yazdığı mektuba bakacak olursak o da öyle hissetmişti.

Nasıl bir insan yirmi sekiz yaşına gelir de hayatında bir kişi bile... olmaz? Ry, Kaos'un ağzı sıkı ve tabiri caizse kalbine duvarlar örmüş biri olduğunu söylemişti ama bence o sadece... yalnızdı.

"Anne, sıkıldım," dedi Maisie yanımda, sandalyeden sarkan ayaklarını sallayarak.

Mektubu çantama koyarken, "Peki bu durumda ne diyorduk?" diye sordum ahenkli bir sesle.

Dünyadaki en iri mavi gözlerle bana bakarak, "*Sadece sıkıcı insanların canı sıkılır* mı?" diye sordu. Başını yana eğip suratını ekşitti, alnında kırışıklıklar oluşturdu. "Yapacak bir şeyleri olsaydı belki de o kadar sıkıcı olmazlardı."

Başımı iki yana salladım ama gülümsedim ve ona tabletimi verdim.

"Dikkatli kullan, tamam mı?" Tabletin başına bir şey gelirse yenisini alma imkânımız yoktu; hele de bu hafta misafir kabinlerinden üçünün çatısını yenilerken. Zaten çok uzun süredir yapılması gereken tamirat işleri için arazinin arka tarafındaki yirmi beş dönümü satmış ve bu büyümenin parasını çıkarabilmek için araziyi dibine kadar ipotek ettirmiştim.

Maisie başını onaylarcasına salladı, en sevdiği uygulamalara erişmek için tableti açtığında atkuyruğu bir sağa bir sola sallanıyordu. Beş yaşındaki bir çocuğun şu aleti nasıl benden katbekat iyi kullandığı tam bir muammaydı. Colt da bu konuda çok iyiydi, sadece kız kardeşi kadar teknoloji meraklısı değildi. Bunun sebebi çoğunlukla tırmanmaması gereken her yerin tepesine çıkmakla meşgul olmasıydı.

Bakışlarım saate kaydı. Öğleden sonra dört. Doktor çoktan randevuya yarım saat geç kalmıştı, üstelik beni *bu saatte* çağıran da kendisiydi. Ada'nın Colt'a bakmakla ilgili bir sıkıntısı olmadığını biliyordum ama ondan bunu istemek hiç hoşuma gitmiyordu. Altmışlı yaşlarındaydı ve hâlâ dinç olsa da Colt ayak uydurması kolay biri değildi. Ada, onun ele avuca sığmaz bir çocuk olduğunu söylüyordu ve pek de haksız sayılmazdı.

Maisie dalgınca kalçasındaki şikâyet edip durduğu noktayı ovdu. Bu basit şikâyet hafif bir sızıdan ağrıya oradan da bir an olsun kesilmeyen ve geçmek bilmeyen bir acıya dönüştü.

Tepemin tası atıp sekreterliği basmadan önce doktor kapıyı çalıp içeri girdi.

"Merhaba, Ella. Kendini nasıl hissediyorsun, Margaret?" diye sordu Doktor Franklin nazik bir gülümsemeyle, elinde de notları vardı.

"Maisie," diye düzeltti kızım onu ciddiyetle.

"Elbette," diye kabul etti doktor. Bir yandan hafif bir tebessümle bana baktı. Çocukken beni de Doktor Franklin'in muayene ettiğini düşünürsek kesin gözünde hâlâ beş yaşındaydım. Saçlarındaki beyazlar artmıştı, göbeğinde fazladan bir on kilosu olsa da büyükannemle birlikte muayenehanesine ilk girdiğimiz günkü gibi görünüyordu. Küçük kasabamız Telluride'da çok fazla şey değişmezdi. Tabii kayak sezonu başladığında turistler sokaklarımızı Land Rover'larıyla doldururdu ama bu furya da vakti gelince biter ve geriye, hayatına normal akışında devam eden kasabalılardan başka kimse kalmazdı.

Doktor, kızımın göz hizasına inerek, "Bugün ağrın nasıl?" diye sordu.

Maisie sadece omuzlarını silkti ve tabletine odaklandı.

Tableti küçük ellerinden çekip aldım ve bana memnuniyetsizlikle baktığını görünce tek kaşımı kaldırdım.

Derin bir iç çekişle karşılık verdi. Beş yaşındaki bir çocuktan çok daha büyük birinden çıkabilecek bir sesti. Doktor Franklin'e odaklandı. "Her zaman canım acıyor. Sonsuzluk kadar uzun bir süredir canımın acımadığı bir an olmadı."

Doktor açıklamam için bana baktı.

"En az altı hafta oldu."

Doktor başıyla onayladı, sonra da doğrulurken kaşlarını çattı, elindeki not kâğıtlarını çeviriyordu.

"Ne oldu?" Korkudan midem büzülüyordu ama dilimi ısırdım. Sükûnetimi kaybetmemin Maisie'ye bir faydası olmayacaktı.

"Kemik taraması testlerinin sonucu temiz çıktı." Doktor muayene masasına yaslandı ve eliyle ensesini ovdu.

Omuzlarım düştü. Bu, Maisie üzerinde yaptıkları üçüncü testti ve hâlâ bir şey bulamamışlardı.

"Temiz çıkması iyi bir şey ama, değil mi?" diye sordu kızım.

Onun hatırına zoraki bir gülümseme takındım ve tableti ona geri verdim. "Tatlım, ben Doktor Franklin'le koridorda konuşurken biraz tabletle oynamaya ne dersin?"

Başını sallayarak onayladı ve oynadığı oyuna hevesle geri döndü.

Dr. Franklin'le koridorda buluştum, kapıyı Maisie'yi duyabileyim diye hafifçe aralık bıraktım.

"Ella, sana ne diyeceğimi bilemiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Röntgen çektik, kemik taramasını yaptık ve MRI cihazında kıpırdamadan yatacağını bilsem onu da denerdik. Ama gerçekten, fiziksel olarak Maisie'de bir sorun görmüyoruz."

Bana anlayışlı, sevecen bir ifadeyle bakması bardağı taşıran son damla oldu.

"Kızım bunu uydurmuyor. Çektiği acı gerçek ve buna sebep olan bir şey var."

"Acı gerçek değil demiyorum. Bir sorun olduğunu anlayacak kadar uzun süredir onu muayene ediyorum. Evde değişen bir şey var mı? Stres yapmasına sebep olacak yeni bir şey? Bakman gereken iki küçük çocukla o pansiyonu tek başına işletmenin kolay olmadığını biliyorum, hele ki senin yaşında biri için."

Biri ne zaman çocuklarımı ve yaşımı aynı cümlede kullansa olduğu gibi çenem yukarı kalktı.

"İnsan beyni çok güçlü bir..."

"Bunun psikosomatik olduğunu mu söylüyorsun?" diye sertçe çıkıştım. "Çünkü şu an *yürümekte* zorlanıyor. Evimizde hiçbir şey değişmedi. Onu bu hastanede doğurduktan sonra götürdüğüm ev hâlâ aynı ve seni temin ederim ki anaokulunda da stres altında falan değil. Sorun kafasında değil, kalçasında."

"Ella, kalçasında hiçbir şey yok," dedi nazikçe. "Kırıklara, doku yırtılmalarına, her şeye ama her şeye baktık. Sadece kötü bir büyüme ağrısı durumu da olabilir."

"Büyüme ağrısı falan değil! Gözden kaçırdığınız bir şey var. İnternetten baktım..."

"İşte ilk hatan bu," diyerek iç çekti. "Böyle şeylere internetten bakmak sıradan bir soğuk algınlığını menenjit ve bacaktaki bir ağrının aslında devasa bir kan pıhtısı zannedip seni öldüreceğine inanmana neden olur."

Gözlerim dehşetle açıldı.

"Pıhtı yok, Ella. Ultrasonla baktık. Orada *hiçbir şey* yok. Göremediğimiz bir sorunu çözemeyiz."

Maisie tüm bunları uydurmuyordu. Sorun onun kafasında falan değildi. Genç bir annenin çocuğu olmak ya da babasının ortada olmamasının bir sonucu da değildi. Kızım acı içindeydi ve ben ona yardım edemiyordum.

İliklerime kadar güçsüzdüm.

"O hâlde, sanırım kızımı alıp eve götüreceğim."

Kasaba yolundan eve kadar yürümenin tadını çıkardım. Yılın bu zamanında, gelen postaları almak kendimce dışarı çıkmak için iyi bir bahaneydi ve artık Kaos'un mektuplarını da dört gözle beklediğim için bundan daha fazla keyif alıyordum. Altıncı mektubun eli kulağındaydı. Ekimin sonunda hava serin olurdu ama kayak sezonunun açılmasına daha en az bir ay vardı. Sonrasındaysa huzur bulabildiğim o kısa anlar, rezervasyon seli altında kalacaktı.

Buna şükrediyordum çünkü kesinlikle işlerin yoğun olmasına ihtiyacımız vardı. Yazın buraya doğa yürüyüşlerine gelenlerin evlerine dönmelerinin ardından oluşan sakin sonbahar ortamını sevmediğimden değildi ama Solitude'u asıl ayakta tutan kışın

gelen kayak sevdalılarıydı. Can sıkıcı bu yeni ipotek ödemelerimi düşününce para kazanmamız şarttı.

Ama şu an için her şey mükemmeldi. Kavak ağaçları altın sarısına dönmüş ve yapraklarını dökmeye başlamıştı; bu yapraklar da her iki yanı ağaçlarla çevrili yoldan eve kadar olan her yeri kaplamıştı. Manzara en fazla yüz metre kadar uzakta ama ziyaretçilere aradıkları o mahremiyet hissini verecek mesafedeydi.

Ana evimizde birkaç misafir odası, profesyonel bir mutfak, yemek odası ve oyun odalarının yanı sıra çocuklarla birlikte kaldığımız ayrı bir kanat da vardı. İnsan yanında birini istediğinde burası hep dolup taşardı. Ama Solitude adını ve şöhretini iki yüz dönümlük araziye serpiştirilmiş gözlerden uzak on beş kabinden almıştı. Her şeyden uzaklaşmak ama medeniyetten de kopmamak isteyen ve bunu lüks konaklamanın getirdiği imkânlarla yapmayı tercih edenler için mükemmel yerdik.

Keşke bu kabinlerin dolup taşmasını sağlayacak bir reklama da ayıracak bütçem olsaydı. Sabahtan akşama kadar tamirat yapsanız da insanlar bir yere ancak varlığından haberdarlarsa gelirdi.

"Ella, işin var mı?" diye sordu Larry verandadan. Darmadağınık görünen gür, kırlaşmış kaşlarının altındaki gözleri fıldır fıldırdı.

"Yok, n'oldu?" Basamakları tırmanırken elimdeki postaları kurcalıyordum ki değiştirilmesi gerekebilecek bir tahtanın üstünde durdum. Lüks otel adında kendinizi baştan ayağa yenilediğinizde, insanlar her şeyin kusursuz olmasını beklerdi.

"Masada seni bekleyen bir şey var."

"Bekleyen derken?" Sırıtışını görmezden gelerek –bu adam asla bir poker oyuncusu olamayacaktı– içeri girdim.

Botlarımı çıkarıp antredeki banklardan birinin altına ittim. Resepsiyon masasının önünden geçerken, yeni cilalanmış ahşap zemin ayaklarımın altında sıcacıktı.

"Yürüyüşün iyi geçti mi?" Hailey kafasını telefonundan kaldırıp gülümsedi.

"Postaları aldım sadece, sıradan bir yürüyüştü." İşkenceyi birkaç saniye daha uzatarak elimdeki mektup yığınını sıkıca tuttum. Zaten mektup yığının en üstünde Dr. Franklin'den gelen fatura vardı ve onu açmak için hiç acelem yoktu.

Maisie'yi Doktor Franklin'e götüreli neredeyse bir ay olmuştu ve kızımın gittikçe kötüleşen ağrısına dair hâlâ bir tanı yoktu. Elimdeki de, bana bu yılı atlatmak için en düşük prim ödemesini gerektiren bir sağlık sigortası poliçesine geçtiğimi hatırlatan bir başka faturaydı.

"Hı-hı. Bir mektup aramıyorsun, değil mi?" Hailey'nin kahverengi gözleri alaycı bir tavırla kocaman açılmıştı.

"Sana ondan bahsetmemeliydim." Bu konu hakkında sonsuza dek konuşacaktı ama dürüst olmak gerekirse pek umurumda değildi. O mektuplar sadece bana ait olan tek şeydi. Yargılanmadan ya da benden bir şey beklenmeden açık ve dürüst olabileceğim tek yerdi.

"Hey, benim üzerimden aşk yaşamandan iyidir."

"Senin aşk hayatın benim başımı döndürüyor. Hem biz sadece yazışıyoruz. Aramızda romantik bir şey yok. Ryan'ın bir iyiliğe ihtiyacı vardı. Olay bundan ibaret."

"Ryan. Eve ne zaman geliyordu o?" Abimden her bahsedildiğinde kasabadaki kızların çoğu gibi o da hülyalı hülyalı iç çekti.

"Noel tatilinden kısa bir süre sonra olması lazım ama sen o zamanlar kaç yaşındaydın ki? Abim orduya katıldığında on iki yaşında falandın herhâlde?"

Hailey benden sadece iki yaş küçüktü ama ben kendimi çok, çok daha yaşlı hissediyordum. Belki de her çocuğum için on yaş yaşlanmıştım ya da Solitude'u işletmek beni orta yaşlı birine çevirmişti ama sebebi ne olursa olsun aramızda bir ömür vardı.

"Oyalanmayı kes!" dedi Larry heyecanla, neredeyse olduğu yerde zıplayacaktı.

"Bu kadar önemli olan ne?"

"Ella, buraya gel!" diye seslendi Ada yemek salonundan.

"Şimdi de ikiniz birden mi peşime düştünüz?" Larry'ye başımı salladım ama yine de onu yemek odasına kadar takip ettim.

"İşte!" dedi Ada, kollarını sallayarak koyu renkli rustik masayı işaret ederken.

Elinin gösterdiği yere bakınca beklediğim dergiyi gördüm, masmavi kapağı tahtanın üzerinde parlıyordu.

"Ne zaman geldi bu?" Sesim resmen çıkmıyordu.

"Bu sabah," diye yanıtladı Ada.

"Ama..." Ellerimde gelen postaları tutuyordum.

"Ah, geri kalan postalara ellemedim. Seni, günün en sevdiğin ânından mahrum bırakacak değildim tabii ki."

Ben dergiye bakarken dakikalar sessiz ve gergince ilerledi. *Dağ Tatilleri: 2019'da Colorado'nun En İyileri: Kış Dönemi.*

"Hadi ama, seni ısırmaz," dedi Ada dergiyi bana doğru uzatarak.

"Hayır ama bizi rezil de edebilir vezir de."

"Oku hadi, Ella. Tanrı biliyor ya ben çoktan okudum," dedi gözlüğünü burnunun üzerinde düzeltirken.

Elimdeki posta yığınını yere bırakıp dergiyi masadan aldım ve sayfaları çevirdim.

"Sayfa seksen dokuz," dedi Ada aceleyle.

Kalbim deli gibi çarpıyor, parmaklarım sanki her bir sayfaya yapışıyordu ama sonunda seksen dokuzuncu sayfaya ulaşmayı başardım.

"Sekiz numara, Solitude, Telluride, Colorado!" Arazimin cam gibi fotoğraflarına bakarken ellerim titriyordu. Bizi değerlendirmesi için birilerini gönderdiklerini biliyordum ama bu ne zaman oldu, işte onu bilmiyordum.

"Daha önce ilk yirmiye bile girememiştim ama bak sen bizi ilk ona soktun!" Ada bana sımsıkı sarıldı, kollarının arasında küçücük kaldım. "Büyükannen seninle gurur duyardı. Yaptığın bütün tadilatlar, yenilemeler, burası uğruna feda ettiğin onca şey. Lanet olsun, seninle gurur duyuyorum, Ella," dedi. Geri çekilirken gözlerindeki yaşları siliyordu. "Hadi hadi zırlayıp durma da oku!"

"Ağlayıp duran o değil," dedi Larry karısına sarılmak için yaklaşırken. Solitude benim için ne kadar önemliyse onlar için de en az o kadar değerliydi. Büyükannem burayı açtığından beri onun yanındaydılar ve yapabildikleri sürece burada benim yanımda kalacaklarını biliyordum.

"*Solitude âdeta saklı bir cennet. San Juan Dağları'nda bulunan bu özel tatil yeri, ana evde sunduğu sıcak ve samimi ortamın yanı sıra kayak pistlerine yakın olmak uğruna mahremiyetlerinden ödün vermek istemeyenler için bir düzineden fazla yenilenmiş kulübeyle hizmet veriyor. Colorado'nun sunduğu en iyi kayak alanlarından birine sadece on dakikalık bir sürüş mesafesinde olan Solitude, size turistlerle dolup taşan bir dağ kasabasında sığınacak bir liman sunuyor. Lüks bir tatil köyü havası veren bu otel her iki dünyanın da en iyi yanlarını isteyen insanlar için mükemmel bir yer: Kusursuz bir hizmet ve dağlarda yalnız olma hissi. Burada, Colorado'yu iliklerinize kadar deneyimleyebilirsiniz.*"

Bizi sevmişler! Colorado Otelleri arasında ilk ondayız! Dergiyi göğsüme bastırdım ve hissettiğim mutluluğun içimden akıp geçmesine izin verdim. Böyle anlar her gün yaşanmazdı, bırakın günü belki de kırk yılda bir olurdu ve belli ki bu da benim zamanımdı.

"Ancak turistler evlerine gittikten sonra Colorado'yu iliklerinize kadar deneyimleyebilirsiniz," diye mırıldandı Larry ama bunu söylerken sırıtıyordu.

Arkadan telefonun çaldığını ve Hailey'nin yanıt verdiğini duydum.

"Kalıbımı basarım rezervasyonlar patlayacak!" dedi Ada ahenkli bir sesle ve Larry'yle birlikte masanın çevresinde dans etmeye başladılar.

Böyle bir değerlendirmeden sonra rezervasyonların ardının arkasının kesilmeyeceği garantiydi. Yakın zamanda dolup taşacaktık. İpotek borcunu ve güney tarafındaki kulübelerin tamiratı için çektiğim krediyi ödeyebilecektik.

"Ella, okuldan arıyorlar."

Dergiyi diğer postaların yanına bırakıp telefona gittim.

"Ben Ella Mackenzie," dedim. Bir yandan da kendimi Colt'un öğretmenini çileden çıkartmak için ne yaptığını duymaya hazırlıyordum.

"Bayan Mackenzie, harika. Ben ilkokuldaki Hemşire Roman. Size ya da eşinize ulaşmaya çalışıyordum." Ses tonu hayli endişeli geldiğinden onu medeni durumum hakkında bilgilendirmekle uğraşmadım.

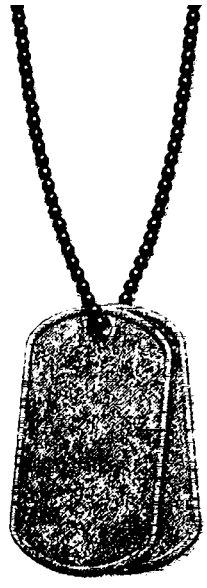
"Her şey yolunda mı?"

"Maalesef Maisie burada, revirde. Bahçedeyken birden düşüp bayıldı ve ateşi de 40 derece."

Bayılma. Ateş. Karnımdaki mide bulandırıcı hissi, ancak kötü bir şeylerin habercisi olarak tanımlayabilirdim. Dr. Franklin bir şeyleri gözden kaçırmıştı.

"Hemen geliyorum."

Düzenleme
Ny.ozlem

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beckett

Mektup #6

Sevgili Kaos,

Senin için bir kutu kurabiye daha gönderiyorum. Bunları abimden sakla. Şaka yapmıyorum, emin ol. Konu bu kurabiyeler olunca abim utanmaz bir hırsızdır. Tarif annemin, yani daha doğrusu büyükannemin ve abim bunlara kelimenin tam anlamıyla bağımlı. Eminim abim sana söylemiştir ama babamız Irak'ta öldü, annemiz de ondan sadece bir ay sonra bir trafik kazasında vefat etti ve bu kurabiyeler onları kaybettikten sonra, okuldan geldiğimizde, kalbimiz kırıldığında, futbol maçları kazanıldığında ya da kaybedildiğinde, her zaman mutfakta olurdu. Yani, kurabiyelerin abime kendini evindeymiş gibi hissettirdiği söylenebilir.

İşte şimdi sende de evimden bir parça var.

İlk mektubunda bana bir şey sormuştun, ne zamandı o? Bir ay önce mi? Neyse, bana bir insanın evreninin merkezi olmak nasıl bir duygu diye sormuştun; bu

soruya o zaman nasıl yanıt vereceğimi bilmiyordum ama sanırım artık biliyorum.

Ben kimsenin evreninin merkezi değilim, gerçekten. Kendi çocuklarımın bile. Colt oldukça bağımsız bir çocuk ve bu dünyaya Maisie'nin ve benim güvenliğimizden sorumlu olmak için geldiğine emin gibi. Maisie özgüveni yüksek bir çocuk olsa da pek konuşkan olmadığından utangaç biri gibi algılanabiliyor. Oysa gerçek ne biliyor musun? Maisie kesinlikle utangaç değil. Tam bir insan sarrafı ve yalanın kokusunu kilometrelerce öteden alabilir. Keşke ben de onun gibi olsaydım çünkü hayatta asla katlanamadığım bir şey varsa o da bana yalan söylenmesi. Maisie'nin insanlarla ilgili içgüdüleri çok iyi ve bunu benden almadığı kesin. Biriyle konuşmuyorsa bu kesinlikle çiçek açmayı bekleyen bir tomurcuk olduğundan falan değil, sadece karşısındakinin, vaktini harcamaya değecek biri olmadığını düşünmesindendir. Doğduğundan beri böyle bir çocuk oldu. Seni ya sever ya sevmez. Colt'a gelince... O herkese şans verir, bir kez, iki kez, üç kez... Ne demek istediğimi anlamışsındır.

Bence bu huyunu dayısından almış çünkü ben, sevdiğim insanları üzen birine asla ikinci şansı vermediğimi söyleyebilirim. Bunu itiraf etmekten utansam da hâlâ bizi bırakıp gittiği için, abimin yüzünde oluşan o ifade için ya da bize rahat bir geçici göreve gittiği yalanını söyleyip bir daha asla eve dönmediği için babamı affedemedim. Ordudan ayrılmak yerine annemden boşanmayı seçtiği için de affedemedim. Lanet olsun, on dört sene oldu ama babamın ölümüne yol açan emri verip annemin kalbinin ikinci kez kırılmasına sebep olan komutanı da affedemedim. Bu huyumdan nefret

ediyorum. Evet, Colt kalbinin yumuşaklığını kesinlikle abimden alıyor ve umarım bunu asla kaybetmez.

Daha beş yaşında olan çocuklarım kesinlikle benden daha iyi insanlar ve onlarla çok ama çok gurur duyuyorum.

Fakat ben onların evrenlerinin merkezi değilim. Ben daha çok yerçekimi gibiyim. Şu an onları yerde sımsıkı tutuyorum, gidecekleri yol belli. Onları orada ve güvende olmalarını sağlayacak her şeye yakın tutmak benim görevim. Ne var ki çocuklarım büyüdükçe ipleri biraz gevşetmem gerekecek. Sonunda da onları uçmaları için özgür bırakacak ve yalnızca istediklerinde ya da ihtiyaç duyduklarında o makarayı saracağım. Sonuçta ben yirmi dört yaşındayım ve bazen benim de böyle bir şeye ihtiyacım oluyor. Yine de gerçekten kimsenin evreninin merkezi olmak istemiyorum. Çünkü o merkez yerle bir olduğunda ne olur?

Her şey ama her şey darmaduman olur.

En azından benim başıma gelen buydu.

Özetle, yerçekimi olmaktan memnunum. Ne de olsa gelgitleri ve aklına gelen her şeyin hareketini kontrol eden, hatta hayatı mümkün kılan şey yerçekimi. Hem çocuklarım uçmaya hazır olduklarında belki yere sağlam basmalarını sağlayan birilerini bulurlar. Ya da belki de onlarla beraber uçarlar.

Umarım ikisinden de bir tutam olur.

Peki sana neden Kaos dediklerini öğrenebilecek miyim? Yoksa o da tıpkı fotoğrafın gibi bir sır mı?

Ella

"Kaos, anlatmak ister misin?" diye sordu Williams telsiz kulaklığından. Bir yandan da başıyla mektubu işaret etti.

"Hayır." Helikopter bizi operasyon bölgesine götürürken altıncı mektubu katlayıp göğüs cebime koydum. Havoc hâlâ dizlerimin arasında oturuyordu. Helikopterde olmayı ya da birazdan yapmak zorunda kalacağımız şeyi –iple helikopterden inmek– pek sevmezdi ama sakindi.

Kamuflajdan kararmış teninde parlayan bir gülümsemeyle, "Emin misin?" diye bir kez daha takıldı Williams.

"Kesinlikle." Mektup da kurabiye de almayacaktı. Ella'nın hiçbir parçasını paylaşmayacaktım. O, yalnızca mektuplar aracılığıyla da olsa sadece bana ait olan tek kişiydi. Bu histen vazgeçmek istemiyordum.

"Rahat bırak onu," dedi yanımda oturan Mac. Bakışları mektubu koyduğum cebime kaydı. "Ella sana iyi geliyor."

Az daha onu tersleyecektim. Ama bana bir hediye vermişti. Sadece Ella'nın varlığından bahsetmiyorum, aynı zamanda buradaki çocuklar ve görev dışında bağ kurabileceğim birini armağan etmişti bana. Son on yıldır kendimi kapadığım kutunun dışındaki normal hayatı görebilmem için ufak bir kapı aralamıştı. O yüzden Mac'e doğruyu söyledim.

"Evet," dedim başımı sallayarak. Ona verebileceğim tek cevap buydu. Sırıtarak omzuma vurdu ama, "Ben demiştim," demedi.

"Son on dakika," dedi Donahue telsiz kulaklığından.

"Orası nasıl bir yer? Telluride yani?" diye sordum Mac'e.

Bakışlarına, eskiden olsa gözlerimi devirerek tepki vereceğim özlem dolu bir ifade yerleşti. Şimdiyse Ella'nın yaşadığı küçük kasabayı gözümde canlandırmak, orasıyla ilgili her şeyi delicesine öğrenmek istiyordum.

"Çok güzeldir. Yazın capcanlı ve yemyeşil olur, dağlar ufukta insanı cennete götürmek istiyormuşçasına yükselir. Sonbaharsa, kavak ağaçları sarıya döner, dağlar altın rengine bürü-

nür, tıpkı şimdi olduğu gibi. Kayak sezonundan ötürü kışları yoğun geçer ama kar Solitude'un etrafını kapladığında her şey yeni başlangıçlara gebe gibi görünür. İlkbahar geldiğinde, yollar çamurlanır, turistler evlerine döner ve her şey bir önceki yılın güzelliğinde tekrar başlar." Başını UH-60'ın koltuğuna yasladı ve geriye bıraktı.

"Orayı özlüyorsun."

"Hem de her gün."

"O zaman neden buradasın? Neden dönmedin?"

Yüzünde acı bir tebessümle bana baktı. "Bazen geride bıraktığın şeyin ne olduğunu anlaman için gitmen gerekir. İnsan elindekinin kıymetini onu kaybedene kadar anlamıyor."

"Peki ya o şeyi hiç tatmadıysan?" Bu, öylesine sorduğum bir soruydu. Daha önce hiçbir yere bağlanmamış ya da bir yeri evim bilmemiştim. Hiçbir yerde bu duygunun köklenebileceği kadar uzun süre kalmamıştım. Belki bir yere kök salmayı beceremiyordum. Ya da belki de toprağımı o kadar çok değiştirdiler ki nereye kök salacağımı bilemedim.

"Bak sana ne diyeceğim, Gentry. Sen ve ben. Bu görev bittiğinde, biraz izin alalım da sana Telluride nasıl bir yermiş göstereyim. Kayak yapabildiğini biliyorum, o yüzden önce kayak merkezine gideriz sonra da barlara. Ella'yla tanışmana izin bile verebilirim ama önce Colt'u aşman gerekir."

Ella. Bu AMB görevinde sadece birkaç ayımız kalmıştı. Sonrasında hoşça kal Ani Müdahale Birliği, merhaba tatil ki genelde bu boş zamanı iple çekmezdim ama bu kez durum farklıydı, açıkçası biraz merakla bekliyordum. Peki ya Ella? İşte ona duyduğum merak kesinlikle az değildi. Onu görmek, onunla konuşmak, o mektupları yazan kadının sadece kâğıt üstünde ya da mükemmel olmayan bir dünyada da var olup olmadığını öğrenmek istiyordum.

"Bunu çok isterim," diye yanıtladım yavaşça. Daha önce defalarca teklif etmişti ama ben bu daveti hiç kabul etmemiştim.

Kocaman gülümsemesi komik bir hâl alırken kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Telluride'ı mı görmek istiyorsun yoksa Ella'yı mı?"

"İkisini de," dedim dürüstçe.

Telsizden son beş dakika uyarısı gelirken başını onaylarcasına salladı. Sonra söylediğini sadece ben duyabileyim diye bana doğru eğildi ama buna gerek yoktu, zaten diğerleri pervanenin gürültüsünden dolayı bizi duyamazdı.

"Birbirinize iyi gelirsiniz. Bir yerde, bir şeylerin yeşermesine izin verecek kadar kalırsan tabii."

İşe yaramazın tekisin. Her şeyi mahvediyorsun.

Annemin sözlerini zihnimden uzaklaştırıp bu âna odaklandım. Hayatımın *o dönemine* dalmak felakete davetiye çıkartmaktan başka bir işe yaramazdı. Bu yüzden kafamın içindeki geçmişe açılan o kapıyı sertçe kapattım.

"Ben kimseye iyi gelmem," dedim Mac'e. Konuyu değiştirmesin diye Havoc'un tasmasını kontrol edip sıkıca bağlandığından emin oldum ki aşağı inerken onu elimden kaçırmayayım.

Yerçekimi tam bir baş belası olabilirdi.

Aklımdan Ella'nın bu konudaki fikirleri geçti. Birinin, sana bir yerlere kök salmışsın gibi hissettirmesi nasıl bir şeydi acaba? Birine o şekilde güvenmek rahatlatıcı bir his miydi? Yoksa insan boğuluyormuş gibi mi hissederdi? Bu, sırtını dayayabileceğin bir güç müydü yoksa seni ardına bakmadan kaçmak isteyecek hâle getiren bir şey miydi?

Birilerinin yanında gerçekten de son derece güvenilir olduğu düşünülecek kadar uzun süre kalabilen insanlar var mıydı? Varsa bile, ben öyle biriyle hiç tanışmadım. İlişki kurmakla ilgilenmememin nedeni buydu. Neden bütün zamanını ve enerjini, günün sonunda sana fena hâlde kusurlu ve karmaşık olduğunu söyleyerek çekip gidecek birine harcamak isteyesin ki?

En yakın arkadaşım Mac de sözleşmesi olduğu için benimle aynı birlikteydi; onun arkadaşlığının bile sınırları vardı ve ben

o sınırları aşmamaya hep özen gösterdim. İçimde bir yerlerde, Ella'yı inciten birini diri diri yakacağını çok iyi biliyordum.

On dakika sonra yere indik ve o saatten sonra düşünebildiğim tek yerçekimi işte buydu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ella

Mektup #6

Ella,

Kurabiyeler için teşekkür ederim. Ve evet, abin ben duştayken onları yürüttü. O kadar çok kurabiye yedi ki şimdiye dek 150 kilo olmalıydı.

Yerçekimi hakkında söylediklerini düşündüm.

Benim hayatımda hiç öyle bir şey olmadı, aslında beni herhangi bir şekilde herhangi bir yere bağlayan bir şeyim de olmadı. Belki ordunya katıldığımda... Ama o da herhangi bir yere ya da bir şeye bağlanmaktan ziyade birliğime olan bağlılığımla ilgiliydi. Ta ki abinle tanışana ve birlikte tatbikata gönderilene dek. Ne yazık ki birliğimizin çoğu yibi ona fazlasıyla düşkünüm. Ne yazık ki diyorum çünkü bazen gerçekten baş belası olabiliyor.

Bana neden Kaos diyorlar? Bu çok uzun ve biraz da beni kötü gösteren bir hikâye. Sana bir gün anlatacağım, söz. Şu kadarını söyleyeyim, bir bar kavgası, aşırı öfkeli iki bar güvenliği, abin ve onun hayat kadını sandığı bir hanımefendi arasındaki yanlış anlaşılmayla ilyili. O kadın, hayat kadını değilmiş.

Yeni komutanımızın eşiymiş. Bak şu işe.

Belki de bu hikâyeyi sana abinin anlatması için onu zorlamalıyım.

Son mektubunda Maisie'nin iyi hissetmediğinden bahsetmiştin. Doktorlar sorunu bulabildi mi? Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemiyorum. Colt nasıl? Kayak derslerine başladı mı?

Gitmem lazım, toparlanıyoruz ve mektubu postaya yetiştirmek istiyorum.

Sonra görüşürüz,

Kaos

Hastanede odasındaki tek ses, kafamın içinde çığlık atan ve dışarı çıkmak için yalvaran seslerdi. Bir yanıt talep ediyor, bu hastanedeki tüm doktorlara avaz avaz bağırıp onları duymaya zorluyorlardı. Telluride'daki doktorların daha fazlasını yapmayacağını bildiğimden Maisie'yi bir buçuk saat uzaklıktaki Montrose'da yer alan daha büyük bir hastaneye getirdim.

Neredeyse gece yarısı olmuştu. Buraya öğleden sonra gelmiştik ve iki çocuğum da derin bir uykudaydı. Maisie cenin pozisyonunda kıvrılmış uyurken devasa hastane yatağında küçücük görünüyordu; birkaç kablo hayati verilerini monitörlere iletiyordu. Şükürler olsun ki durmadan öten şu bip sesini kapamışlardı. O güzel kalbinin ritmini görmek benim için yeterliydi.

Colt kanepeye uzanmıştı ve başı kucağımdaydı, derin nefesler alarak uyuyordu. Ada onu eve götürmeyi teklif etmiş olsa da Colt kabul etmedi, özellikle Maisie elini asla bırakmayacakmış gibi sımsıkı tutarken. Birbirlerinden uzun süre ayrı kalmaya dayanamazlardı. Parmaklarımı Colt'un tıpkı Maisie'ninki gibi

neredeyse beyaz denebilecek sarı saçlarının arasından geçirdim. Fiziksel olarak ne kadar da benziyorlardı. Küçük ruhlarıysa bir o kadar farklıydı.

Kapı, doktorun sadece kafasını uzatmasına yetecek kadar aralanınca odada ufak bir tıkırtı yankılandı.

"Bayan Mackenzie?"

Bir dakika diye işaret ettim, doktor başıyla onayladı ve kapıyı ardından hafifçe kapayarak uzaklaştı.

Elimden geldiğince sessiz hareketlerle Colt'u kucağımdan kaldırdım ve vücudumun sıcaklığını aramaması için bir yastık koyup ceketimi küçük bedenine sardım.

"Gitme vakti geldi mi?" diye sordu koltuğa iyice gömülerek.

"Henüz değil, evlat. Doktorla konuşmam lazım. Sen burada kalıp Maisie'ye göz kulak ol, tamam mı?"

Uyku mahmuru mavi gözleri yavaşça açılıp bana çevrildi. Hâlâ çok uykuluydu.

"O iş bende."

"Biliyorum." Parmaklarımla alnını okşadım.

Kendimden emin adımlarla ama bir o kadar da tedirgin parmaklarla, Maisie'yi uyandırmadan kapıyı açıp kapattım.

"Bayan MacKenzie? Eşini–"

Adamın kimliğine baktım. Doktor Taylor.

"Aslında ben evli değilim."

Gözlerini kırpıştırdı ve başıyla onayladı. "Evet. Elbette. Özür dilerim."

"Ne öğrendiniz?" Üstümdeki kazağı iki yandan çekiştirip bir araya getirdim; sanki bu yün kazak bana bir kalkan olabilirmiş gibi.

"Koridorda yürüyelim. Hemşireler burada, çocuklarınız emin ellerde yani," diye güvence verdi; beni toplantı odası gibi görünen cam duvarlı bir alana götürüyordu.

İçeride bekleyen iki doktor daha vardı.

Doktor Taylor oturmam için bir sandalyeyi işaret etti, ben de öyle yaptım. Odadaki adamlar ciddi görünüyorlar, yüzlerindeki tebessüm gözlerine ulaşmıyordu ve sağımda oturan adam kaleminin tepesine basıp duruyordu.

"Evet, hanımefendi," diye konuşmaya başladı Doktor Taylor. "Margaret'e birkaç kan tahlili yaptık, ayrıca kalçasından sıvı örneği de aldık ve orada bir enfeksiyon bulduk."

Koltuğumda kıpırdandım. Enfeksiyon... çok basit bir cevaptı.

"Yani, antibiyotik mi kullanacak?"

"Tam olarak değil." Doktor Taylor'ın bakışları kapıya kaydı ve ben de arkamı dönüp bakınca, kırklı yaşlarının ortasında bir kadının kapıya yaslandığını gördüm. Klasik bir güzelliği vardı, koyu teni Fransız topuzu kadar kusursuzdu. Birden kendi darmadağın görünüşümün farkına vardım ve ellerimi güç bela artık çok da tatlı görünmeyen dağınık topuzumdan uzak tutmayı başardım.

"Dr. Hughes?"

"Sadece gözlem yapıyorum. Vardiyam başlayınca çocuğun dosyasını gördüm."

Dr. Taylor başıyla onayladı, derin bir nefes alıp tekrar bana odaklandı.

"Tamam, eğer kalçasında enfeksiyon varsa bu, bacağındaki ağrıyı ve ateşi olmasını açıklar, değil mi?" Kollarımı kavuşturdum.

"Bu mümkün, evet. Ama kan tahlilinde bir anormallik gördük. Akyuvar sayısı endişe verici seviyede yüksek."

"Bunun anlamı ne?"

"Şey, bu beyefendi ortopedi departmanından Dr. Branson, Margaret'in kalçası konusunda bize yardımcı olacak. Bu beyefendi de..." Dr. Taylor yutkundu. "Dr. Anderson. Onkoloji bölümünden."

Onkoloji mi?

Bakışlarım yaşlı doktora kilitlendi ama tek kelime etmeyecektim. En azından uzmanlık alanını ve neden çağrıldığını söyleyene kadar.

"Bayan Mackenzie, kızınızın testleri lösemi olabileceğini gösteriyor..."

Adamın ağzı kıpırdamaya devam etti. Dudaklarının aldığı şekli gördüm, yüzündeki ifadeleri izledim ama tek kelime bile duymadım. Sanki adam Charlie Brown'un öğretmenine dönüşmüştü ve her şey litrelerce sudan süzülerek kulağıma geliyor gibiydi.

Ve ben boğuluyordum

Lösemi. Kanser.

"Durun. Bekleyin bir dakika." Ellerimi uzattım. "Kızımı son altı haftada en az üç kez çocuk doktoruna götürdüm. Bana onun hiçbir sorunu olmadığını söylediler, şimdi siz karşıma geçip lösemi olduğunu mu söylüyorsunuz? Bu mümkün değil! Ben her şeyi yaptım."

"Biliyorum. Çocuk doktorunuz ne araması gerektiğini bilmiyordu ve açıkçası biz de lösemi olup olmadığından emin değiliz. Emin olmak ya da hastalığı elemek için kemik iliği örneği almalıyız."

Bunu hangi doktor söylemişti? Branson mı? Hayır, o ortopedi doktoruydu, değil mi?

Bu konuşan kanser doktoruydu. Çünkü bebeğimin kanser için test edilmesi gerekiyordu. Kızım koridorun ucundaki odada yatıyordu ve bir avuç insanın onu hiç işlemediği bir suçtan ötürü cehenneme mahkûm ettiğinden haberi bile yoktu. Colt... Tanrım, ona ne diyecektim?

Birinin elimi sıktığını hissettim ve robot gibi hareket ederek dönüp baktığımda Dr. Hughes'un yanımda oturduğunu gördüm. "Arayabileceğimiz biri var mı? Belki Maisie'nin babası? Ya da senin ailen?"

Maisie'nin babası onu görmek için en ufak bir çaba bile göstermemişti.

Annemle babam on dört yıl önce ölmüştü.

Ryan dünyanın bir ucunda Tanrı bilir ne yapıyordu.

Ada ve Larry'nin Solitude'un ana evinde uykuya daldıklarına şüphe yoktu.

"Hayır. Kimse yok."

Tek başımaydım.

Testler sabah başladı. Çantamdan küçük bir defter çıkardım ve doktorların söylediği her şeyi ve hangi testlerin yapıldığını not ettim. Bütün bu olanları sindiremiyor gibiydim. Ya da belki de anlayamayacağım kadar büyük bir meseleydi bu.

Doktorlar Maisie'den bir kez daha kan alırlarken elimi sımsıkı tutarak, "Bir test daha mı?" diye sordu Colt.

"Evet." Kendimi zorlayarak gülümsedim ama Colt'u kandıramadım.

Maisie'nin yatağının yanında dikilen Dr. Anderson, "Kardeşine ne olduğunu anlamamız gerekiyor, ufaklık," dedi.

"Kemiklerine baktınız zaten. Daha ne istiyorsunuz?" diye çıkıştı Colt.

"Colt, hadi dondurma almaya gidelim, ne dersin?" diye sordu Ada odanın köşesinden. Bu sabah erkenden gelmişti, burada yalnız olmama gönlü razı gelmemişti.

Bu odada tanıdığım bir düzine insanda olsa yine yalnız hissederdim kendimi.

"Hadi, Maisie'ye de alırız hem." Elini uzattı ve ben de Colt'a gitmesi için başımla onay verdim.

"Gidebilirsin. Biz bir süre buradayız."

Colt bakışlarını, ona gülümseyerek bakan Maisie'ye çevirdi. "Çilekli olsun."

Colt bu görevi son derece ciddiye alarak başıyla onayladı sonra da Ada'yla gitmeden önce, Dr. Anderson'a niyetini iyice belli etmek ister gibi bir kez daha ters ters baktı.

Doktorlar kan alma işlemini bitirirken Maisie'nin elini tuttum. Sonra da onunla yatağa kıvrılıp çizgi film açtım ve küçük bedenine sımsıkı sarıldım.

"Ben hasta mıyım?" Bana, gözlerinde korku ya da bir beklenti olmadan baktı.

"Evet, bebeğim. Öyle bir ihtimal var. Ama daha endişelenmek için çok erken, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve televizyondaki çizgi filme odaklandı.

"O zaman hastanede olmam iyi bir şey. Hastaları burada iyileştiriyorlar."

Onu alnından öptüm. "Evet, bebeğim, aynen öyle yapıyorlar."

O akşamın ilerleyen saatlerinde koridordayken, "Lösemi değil," dedi Dr. Anderson.

"Değil mi?" Vücudum baştan ayağa rahatladı, sanki uzun bir uykudan sonra uyuşan bir uzva kan akışının tekrar başlaması gibi somut bir histi.

"Değil. Ama neyi olduğunu bilmiyoruz."

"Hâlâ kanser olma ihtimali var mı?"

"Bu mümkün. Ama şu an, akyuvar sayısındaki artıştan başka bir şey bulamadık."

"Ama bakmaya devam edeceksiniz."

Başıyla onayladı ama gözlerinde, lösemi olduğunu düşündüğündeki kendinden emin ifade yoktu artık. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyordu ve bunu bana söylemek istemediği açıkça görülüyordu.

Hastanedeki üçüncü ve dördüncü günler daha fazla testle geçti. Ancak belirsizlik daha da arttı.

Colt gittikçe huzursuzlanmaya başlasa da kız kardeşinin yanından ayrılmayı reddetti ve benim de onu zorla göndermeye içim el vermedi. Hayatları boyunca birbirlerinden bir günden daha fazla ayrı kalmamışlardı. Birbirlerini bir bütün olarak gördükleri için kendi başlarına hayatta nasıl kalınacağını bildiklerinden emin değildim.

Ada, temiz kıyafetler getirdi, Colt'u yürüyüşlere götürdü ve bana işte olan bitenle ilgili bilgiler verdi. Son beş yıldır, Solitude'un önceliklerim sıralamasında Colt ve Maisie'den sonra gelmesi ama şu anda oranın gözümde hiçbir öneminin kalmaması ne kadar da tuhaftı.

Günler birbirine karıştı ve Dr. Anderson'ın *K* kelimesini söylemesinden beri internette araştırma yapmaktan parmaklarım neredeyse parçalanacaktı. Tabii ki bana internetten uzak durmamı söylemişlerdi.

Tabii, aynen öyle yaparım.

Çoğu zaman ne söylediklerini hatırlayamıyordum bile. Odaklanmak için ne kadar çabalarsam çabalayayım sanki beynim bir kalkan oluşturmuştu ve sadece başa çıkabileceğimi düşündüğü şeyleri algılıyordu. İnterneti kullanmak, hafızamın ve not defterimin dolduramadığı boşlukları kapatıyordu.

Beşinci günde bir kez daha toplantı odasındaydık ama bu sefer yanımda Ada da vardı.

"Hâlâ bu duruma neyin sebep olduğunu bilmiyoruz. Olası her şey için test yaptık ama hepsinin sonucu negatif çıktı."

"Bu neden kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor?" diye sordu Ada. "Kanser bulmadığınızı söylüyorsunuz ama hayal kırıklığına uğramış gibi bir hâliniz var."

"Çünkü bir şey var. Sadece ne olduğunu bulamıyorlar," dedim sesim sertleşmeye başlayarak. "Tıpkı Dr. Franklin gibi. Maisie canının yandığını söyledi ve büyüme ağrısı denilip eve gönderildi. Sonra bunun psikosomatik olduğunu söylediler. Şimdi siz de bana gelip kan değerleri bir şey söylerken kemik-

lerinin başka bir şey söylediğini ve fikirlerinizin tükendiğini söylüyorsunuz."

Adamların utanmış görünecek kadar sağduyusu vardı. Utanmalılardı da. Bu an için yıllarca okumuşlardı ve başarısız oluyorlardı.

"Eee, ne yapacaksınız? Çünkü yapılacak bir şey olmalı. Küçük kızımı eve göndermeyeceksiniz."

Dr. Anderson ağzını açtı ve yüz ifadesine baktığımda bir sonraki bahanenin önüme sunulacağını *anladım.*

"Ah, hayır, asla," diye tersledim daha ağzından tek kelime bile çıkmadan. "Bir teşhis bulunana kadar buradan gitmiyoruz. Beni anlıyor musunuz? Onu ya da beni öylece bir kenara atmayacaksınız. Ona çözemediğiniz bir gizemmiş gibi davranmayacaksınız. Tıp okumadım ama size onun hasta olduğunu söyleyebilirim. Kan tahlilleri bunu gösteriyor. Kalçası bunu gösteriyor. Tıp okuluna giden *sizsiniz*, o yüzden... Bu. İşi. Çözeceksiniz.

Sessizlik, bana verebilecekleri herhangi bir bahaneye kıyasla, kulakları sağır edecek kadar güçlüydü.

"Bayan MacKenzie." Dr. Hughes öne çıktı ve Dr. Anderson'ın yanına oturdu. "Burada olmadığım için özür dilerim ama burası ve Denver Çocuk Hastanesi arasında gidip geliyorum ve buraya henüz bu sabah geldim. Kızınızın test sonuçlarını gördüm ve sanırım test edebileceğimiz bir şey daha var. Oldukça nadirdir, hele ki bu yaştaki bir çocukta. Ve eğer düşündüğüm şeyse çabuk hareket etmeliyiz." Önümde bir başka onay formunun olduğu bir dosya belirdi. "Yalnızca imzanıza ihtiyacım var."

"Yap gitsin." Elim kâğıt üstünde hareket ettikçe formda ismim belirdi ama bilinçli yaptığım bir şey değildi. Artık hiçbir seçeneğim yok gibiydi.

İki saat sonra Dr. Hughes kapıda belirdi ve ben Colt'la Maisie'yi birbirlerine sarılmış hâlde Harry Potter izlerken bırakıp dışarı çıktım.

"Ne bulduṇuz?"
"Nöroblastom."[1]

Denver'a giden I-70 karayolunda ilerlerken, Ada benim arabamla bizi takip etti, Colt çocuk koltuğuna bağlanmış hâlde arkasında oturuyordu. Daha önce hiç ambulansın arkasında olmamıştım, ikizleri doğurmak için hastaneye giderken bile. Bu, ilk seferimdi ve yolculuk beş saat sürmüştü.

Bizi, hemen Çocuk Hastanesi'nin pediyatrik onkoloji bölümünün olduğu kata aldılar. Duvarları süsleyen neşeli karikatür çizimleri bile keyfimi yerine getiremezdi.

Maisie'yi tekerlekli sandalyeyle koridorda iterken, Colt elimi tutarak yanımda yürüyordu. Kimisinin saçları tamamen kazınmış, kimisinde hâlâ saç olan çocuklar kafalarını kapılarından çıkartıyor ya da yanımızdan koşarak geçiyorlardı. Süper kahramanlar ya da prensesler gibi giyinen çocuklar da vardı, hatta içlerinden biri son derece tatlı bir Charlie Chaplin olmuştu. Elinde bir bardak kahve olan bir anne, yanından geçerken bana çekingen ve anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi.

Bugün Cadılar Bayramı'ydı. Nasıl unutabilmiştim? Çocuklar Cadılar Bayramı'na bayılırlardı ama tek kelime bile etmemişlerdi. Kostüm yok, şeker mi şaka mı oynamak yok; sadece testler ve hastaneler, bir de tarihlerden bihaber bir anne.

Burada olmak istememiştim. Bunun olmasını istememiştim.

Ama oluyordu işte.

Maisie'yi odasına yerleştiren hemşire ihtiyacımız olan her şeyin elimizin altında olduğundan emin oldu. Buna, Colt'la birlikte uyuyabileceğimizi söylediği bir çekyat da dâhildi.

---

1 Çocukluk çağında görülen otonom sinir sistemi tümörü. *–ç.n.*

"Kostümünüz var mı?" İnsanın sinirini bozacak kadar neşeli ama antipatik bulamayacağı kadar da kibar bir kadındı.

"Ben... Ben Cadılar Bayramı olduğunu unuttum." Bu ses benim miydi? Bu ezik ve yaralı ses bana mı aitti? "Çok özür dilerim çocuklar," dedim bana hem heyecan hem de hüsranla bakan ikizlere. "Kostümlerinizi evde unuttum."

Onları hayal kırıklığına uğrattığım bir başka şey daha.

"Bende bir şeyler var, merak etme," dedi Ada kanepeye küçük bir çanta bırakarak. "Ne kadar uzun süre uzakta olacağımızdan emin değildim o yüzden aklıma gelen her şeyi getirdim. Colt, sen bizim daimi askerimizsin, değil mi?" Colt'a, haftalar önce aldığım hâlâ plastik poşetinde duran kostümü verdi.

"Evet! Tıpkı Ryan dayım gibi."

"Maisie de bizim küçük meleğimiz. Kıyafetini şimdi mi giymek istersin yoksa bekleyelim mi?"

"Giyinebilirler. Aslında burada saat beşte ufak bir şeker mi şaka mı oyunumuz olacak, yani o zamana kadar hazırlanmış olurlar," dedi hemşire. Adını hatırlayamıyordum. Kendi adımı bile güç bela hatırlıyordum.

Çocuklar kostümlerini açarken başımı teşekkür eder gibi salladım. Olağanüstü bir durumda ne kadar da sıradan bir şeydi.

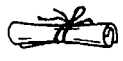
Ada ellerini omuzlarıma koydu ve beni sıkıca kendine çekti.

Çocuklar beni duyamasın diye, "Şekerden çok şaka gibi geliyor," dedim sessizce. Çocuklar kıkırdadılar ve üstlerini değiştirdiler, birbirleriyle değiş tokuş yaptılar böylece Maisie, Ryan'ın Kevlar miğferini taktı, Colt'un kafasındaysa parlak, gümüş bir hale vardı.

"Önümüzde zor günler var," dedi Ada bana hak verir gibi. "Ama sen iki savaşçı yetiştirdin. Maisie pes etmeyecek, Colt buna asla izin vermez, bundan emin olabilirsin."

"Kostümler için teşekkür ederim. Unuttuğuma inanamıyorum. Ayrıca Solitude'la ilgili her şey için de, hele ki sezon başlamak üzere–"

"Orada dur bakalım, küçük hanım. Seni, Solitude'a geldiğinden beri ben yetiştiriyorum. Her zaman sen, Ryan ve Ruth, Larry ve bendik. Ruth güçlüydü ama ebeveynleriniz öldükten sonra sizi yetiştirmek için hepimizin yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Evle ilgili hiçbir şeyi merak etme. Larry hepsini hallediyor. Kostümlere gelince, o güzel kafan çok daha büyük meselelerle dolu. İzin ver bu ufak şeylerle ben ilgileneyim de kendimi işe yarar hissedeyim."

O kadar çok tarama vardı ki. BT. PET. Maisie ameliyattayken, harfler kafamın içinde deli gibi dönüyordu. Tümörün küçük olduğunu söylediler. Sol böbrek üstü bezinde ve böbreğinde bulduklarıysa kesinlikle küçük değildi.

Bir başka toplantı odasındaydık ama oturmuyordum. Bana verecekleri haber neyse bunu dimdik göğüsleyecektim. İşte o kadar.

"Bayan Mackenzie," diye bana seslendi Dr. Hughes bir grup doktorla içeri girerken. Montrose'la burada olmasını sağlayan anlaşması her neyse buna minnettardım, böylece yanımda tanıdık bir ses, bildik bir yüz vardı.

"Eee, sonuç ne?"

"Biyopsi yaptık ve hem tümörü hem de kemik iliğini inceledik."

"Tamam." Kollarım bedenimin etrafına sıkıca dolanmıştı ve beni bir arada tutabilmek için elinden geleni yapıyorlardı.

"Çok üzgünüm ama kızınızın hastalığı çok agresif ve oldukça ileri seviyede. Çoğu nöroblastom hastasında belirtiler çok çok daha erken ortaya çıkar. Ama Maisie'nin durumu herhangi bir işaret göstermeden ilerlemiş. Hastalık muhtemelen yıllarca sinsi sinsi ilerledi."

Yıllarca. Çocuğumun içindeki canavar yıllardır oradaydı ve büyüyordu.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

Dr. Hughes, masanın etrafından dolaştı ve elimi tuttu, bense sanki ikizler hâlâ bebekmiş ve ilgiye muhtaçlarmış gibi onları kollarımda sallarcasına volta atıp duruyordum.

"Maisie'de dördüncü evre nöroblastom var. Hastalık kemik iliğinin yüzde doksanına yayılmış durumda."

Bakışlarımı onun kahverengi gözlerine kenetledim, başımı çevirdiğim anda tekrar boğulacağımı biliyordum. Duvarlar üstüme üstüme geliyormuş gibi hissediyordum; diğer doktorlar gözümde çoktan silinmeye başlamıştı.

"Yüzde doksan mı?" Sesim bir fısıltıdan ibaret çıkmıştı.

"Maalesef öyle."

Yutkundum ve nefes almaya odaklanıp bariz olan soruyu sormak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Dudaklarımdan çıkmasına bir türlü izin veremediğim, çünkü sorduğum ve cevap verdikleri anda her şeyin değişeceği o soru.

"Ella?" diye nazikçe seslendi Doktor Hughes.

"Durumu nasıl? Hastalığın seyri nasıl ilerliyor? Ne yapacağız?"

"Hemen acımasızca saldırıya geçeceğiz. Kemoterapiye başlayacak ve sonrasına bakacağız. Biz savaşacağız. O da savaşacak. Gücü tükendiğinde, sen onun adına savaşmak için her şeyi yapacaksın çünkü bu kelimenin tam anlamıyla topyekûn bir savaş."

"Ne kadar şansı var?"

"Ella bunu duymak isteyeceğini sanmı--"

"Ne kadar şansı var?" diye bağırdım kalan son gücümle.

Dr. Hughes duraksadı ve elimi sıktı.

"Kurtulma şansı yüzde on."

Kulaklarım tekrar uğuldamaya başladı ama bunu durdurup Dr. Hughes'un söylediği her kelimeye iyice odaklandım. Alabileceğim her bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bu hastalıktan kurtulma ihtimali yüzde on mu?" diye tekrarladım. Bana, onu yanlış anladığımı söylemesine ihtiyacım vardı.

"Hayır. Bu yılı atlatma şansı yüzde on."

Sırtımı duvara yaslarken ayaklarım yerden kesildi. Yere doğru kaydım ve ağırlığım arkamda ne var ne yok devirirken kâğıtlar ezilip büzüldü. Yere çöküp kaldım, tek yapabildiğim nefes almaktı. Konuşmaya devam eden sesleri duyuyordum ama söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadım.

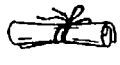
Aklımda sadece tek bir şey söyleyip duruyorlardı. "Kurtulma şansı yüzde on."

Kızımın bu yılı atlatma şansı yüzde ondu.

Bu da yüzde doksan ölecek demekti, çıkarmayı reddettiği melek kanatları gerçek olacaktı.

Yüzde ona odaklan. On, dokuzdan daha iyiydi.

On... Her şey demekti.

Kendimi topladım. Kemoterapi. PICC Kateteri. Montrose ve Denver'daki randevular. Agresif kanser agresif bir plan gerektirirdi. Dosyaların bilgilerle, not defterlerinin karalamalarla dolu olması demekti. Uyanık olduğum her an ajandalar, uygulamalar ve araştırma çalışmalarıyla geçiyordu.

Ben değiştim.

Göğsümde, ruhum alevlere kapılmış gibi bir yangın hissettim, bu geri kalan her şeyi yok eden itici bir güçtü. Kızım ölmeyecekti.

Colt kız kardeşini kaybetmeyecekti.

Bu hastalık beni ya da ailemi parçalamayacaktı. Bizi bir arada tutmak, Maisie'nin kurtuluşundan sonraki ilk önceliğimdi.

Ağlamadım. Ne Ryan ve Kaos'a mektup yazarken ne de Colt'a kardeşinin ne kadar hasta olduğunu söylerken. Maisie,

Ninova

ilk kemoterapisini alıp kustuğunda da ağlamadım, hatta bir ay sonra, haftalık seansının ikincisinde, altıncı doğum gününden bir gün önce o güzel sarı saçları öbek öbek döküldüğünde de ağlamadım. Colt, Larry'yle birlikte berberden, tıpkı kız kardeşi gibi saçları kazınmış hâlde geldiğinde neredeyse kendimi kaybediyordum ama sadece gülümsedim. Colt, doğum günlerini ayrı geçirmeyi reddetmişti, her ne kadar onun kız kardeşinin kemoterapiden dolayı içinde bulunduğu durumu görmesini istemesem de her ikisi de yanımda olduğu için minnettardım. Böylece, sürekli biriyle ilgilenirken diğeri hakkında endişelenmek zorunda kalmıyordum.

Yıkılmadım.

Yılbaşı gecesine kadar.

Üniformalı adamlar kapıya gelip basit bir cümleyle, o güçlü duruşumu yerle bir ettiler. *Kardeşiniz Astsubay Kıdemli Çavuş Ryan Mackenzie'nin görevde hayatını kaybettiğini üzülerek bildiriyoruz.* Görev yaptığı birlikten dolayı, bilebileceğim tek şey ouydu. Nerede olduğu, ne olduğu, kiminle birlikte olduğu gibi detayların hepsi gizli bilgiydi.

Kaos'tan bir daha mektup almayınca, en azından bu sorulardan birine cevap bulmuştum.

İkisi de artık yoktu.

İşte o zaman parçalandım.

DÖRT

AY

SONRA

Ninova

BEŞİNCİ BÖLÜM

Beckett

Beck,

Eğer bu mektubu okuyorsan falan filan işte. Son mektup meselesini biliyorsun zaten. Sen kurtuldun. Ben yapamadım. Suçlu hissetmeyi hemen bırak çünkü biliyorum ki beni kurtarmak için bir şansın olsaydı muhakkak yapardın. Sonucu değiştirmek için yapabileceğin bir şey olsaydı yapardın. O yüzden, kendini suçluluktan hangi dipsiz kuyuya attıysan oradan hemen çık, bunu kendine yapma.

Senden istediğim tek bir şey var: Telluride'a git. Hizmet süren benimle aynı zamanda bitiyor. Bu hakkını kullan ve oraya git.

Ella yapayalnız. Bu zamana kadar olduğu gibi değil, artık tamamen, gerçekten yalnız. Büyükannemiz, ebeveynlerimiz, şimdi de ben. Bu kadarına katlanmasını istemek çok fazla. Adil değil.

Bunlar yeterince acı değilse bir de şu var: Maisie hasta. O daha altı yaşında, Beck ve ölebilir.

Yani, eğer artık hayatta değilsem planladığım gibi ocak ayında eve gidemeyeceğim demektir. Ella'ya destek olamayacağım. Bu süreçte ona yardım edemeyeceğim ya da Colt'la futbol oynayıp Maisie'e sarılamayacağım. Ama sen yapabilirsin. O yüzden,

en yakın arkadaşım olarak sana yalvarıyorum; git ve kız kardeşimle, ailemle ilgilen. Küçük Maise'imi kurtarabilmek için elinden ne geliyorsa yap.

Senden bunu istemem adil değil, biliyorum. Biriyle ilgilenmek, bir görevi tamamlamadan bir başkasına gitmek doğana aykırı ama buna ihtiyacım var. Colt ve Maisie'nin ihtiyacı var. Ella'nın da. Her ne kadar bunu kabul etmeden önce seninle var gücüyle savaşacak olsa da onun sana ihtiyacı var. İyi olduğuna yemin etse de ona yardım et.

Bu süreci yalnız yaşamasına izin verme.

Sana öteki tarafta bir yer tutacağım, kardeşim ama acele etme. Yaşayabileceğin her saniyeyi yaşa. Sen benim en yakın arkadaşım, hep olmasını dilediğim erkek kardeşimsin. Ve eğer sana daha önce kimse söylemediyse ben söyleyeyim: Sen. Sevilmeye. Değersin. Bir ailen, bir evin olmasını hak ediyorsun.

O yüzden, bunları ararken bakacağın yerin Telluride olduğundan emin ol. En azından kısa bir süreliğine.

Ryan

Dağlar üzerimde yükseliyordu, neredeyse dokuz bin fit yükseklikte olduğumu düşünecek olursak akılalmaz bir yükseklikleri olduğu söylenebilirdi. Elbette havadaki basınç daha azdı ama nasıl oluyorsa bu, nefes almayı kolaylaştırmıştı.

Kamyonetimle Telluride şehir merkezine doğru ilerlerken, Havoc başını koltuklarımızın arasındaki deri konsola yasladı. Burası, Norman Rockwell'in tablolarından fırlamış gibi güzel bir yerdi. Tuğlalı ve boyalı vitrinler, çocuklarıyla gezen aileler vardı. Beklediğim gibi bir turist cenneti değildi.

Bir insanın doğup büyüdüğü yerin nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle görünüyordu.

Ama burası *benim* evim değildi.

Burası, Ryan'ın eviydi. Mac burada defnedilmişti, en azından bana söylenen buydu. Sadece Yüzbaşı Donahue ve başka birkaç kişinin cenazeye katılmasına izin verilmişti. Ben, birliğin geri kalanıyla birlikte görev alanındaydım, izne çıkarılamayacak kadar değerliydim.

Gerçeği biliyordum, değerli olan ben değildim, en azından o an içinde bulunduğum ruh hâlinde. Konu Havoc'tu. İhtiyaçları olan oydu ve o da sadece beni dinlerdi.

Havoc'un başını okşadım ve bundan sonra sakin bir hayatı olacağına dair ona içimden söz verdim. İkimize de kesin çıkış verilince bunun için elimden geleni yapacaktım, artık huzurlu olmayı hak ediyordu.

Ben mi? Ben ellerimle yarattığım bir cehennemde yaşadım. Bunu kesinlikle hak ettim.

Kasabadan çıkıp navigasyonumun işaret ettiği yolu takip ederek Solitude'a varmadan önce durup benzin aldım.

Solitude. Ne kadar da uygun bir isim. *Yalnızlık.*

Ben yalnızdım.

Ella yalnızdı.

Ve böyle kalmaya devam edecektik çünkü asla birlikte olmayacaktık. Ryan'ın öldüğü gün Ella'ya mektup yazmayı keserek bundan emin oldum.

Yine de bunu yapabilirdim. Ryan için. Ella için. Ama kendim için değil. Bunun benim için olduğunu düşünmek affedilmeye layık olduğum anlamına gelirdi.

Böyle bir şey yoktu. Yaptığım şeyin bedeli ödenmezdi.

Garaj yoluna girerken çenem kasıldı, ellerim direksiyonu sıkı sıkı tuttu. Dönüş aldım ve bakışlarım gelişigüzel duran posta kutusuna takıldı. Buraya kaç defa benim mektuplarım

için gelmişti? Kaç defa bir mektubumu bulduğunda gülümsemişti? Yirmi dört.

Kaç defa eli boş dönmüştü? Bana ne olduğunu merak etmiş miydi? Belki de operasyonda Ryan'la birlikte öldüğümü düşündü. Belki öylesi daha iyiydi.

Bunun cevabını bilmek istediğimden emin değildim.

Yol boyunca sıralanmış tomurcuklanan kavak ağaçlarının altında asfalt boyunca ilerledim. Ryan olsa buraya baharda gelmemin yeniden doğuşu simgelediği için uygun olduğunu söylerdi. Ama bu saçmalıktan ibaretti.

Benim için yeniden doğuş diye bir şey yoktu. Yeniden başlamak imkânsızdı. Buraya, hayatın başlamasını izlemeye gelmemiştim. Buraya, sadece Ella, Maisie için yardıma ihtiyaç duyarsa diye geldim. Ella beni kızının yanına yaklaştırırsa tabii.

Midemde hissettiğim o tuhaf duygu tanıdıktı, beni yirmi sene önce kendini yeni bir ailenin kapısında bulan ve bu ailenin de onu başka birinin problemi olsun diye kapıya koymamasını uman o sıska, sessiz çocuğa çevirmişti. Bu sefer, yanlışlıkla bir tabak kırdığı ya da var olduğunu bilmediği bir kuralı çiğnediği için pılını pırtını bir çöp poşetine tıkmak zorunda kalmamayı ve "sorunlu" diye etiketlenip koşulların çok daha zorlayıcı olduğu bir eve gönderilmemeyi uman o çocuk olmuştum yine.

En azından bu sefer hangi kuralı çiğnediğimi ve buradaki vaktimin sınırlı olduğunu biliyordum.

İnternette gördüğüm fotoğraflara birebir uyan daire şeklindeki garaj yoluna park ettim. Ahşap bir kulübeye benziyordu ama burası çok büyüktü. Modernleştirilmiş rustik bir tarzı vardı, böyle bir şey varsa tabii. Ama beni etkilemiş, erkeklerin koca koca ağaçları kesip kadınları için ev inşa ettikleri dönemleri hatırlatmıştı.

Bir şeyleri yerle bir etmek yerine inşa ettikleri dönemler.

Ayaklarım yere değdi ve kapıyı kapamadan önce Havoc'un araçtan atlamasını bekledim.

Oturması için işaret verdiğim anda yanıma yanaştı. Sallanan sandalyeler ve salıncaklarla dolu, geniş bir verandaya açılan küçük merdiveni çıktık. Korkulukların yanına sıralanmış saksılar temizlenmiş ve topraklanmaya hazırdı.

Vakit gelmişti. Ella'yla tanışmak üzereydim.

İyi de ona ne diyecektim? *Selam, sana yazmayı kestiğim için özür dilerim ama kabul etmek gerekirse dokunduğum her şeyi parçalıyorum ve zarar vereceğim bir sonraki kişi olmanı istemedim? Ryan öldüğü için üzgünüm? Onun yerine ben ölmediğim için üzgünüm? Abin, beni buraya sana göz kulak olmam için gönderdi, yani o yüzden benden nefret etmiyormuş gibi davranabilirsen harika olur? Birden ortadan kaybolduğum için özür dilerim? Ryan öldükten sonra yazdığın hiçbir mektubu okumaya içim el vermediği için özür dilerim? Listesini bile yapamayacağım bir sürü şey için çok ama çok özür dilerim?*

Bunlardan herhangi birini söylersem, gerçekten nasıl biri olduğumu –ona neden yazmayı bıraktığımı– bilirse ona yardım etmeme asla izin vermezdi. Kıçıma tekmeyi basar ve beni geldiğim yere postalardı. Mektuplarında, ailesini inciten insanlara ikinci bir şans vermediğini zaten söylemişti ve bunun için onu suçlamıyordum. Ryan'ın son isteğini yerine getirip Ella'ya yardım edebilmem için Ella'nın en nefret ettiği şeyi yapmak zorunda olmam can yakacak denli ironikti; ona yalan söylemek zorundaydım, en azından tamamen dürüst olmayacaktım.

Bunu da gittikçe büyüyen günahlarımın yanına ekleyin.

"İçeri girmeyi düşünüyor musun? Yoksa burada dikilmeye devam mı edeceksin?

Arkamı döndüğümde altmışlı yaşlarda bir adamın bana doğru geldiğini gördüm. Kaşları çok acayip görünüyordu. Pantolonuna sildiği ellerinden birini bana uzattı.

Sağlam bir tokalaşma oldu. Bu, Larry olmalıydı.

"Sen yeni misafirimiz misin?"

Başımla onayladım. "Beckett Gentry."

"Larry Fisher. Solitude'un bakımıyla ilgileniyorum." Havoc'un önünde eğildi ama ona dokunmadı. "Peki bu kim?"

"O, Havoc. Kendisi emekli bir asker köpeği."

"Bakıcısı sen misin?" Onu sevmeden doğruldu ve ondan ânında hoşlandım. İnsanlar nadiren Havoc'un kişisel alanına saygı gösterirdi. Ya da benimkine.

"Öyleydim. Sanırım artık o benim bakıcım."

Bakışları sanki yüzümde bir şeyler arıyormuşçasına kısıldı. Denetleme gibi gelen uzun bir sessizliğin ardından başını onaylarcasına salladı. "Tamamdır. Hadi sizi yerleştirelim."

Muhteşem görünen antreye adım attığımızda ufak bir zil çınladı. İçerisi de dışarısı kadar iç ısıtıcıydı, yumuşak tonlarda boyanmış duvarlar, modern bir çiftlik evi görüntüsü vermesi için profesyonelce tasarlanmış gibiydi.

Evet şu son bir ayda sürekli ev tasarımı programları yayınlayan HGTV'yi biraz fazla izlemiştim. Aptal bekleme odaları sağ olsun.

"Ah! Siz Bay Gentry olmalısınız!" dedi neşeli bir ses uzun resepsiyon masasının arkasından. Kız, yirmilerinin başında görünüyordu, kocaman bir gülümsemesi, kahverengi gözleri ve aynı renkte saçları vardı. İdare etmesi zor ama güzeldi. *Hailey.*

"Kim olduğumu nereden bildin?" Arka cebimdeki mektubu yerinden oynatmamaya dikkat ederek cüzdanımı çıkardım.

Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını önüne çevirdi.

Lanet olsun. Artık sivil olduğum için, eh neredeyse öyleydim, insanlarla konuşurken ses tonumu yumuşatmam gerekecekti.

"Bugün giriş yapacak tek kişi sizsiniz," dedi bilgisayarı kontrol ederken.

Ella kim olduğumu fark ederse çıkış yapacaktım. Sonra da ısrarlı takip davasıyla karşı karşıya gelmeden ona yardım etmenin başka bir yolunu bulmam gerekecekti. Her ne kadar bu Ryan'ı deli gibi güldürecek bir şey olsa da Ella'ya yardım edemezsem kesinlikle gülmezdi.

"Özel bir kulübe tercihiniz var mı? Sonunda sezon bittiği için birçok seçeneğimiz mevcut."

"Müsait neresi varsa benim için uygundur."

"Emin misiniz? Siz... vay canına! Yedi aylık rezervasyon yaptırmışsınız? Bu doğru mu?" Bir hata olduğunu düşünürcesine bilgisayara hızlıca tıkladı.

"Evet, doğru." Hayatım boyunca hiçbir yerde yedi ay kalmamıştım. Ama yedi aylık rezervasyon, Maisie'nin hastalığının teşhisinin birinci yıl dönümüne denk geliyordu, bu yüzden bir kulübe kiralamak mantıklı geldi. Ne de olsa burada ev aldığım falan yoktu.

Hailey, bana sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi baktı.

Eh, bu oldukça tuhaftı.

"Yani, bir harita alabilirsem?" diye önerdim.

"Elbette. Özür dilerim. Daha önce hiç bu kadar uzun süre kalan bir misafirimiz olmamıştı da. Boş bulundum."

"Sorun değil."

"Bir daire kiralamak daha ucuza gelmez miydi?" diye sordu sessizce. "Ödeyemeyeceğinizi ima ettiğim falan yok. Lanet olsun, gelen misafirlerin canını sıkmaya devam edersem Ella beni öldürecek." Son kısmı ağzının içinde geveledi.

İşlemleri hızlandırmasını umarak kartımı masanın üzerine bıraktım.

"Ücretin tamamını çekin. Diğer küçük harcamaları günü geldikçe ödeyeceğim. Ve evet, muhtemelen daha ucuz olurdu." Benden duyacağı en iyi açıklama buydu.

Fahiş bir ödeme sonrası cüzdanımı cebime geri koydum ve genç hâlime, bir daha hiç aç kalmamaya kararlı fakir bir çocuk gibi para biriktirdiği için teşekkür ettim. Artık fakir de değildim çocuk da ama bir daha asla bir sonraki öğünümü ne zaman yiyeceğimi dert etmeyecektim.

"O bir... *köpek mi?*" diye sordu yaşlı bir kadın. Ses tonu kibar ama şüpheciydi.

"Evet, hanımefendi." Kadın, Larry'le yaşıt gibi görünüyordu, Ada olmalıydı. Sadece benim izlediğim bir reality programına adım atmışım gibi tuhaf bir his vardı içimde. Hepsini Ella'nın mektuplarından tanıyordum ama onlar benim kim olduğumu bilmiyorlardı.

"Tamam ama burada *köpek* barındırmıyoruz." Bakışları, sanki üstünden pireler fışkırıp her yeri istila edecekmiş gibi Havoc'a kitlendi.

Lanet olsun. Havoc yoksa ben de yoktum.

"Ben nereye o oraya." Kendimi dizginleyemeden standart cevabım dudaklarımdan fırladı.

Ada bana, Ella'yı çocukken korkuttuğuna emin olduğum bir bakış attı. Dişlerimi sıktım ve tekrar denedim.

"Rezervasyonumu yaparken böyle bir kuralınız olduğunu bilmiyordum. Kusura bakmayın."

"Kasım ayına kadar ödemeyi yaptı!" dedi Hailey masanın arkasından.

"Kasım mı?" dedi Ada ağzı bir karış açılarak.

"Endişelenme, sevgilim." Larry karısına doğru yürüdü ve beline sarıldı. "O, askeri bir köpek. Halıyı falan berbat etmez."

Havoc kıpırdamadan oturup odadaki durumu değerlendirirken, "Emekli," diye düzelttim.

"Neden emekli oldu? Agresif miydi? Burada küçük çocuklar var, kimsenin ısırılmasını göze alamayız." Ada ellerini evirip çevirdi, daha doğrusu büktü. Kendi içinde bir savaş verdiği anlaşılıyordu. Yedi aylık ödeme yapmıştım, üstelik bu sürenin büyük bir kısmı sezonda oldukları dönem değildi. Yani ben, garanti bir gelir kaynağıydım.

"Emekli oldu çünkü ben de emekli oldum ve o benden başka kimseyi dinlemez." Altı yıl boyunca onun bakıcısı olmuştum ve hayatımı onsuz düşünemiyordum, o yüzden bu

durum işime geldi. "Sadece komutumla ya da beni savunmak için ısırır. Hayatı boyunca asla halıya çiş yapmadı ya da bir çocuğu ısırmadı. Buna yemin edebilirim."

Odadaki çocuk katili o değildi.

Bendim.

"Sorun çıkarmayacak, Ada." Larry, eşinin kulağına her ne fısıldadıysa Ada alnını karıştırarak Larry'ye daha çok sokuldu. Sonra da kalkık kaşlar ve baş sallamalardan oluşan sözsüz bir konuşma yaptılar.

"Peki, tamam. Ama onu kendin beslersin. Hailey, misafirimizi Aspen kulübesine yerleştir. Nasıl olsa oraya gelecek sene yeni bir halı alınacak. Solitude'a hoş geldiniz Bay..."

"Gentry," diye yanıtladım küçük bir baş selamı vererek. Son anda gülümsem gerektiğini hatırladım ve yüzümü buruşturuyor gibi görünmediğimi umdum. "Beckett Gentry."

"Pekâlâ, Bay Gentry. Kahvaltı sabah saat yedi ve dokuz arasında servis ediliyor. Akşam yemeği isteğinize göre ayarlanabilir ama öğle yemeğini siz halledeceksiniz yani o yüzden..."

"Havoc."

"Havoc," dedi Ada, kızım adını duyup başını hafiften yana eğince kadının yüz ifadesi yumuşadı. "Eh, tamam o zaman. Larry, neden Bay Gentry'ye kulübesine kadar eşlik etmiyorsun?"

Dışarı çıkarken Larry ıslık çaldı. "Ucuz atlattın."

"Öyle görünüyor," diyerek ona katıldım ve kamyonetimin kapısını açtım. Havoc zarifçe, tek bir hareketle içeri atladı.

"Vay canına. Ne de güzel zıplıyor."

"Sen onu bir de duvara tırmanırken gör. İnanılmazdır."

"Bir Labrador, demek? O tarz köpeklerin hepsinin çoban köpeği falan olduğunu sanıyordum. Böyle bir iş için bir labrador çok masum kalıyor."

"Ah, güven bana, ısırığı havlamasından çok daha serttir."

Birkaç dakika sonra, kamyonetimle asfaltla kaplanmış dar yoldan geçtim, arazinin çoğunluğunda yollar böyleydi. Aspen

kulübesi, arazinin kuzeyinde, küçük gölün kıyısındaydı. Havoc kendini cennette hissedecekti. Bölgeyi incelediğimden kulübelerin arasında epey bir mesafe olduğunu biliyordum; burası adının hakkını verecek şekilde tasarlanmıştı ve ziyaretçilere yalnızlık imkânı sunuyordu.

Havoc'la birlikte verandanın basamaklarını çıktık. Anahtarı kilide soktum. Burada elektronik kartların olmayışı genel ambiyansa, kulübelere, dağlara ve tenhalığa uyuyordu. Kapı açılırken Larry arabasından bana el salladı ve beni kızımla geçici evimizi keşfetmek üzere yalnız bıraktı.

"Burası bir kulübe değil," dedim kızıma parke zeminli ve raflarında ayakkabıların saklandığı şu bank gibi şeylerden olan ufak antreye adım atarken. Sol tarafta kayak sezonunun gözdesi olduğundan emin olduğum bir vestiyer, sağ tarafta da küçük bir tuvalet vardı.

Odalar, ana binanın antresiyle aynı yumuşak tonlarda boyanmıştı; yerler koyu renk ve davetkâr, halılar da temiz ve moderndi. İlerlediğimde mutfağın sağ tarafta olduğunu gördüm; açık renk dolaplar, koyu renk tezgâh ve tertemiz görünen mutfak eşyalarıyla oldukça hoş görünüyordu.

"En azından yemek pişirebiliyoruz," dedim Havoc'a sekiz kişilik yemek masasına bakarken.

Sonrasında bakışlarımı oturma odasına çevirmemle çenem şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Oturma odası ikinci kata kadar yükselen klasik A biçiminde tasarlanmıştı ve kulübe boyunca uzanıyordu. Ağaçların arasından süzülüp göle yansıyan akşamüstü güneşi, yerden tavana kadar uzanan pencerelerden içeri giriyordu. Dağlar tepelerden yükseliyor, karlar zirvelerdeki ağaçların tepesini gösteriyordu.

Yuvam olabilecek bir yer hayal etseydim, burası olabilirdi.

Daha önce hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim.

"Tak tak!" Ön kapıdan tatlı bir kadının sesi geldi. "İçeri gelebilir miyim?"

"Tabii," diye seslenerek kulübenin ortasına, kapıya giden koridora doğru yürüdüm.

"Çok özür dilerim," dedi kadın, kapıyı arkasından kapadı ve görüş alanıma girdi.

O an kalbim durdu. *Ella.*

Biraz önce söylediğimi unutun, bugüne kadar gördüğüm en güzel şey *Ella*'ydı.

Yüzü, fotoğraflarda gördüğümden daha inceydi, gözlerinin altındaki halkalar daha da koyulaşmıştı ama muhteşem görünüyordu. Saçlarını tepeden topuz yapmış, koyu renk bir hırkanın altına tıpkı gözlerinin mavisinde bir bluz giymişti. Kot pantolonu onu üzerine dikilmiş gibi sarıyordu ama... olanlardan sonra kilo verdiği kolayca fark ediliyordu. Kendisiyle ilgilenmemişti.

Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu. Derken bir anda hâlâ benimle konuştuğunu fark ettim.

"Merhaba, ben Ella Mackenzie, Solitude'un sahibiyim. Hailey'nin sizi bu kulübeye yerleştirdiğini duydum, ocakla ilgili size bahsetmeyi unuttuğu bir sorunumuz var, yarın buraya gelecek tamircilerle uğraşmak istemezseniz diye size başka bir kulübe önermeye gelmiştim."

Cevap vermem gerektiğini fark etmeden önce garip bir sessizlik oldu.

"Hayır, sorun değil. Zaten, yarın günün büyük çoğunluğunda dışarıda olacağım. Bana engel olmazlar. Ya da ocağa ben de bakabilirim."

"Böyle bir şey yapmanızı asla istemem." Eliyle sözlerimi geçiştirdi ve hızlıca kulübeye göz gezdirdi. "Geri kalan her şey istediğiniz gibi mi?"

"Kesinlikle. Burası çok güzel."

Bakışlarımın üzerinde olduğunu fark etmeden göle bakarak başını salladı. "Burası benim favorim."

Havoc yanımda kıpırdanarak Ella'nın dikkatini üzerine çekti.

"Peki sen burası hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Ella, Havoc'a.

Havoc başını eğerek Ella'yı inceledi. Onun için ilk izlenimler çok önemliydi ve Ella'yı şimdi sevmezse bu durumu değiştirmek çok da kolay olmazdı.

"Sevebilir miyim?" diye sordu Ella bana bakarak.

Hoşlandığı kızla dolapta kilitli kalmış liseli bir ergen gibi aptalca başımı salladım. Ona nasıl yalan söyleyecektim? Kim olduğumu nasıl saklayacaktım? Bu noktaya kadar bir planım olmadan nasıl gelmiştim?

Havoc'u kulaklarının arkasından sevdi ve ânında kızımın kalbini kazandı.

"Burada olması seni rahatsız ediyor mu? Rezervasyonu yaparken bir yanlış anlaşılma olmuş." Sesim boğuk çıkmıştı, boğazım ona söylemek istediğim –söylemem gereken– şeylerle tıkanıyordu.

Beni hayatta tutmuştu.

Her şey sarpa sardığında tutunacağım yerçekimim olmuştu.

Bana yepyeni bir pencere açmış ve başka bir hayatın mümkün olabileceğini göstermişti.

Onu terk etmiş, dünyasını başına yıkmıştım ama onun zerre fikri yoktu.

Ben onun için sadece bir yabancıydım.

"Hiç sorun değil. Duyduğuma göre bir hizmet köpeğiymiş?" Ella bir kez daha Havoc'un kulağının arkasını okşadı ve ayağa kalktı; boyu ancak köprücük kemiğime kadar ulaşıyordu. Fiziksel olarak her zaman iri bir adam olmuştum ama onun bu kadar kırılgan görünmesi bana kendimi devasa hissettirdi. Sanki bedenimi ona siper edebilir ve onu üstüne gelen fırtınadan koruyabilirdim... Her ne kadar o fırtınanın sorumlusu ben olsam da.

"Evet, emekli bir asker köpeği."

"Ah." Göz kırpıp o sahte gülümsemesini takınmadan önce yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Eh, oğlum bir köpeğiniz olduğunu fark eder etmez yeni bir ziyaretçiniz olabilir. Bir süredir bana bir köpek için yalvarıyordu ama şimdi... şey, yani şu an bu mümkün değil ve programım da yavru bir köpeği eğitmeye el vermiyor."

Colt. Sonunda onunla tanışacak olma düşüncesiyle bedenimi heyecan verici bir beklenti sardı.

"Bir hayli ele avuca sığmaz olabiliyorlar," dedim ellerimi Havoc'un boynunda gezdirerek.

"Bunun bakıcısı sen miydin? Yani... sen misin?" diye sordu Ella yüzümü incelerken.

Tanrım, sonsuza kadar bu gözlere bakabilirdim. Maisie nasıldı? Şu an tedavinin hangi aşamasındalardı? Tümör küçülmüş müydü? Artık neredeyse ameliyat edilebilir duruma gelmiş miydi?

"Bendim. Hâlâ da öyleyim. Birlikte hizmet ettik ve birlikte terhis olduk, yani aslında emekli olduk. Sekiz hafta daha resmiyet kazanmayacak. İkimiz de bu yeni şartlara alışmaya çalışıyoruz ve söz veriyorum ikimiz de halıya çiş yapmayacağız."

Yüzünde kısacık da olsa gerçek bir gülümseme belirdi.

O gülümsemenin geri gelmesini istedim. O gülümsemeyi her gün görmek istedim. Her an, her dakika.

"Bunu aklımın bir köşesinde tutacağım. Köpeğin patlayıcı maddeler konusunda eğitimli sanırım. Sen de PMİ'de[2] miydin?

İşte o an gelmişti. Buradaki bütün amacımı belirleyecek o an. Gülümsemesi solacaktı ve hiç şüphem yoktu ki suratıma fazlasıyla hak ettiğim bir tokat yapıştıracaktı.

"Patlayıcılar ve insan kokusunu takip etmek üzere eğitim aldı. Sadece komut verilirse saldırıya geçer ve favori oyuncağını fırlatan her kim olursa olsun o kişiyi çok sever."

---

2 Patlayıcı Madde İmhası –*ç.n.*

"Patlayıcılar *ve* insanlar mı? Bu nadirdir, değil mi?" Sanki bir şeyleri hatırlamaya çalışıyor gibi alnı kırışmıştı.

"Çoğu köpek için, evet. Ama Havoc özel harekât köpeği, iyilerin en iyisidir."

Ella'nın ifadesi değişti ve bir adım gerileyerek yemek odasını ayıran tahta sütunlara çarptı. "Özel Harekât."

Başımla onaylayarak, "Evet," dedim ve parçaları birleştirmesine izin verdim.

"Emekli mi oldun? Bunun için çok gençsin, bunu sizin gibilerin ne kadar adrenalin bağımlısı olduğunu bilerek söylüyorum. Sen öylece... bıraktın mı?" Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ne kadar gergin olduğunu belli ederek parmaklarıyla kollarını ovuşturuyordu.

"En yakın arkadaşım öldü." Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti ama o gerçeği duydu.

Gözleri mümkün olacağını hiç düşünmediğim kadar irileşti, aniden gözlerinde gördüğüm yaşlar, onları saklayamadan, gözlerini daha da mavi hâle getirmişti. Bakışları yere kaydı ve bir an sonra karşımda dimdik duruyordu; gözümün önünde metrelerce yükseklikte bir duvar örmüştü bile.

Temkinli olmanın ötesindeydi, kendini tamamen kapatmıştı.

"Sen de bu yüzden buradasın."

Başımı bir kez daha aşağı yukarı salladım, o içeri girdiğinden beri kafası sallanıp duran o oyuncaklara dönmüştüm.

"Söyle. Kelimelerin ağzından çıktığını duymaya ihtiyacım var."

Çağrı ismim Kaos. Seni ve mektuplarını çok özledim. Kelimelerine oksijenden daha çok ihtiyacım var. Ryan için çok ama çok üzgünüm. Burada olmayı hak etmiyorum. Bunu hak eden Ryan.

Seçeneklerim kafamda dolanıp duruyordu. Onun yerine, hayatımın en önemli görevini batırmadan ya da onun dünyasını paramparça etmeden verebileceğim en güvenli ve doğru cevabı söyledim.

"Beni Ryan gönderdi."

"Pardon?"

"Mac... Ryan. Beni, sana göz kulak olmam için gönderdi." Bunu öyle bir söylemiştim ki bir an için ben bile buraya onun koruyucu meleği olmak, ayaklarını yerden kesmek ve onu kontrolüm dışındaki belalardan korumak için geldiğime inandım. Küçük kızını kanserin pençesinden kurtaramazdım. Abisini geri getiremezdim. Bu açıdan bakıldığında ben aslında koruyucu melek falan değil şeytanın ta kendisiydim.

Başını iki yana sallayarak arkasına döndü ve doğruca kapıya koştu.

"Ella."

"Hayır." Elini kaldırarak beni durdurdu, onu tanıdığımdan beri bunu ikinci kez yapıyordu. Kapı koluna uzandı.

"Ella!"

Bir eli kapı kolunda, diğeri de kapının pervazında öylece durdu.

"Bunların çok fazla olduğunu biliyorum. Beni görmeyi hiç beklemediğini de biliyorum." *Her açıdan.* "Bana inanmıyorsan, abinin bana bıraktığı mektup yanımda." Elimi arka cebime atıp defalarca açılıp kapanmaktan kat izi olmuş mektubu çıkardım.

Yavaşça arkasına dönüp kapıya yaslandı. Bakışları temkinli, vücudu gergindi. Gözüne ışık tutulan bir tavşan değildi. O zarif hatları ve bilge bakışlarıyla, köşeye sıkışmış ve ona fazla yaklaşırsam benimle ölümüne kavgaya tutuşacak yaralı bir dağ aslanıydı.

"İşte burada." Ona yaklaşıp mektubu uzattım.

Mektuba bakmadı bile.

"Onu istemiyorum. Seni ya da seninle ilgili hiçbir şeyi istemiyorum. Abimin öldüğünü bana hatırlatacak kanlı canlı bir şeye ihtiyacım yok. Ben güçsüz değilim ve bir bakıcıya da ihtiyacım yok."

"Burada olmadığı için çok ama çok üzgünüm." Boğazım düğümlendi, neredeyse içimde tutmaya çalıştığım hislerden dolayı boğulacaktım.

"Ben de." Kapıyı açıp dışarı çıktı ve ben de bir aptal gibi peşinden koştum.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım. Yardıma mı ihtiyacın var? Yanı başındayım."

Alaycı bir kahkaha atarak basamaklardan indi.

"Seni burada istemiyorum, sana burada ihtiyacım da yok, Bay..." SUV aracının kapısını açarak bir kâğıt çıkardı. "Bay Gentry."

"Beckett," diye cevapladım, adımı söyleyişini duymak için yanıp tutuşuyordum. Gerçek adımı.

"Tamam, Bay Gentry. Buradaki tatilinizin tadını çıkarın ve sonra da evinize dönün. Çünkü daha önce de söylediğim gibi birinin acımasına ya da bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok. Ebeveynlerimiz öldükten hemen sonra Ryan orduya katılmak için çekip gittiğinden beri kendi başımın çaresine bakıyorum."

Onu tutmak, göğsüme sarmak ve ona zarar verebilecek her şeyden korumak istiyordum. Ellerim sırtında gezinmek için resmen kaşınıyordu, bana izin verdiği sürece bütün acısını almak istiyordum. Bunun zor olacağını biliyordum ama onu böyle karşımda görmek, kendimi hazırlayabileceğim bir şey değildi.

"Beni isteyip istememenin önemi yok çünkü buraya senin isteğin üzerine gelmedim. Mac istediği için buradayım. Benden istediği tek şey buydu. Yani beni mülkünden kovmadığın sürece, ona verdiğim sözü tutacağım."

Gözleri kısıldı. "Tamam. Ne istersem, öyle mi?"

"Ne istersen."

"Ryan öldüğünde..."

Hayır. Bunun dışında her şey olur.

"...görevdeydi, değil mi?"

Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini görebiliyor muydu? Çünkü ben kesinlikle öyle hissediyordum. Pervanelerin sesini duymuştum. Kanı görmüştüm. Eli sedyeden düşerken o eli tutmuştum.

"Evet. Gizli görev."

Açık kapıyı eliyle daha da sıkı kavradı.

"Evet, duydum. Benim..." İç çekti ve benim dışımda her yere baktı. Kısacık bir an sonra omuzlarını dikleştirip bakışlarını gözlerime dikti. "Kaos'a ne olduğunu bilmem gerek. O da orada mıydı? Ryan öldüğünde? Aynı birlikteydiniz, değil mi?" Yutkunurken boğazı oynadı, bakışlarına bir çaresizlik çökmüştü.

Lanet olsun. Her şeyi bilmeyi hak ediyordu. Olmak istediğim, onun ihtiyacı olan adam olmadığımı. Abisi bir bayrağa sarılı olarak eve dönmüşken, benim hâlâ kalbi atan bir pislik olduğumu bilmesi gerekiyordu. Ona, bu hayatta daha fazla acıdan başka bir şey veremeyeceğimi bildiğim için, mektuplarına cevap vermeyi bıraktığımı bilmesi lazımdı.

Beni buraya getiren tek şeyin Ryan'ın mektubu olduğunu ve en yakın arkadaşım için en azından bunu yapabileceğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Onu asla incitmek istemediğimi, böylesine kırılgan bir camın altında yaşarken onun hayatını bir gülle gibi parçalamak niyetinde olmadığımı bilmesi gerekiyordu.

"Eee? Orada mıydı?"

Ama benim ihtiyaçlarımın önemi yoktu.

Sevdiğim insanları üzen birine asla ikinci şansı vermediğimi söyleyebilirim. Altı numaralı mektup.

Bunları ona anlatırsam benimle iletişimi keserdi ve Mac'i ikinci kez hayal kırıklığına uğratırdım. Kendime, bunun Ella'nın seçimi olduğunu söyleyebilirdim ama aslında benim seçimimdi. Ben, insanların kurtulmak için bahane aradığı adamdım ve gerçek, Ella'nın beni paketleyip kapıya koymasına yeter de artardı. Önümde iki yol vardı; ilki ona kim olduğumu ve olan biten her şeyi anlatıp hayatımdan çekip gidişini izlemekti. İkincisiyse...

bedeli ne olursa olsun, ona yardımcı olmak için elimden geleni yapmaktı.

O zaman ikinci yol.

"Oradaydı," diye yanıtladım dürüstçe.

Alt dudağı titremeye başlayınca sanki en ufak bir güçsüzlük işareti bile ânında yok edilmesi gereken bir şeymiş gibi hemen dudağını ısırdı. "Ee? Ne oldu peki?"

"Bu gizli bilgi." Şerefsizin tekiydim ama en azından dürüsttüm.

"Gizli bilgi. Hepiniz aynısınız, biliyor musun? Sadece birbirinize sadıksınız, geri kalanımıza da verecek hiçbir şeyiniz yok. Sadece öldü mü onu söyle. Bilmeyi hak ediyorum."

"Mac'e ya da Kaos'a olanları bilmek... bunlar sana iyi gelmez. Şu andakinden daha çok canını yakmaktan başka bir işe yaramaz. Güven bana."

Homurdanarak başını salladı ve burnunun ucunu ovuşturdu. Tekrar bana baktığında o sahte gülümsemesini yüzüne yerleştirmişti. Mavi gözleri soğuk ve düşmanca bakıyordu.

"Telluride'a hoş geldiniz, Bay Gentry. Umarım konaklamanızdan keyif alırsınız."

Aracına binip kapıyı sertçe kapadı ve garaj yolundan çıkmak için hışımla direksiyonu kırdı.

Sık ağaçların arasında kaybolana kadar onu izledim.

Havoc bacaklarıma sürtündü. Ona baktığımda bakışları üzerimdeydi ve az önce tanık olduklarından sonra ne kadar aptal olduğumu düşündüğünden hiç şüphem yoktu.

"Evet, pek iyi gitmedi." Colorado göğündeki bulutlara baktım. "Gerçekten onun kalbini kırdık, Mac. O yüzden, kız kardeşini kazanmam için herhangi bir ipucun varsa kulağımı dört açtım seni dinliyorum."

Kamyonetimin bagajını açtım ve eşyalarımı boşaltmaya başladım.

Geçici olabilirdi ama Ella kalmama izin verdiği sürece burada olacaktım. Çünkü bir numaralı mektupla yirmi altıncı mektup arasında bir yerde ona âşık olmuştum. Kelimelerine, gücüne, anlayışlı ve nazik kişiliğine, altından kalkılması zor durumlarla zarafetle baş etmesine, çocuklarına olan sevgisine ve kendi ayakları üzerinde durmaktaki kararlılığına kapılmıştım. O kadının, bende kalp namına ne varsa hepsini ele geçirmesi için binlerce sebep sayabilirdim.

Ama hiçbirinin önemi yoktu, o benim sevdiğim kadın olsa da ben onun için bir yabancıydım. Hem de hoş karşılanmayan bir yabancı.

Bu da hak ettiğimden çok daha fazlasıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Ella

Mektup #17

Ella,

Burada işler hızlanıyor, ki bu hem iyi hem kötü bir şey. Sıkılmaktansa meşgul olmayı tercih ederim ama bu da kendine has problemleriyle geliyor. Yeniden konuşlanma için sürekli erteleniyoruz ama yakında onay geleceğini umuyorum. Böylece sen de hâlâ beni kabul edersen Telluride turumuz için tarih belirleyebileceğim. Baştan uyarıyorum, abini de getireceğim ve kendisi son zamanlarda kokuyor.

En azından burada zaman çabuk geçiyor, tıpkı bu mektuplar gibi. Kendimi, daha senden bir öncekine bile cevap alamamışken yeni bir mektup yazarken bulunyorum. Belki de kâğıt kaleme sarılmanın basitliğinden ve senin yazdıklarıma tepkini görmediğimden yazmak çok kolay geliyor.

Bana nereye yerleşeceğimi sormuştun, hani... ne demiştin? Göçebe mi? Göçebeliği bırakırsam? Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Daha önce hiçbir yerin bana hitap ettiğini hissetmedim. Evler, apartmanlar ve kışlalar vardı. Şehirler, kasabalar ve bir de çiftlik. Dünganın birçok yerinde bulun-

dum ama bu ekiple dünyayı gezmek, dünyada sadece acının en yoğun olduğu yerleri görmek demek.

Sanırım bağ kurabileceğim bir yerde olmak isterim. Toprağına, insanlarına, toplumuna. Kancasını bana öyle bir geçirmeli ki kök salmaktan başka çarem kalmasın. Öyle bir yer olmalı ki yökyüzüne baktığımda kendimi önemsiz ya da boğulunyormuşum gibi hissetmeyeyim. Şehirler çoktan elendi -unutma, ben insanlarla arası iyi olan biri değilim- o güzden belki küçük bir kasaba. Ama çok da küçük olmamalı ki kaçınılmaz olarak yapacağım hatalardan kaçabileyim. Hata yapma konnsunda bir uzmanım ve öğrendim ki insanlar beni affetmektense kapının önüne koymayı daha kolay buluyor.

İsim konusuna yelince, şuna ne dersin: Colt onaylı Telluride turuna çıkabilmek için oraya geldiğimde sana gerçek adımı söyleyeceğim. Özel Harekât kurallarından daha önce hiç şu an ettiğim kadar nefret etmedim ama bir açıdan böyle olması eğlenceli de. Sana kendimi tanıtabileceğim ve bu sırada sen de kapına gelen her yabancının ben olup olmadığımı merak edeceksin. Bir gün, eninde sonunda o yabancı ben olacağım.

Ayrıca cidden. Noel'e bir aydan az zaman kaldı. Oğlana bir yavru köpek al. Maisie'ye benim için sarıl. Bu ay kemoterapinin nasıl geçtiğini bana haber vermeyi unutma.

Kaos

Kapı arkamdan kapanırken, "Kendini ne sanıyor bu adam?" diye söylendim. Belki de kapıyı ben çarpmışımdır. Neyse ne.

Öfkenin damarlarımda gezmesine izin verdim ve boğazımda düğümlenen kederi ezip geçmesini umdum. Kaos, Ryan'la birlikteydi. Bir yanım bunu çoktan biliyordu çünkü Ryan öldükten

sonra ondan gelen mektuplar da kesilmişti. Ama bir şeyi tahmin etmek ve bilmek çok farklı şeylerdi.

Ryan'ı ve Kaos'u kaybetmiştim, karşılığındaysa da bana bir tür teselli ödülüymüşçesine, kahraman kompleksinden mustarip Beckett Gentry verilmişti.

Lanet olsun, Ryan. Hiçbir zaman bir kurtarıcıya ihtiyacım olmadığını biliyorsun.

"Kim?" diye sordu Ada kafasını mutfaktan çıkararak.

Çamurlu botlarımı çıkarıp elinden gelse kaşlarını saç diplerine kadar kaldıracakmış gibi görünen Hailey'ye doğru yürüdüm.

"Gentry!"

"O adam tek kelimelik cevaplarla konuşsa da o kadar tatlı ki tam ısırmalık," dedi Hailey *Cosmo* dergisini karıştırırken.

Hem söylediği şeye hem de hâlâ *Cosmo* okuyor olmasına homurdanarak karşılık verdim. Hayatının, bu derginin evrenin tüm sırlarını elinde tuttuğu evresinde olmasına söylendim. Ben çoktan *Good Housekeeping* ve *Professional Women's Magazine* dergilerine geçiş yapmıştım. Orada bir erkeğin sizden hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayacağınıza dair testler yoktu.

Yirmi beş yaşındaydım, biri hayatı için savaşan altı yaşında ikizlerim vardı ve kendi işimin başındaydım, ki bunlar da bütün vaktimi alıyordu. Benden hoşlanan bir erkek falan yoktu. Ryan'ın eşyalarıyla gelen künyesini çekiştiriyor, gergin bir alışkanlıkla zincirde bir aşağı bir yukarı oynatıyordum.

"Ne? Aynen öyle. Adamın sakallarını gördün mü? Peki ya o kollar?"

Evet ve evet.

"Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?"

Magazin dergisinin üstünden bana baktı. "Şayet o adamın, Marvel evreninde Chris Pratt'ın rolünü alacak kadar yakışıklı olduğunu sana ben söylemek zorundaysam senin için umut yok demektir, Ella. O gözler? Off." Arkasına yaslanıp hülyalı gözlerle tavana baktı. "Üstelik kasım ayına kadar burada olacak."

Kasım. Adam, önümüzdeki yedi ay boyunca mülkümde olacaktı.

"Süper güçlü, kasvetli ve içten içe acı çeken adam tipi var. Bir kadının onu kendine çekip..."

"O cümleyi bitirme."

"Ah, kızı rahat bırak. O oğlana bakmamak imkânsız," diyerek ona katıldı Ada resepsiyon masasına yaslanırken. "İnsanlarla iletişim kurma konusunda daha iyi olabilir gerçi."

"O herif özel harekâttandan." Bunu küfredercesine söyledim.

"Peki sen bunu nereden biliyorsun? Köpeğinden dolayı mı? Hâlâ burada bir köpek olmasıyla ilgili şüphelerim var ama uslu bir kıza benziyordu. Hem Labradorlar o kadar da agresif olamazlar, değil mi?" Ada masanın üzerinden Hailey'nin ne okuduğuna baktı.

"Birincisi, Labradorlar kesinlikle agresif olabilir bu yüzden özel harekât köpeği. Daha doğrusu eskiden öyleymiş. Her neyse. Adam onun bakıcısı."

"Sırf burnunun dibinde yakışıklı, bekâr bir adamın olması sana kendini tuhaf hissettiriyor diye hemen varsayımlarda bulunma," diye uyardı beni Ada, bir yandan da derginin sayfalarını karıştırıyordu.

"Ben, hayır... Bekâr olduğunu nereden biliyorsun?" Daha şimdiden Facebook'a girip adamın hayatını didik didik mi etmişlerdi? Onu gibi adamların Facebook hesabı olur muydu gerçi? Ryan'ın hiç olmamıştı. Çok zahmetli olduğunu söylerdi.

"Bekâr olmayan hiç kimse köpeğiyle bir otele gelip yedi aylığına rezervasyon yaptırmaz."

"Yine de bir önemi yok. Onu Ryan göndermiş."

İki kadın da gözlerini bana dikerken ellerindeki dergi küt diye yere düştü. Ada, derin bir nefes alarak tepki veren ilk kişi olmuştu.

"Dökül."

"Sanırım Ryan şu ölüm mektuplarından birini yazmış ve ondan Telluride'a gelip bana göz kulak olmasını istemiş. Cidden. Ryan öleli üç ay oldu ve bana hâlâ hayatıma almam gereken erkeklerle ilgili fikrini söylüyor." Gülmeye çalışıp diğer hislerimi küçük bir kutuya, yani ait oldukları yere tıktım.

Bu kadar kısa zamanda bu kadar çok şey yaşamanın en kötü yanı ne miydi? Hiçbir şey hakkında... hiçbir şey hissetmeyi göze alamıyordunuz, aksi hâlde duygular okyanusunda boğulmanız işten bile değildi. Başınızı belaya sokan şey de bu olurdu.

"Emin misin?" diye sordu Hailey.

"Mektubu falan okumadım ama adam öyle söyledi. Görünüşüne, köpeğine... hareketlerine bakılacak olursa." Beni saniyeler içinde baştan aşağı süzmüş ve bunu cinselliği çağrıştıracak şekilde yapmamıştı. Detayları beyninde sanki önünde bir bilgisayar varmış gibi kategorize ettiğini açıkça görebiliyordum. "Ryan gibi hareket ediyor. Bakışları Ryan gibi... babam gibi insanı tarıyor." Boğazımı temizledim. "Yani, umarım tıpkı babam gibi çabucak sıkılır ve hayatına devam eder." Erkekler böyle yapardı, değil mi? Çekip giderlerdi. Ryan niyetini açık açık belli ederken babam gözümüzün içine baka baka yalan söylemişti. Jeff'in de onlardan farkı yoktu; istediğini elde etmek için tatlı tatlı yalan söyler ve bunların sonuçları olacağını fark ettiği anda da kaçardı. Çekip gitmelerinden daha kötü olan bir şey varsa o da söyledikleri yalanlardı.

En azından Gentry, onu buraya Ryan'ın gönderdiğini en baştan dürüstçe söylemişti. Dürüst olmak ve kötü karar almakla baş edebilirdim. Yalan söylemek bilinçli yapılan bir şeydi, bencilce sebeplerden karşındakinin canını yakmaktı ve affedilemezdi.

"Ne yapacaksın?" dedi Hailey öne doğru eğilerek. Sanki bir pembe diziyi en önden izliyordu.

"Onu görmezden geleceğim. Yakında gidecektir. Ryan'a karşı sorumluluğunu yerine getirdiğini hissettiğinde. Ben de... her şeyin üstüne bir sünger çekebilirim böylece." *Kaos'un üstüne.*

"Bu arada da Maisie'yi okuldan alacağım çünkü taramaları için iki saat içinde Montrose'da olmamız gerek. Şu an önemli olan tek şey bu. Devasa bir suçluluk kompleksi olan Chris Pratt benzeri bir adam değil."

Ofisime varmak üzereydim ki –Maisei'nin tedavi dosyasına ihtiyacım vardı– Hailey'nin kahkahasını duydum.

"Hah! Yani sen de *fark ettin!*"

"Önemi olmadığını söyledim. Kör olduğumu değil." Elimde dosyayla antreyi hızlı hızlı geçtim ve bu pazartesi Bay Gentry dışında başka müşterimiz olmadığı için şükrettim.

"Ya o gözler? Zümrüt gibi, değil mi?"

Hailey gerçekten de liseli kızlara dönmüştü.

"Elbette," dedim başımı sallayarak; bir yandan da botlarımı giyiyordum. "Ada, Colt'u okuldan alır mısın? Kahretsin. Yarına yetiştirmesi gereken şu hücre projesi de var. Köşelere bir kat daha boya atılması lazım, acaba sen?.."

"Kesinlikle. Merak etme. Sen git kızımızla ilgilen."

"Teşekkür ederim." Bundan nefret ediyordum, her şeyi onlara bırakmaktan, Colt'un ihtiyaç duyduğu bir şeyi daha yapamamaktan. Ama ihtiyaçlar dönemseldi, değil mi? Bu dönem Maisie'nin ihtiyacı biraz daha fazlaydı, o kadar. Onun bunu atlatmasına yardım etmeliydim, ondan sonra Colt herhangi bir şeye ihtiyaç duyduğunda yanında olacaktım.

Telefonumdan saate bakınca küfrü bastım ve veranda merdiveninden uçarcasına inerken az kalsın son basamağı kaçırıyordum. Tırabzana tutundum ama hızım beni merdivenin ucuna ışınladı ve birden çok uzun, çok sert bir şeye toslayıverdim.

O kocaman, güçlü kollardan biri sadece beni tutmakla kalmamış aynı zamanda Maisie'nin dosyasını ve telefonumu da çamura düşmekten kurtarmıştı.

"Hey." Beckett beni durdurarak bir adım geri çekildi.

Bir an için ona bakakaldım. Adamın refleksleri inanılmazdı. *Adam özel harekâtçı, seni geri zekâlı.*

"Geç kaldım." Ne? Neden ağzımdan *teşekkür ederim*, ya da en azından normal bir şey yerine bunlar çıktı?

"Öyle görünüyor." Dudaklarının hafifçe seğirdiğini gördüm ama buna tam anlamıyla bir gülümseme diyemezdim. Daha çok hafif bir tebessüm gibiydi. Dosyayı ve telefonumu uzattı, ben de gariplikler tarihindeki en garip değiş tokuş ânıymış gibi hissederek onları elinden aldım. Öte yandan, ona kurtarılmaya ihtiyacım yok dedikten sonra adam beni kurtarmıştı.

"Bir şey mi lazımdı?" Dosyayı göğsüme bastırdım. Belki de sözlerimi ciddiye alıp Telluride'dan, en azından benim mülkümden gidiyordu.

"Sanırım bir anahtarım eksik. İskelenin kapısına ait olan?" Ellerini pantolonun cebine soktu.

"Gitmiyorsun yani?"

"Hayır. Daha önce dediğim gibi, ben abine bir söz..."

"Ryan. Anladım. Eh, kafana göre takıl..." Sonra sanki cümlemin gerisi kavak ağaçlarının arasında belirecekmiş gibi elimle etrafımızdaki doğayı gösterdim. "Her ne yapacaksan... onu yap."

"Yapacağım." Dudakları yine o gülümseme gibi şeyi yaptı ve bu sefer gözlerinde kesinlikle bir parıltı vardı. Almayı umduğum cevap bu değildi. "Geç mi kalmıştın?"

Kahretsin. Telefonuma baktım. "Evet. Kızım için bir randevum var ve gitmem lazım. Şimdi."

"Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?"

Hadi canım, gerçekten de samimi görünüyordu. Birden ortaya çıkıp böyle sorular sormasına şaşırmakla bir yabancının otomatik olarak başımın çaresine bakamayacağımı varsaymasına sinirlenmek arasında gidip geliyordum.

Gerçi sahiden de başımın çaresine bakamıyor oluşum kesinlikle tartışmaya açık değildi.

Bu düelloyu açık ara öfkem kazandı.

"Hayır. Bak, kusura bakma ama bunun için vaktim yok. Kapı anahtarını Hailey'ye sorabilirsin. Kendisi..."

"Resepsiyon masasında. Sorun yok."

Hailey'nin kim olduğunun da farkındaydı yani... harika. İhtiyacım olan tam da buydu; adam çekip gittiğinde kaçınılmaz olarak kalbi kırılacak bir resepsiyonist.

"Gerçekten buna ayıracak vaktim yok," diye mırıldandım.

"Evet böyle söyleyip duruyorsun." Beckett bir adım yana çekildi.

Odaklanmayı beceremeyişime kafa sallayıp yanından geçtim, arabamın kapısını açıp dosyayı yolcu koltuğuna fırlattım. Motoru çalıştırıp telefonumu şarja ve arabayı vitese taktım.

Sonra da frene bastım.

Sinirlenmek neyse ama tam bir cadaloz gibi davranmak? İşte o bambaşka bir şeydi.

Beckett ön kapıya varmak üzereyken camı indirdim.

"Bay Gentry?"

Bana döndü, Havoc da onunla birlikte dönmüştü. Köpek adeta onun gölgesi gibi hareket ediyordu, sanki başka bir varlık değilmiş de adamın bir uzvuymuş gibiydi.

"Teşekkür ederim... merdivende şey yaptığın için... Beni yakaladığın için. Dosya. Telefon. Biliyorsun işte. Teşekkürler."

"Bana hiçbir şey için teşekkür etmene gerek yok." Dudaklarını sertçe birbirine bastırmıştı. Ne anlama geldiğini bilmediğim bir bakış ve bir baş selamıyla ana binaya girerek gözden kayboldu.

Adını koyamadığım bir duygu bedenimi ele geçirip sinir uçlarım boyunca ilerledi. Elektrik çarpması gibiydi ama daha sıcaktı. Neydi bu? Belki de birkaç ay önce hissetmeyi bıraktığımdan beri duyguları tanımlamakta zorlanıyordum.

Bu her neyse, üzerine düşünecek vaktim yoktu.

On dakika sonra ilkokulun önüne gelip "sadece okul servisleri için" yazan yere arabayı park etmiştim. Kim ne diyecekse

desin, servisler üç saat daha kalkmayacaktı ve benim kızımı randevusuna yetiştirmek için her dakikaya ihtiyacım vardı.

Okulun kapısını açtım ve pencerenin önündeki listeye adımı yazıp Maisie'yi okuldan çıkardım.

"Merhaba, Ella," dedi resepsiyonist Jennifer ağzındaki sakızı patlatırken. Benden birkaç yaş büyüktü, Ryan'la birlikte mezun olmuştu. "Maisie arka tarafta. Çağırayım."

İkili kapı giriş izni verildiğini belirten evrensel bir titreşimle açıldı ve Maisie'nin koridordaki bir bankta bir yanında Colt diğer yanında okul müdürü Bay Halsen'la birlikte oturduğunu gördüm.

"Bayan Mackenzie." Müdür ayağa kalkarak Paskalya desenli kravatını düzeltti.

"Bay Halsen." Bir baş selamı verdikten sonra dikkatimi sadece üç dakika daha büyük olan çocuğuma çevirdim. "Colt, burada ne işin var?"

"Seninle geliyorum." Banktan zıplayarak atladı ve sırt çantasının iplerini çekerek düzeltti.

Kalbim biraz daha kırıldı. Lanet olsun, o şey son aylarda o kadar çok yara almıştı ki artık normal hissetmek ne demekti bilmiyordum bile. "Tatlım, gelemezsin. Bugün olmaz."

Bugün, taramaların yapılacağı gündü.

Yüzünde o çok iyi bildiğim inatçı ifade belirdi. "Geliyorum."

"Hayır, gelmiyorsun ve bunu tartışacak zamanım yok, Colt."

İkizlerin arasında manidar bir bakışma geçti, konuşmayı asla hayal edemeyeceğim, hatta tercüme bile edemeyeceğim bir dilde konuşuyorlardı.

"Sorun değil," dedi Maisie banktan kalkıp kardeşinin elini tutarak. "Hem kızarmış tavuk akşamını kaçırmak istemezsin."

Colt bana pis pis bakıyordu ama kardeşine döndüğünde bakışları yumuşacıktı. "Tamam. Butları sana ayırırım."

Birbirlerine sarıldılar, ki bu hâlleri bana hep birbirine uyan iki yapboz parçasını andırırdı.

Bir kez daha birbirlerine baktılar ve Colt küçük bir yetişkinmişçesine başını sallayıp bir adım geri çekildi.

Göz hizasına eğildim. "Evlat, gelmek istediğini biliyorum ama bugün olmaz, tamam mı?"

"Onun yalnız olmasını istemiyorum," dedi. Sesi fısıltıdan bile kısıktı.

"Yalnız olmayacak, söz veriyorum. Bu akşam eve geldiğimizde de sana her şeyi anlatacağız."

Fikrime katılmaya ya da veda etmeye bile zahmet etmedi, sadece o küçük ayaklarıyla arkasını dönüp sınıfına gitti.

Derin bir iç çektim, sonrasında bir hasar kontrolü yapmam gerektiğini biliyordum. Ama sorun da buydu. Her şey her zaman *sonraya* kalıyordu.

Maisie ufak eliyle elimi tuttu. Ona şu an herhangi bir şeyin sözü verilemiyordu. Bu yüzden her ne kadar bu durumdan nefret etsem de Colt beklemek zorundaydı.

"Bayan Mackenzie..." Bay Halsen gözlüğünden görünmeyen bir tozu sildi.

"Bay Halsen, buraya ilk geldiğinizde ben bu koridorları arşınlayan küçük bir çocuktum. Lütfen bana Ella deyin."

"Ella, başka bir randevuya gitmek üzere olduğunu biliyorum ama..."

Nefes al. Nefes ver. Sakın müdüre patlama.

"Döndüğünde Margaret'in devamsızlığıyla ilgili konuşmamız gerek. Bu, onun eğitimini etkiliyor ve bu konuda ciddi bir konuşma yapmalıyız."

"Ciddi bir konuşma," diye tekrarladım çünkü aklımdan geçeni söylemem pek çocuklarımın hayrına olmazdı.

"Evet. Ciddi bir konuşma."

"Maisie'nin devamsızlığıyla ilgili." Sanki anaokuluna devamsızlığı önemsiyormuşum gibi. Kızım, hayatı için savaşıyordu ve bu adam karşıma geçmiş *K* harfinden kanguru kelimesi

ürettikleri bir günü kaçırması üzerine ciddi bir konuşma mı yapmak istiyordu?

"Evet, Margaret'in devamsızlığıyla ilgili."

Bir eğitimci olarak başka kelimeler de bilmesini beklerdim.

Maisie'ye baktım, alnı artık onun imzası hâlini almış olan *her neyse* ifadesiyle kırış kırış olmuştu. Bu ifadeyi çok iyi biliyordum çünkü... eh, bunu benden almıştı. Aynı anda dönüp Bay Halsen'a baktık.

"Evet, tabii, bununla ilgileneceğiz."

Kemoterapiden sonra. Taramalardan sonra. Mide bulantısı ve kusmalardan sonra. Ve düşen kan değerlerinden sonra. Kendi vücudu ona karşı savaş açmış bir çocukla ilgili her şeyden sonra.

İki saat sonra San Juan Kanser Merkezi'nde oturuyorduk. Maisie, iPad'inde o gün seçtiği uygulamayla cebelleşirken ben muayene masasının ucunda volta atıp duruyordum.

O kadar gergindim ki bütün hırsımı ayaklarımın altındaki zeminden çıkarıyordum. *Lütfen işe yarasın.* Bu sessiz duam daha önceki milyonlarcasının yanında yerini aldı. Tümörün küçülmesine ihtiyacımız vardı, doktorların ameliyatla kitleyi çıkarmaya çalışabilecekleri kadar küçülmeliydi. Bunca aylık kemoterapinin bir işe yaramasına ihtiyacım vardı.

Ama ameliyatın ne kadar tehlikeli olacağını da biliyordum. Küçük kızıma baktım, pespembe çiçekli beresi beyaz duvarlara karşı parlıyordu. Son beş aydır bana yoldaş olan panik duygusu boğazımda yükseldi; *eğer*ler ve *şimdi ne olacak*lar kafamın içinde akıl sağlımı çalacak hırsızlar gibi dönüp duruyordu. Ameliyat onu *öldürebilirdi.* Tümörse onu *kesinlikle* öldürecekti.

"Anneciğim, otur, başımı döndürüyorsun."

Muayene masasının geniş kısmında yanına oturup yanağına bir öpücük kondurdum.

Ninova

Dr. Hughes, Maisie'nin dosyasını inceleyerek içeri girer girmez, "Evet?" diye sordum.

"Selam, Doktor!" dedi Maisie heyecanla el sallayarak.

"Seni görmek de güzel, Ella," dedi Dr. Hughes tek kaşını kaldırarak. "Merhaba, Maisie."

"Özür dilerim. Merhaba, Dr. Hughes. Terbiyem son zamanlarda çığlıklar atarak benden kaçıyor." Ellerimle yüzümü ovuşturdum.

"Sorun değil," dedi tabureye otururken.

"Taramalar ne gösteriyor?"

Yüzünde yumuşak bir ifade belirdi. Nefesim kesildi ve kalbim deli gibi atmaya başladı, beş ay önce her şey başladığından beri duymak istediğim ama bir o kadar da korktuğum kelimeleri söylemesini bekliyordum.

"Zamanı geldi. Kemoterapi, tümörü ameliyat edebileceğimiz kadar küçülttü."

Küçük kızımın hayatı artık benim ellerimde değildi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Beckett

Mektup #7

Kaos,

Colorado Çocuk Hastanesi koridorunda kucağımda bir not defteriyle oturuyorum. Sana günlerden ne olduğunu söylemek isterdim ama inan ki hatırlayamıyorum. Doktorlar kanser dediğinden beri her şey bulanık.

Maisie kanser.

Belki birkaç kez daha yazarsam tüm bunların uyanamadığım bir karabasan değil de gerçek olduğunu idrak ederim.

Maisie kanser.

Olmadı, hâlâ gerçek gibi gelmiyor.

Maisie. Kanser.

Jeff çekip gittiğinden beri kendimi ilk kez yetersiz hissediyorum. 19 yaşında ikiz doğurmak? Kolay değildi ama nefes almak kadar doğaldı. Jeff gitti. Çocuklarım doğdu. Anne oldum ve bu, ruhumu temelinden değiştirdi. Colt ve Maisie yaşama sebeplerim oldu ve bunaldığım zamanlarda bile, her şeyimi ortaya koyarsam onlar için yeterli olacağımı biliyordum. Ben de öyle yaptım.

Yettim de. Fısıltılara, onları evlatlık verip üniversiteye gitmemi söyleyenlere, her şeye kulak tıkadım. Çünkü çocuklarım için olabilecek en iyi yerin benim yanım olduğunu biliyordum.

Birkaç problemle karşılaşmış olabilirim ama her zaman yeterli olduğumu biliyordum.

Ama bu? Bunun için nasıl yeterli olacağımı bilmiyorum.

Sanki doktorlar bilmediğim bir dilde konuşuyorlar, anlamam gerekiyormuş gibi sürekli harfler ve rakamlardan bahsediyorlar. Laboratuvar sonuçları, taramalar, olası tedavi seçenekleri ve verilmesi gereken kararlar hakkında konuşuyorlar. Tanrım, benim vermem gereken kararlar.

Kendimi daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Maisie kanser.

Bunu atlatması için yeterli miyim bilmiyorum ama kızım bunu yapmak zorunda. Onun burada olmadığı bir dünyayı hayal edemiyorum. Nasıl hem onun ihtiyacı olan her şey olup hem de Colt'a normal bir hayat verebilirim?

Colt... Genetik test sonucu çıktığında bana Colt'un da benim de gen mutasyonu için örnek vermemiz gerektiği söylendi. Tanrı'ya şükür oğlum iyi. İkimiz de iyiyiz ve bu geni taşımıyoruz. Ama iki çocuğumu da kaybetme ihtimalim olduğunu söylemelerini beklediğim o anlar var ya? Düşüncesi bile nefes almamı engelliyor.

Ama ben yeterli olmalıyım, değil mi? Başka seçeneğim yok. Tıpkı, monitörde o iki kalp atışını gördüğümdeki gibi. Başarısız olmak gibi bir seçeneğim yoktu. Şimdi de başarısız olmam söz konusu bile olamaz.

Maisie kanser ve onun hayattaki tek varlığı benim.
Yani, sanırım tavşan deliğinden aşağı düşüyorum.
Ella

Kaldığım kulübenin arkasındaki göle açılan küçük iskeleye adım atıp ağırlığımı taşıyabiliyor mu diye kontrol ettim. Evet, bu şeyin kesinlikle yeniden inşa edilmesi gerekiyordu. Kapıyı kapalı tutmalarına şaşmamalıydı.

Güneş tam tepedeydi ve sabahın serinliğini kesiyordu. Yaklaşık iki haftadır Colorado'daydım ve buradaki havanın gizemini kat kat giyinerek çözmüştüm çünkü sabah kar yağarken akşam yemeği saatinde hava birden yirmi beş derecelere çıkıyordu. Doğa Ana'nın ruh hâli burada ciddi anlamda değişkenlik gösteriyordu.

Gölün ortasından yaklaşık yüz metre ötedeki küçük adanın kıyılarına doğru uzanan hafif bir sis, gölü kaplıyordu. Eninde sonunda rıhtımın ucunda bağlı olan küçük kayıkla oraya kürek çekmem gerektiğini biliyordum.

Mac oraya gömülmüştü.

Buraya gelip cenazesine katılmama izin verilmemesi beni çok üzmüştü ama yine de Ella'yla yüzleşmeyecek ve yaptıklarımı fark ettiğinde, abisi ölmüşken benim neden hayatta olduğumu öğrendiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmeyecek olmam büyük bir rahatlamaydı.

Havoc sıçradı ve üstündeki suyu silkeleyerek Kong'u ayaklarımın ucuna bıraktı, yirminci kez falan suya atlamaya hazırdı. Son birkaç haftada hiçbir şey yapmadan öylece yatmaktan huzursuzdu ve aynı huzursuzluğu ben de hissediyordum.

Yere otururak sevilmekten en çok hoşlandığı yeri, kulaklarının arkasını okşadım. "Tamam, kızım. Seni kurulayıp iş aramaya gidelim, ne dersin? Çünkü burada biraz daha hiçbir şey yapmadan durursak aklımı kaçıracağım. Hem açıkçası, her an bana cevap verebilirmişsin gibi hissediyorum o yüzden insanlarla iletişime geçmem de fena olmaz."

"Köpeğinle konuşmanda bir sorun yok," diye bir ses geldi arkamdan. "Bu seni deli falan yapmaz." Ses tonu bunun tam aksini söylüyordu.

Omzumun üzerinden baktığımda kapının diğer tarafında kot pantolon ve Brancos tişörtü giymiş bir oğlan çocuğunun durduğunu gördüm. Saçları kazınmıştı. Yani en azından bir noktada kazındığı anlaşılıyordu, zira şimdi hafif sarı tüyler yeniden uzuyordu. Kaşlarını çatmıştı ve o kristal mavisi gözleriyle beni bir kez baştan ayağa süzdü.

Ella'nın gözleri.

Bu çocuk Colt'tu. O olduğunu ta içimde bir yerlerde biliyordum.

Çocuklarla konuşmanın ilk kuralını bile bilmediğimin farkında olarak elimden geldiğince ses tonumu yumuşattım. Onu korkutmamanın konuşmaya başlamak için iyi bir yol olduğunu düşündüm. "Ben her zaman Havoc'la konuşurum."

Kızım sanki cevap veriyormuş gibi kuyruğunu salladı.

"O bir köpek." Söyledikleri, sesindeki özlemle ve Havoc'a sanki hayatında gördüğü en güzel şeymiş gibi bakmasıyla çelişiyordu.

Ona doğru dönebilmek için ayaklandım, o da hemen daha dik durmaya başladı ve beni bakışlarıyla alt etmeye çalıştı. Bu çocuk öyle kolay kolay korkacak bir tip değildi, bu da biraz da olsa şansım var demekti.

"Köpeklerle konuşurken değil, onlar sana cevap vermeye başladığında aklını kaybetmenden endişelenmen gerekir," dedim.

Bir an için dudaklarını büzdü ve bir adım öne çıkıp Havoc'a bakmak için kapının üstünden hafifçe sarktı. "Eee, sen deli misin?"

"Sen öyle misin?"

"Hayır. Ama sen kulübelerimizden birini altı aylığına kiralamışsın. Bunu kimse yapmaz. Ancak aklını kaçırmış insanların yapacağı bir şey." Yüzündeki ifade beni yargılamakla Havoc'a imrenerek bakmak arasında değişip duruyordu.

Ella'ya bir köpek alması için yalvarmıştı ve Ella neredeyse kabul edecekti ama sonra Maisie'ye kanser teşhisi konmuştu. Ama benim bunu bilmemem gerekiyordu. Colt'un Amerikan futbolu oynamak istediğini ama Ella'nın beyin sarsıntısı geçirmesinden endişe ettiği için onu futbola yönlendirdiğini de bilmemem gerekiyordu. Bu yıl kayak dersi alması gerektiğini de bilmemeliydim ya da kız kardeşi saçlarını kaybettiği için doğum günlerinde kafasını kazıttığını da bilmemeliydim.

Colt'u tanımıyor olmalıydım ama tanıyordum.

Üstelik bunu ona söyleyememek çok zordu.

"Aslında, yedi aylığına kiraladım ve sen insanları yargılamak için fazla kısasın." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Hiç tereddüt etmeden duruşumu taklit etti. "Eh, o zaman sandığımdan daha da delisin. Ama ben deli insanların annemin ya da kız kardeşimin yanında dolaşmasına izin vermem."

"Aaah, tamam sen evin erkeğisin."

"Henüz değil. Altı yaşındayım ama yakında yedi olacağım."

"Anlıyorum." Gülümsememi bastırdım, yedi yaşma basmasına daha sekiz koca ay olduğunun farkındaydım. Ama bu yaşlarda zaman göreceli bir şeydi. "Eh, ben deli değilim. En azından *o* deli olduğumu düşünmüyor." Başımla Havoc'u işaret ettim.

"Nereden biliyorsun? Köpek seninle konuşursa keçileri kaçırmışsındır demiştin." Bir adım daha ilerledi ve kollarını ancak köprücük kemiğine gelen kapının üstüne koydu. Kıymık batmasın diye kapıyı zımparalamam gerekecekti.

Ninova

Vay be, bakışlarından Havoc'a abayı yaktığı belli oluyordu.

"Onu görmek ister misin?"

Gerildi ve bir adım geriye giderken bakışları ânında bana döndü. "Yabancılarla, özellikle de misafirlerle konuşmamam gerek."

"Buna kesinlikle saygı duyuyorum. Ama bu, seni buraya gelmekten alıkoymadı." Arkasından baktığımda kulübemin önüne gelişigüzel park edilmiş, mavi renkte bir ATV gördüm. Çocuklar için olanlardandı. Neyse ki koltukta kask da vardı.

Gerçi bunun Colt'u Ella'nın gazabından koruyacağından şüpheliydim.

"Daha önce kimse bu kadar uzun süre kalmamıştı, hem de bir köpekle. Burada çalışmıyorsa ya da aileden biri değilse. Ben sadece..." Başı önüne düşerken derin derin iç geçirdi.

"Havoc'u görmek istedin."

Bana bakmadan başını sallayarak onayladı.

"Onun ne olduğunu biliyor musun?" Sanki hızlı hareket edersem korkutabileceğim yabani bir hayvana yaklaşır gibi ağır adımlarla ilerledim. Kapıya geldiğimde metal kilidi kaldırıp kapıyı açtım.

"Ada, iş köpeği olduğunu söyledi. Ama bu hizmet köpeği gibi değilmiş. Sınıfımda o tarz köpeği olan bir kız var ama köpeğine dokunmamız yasak." Başını yavaşça kaldırdı, hissettiği karmaşa gözlerinden öylesine belli oluyordu ki kalbimin teklediğini hissettim.

"Eğer biraz geri çekilirsen onu getirip seninle tanıştırırım."

Yutkunarak bir Havoc'a bir bana baktı ve sonra da kararını vermiş gibi başıyla onayladı. Ardından iskeleden karaya çıkabileceğimiz kadar yer açtı.

"O, askeri köpek. Kızım bir asker."

Bana tek kaşını kaldırarak baktı ve sonra da şüphe dolu bakışlarını Havoc'a çevirdi. "Onların kulaklarının sivri olduğunu sanıyordum."

Saklamaya çalıştığım gülümsemem yüzüme yayıldı. "Bazılarının öyledir. Ama Havoc bir Labrador. İnsanların ve... başka şeylerin kokusunu almak üzere eğitildi. Ayrıca çok iyi yakalamaca oynar."

Colt bir adım yaklaştı, gözlerinde çok yoğun bir istek vardı ama yine de daha fazla yaklaşmadan önce bana döndü ve "Onu sevebilir miyim?" diye sordu.

"Bunu sorduğun için teşekkür ederim. Ve evet, sevebilirsin." Havoc'a hafifçe başımı salladım ve o da dili dışarda bir adım ilerledi.

Colt, Havoc sanki kutsal bir şeymiş gibi dizlerinin üzerine çöktü ve köpeğin boynunu okşamaya başladı. "Merhaba, kızım. Gölü sevdin mi? Benim favorimdir. Havoc nasıl bir isim?"

Bum. İşim bitmişti. Bu çocuk benden Ay'ı gökyüzünden indirmemi isteyebilirdi ve ben bunu yapmanın bir yolunu bulurdum. Mimikleri Ella'ya o kadar benziyordu ki. Duruşu da tıpkı Ryan'dı. Büyüyüp bir yetişkin olduğunda bu özgüven işine çok yarayacaktı.

"Bak sen! Şimdi kim bir köpekle konuşup aklını kaçırıyormuş." Cık cıkladım.

Havoc'un üstünden bana ters ters baktı. "Bana cevap vermiyor."

"Elbette veriyor." Onun yanına diz çöktüm. "Kuyruğunun nasıl sallandığını görüyor musun? Bu, yaptığın şeyden hoşlandığı anlamına geliyor. Peki sen onun başını kaşırken kafasını sana doğru eğmesi? Sana nereyi kaşımanı istediğini söylüyor. Köpekler her zaman konuşur, sadece onların dilini anlaman gerekiyor."

Colt gülümseyince kalbim yine tekledi. İnsanın içini ısıtan güneş gibiydi, sanki vücuduma katıksız bir neşe enjekte edilmiş gibi hissediyordum, ki en son... ne zaman böyle hissettiğimi bile hatırlayamıyordum.

"Sen onun dilini konuşuyor musun?"

"Tabii konuşuyorum. Ben onun bakıcısıyım, bu tarz köpeklerle ilgilenen kişilere böyle denir ama sanırım asıl o benim bakıcım."

"Onun bakıcısı mısın?" Bana bakma zahmetine bile girmedi, belli ki Havoc'u incelemekten çok keyif alıyordu.

"Evet ama eskiden. İkimiz de emekli oluyoruz."

"Yani sen de mi bir askersin?"

"Evet, yani eskiden öyleydim." Alışkanlıktan elimi Havoc'un sırtında gezdirdim.

"Peki şimdi nesin?"

Bu çok basit sorunun ne kadar da karmaşık bir yanıtı vardı. On yıldır askerdim. Askerlik, koruyucu aile cehenneminden çıkış biletimdi. Olabileceğim en iyi asker olmuştum çünkü geride bıraktığım hayata dönmek istemiyorsam başarısızlık söz konusu bile değildi. Kendime, askeriyenin beni kovması için onlara asla bir sebep vermeyeceğime dair söz vermiştim ve on yıl boyunca ordu ve birliğim her şeyim olmuştu. Oradaki yerimi sonuna kadar hak etmiştim.

"Gerçekten bilmiyorum," diye yanıt verdim dürüstçe.

"Bu işi çözmelisin." Çocuk bana ciddi bir ifadeyle baktı. "Yetişkinlerin böyle şeyleri bilmesi gerekiyor."

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. "Evet, bununla ilgileneceğim."

"Dayım da askerdi."

Midem allak bullak oldu. Buradaki sınır neydi? Senin olmayan bir çocuğa ne kadarını anlatmalıydın? Ella onun ne kadarını bilmesini isterdi?

Neyse ki bu konu üzerine çok fazla düşünmeme gerek kalmadı çünkü arabası son hızla kulübemin yanına geldi. Frenlere basınca tekerleklerin etrafını bir toz bulutu kapladı. Kalbim heyecanla atmaya başladı. Yaşım kaçtı benim? 15 falan mı?

"Lanet olsun. Beni buldu."

"Hey," dedim yumuşakça.

Bana baktı, ağzı yüzü buruşmuştu.

"Küfretme."

"Lanet olsun kötü bir kelime değil ki," diye mırıldandı.

"Yeterince kötü. Her zaman kullanacağın daha iyi bir kelime vardır ve içimden bir ses annenin bunları bilmen için sana yeterince eğitim verdiğini söylüyor. Onu gururlandır."

İfadesi ciddileşti ve kararlı bir tavırla başını salladı.

"Hem annenin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa başın çoktan belada."

"Colton Ryan Mackenzie!" Ella bize doğru gelirken bağırıyordu. "Tanrı aşkına, burada ne halt ediyorsun?"

Ayağa kalktım ve Havoc ânında yanıma geldi.

"Evet," diyerek bana hak verdi Colt ve Havoc'un diğer yanma geçti. "Göbek adımı kullanması cezalıyım demek," dedi fısıltıyla.

Ella iskeleye doğru yürümeye başladı, öfkesi üzerinden dalga dalga yayılıyordu. Ama o öfkenin yanı sıra bir de içini donduran buz gibi bir korku duyduğu belliydi. Peşinden bir kar fırtınası getirmiş gibi hissetmiştim. Sarı saçları gevşek bir örgüyle yeleğinin üzerine dökülüyordu ve o kot pantolonu...

Bakışlarımı hemen Ella'nın gözlerine çevirdim ancak onun bakışları Colt'un kafasında bir delik açıyordu.

"Eee? Şimdi kendini savun bakalım! ATV'yi almak ha? Hem de kimseye söylemeden? Üstüne bir de burada bir yabancıyla oturuyorsun. Sen beni korkudan öldüreceksin!"

Tanrım, sinirliyken çok güzeldi ve bu da buraya geldiğimden beri onda gördüğüm tek duyguydu. Ona her denk geldiğimde sadece tek kaşını kaldırarak, "Bay Gentry," diyordu. En azından öfkesi şu an başka birine yönelmişti.

"Her şeyim kontrol edildi, güvenlik soruşturması da dâhil," dedim Ella'ya.

Bana öyle bir bakış attı ki çenemi kapatmama yetti ve neredeyse gerçek bir annem olmadığına sevindim. Korku filmlerinden fırlamış gibi bir bakıştı.

Colt'un gözleri inanılmaz derecede büyümüştü ve dudaklarını büzüyordu.

"Colt," diye uyardı Ella kollarını kovuşturarak.

"Köpeği var," dedi Colt.

"Bu da sana gidip onunla tanışma hakkı mı verdi? Hem de kendini tehlikeye atarak? Üstelik sana Bay Gentry'yi rahatsız etmemeni özellikle söylemişken?"

Ah. Sanırım bu Colt'la tanışmamın neden iki haftayı bulduğunu açıklıyordu.

"Rahatsız olmadı ki. Bana onun iş köpeği olduğunu ve eskiden asker olduğunu söyledi. Tıpkı onun gibi. Biliyorsun, Ryan dayım gibi."

Ella'nın yüzü düştü ve gözleri hüzünle doldu. O anda, bana mektuplarda bahsettiği o yorgunluğu gördüm. *Bazen dünyanın içine doğru çöktüğünü hissediyorum ve sanki dünyanın ortasındaki tek kişi benim ve ellerimi iki yana açarak onu desteklemeye çalışıyorum. Çok yorgunum, Kaos. Bu ağırlığın altında ezilmeden önce daha ne kadar tutabilirim diye merak etmekten kendimi alamıyorum.* On yedi numaralı mektup. Şimdi karşımda o mektupları yazan, beni sadece kelimeleriyle ele geçiren o kadını görüyordum.

Onu kendime çekip sarılmamak ve istediği sürece dünyayı bile taşıyacağımı söylememek için ellerimi sıkıp duruyordum. Burada olmamın tek nedeni buydu, onu rahatlatmak adına elimden ne gelirse yapayım diye buradaydım.

Ama bunları ona söyleyemezdim çünkü Kaos'un bunları yapmasına izin verebilirdi, hatta onun sevgisini bile kabul edebilirdi belki ama Beckett'a asla müsaade etmezdi. Sırrımı neden sakladığımı öğrenirse de... eh, beni muhtemelen Ryan'ın yanına gömerdi. Tanrı biliyor ya kaderimin bu olmasını yüzlerce kez dilemiştim.

"Eminim sana Ryan dayınla birlikte çalıştığını da söylemiştir?" dedi Ella. Bakışları kısa süreliğine bana kaydığında gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu.

Ah, demek bu yüzden ziyaret edilmeyecekler listesindeydim.

Colt'un ağzı şaşkınlıktan açıldı ve bana sanki süper kahraman pelerini giyiyormuşum gibi baktı. "Öyle mi? Dayımı tanıyor muydun?"

"Tanıyordum. Benim için kardeşten farksızdı," deyiverdim kendimi durduramadan. "Ve hayır, ona söylememiştim çünkü bilmesini isteyip istemediğini bilmiyordum," dedim Ella'ya.

Bir anlığına gözleri kapandı ve iç çekti. Colt'un tepkisine çok benziyordu, sadece o kadar dramatik değildi.

"Varsayımda bulunduğum için özür dilerim," dedi daha yumuşak bir sesle. "Colt senin alanına öylece daldığı için de üzgünüm. Bir daha olmayacak." Son cümle Colt'a söylenmişti.

Colt, ayağının altındaki toprağı hafifçe tekmeledi.

"Beni rahatsız etmedi. Aksine, seninle tanışmak bir onurdu, Colt. Annen izin verdiği sürece her zaman Havoc'u ziyarete gelebilirsin. Yakalamaca oynamayı gerçekten çok seviyor ve bilmem fark ettin mi ama ona sürekli getirsin diye bir şey atmak için biraz yaşlandım."

Gözlerini devirdi. "Sen yaşlı değilsin." Kafasını yana eğdi. "Ama ne olduğunu bulana kadar, yetişkin olduğundan da emin değilim."

"Colt!" diye homurdandı Ella.

Kahkahayı bastım ve Ella bana sanki iki kafam varmış gibi baktı.

"Sorun değil," diyerek onu rahatlattım. "Ona, emekli olduğum ve artık asker olmadığım için şu an temelli tatilci dışında ne olduğumu bilmediğimi söyledim."

"Ordudan ayrılmana hâlâ şaşkınım. Tecrübelerime göre özel harekâtçılar kovulana ya da ölene kadar ordudan ayrılmaz."

"Terhisten önceki son iznimdeyim, yani kırk beş gün sonra resmen emekli olacağım."

Gardını bir anlığına düşürünce omuzları gevşedi. Bana, beni ilk kez görüyormuş gibi baktı, aramızdaki hava ağırlaşmıştı ve işte, ilk mektuplaşmamızdan beri aramızda olan bağ oradaydı.

Ama ben bunun ne olduğunu biliyordum, Ella'ysa bilmiyordu.

"Ordudan ayrılıyorsun çünkü..." Kafasını yana eğdi, Colt'a o kadar çok benziyordu ki.

"Nedenini biliyorsun."

Fark etmeden bana doğru bir adım attı, gözleri gözlerimde delice ona vermek istediğim ama yapamayacağım bir şeyi arıyordu. "En yakın arkadaşın öldüğü için ayrıldığını söylemiştin. Ryan yüzünden ayrıldın," dedi.

"Senin için." Kelimeleri söylediğim an ağzıma geri tıkmak, son beş saniyeyi silmek istedim. "Ryan'ın isteği için yani," diye açıklamaya çalıştım ama olan olmuştu.

Geri çekildi, omuzları gerildi ve duvarlarını yükseltti. Aramızda sadece birkaç adım olsa da benden kilometrelerce uzaklaşmıştı sanki.

"Sanırım seni bugün yeterince rahatsız ettik. Colt, Bay Gentry'ye çocuk kaçıran bir psikopat olmadığı için teşekkür et, sonra da gidelim."

"Çocuk kaçıran bir psikopat olmadığın için teşekkür ederim," diye tekrarladı Colt.

"Ne demek, evlat. Söylediğim gibi, annen izin verirse Havoc'u görmeye gelebilirsin. Senden hoşlandı." *Colt'un arada sırada evden uzaklaşması muhtemelen ona da iyi gelecektir.*

Umut, Colt'un yüzünü Noel sabahındaymışçasına aydınlattı. "Lütfen, anne? Lütfen?"

"Gerçekten mi? ATV yüzünden zaten cezalısın şimdi bir de üstüne bir yabancıyla vakit geçirmek için izin mi istiyorsun?"

Colt'un kederli bakışları ATV'ye kaydı ve sonra hızla annesine döndü. "Ama o yabancı değilmiş ki. Ryan dayım onun kardeşi gibiyse o da aileden sayılır."

Kalbim üçüncü kez teklemişti.

Aile, kullanmadığım bir kelimeydi çünkü ailem yoktu. Aile birine, bir yere bağlanmak, sana bel bağlayan ve senin de aynı şekilde karşılık verdiğin insanların olması demekti. Birliğimizdeki özel kardeşliğe rağmen aile benim tamamen yabancı olduğum bir kavramdı.

"Bunu daha sonra konuşuruz, Colt," dedi Ella alnını ovuşturarak.

"Sonra gideceksin!"

Eh, bu, ortamın havasını aniden değiştirmişti.

"Yarından sonraki güne kadar gitmeyeceğim. Şimdi arabaya bin, Colt. Biz..."

"Tamam!" Havoc'u bir kez daha okşadı ve ayaklarını vura vura arabaya doğru ilerledi.

"Altı yaşından çok daha büyük duruyor."

"Evet. Bu yıla kadar ikizlerin etrafında genellikle sadece yetişkinler vardı. Arada sırada misafirlerin çocukları da olurdu ama onlar on altı yaşında gibi davranan altı yaşında çocuklar aslında. Muhtemelen onları bu kadar korumamalıydım ama..." Omuz silkti.

Onlara karşı son derecede korumacıyım ama bunun farkındayım. Bir numaralı mektup.

"Kesinlikle öğretmenlerine kök söktürüyorlar. Bunu görmek zorunda olduğun için üzgünüm." Bakışları adaya kaydı. "Son birkaç ay zordu, Ryan'ı kaybetmek ve Maisie'ye olanlar..."

"Tedavisi nasıl gidiyor?" Hiç hakkımın olmadığı bir şeye burnumu sokuyordum.

Hızla kafasını bana çevirdi. "Biliyorsun."

"Ryan." Mac ve ben bunu uzun uzun konuşmuştuk, yani tam olarak yalan söylemiyordum.

Bıkkınlıkla başını sağa sola salladı ve arabasına doğru yürümeye başladı.

"Ella," diye seslendim arkasından ve hızla ona yetiştim. Neredeyse iki hafta boyunca her sabah on kilometre koştuktan sonra sonunda buradaki rakıma alışmıştım. Afganistan'da da benzer koşullardaydık ama oradan ayrılmadan önce iki ay boyunca deniz seviyesinde yaşamıştım.

"Ne var biliyor musun?" diye öfkeyle söylenerek bana döndü.

"Hey!" Ona çarpmamak için omuzlarından tuttum ama sonra aniden ellerimi üzerinden çektim. Buraya geldiğimden beri ona ikinci kez dokunmuştum ve bu temas hem çok fazlaydı hem de hiç yetmiyor gibiydi.

"Hakkımda bir şeyler biliyor olmandan nefret ediyorum. Colt'un oğlum olduğunu muhtemelen bilmenden, Maisie'nin hastalığından haberdar olmandan nefret ediyorum. Sen, abim yüzünden hayatımdaki en özel şeyleri bilen bir yabancısın ve bu hiç adil değil."

"Bunu değiştiremem. Elimden gelse de değiştireceğimden emin değilim çünkü burada olmamın sebebi bildiklerim."

"Burada olmanın sebebi o adada gömülü!"

Pek çok açıdan.

"Bunu defalarca konuşabiliriz. Ama ben bir yere gitmiyorum. O yüzden sana bir teklifte bulunacağım. Bana ne istersen sorabilirsin" –konuşmak için ağzını açtığında hemen elimi kaldırdım çünkü Mac'in ölümü hakkında bir şeyler soracağını biliyordum– "cevap vermeme hakkım olduğu sürece, ben de sana hakkımda söyleyebileceğim ne varsa söyleyeceğim. Haklısın. Benim bu kadar çok şey bilmem adil değil. Çocukların, hayatın... senin hakkında bu kadar çok şey biliyor olmam benim için de tuhaf bir durum. Ama Mac seni seviyordu ve sürekli senden bahsediyordu. Sen, çocukların, burası... Evine dönmeyi delicesine istiyordu. Ne zaman senden bahsetse içinde bulunduğumuz cehennemden bir anlığına uzaklaşıyordu. O

yüzden, özel hayatın ihlal edilmiş gibi hissettiğin için çok ama çok üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğum hakkında *en ufak* bir fikrin bile yok. Ancak zamanı geri çeviremem, geçmişe gidip abine bana bunları anlatmamasını söyleyemem. Hem zaten zamanı geri döndürecek sihirli bir düğme olsaydı da onu Ryan'ın hayatını kurtarmak gibi daha önemli bir şeyde kullanırdım. Çünkü burada olması gereken kişi o. Ben değilim. Ama onun gönderdiği kişi benim ve hiçbir yere gitmiyorum." Dişlerimi sıktım. Bu kadında ne vardı da çenemi bir türlü tutamıyordum? Mektuplarını okurken de gözlerine bakarken de üzerimde öyle bir etki yaratıyordu ki çenem bir şişe tekila içtiğim zamankinden bile daha beter açılıyordu. Ella, her şeyi anlatmak *istememe* neden oluyordu ve bu, ikimiz için de tehlikeyleydi.

"Ryan gerçekten burada olmak isteseydi, yeniden orduya yazılma döneminde askeriyeden ayrılabilirdi. Ama yapmadı. Çünkü Ryan gibi, senin gibi adamlar evde oturmazlar, kök salmazlar, bir yerde kalmazlar. Senin... görevin ya da her neysem o olduğumu kabul edebilirim ama şimdilik. Sakın burada kalışın geçici değilmiş gibi davranma."

Her şeyin tam tersi olduğunu avaz avaz bağırmamak için kendimi tuttum çünkü bana inanmayacağını biliyordum ve açıkçası onun yerinde olsam ben bunlara inanır mıydım emin değilim. Kim olduğumu ve ne yaptığımı anlaması an meselesiydi. Ona beslediğim hisler, o gün geldiğinde yaşanacak patlamadan onu koruyamazdı. Kıyamet sığınağı bile bunu başaramazdı.

"Özür dilerim," dedi sessizce bir süre sonra. "Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum hele de Ryan'a bu kadar yakınsan. Üstelik buraya gelmek için tüm evinden, köklerinden vazgeçmiş olmalısın."

"Köklerim olmadığını sanıyordum," diyerek ona takıldım.

Yüzünde ufacık bir gülümseme belirdi ama bu acı bir tebessümdü. "Dediğim gibi, özür dilerim. Ama kendini benim yerime koy. Her neredeyseniz oraya çıkıp gelsem ve sen benimle

ilgili hiçbir şey bilmezken ben senin hayatınla ilgili her şeyi bilsem? Endişe verici olmaz mıydı?"

İçimi sızlatan bir acı bedenimi ele geçirdi çünkü aslında benimle ilgili her şeyi biliyordu. Bir bakıma. O mektuplarda kendimle ilgili fiziksel detayları saklamıştım belki ama satır aralarına ruhumu bırakmıştım. *Ne olduğumu* bilmiyor olabilirdi ama *kim olduğumu* bu dünyadaki herkesten daha iyi biliyordu. Onu hayatıma dâhil etmiş sonra da kendimi ona kapamıştım ve onu öyle çok özlüyordum ki ödüm kopuyordu.

"Evet, tuhaflık skalasında on üzerinden on alacağını kabul ediyorum."

"Teşekkür ederim. Ve açıkçası, on bir." Arabasına giden patikaya doğru döndü; Colt arabanın bagajını açmış, ATV'siyle bekliyordu.

Ne yapması gerektiğini bildiğine göre bu Colt'un ilk cezalandırılışı değildi.

"Ben hallederim, Colt," dedim ona. Sonra aracı kaldırarak bagaja yerleştirdim ve arkada kauçuk bir astar olduğuna şükrettim. Arkamı döndüğümde Ella hafif aralanmış ağzıyla bana bakıyordu. Yani kollarıma. Spor salonuna yazılmayı aklıma not ettim. Bu bakışını sevmiştim.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum bagajın kapağını kaparken.

Hızla kafasını salladı. "Yok. Hayır. Teşekkürler... yani biliyorsun işte..."

"Çocuk kaçıran bir psikopat olmadığım için mi?

"Öyle bir şey." Yanakları kızarmıştı.

"Hayatımla ilgili her şeyin kontrol edildiğini söylerken ciddiydim. Kendini daha rahat hissedeceksen..."

"Hayır, tabii ki hayır. Misafirlerimin hayatlarını didiklemek gibi bir alışkanlığım yok ve buna şimdi başlamayacağım."

"Yapmalısın," diye mırıldadım. Çocuk kaçıran bir psikopat olsaydım Colt çoktan ölmüştü. Aslında, bu ormanlık alan

o kadar tenhaydı ki bir seri katilin arka bahçesi olabilirdi ve Ella'nın ruhu duymazdı.

Bana gözlerini devirdi ve sürücü koltuğuna oturdu.

"Hey, Bay Gentry?" diye seslendi Colt arka koltuktan.

Ella camı indirdi ve Colt'un uzun ince bir çocuk koltuğuna bağlandığını gördüm, yanındaki koltuksa boştu.

"N'oldu?"

"Ryan dayımın kardeşi olduğundan aileden sayıldığına karar verdim." Bunu bir yetişkin ciddiyetiyle söylemişti.

"Öyle mi?" diye sordum, sesim yumuşamıştı. Çocuk bana altın tepside ne sunduğunun farkında değildi; bunun benim için ne demek olduğunu bilmiyordu çünkü onun hep ailesi olmuştu. Ona öylece verilmiş bir şeydi. "Şey, teşekkür ederim."

Dikiz aynasından Ella'nın gözlerine baktım ve yenilgiyi kabul ettiğini gösterircesine iç çekti.

"Ayrıca deli de değilsin," diye ekledi Colt. "Yani sanırım o yüzden burada kalabilirsin."

Öylesine kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. Bu çocuk inanılmazdı. "Onay verdiğin için teşekkürler, Colt."

"Rica ederim," dedi omuzlarını silkerek.

Geri çekildim ve Ella kapıyı kapayıp kendi camından bana doğru eğildi. "Ana evde yemek olduğunu unutma. Ada seni orada görmediğini söyledi ve meraklanıyor."

"Anlaşıldı. Maisie oradayken Havoc'u içeri getirmek istemedim." Kanserli çocuklar konusunda uzman sayılmazdım ama köpek tüyünün sakıncalı olduğunu bilecek kadar aklım vardı.

"Ah, bu gerçekten... çok düşüncelisin. Ama sorun yok. İlk kez nötropeni geçirdikten sonra yani o zaman..."

"Akyuvarları bilinen tüm enfeksiyonlara duyarlı hâle gelecek kadar düştü mü?" diye tamamladım cümlesini.

"Evet. Bunu nereden biliyorsun?"

"Nöroblastom hakkında bir şeyler okumuştum. Çok fazla şey okudum."

"Ryan için mi?"

Senin için.

"Evet, onun gibi bir şey."

Bakışlarını gözlerimden ayırdı, aramızdaki bağı o da hissetmişti. Ben bu yoğun hisse kucak açarken o belli ki benimle aynı durumda değildi. "Tabii. Şey, o olaydan sonra çocukları, evin kaldığımız küçük kanadından çıkarıp kalabileceğimiz kulübelerden birine getirdim..."

"Fazlasıyla korunaklı," diye seslendi Colt arka koltuktan.

"Öyle bir şey," dedi Ella omuzlarını silkerek. "Aslında biz komşuyuz. Şu yöne yaklaşık iki yüz metre kadar yürürsen bizi görürsün."

"Öyleyse sanırım bir ara görüşürüz."

"Öyleyse sanırım görüşeceğiz."

Kulübemin yanındaki geniş patikadan gittiler. Burada bu açıklığı yaratacak ufak bir tekne indirme yeri falan olmalıydı.

Havoc oturup başını bana doğru eğdi.

"Bence iyi gitti, sen ne dersin?" diye sordum. Bana hak veriyormuşçasına kuyruğunu salladı. "Evet. Şimdi Colt yetişkinlik kimliğimizi elimizden almadan gidelim de bir iş bulalım."

Üç saat sonra Telluride Dağ Arama Kurtarma ekibinin en yeni yarı zamanlı elemanıydım. Düzeltiyorum. Havoc öyleydi. Zaten aramızdaki yetenekli oydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ella

Mektup #9

Ella,

Öncelikle, ne diyeceğimi bilemiyorum. Maisie'nin hastalığına ne kadar üzüldüğümü ya da durumu bu kadar iyi idare etmene duyduğum hayranlığı anlatacak kelime bulamıyorum.

Jeff pisliğin teki. Kusura bakma, eminim iyi yanları da vardır, ne de olsa bir noktada ona kalbini verdin, hatta onunla evlendin bile ama bu yine de onun bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Bilerek geniş zamanda konuşuyorum çünkü sen defalarca öyle olmadığını kanıtlamış olsan da sana kendini yetersiz hissettirmeye devam ediyor.

Sen yeterlisin, Ella. Sen yeterliden de fazlasın. Daha önce senin kadar güçlü, kararlı ve çocuklarına delicesine bağlı bir kadınla tanışmadım. O yüzden bu pakete ufak bir şey ekledim. Bunu yapabileceğini kendine hatırlatman gerektiğinde onu çıkar çünkü ben yapabileceğine kesinlikle eminim.

Evet, senin iyi bir anne olduğunu hiç "tanışmadan" da biliyorum. Bunun en büyük sebebi, insanın kötü bir annesi olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmem ve sen kesinlikle kötü bir anne değilsin.

Neye ihtiyacın var? Sana elimle yemek getiremem ama çok iyi pizza sipariş edebilirim. Sana kargolayabileceğim bir şey var mı? Muhtemelen ihtiyacın olan şey insanların sana destek olması ama bu konuda elim kolum bağlı ve bunun için üzgünüm. Mektuplar aracılığıyla yapabileceğim çok fazla şey olmadığını biliyorum ama yapabilseydim orada, yanında olurdum ya da abini sana, eve gönderirdim.

Sen yeterlisin, Ella.

Kaos

Kürek kemiklerimin arasında kalıcı gibi görünen düğümü çözmeye çalışarak boynumu esnettim. Saatlerce faturalara ve hesap tablolarına gömülünce böyle oluyordu işte.

Esnememi bastırıp saate baktım. Evet akşamın sekiz buçuğu kahveye yüklenmek için geç bir saatti. Sabaha kadar uyuyamazdım.

Eh, o zaman soğuk çay. Bardağımdan bir yudum aldım ve faturalara geri döndüm. Başımız dertteydi ve bu, içinden nasıl çıkacağımı bilmediğim türden bir belaydı. Maisie üç gün içinde ameliyat olunca gırtlağıma kadar gömüleceğim bir sorundu.

Ada kulübede yaptığımız üstünkörü ofise başını uzattı. "Sabah için biraz çörek bıraktım. İstediğin başka bir şey var mı?"

Kendimi zorlayarak gülümsedim ve başımı iki yana salladım. "Hayır. Teşekkür ederim, Ada."

"Biz aileyiz, canım. Teşekküre gerek yok." Beni çok ciddi bir ifadeyle baştan ayağa süzdü sonra da duvara dayadığım sandalyeyi çekip otururak ellerini kucağına koydu.

Bu, Ada'nın pes etmeyeceğinin bir göstergesiydi.

Lanet olsun.

"Anlat. Ve sakın hiçbir şeyi saklayayım deme."

Sandalyemde o kadar rahatladım ki neredeyse yalan söyleyecektim. Ama anne figürüm olan kadın bana ciddi gözlerle bakıyordu, ki bu da bir dedektif tarafından terletilene kadar sorguya çekilmekle eşdeğerdi.

"Neyi?" diye sordum elimdeki kalemle oynayarak.

"Anlat bana."

Anlatmak istemiyordum. Endişelerimi başka birine anlatmak onlarla başa çıkamadığım anlamına geliyordu, bu da her şeyin çok gerçek olduğunu gösteriyordu.

"Sanırım mali açıdan biraz sıkışığım." Çoktan duygusal, fiziksel ve ruhsal olarak o noktaya gelmiştim, bitmek bilmeyen dertlerin üstüne bir de bu eklense ne olurdu yani? Bir insanı fazladan boğmak diye bir şey yoktu. Bir kere suyun altında kaldıktan sonra yukarı yüzemedikçe suyun kaç metre altında olduğunun önemi olmazdı.

"Ne kadar sıkışıksın? Larry ve benim kenarda biraz birikmişiz var, biliyorsun."

"Kesinlikle olmaz." Hayatları boyunca büyükannemle birlikte çalışmışlar, ailemize, bu mülke her şeylerini vermişlerdi. Onlardan tek kuruş almayacaktım.

"Ne kadar sıkışıksın?" diye tekrar sordu. "İkizler doğduğu zamanki gibi mi?"

Ah, onları beslemeye, giydirmeye ve Solitude'da çalışırken online derslere para yetiştirmeye çalıştığım eski güzel günler. İyi zamanlardı.

"Daha kötü."

"Ne kadar daha kötü?" Kadının vücudunda, birazcık bile stresli olduğunu düşündürecek en ufak bir kırışıklık yoktu.

"Sanırım iflas edebilirim," diye fısıldadım. "Elimdeki her şeyi tadilatlara yatırdım."

"Böylece bizi dikkat çeken bir yer hâline getirdin. Rezervasyonlarımız Anma Günü'nden itibaren tamamen dolmaya

başladı. Şu an sezonda olmadığımızı biliyorsun. Kimse bahar çamurunda debelenmek istemiyor. Burada fark yaratan şey ya bembeyaz kar ya da sımsıcak güneş."

"Biliyorum." Üste üste duran faturalara baktım ve bir kez daha gülümsedim. Büyükannem mülkü hiç ipotek ettirmemişti ve her ne kadar bunu yaptığım için ona ihanet ediyormuşum gibi hissetsem de Solitude'u baştan ayağa yenilemiştik. "Karşılığını da alacağız. Krediyi ödemek için birkaç sene fedakârlık yapmamız gerektiğini biliyorduk ama tadilatlar ve inşa ettiğimiz beş yeni kulübeyi düşününce o krediyi almak yapabileceğimiz en iyi şeydi. Ama bu yıl sağlık sigortası konusunda kişisel bir tasarrufa gitmişim. Çocuklar hiç hastalanmadığı, hastalansalar bile doktor masrafları çok fazla olmadığı için en düşük primli poliçeye geçmiştim."

"Peki, mevcut durumda bu ne anlama geliyor?"

"Çok fazla para ödediğim anlamına geliyor. Sigorta bazı tedavileri karşılıyor, bazılarını karşılamıyor. Kimisini de kısmen ödüyor. Denver'a her gidişimizde daha fazla para ödüyorum çünkü sigortamız orada geçmiyor." En hafif tabirle sürdürülebilmesi imkânsız bir seviyede para saçıyordum. Üstelik sadece tedavi masrafları da değildi mesele. Artık kulübede yaşadığım için geceleri ana evde kalacak birine ihtiyaç duymuş, işe yeni bir eleman almıştık. Maisie'nin doktor randevuları için yaptığımız tüm bu ekstra yolculukların masrafı da cabasıydı.

"Ah, Ella." Ada biraz ilerleyerek yıpranmış elini masama koydu. Elini avucuma aldım ve başparmağımla damarları görünen ince elini okşadım. Büyükannemin öldüğü yaştaydı.

"Sorun değil," diyerek ona güvence verdim. "Yani, burada Maisie'nin hayatından bahsediyorum. Ona bir şey olmasına..." Boğazım tıkandı ve kendimi toplamaya çalışırken gözlerimi kapadım. İşte bu yüzden bu konuda konuşmuyordum. Her şeyin kendine ait küçük kutusunda tutulması gerekiyordu ve vakti geldiğinde her biriyle tek tek ilgilenebiliyordum. Titrek bir

nefes aldım. "Tam olarak ihtiyacı olan şeyi alması için ne gerekiyorsa yapacağım. Kestirme yolu seçmek yok. Daha ucuz olan tedaviyi seçmeyeceğim. Kızımı bu şekilde riske atmayacağım."

"Biliyorum. Belki kasabada bir yardım kampanyası organize ederiz? Hani annesinin öldüğü yıl Ellis, SeaWorld'e gitmek istediğinde yapılan gibi?"

İlk tepkim isyan edip bunu şiddetle reddetmekti. On dokuz yaşında hamile kalıp terk edildiğimde bu kasaba bana burun kıvırmıştı. Son altı yılda canımı dişime takarak şu anda olduğum kişiye dönüşmüştüm ve yardım istemek başardığım bunca şeye ihanetmiş gibi geliyordu.

Ama Maisie'nin hayatı gururumdan çok ama çok daha değerliydi.

"Bunu bir seçenek olarak kenarda tutalım," dedim. "Bu akşam bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok o yüzden neden gidip biraz dinlenmiyorsun?"

"Tamam," dedi elimi yine beş yaşındaymışım gibi okşarken. "Ben yatağa geçiyorum." Sandalyeden güçlükle kalktı ve eğilip beni alnımdan öptü. "Senin de biraz dinlenmen gerek."

"Yorgun değilim," diye yalan söyledim. Maddi olarak mucize yaratmam için burada saatlerce uğraşmam gerektiğini biliyordum.

"Peki, madem yorgun değilsin o zaman Bay Gentry'nin kulübesine uğramalısın. Hailey'nin söylediğine göre kendisi tam bir gece kuşuymuş. Hani kendine bir arkadaş falan ararsan..." Bana masum masum gülümsedi ama ben onu bu gülüşe kanmayacak kadar iyi tanıyordum.

"I-ıh. Öyle bir şey olmayacak." Bu konu kapansın diye fatura yığınını kapadım. "Hem, yukarıda uyuyan altı yaşında iki çocuğum var. Onları öylece bırakıp çıkamam, değil mi?"

"Ella Suzanne Mackenzie. Hailey'nin senin evindeki boş odada uyuduğunu çok iyi biliyorum. Hatta, şu an salonunda senin televizyonunda berbat bir şey izliyor ve çocukların sesle-

nirse duyabilecek durumda. Ayrıca belirtmeden geçemeyeceğim çocukların mışıl mışıl uyuyor."

"Dürüst ol, Hailey'ye bir yetişkin olarak güvenebilir misin gerçekten?"

"Ana evde halletmen gereken acil bir şey olduğunda gayet iyi iş çıkarıyor ama, değil mi? Çocukların tamamen güvende, hem Maisie bu hafta kemoterapi de almadı. Yani bu nefis adamdan saklanıyorsan o senin bileceğin iş. Ama sakın çocuklarını suçlamaya ya da onları bahane olarak kullanmaya kalkma. Anladın mı?"

Yanaklarım kızardı. "Saklanmıyorum ve o da... nefis değil."

"Yalancı." Sanki yine sekiz yaşındaymışım ve soğumaya bırakılmış kurabiyelerden birini yürütmüşüm gibi bana parmak salladı.

"Her neyse. Yirmi beş yaşındayım, büyüyen bir işletmeyi yönetmeye çalışıyorum, ikiz çocuklarımı tek başıma büyütüyorum ve bunca şeyi..." Ellerim masadaki her şey işaret ederek hareketlendi "...kanserle savaşırken yapıyorum. Aşkı kovalamaya vaktim yok. Ne kadar yakışıklı olduğu umurumda değil." Ya da kollarının ne kadar kocaman olduğu. Hiçbirinin önemi yoktu.

"Eh, ben aşk ilgili bir şey demedim ama, değil mi? Hı?" Son sözü söylemenin rahatlığıyla odadan çıktı.

Kendimi sandalyeme bırakıp başımı geriye yasladım. Her şey çok fazlaydı. Çocuklar. Solitude. Faturalar. Maisie'nin hayatının tehlikede olması. Beckett'ın varlığı, özenle yarattığım sistemimi resmen altüst etmişti.

Elbette yakışıklıydı. Belli ki Ryan da ona güvenmişti. Ama bu, benim de güveneceğim anlamına gelmiyordu. Onu düşünecek hâlim olduğunu bile göstermiyordu. Yani, eh, onu düşündüğüm zamanlar hariç. Ama onu bilinçli olarak düşündüğüm de yoktu. Sadece düşüncelerime sızıyordu, hatta ele geçiriyordu. Tıpkı hayatıma küt diye girdiği gibi.

Masamın yanında duran panoya baktım. Pano, büyük, kalın harflerle tek bir mesajın yazılı olduğu, hemen hemen A4 ebatlarındaki kâğıt dışında bomboştu.

SEN YETERLİSİN.

Kaos. Onunla hiç tanışmadığım düşünülünce onu böylesine büyük bir acıyla özlemem mantıklı değildi. Bakıp yasını tutabileceğim bir fotoğrafı bile yoktu, elimde sadece mektuplar vardı. Her nasılsa binlerce kilometre öteden uzanıp ruhuma dokunan o yazılı ses.

O da diğer herkes gibi gitmişti.

Ryan'sa bana Beckett'ı göndermişti. En azından Beckett öyle diyordu.

Ama Ryan'ın ona yazdığı mektubu hiç görmemiştim. O mektuba bakmalıydım. Bir yabancı kapısına dayanıp ölmüş erkek kardeşi tarafından gönderildiğini söylediğinde aklı başında her kadın öyle yapardı. Adamın söylediklerini doğrulatırdı.

Ancak ben sırf o söyledi diye hemen kabullenmiştim. Sesinde, gözlerinde doğru söylediğini hissettiren bir şey vardı. Ama sindiremeyeceğim bir şey varsa o da bana yalan söylenmesiydi. Bana bir şekilde yalan söylediyse bunu *hemen* öğrenmeye ihtiyacım vardı.

Başlarım böyle işe.

Masadan kalktım ve yapacağım şeyi enine boyuna düşünemeden kendimi salonda Hailey'ye bir kulağının çocuklarda olmasını söylerken buldum. Başını sallayarak onayladı, yakın zamanda "o ayki favorisinden" ayrıldığı için teselliyi yine dondurmada aramış olacak ki kutunun yarısını bitirmişti.

Arka kapıdan çıkarken ceketimi aldım ve geri dönüp kaçma isteğim ağır basmadan önce Beckett'ın evine giden yolu yarıladım. Ben ne halt ediyordum? Gecenin köründe adamın kapısına

dayanmak da ne demek? Tamam, belki tam olarak gecenin körü değildi ama hava kararmıştı, yani o yüzden, bir nevi öyleydi.

Telefonumu el feneri olarak kullanarak gölün kenarında yürüdüm ve kafamı kaldırıp penceresinden süzülen ışığı görene kadar attığım her adımda kendi kendime yaptığımın ne kadar aptalca olduğunu söyleyip durdum. Işığı gördükten sonra kapısına doğru yürüdüm.

Bu iş neden bekleyemiyordu? Neden şimdi? Onu gerçekten de Ryan'ın gönderip göndermediği dışında ne elde etmeye çalışıyordum? İki hafta önce kapıma dayanıp yerçekimi algımı değiştirdiğinde önemli bulmadığım bu mesele şimdi neden birden önem kazanmıştı? Neden... Ah. Galiba az önce kapısını çalmıştım.

Sanırım karar verilmişti.

Kaç git, dedi içimdeki olgunlaşmamış on dokuz yaşındaki kız. Belli ki romantik gelişimim o yaşta donup kalmıştı. O kızı da bir başka kutunun içine koyup kapağını sıkıca kapadım.

Sen çocuk değilsin, diye karşılık verdi olgunlaşmış tarafım.

Kendimle, beni akıl hastanesine düşürecek bir tartışmaya giremeden kapı açıldı.

Yok. Artık. Üstü çıplaktı.

"Ella?"

Ayakları da öyle. Üzerinde sadece bir eşofman altı vardı.

Bu ne biçim bir vücuttu? Bir adamın nasıl bu kadar kası olabilirdi? Nasıl bu kadar sert, belirgin ve birinin ağzına layık gibi görünen hatlarla oyulmuştu? Benim ağzıma.

İki el sıkıca omuzlarımı tuttu. "Ella?"

Düşünceleri kafamdan atabilirmişim gibi başımı sağa sola salladım ve bakışlarımı mükemmel gövdesinden hafif sakallı boynuna ve o lanet gözlerine doğru kaydırdım. Yeşili severdim. Yeşil harika bir renkti.

Yeşil. Yeşil. *Yeşil.*

"Her şey yolunda. Özür dilerim," diye mırıldandım, kulağa bir aptal gibi geldiğimin farkındaydım. "Ben böyle olmanı..." Vücudunu işaret ettim.

"Evde başka birinin olduğunu mu sandın?"

"Hayır. Sadece üzerinde kıyafet olacağını düşünmüştüm. Normal bir insan gibi." Zorla omuzlarımı silkince ellerini geri çekti.

Sonra da sırıttı.

Off. Gerçekten çok yakışıklıydı. Hem de insanın sinirlerini bozacak kadar.

"Kusuruma bakma. Bir daha egzersiz yapmadan önce mutlaka sana danışacağım. Hadi içeri gel. Ben bir tişört giyeyim." Girebilmem için kapıyı açık tuttu.

Spor yaparken bir de güzel mi kokuyordu? Bu nasıl bir büyüydü? Bu adam gerçekten insan mıydı? Kimse bu kadar iyi görünemez, bu kadar güzel kokamaz ve çocuklara karşı bu kadar nazik olmazdı. Bu adamda bir kusur olmalıydı.

O bir özel harekâtçı.

Evet, bu oldukça büyük bir kusurdu. Bu adamı romantik anlamda bir erkek olarak görebileceğimi bile düşünmüyordum. Sanki böyle bir saçmalık için zamanım ya da enerjim varmış gibi. Ama aptal da değildim ve onu Colt'la birlikte gördüğüm zaman içimde bir şeyler altüst olmuştu.

Köpekleri olan adamlar. Çocukları olan adamlar. İkisinden birinin dikkatimi çekeceği kesindi ve bu adamda ikisi de vardı.

"Hemen dönerim," dedi ben antrede dikilirken. "Çekinme, kendi evin gibi davran, zaten... biliyorsun, burası senin!" diye seslendi merdivenden hızla çıkarken.

Kulübeye girerken adımlarım temkinliydi. Her şey kiraladığı günkü gibiydi; kişisel bir eşya konulmamıştı. Bırakın yedi ayı, birkaç günden daha uzun süre kalacağına işaret eden hiçbir şey yoktu. Lavaboda kirli bulaşıklar, sehpada bir kitap ya da sandalyelerin arkasına rastgele atılmış ceketler yoktu.

Havoc kuyruğunu yavaşça sallayarak oturma odasından çıktı ve ben de onu karşılamak için dizlerimin üzerine çöktüm.

"Merhaba, kızım. Uyuyor muydun? Seni uyandırdığım için çok özür dilerim." Kulaklarının arkasını okşadığımda başını ellerime yaklaştırdı.

Bir dakika sonra Beckett üzerinde siyah bir tişörtle karşımda duruyordu. Evet, bu maalesef çekiciliğini azaltmamıştı.

"Demek Havoc'u sevdin."

"Onu sevmediğimi hiç söylemedim. Onun harika olduğunu düşünüyorum. Öte yandan bakıcısı..." Kabine göz gezdirerek omuzlarımı silktim. "Yedi ay kalacağından emin misin? Hafta sonu için bile kalacak gibi görünmüyorsun."

Uzun süre burada olmayacağına dair bir başka işaret.

Beyaz, düzgün dişlerini göstererek sırıttı ve gözlerinin kenarları kırıştı. "Ne yani, kulübemin derli toplu, temiz, olmasını sevdiğim için mi? Her yerin her yerde olmasından hoşlanmadığım için mi?"

"Ya da steril ve kişiliksiz, hangisini söylemek istersen," diye takıldım.

Homurdandı. "Peki, senin için ne yapabilirim, Ella?" Mutfağı salondan ayıran bara yaslandı.

"Bana Ryan'ın mektubunu gösterebilmeni umuyordum." Odanın havası aniden değişti.

"Ah." Hemen yüz ifadesini toparladı ama yaşadığı şaşkınlığı görmüştüm. "Evet, elbette. Burada bekle."

Basamakları bir kez daha hızla çıktı. Bir çekmecenin açılıp kapandığını duydum ve kısa süre sonra geri döndü.

"İşte burada." Bir zamanlar muhtemelen beyaz olan ama artık üstünde lekelerin olduğu ve defalarca dokunulduğu belli olan bir zarf uzattı. Zarfı ters çevirip Ryan'ın el yazısıyla Beckett'ın adının yazıldığını görünce ellerim titredi.

Boğazım tıkanıp o tanıdık yanma hissi burnumu gıdıklarken parmağım mürekkebin üzerinde gezindi. Ryan'ın cenazesinden

beri ilk gez ağlamak üzereydim ve hemen tüm duygularımı elimden geldiğince uzağa öteledim. Tıpkı eşyalarıyla dolu kutuların odasında tozlanması gibi ben de duygularımı sıkı sıkıya kapatmıştım. Eninde sonunda odasını temizleyecek ve Colt'un almak istediğini bildiğim şeyleri elden geçirecektim. Ama daha zamanı vardı.

Kanseri atlattıktan sonra yapılacaklar listemdeki maddelerden biriydi, ki o liste de şu an aşağı yukarı yirmi beş kilometre uzunluğundaydı.

"Sende kalabilir," diye öneride bulundu Beckett. Sesi, bakışlarımı ona yöneltmeme neden olacak kadar yumuşaktı. "Yalnız başına okumak istersen yani."

Bakışlarında derin bir keder, ciğerlerimdeki havayı söküp alan saf, sonsuz bir acı vardı. Bu duyguyu biliyordum; ben *o* duyguydum ve bunu başka birinde de görmek bana kendimi kabul edilmiş ve biraz daha az yalnız hissettirdi. Ryan'ın cenazesinde gözyaşları vardı. Larry, Ada... ben, çocuklar, yıllar içinde ara sıra görüştüğü kasabadaki birkaç kız ve hatta birliğini temsil etmeye gelen birkaç adam. Ama hiçbiri benim hislerimi paylaşmıyordu; beni gerçekten tanıyan tek kişi tarafından terk edilmiş gibiydim. Ta ki hiç tanımadığım biriyle karşı karşıya durduğum şu âna kadar.

İkimizin de sevdiği birinin ölümü üzerinden bağ kurduğum bir yabancı.

Mektubun defalarca kez okunduğunu gösteren zarfın hâline bakınca bana teklif ettiği şeyin onun için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordum. Bu basit hareket benim için, Maisie'nin durumunu öğrenen her iyi niyetli insanın bir şeye ihtiyacın olursa haber ver demesinden, hatta ailem olarak gördüğüm Ada ve Larry'den gelen her türlü içten tekliften bile daha kıymetliydi.

Beckett bana bu kapıdan, abimin geçmişinden kutsal bir parçayla çıkıp gitme şansı veriyordu.

"Hayır, sorun değil. Açıkçası burada okumayı tercih ederim. Seninle birlikte." Belki böylece Ryan'ın yasını tutarken kendimi tamamen yalnız hissetmezdim. "Eğer senin için de uygunsa?"

"Elbette. Oturmak ister misin?" Topuklarının üstünde yaylandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu daha iyi tanıyor olsaydım gergin göründüğünü söylerdim. Ama mimiklerini böyle bir varsayımda bulunacak kadar iyi bilmiyordum.

"Hayır, sorun değil." Oturmak burada kalacağım anlamına gelirdi ve ben kesinlikle öyle bir şey yapmayacaktım.

Zarfı açıp mektubu çıkardım. Bana mektup gönderirken kullandığı çizgili defter kâğıdının aynısıydı. Mektup zarfın kendisinden bile daha çok yıpranmış, kâğıdın kat yerleri lekelenmişti. Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım ve kâğıdı açar açmaz Ryan'ın el yazısını tanıdım.

"Bu mektubu kaç kere okudun?" diye sordum kısık bir sesle.

"Her gün en az bir defa..." Beckett boğazını temizledi. "İlk başlarda daha da fazla. Şimdi bana neden burada olduğumu hatırlatması için cebimde taşıyorum. Sen, sana yardım etmeme izin vermesen de Ryan'ın isteğini yerine getirmek için elimden geleni yaptığımı hatırlayayım diye."

Başımı onaylar gibi salladım ve mektubu elimden geldiğince yavaş okudum. Abimden son kez haber alıyor oluşumun tadını çıkardım.

Bunu istemek adil değil, biliyorum. Biriyle ilgilenmek, bir görevi tamamlamadan bir başkasına gitmek doğana aykırı ama buna ihtiyacım var. Colt ve Maisie'nin ihtiyacı var. Ella'nın da. Her ne kadar bunu kabul etmeden önce seninle var gücüyle savaşacak olsa da onun sana ihtiyacı var. İyi olduğuna yemin etse de ona yardım et.

Bu süreci yalnız yaşamasına izin verme.

Gerçek işte karşımda duruyordu. Beckett'ı buraya Ryan göndermiş, ondan bana yardım etmesini istemiş, hatta ona kendini suçlu hissettirerek Beckett'ın çok sevdiği kariyerini geride bırakarak, onu her fırsatta açıkça görmezden gelen birinin yanına taşınmıştı.

Ryan son isteğini benim için kullanmıştı.

Gözlerim kapandı, istikrarlı nefesler alarak çılgınca ağlama ve kaderin bana layık gördüklerine isyan etme isteğim geçene kadar içimden saymaya başladım.

Sonra Beckett'a baktım ve biraz mesafeye ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi birkaç adım geri çekilip duvara yaslandığını fark ettim. Ama bakışları bana kilitlenmişti, dudakları özel harekâtçılara has bir duruşla, kendini kontrol etmeye çalışıyormuşçasına sımsıkı kapalıydı. Ryan da böyle yapardı.

"Teşekkür ederim." Mektubu zarfın içine koyup ona geri verdim.

"O burada değilken ben burada olduğum için üzgünüm."

"Neden sevilmeyi hak etmediğini düşünüyorsun? Bir ailen olmasını? Herkes bunu hak eder." En berbat zamanlarımda bile bunu gayet iyi biliyordum. Ebeveynlerim değilse büyükannem, Ryan ya da Larry ve Ada. Şimdi de çocuklarım vardı. Bu adamın başına ne gelmişti de onda bunların hiçbiri yoktu?

Duvardan uzaklaştı, yanımdan geçip mutfağa yöneldi ve mektubu tezgâhın yakın tarafına bıraktı. "Burada olmak istediğini biliyorsun. Hizmet süresi tamamlanınca ayrılacaktı, komutanına orduda kalmaya devam etmeyeceğini bile söylemişti. Maisie'yi öğrendiği andan itibaren burada, yanında olmayı amaçlıyordu." Beckett buzdolabını açıp iki şişe su çıkardı ve ona sorduğum soruyu alenen geçiştirdi.

Onu takip etmek için adanın etrafından dolandım.

"Evet, yani, bunu ikizler doğmadan önce de söylemişti. İzninde eve gelmiş ve ikisi de göğsünde uyurken bana ordudan ayrılacağına dair söz vermişti. Eve, ona ihtiyaç duyulan yere

gelecekti. İlginçtir ki telefonu çalmadan önce o ayki iznini bile tamamlayamadı ve çantalarını toplayıp gitti. Bu olaydan sonra abime inanmayı bıraktım. Anlayacağın verilen sözlere karnım tok. O sözleri verenler sevdiğim erkekler olsa bile. Sana gelince, belli ki sevdiğin bir işi bıraktın ve sırf Ryan'ın isteğini yerine getirmek için dünyanın öbür ucuna taşındın. Bunun adı sadakattir. Ailenin tanımı budur ve zaten bir ailen varken neden buna hakkın olmadığını düşündüğünü anlamıyorum."

Şişelerden birinin kapağını açıp koca bir yudum aldı ve şişeyi tezgâha bırakıp diğer suyu bana uzattı. Susadığım için değil de alışkanlıktan şişeyi elinden aldım.

"Maisie'nin ameliyatı için sabah Denver'a gidiyorsun, değil mi?"

"Her zaman sorulardan kaçar mısın?"

Yüzünden, belirdiği kadar hızla kaybolan bir gülümseme geçti. "Kendim için değil, senin için buradayım."

Bunu her söylediğinde ördüğüm duygusal duvarlarda bir çatlak oluştuğunu hissediyordum. Yerle bir edecek kadar değil hatta zayıflatacak kadar bile değil. Ama o çatlak yine de oradaydı işte, sadece genişlemeyi bekliyordu. Daha önce kimse benim için bir yerde kalmamıştı, hele Beckett'ın yaptığını kimse yapmamıştı.

Bu durumun kalıcı olacağını düşündüğüm falan yoktu tabii.

"Olmamalısın. Senin bir hayatın var. Ryan o mektupta ne demiş olursa olsun, ben senin sorumluluğun değilim. Siz ikiniz ne kadar yakın olursanız olun, sen benim için bir yabancısın. Yardım teklifine ve Ryan'm isteğini yerine getirmek için yaptıklarına minnettarım ama bu kadarı çok fazla." Sözlerim sert olsa da ses tonum yumuşaktı. Onu incitmek istemiyordum.

"Bir yere gitmiyorum." Ses tonu benimkine uyuyordu.

Bu konuşmanın ilk karşılaşmamızdakiyle aynı olması tuhaftı ama çağrışımı tamamen farklıydı, ki bu her şeyi değiştiriyordu. Beckett'ı kapı dışarı etmeye değil, onu serbest bırakmaya çalışıyordum.

"Gideceksin." Tıpkı Ryan gibi. Tıpkı Jeff ve babam gibi. Beckett'a bel bağlamak yapabileceğim en büyük aptallık olurdu.

Çenesi kasıldı ve bir an uzaklara baktı. Tekrar bana baktığında bakışları daha sertti. "Eh, bekleyip göreceğiz."

Gerginlik aramızdaki mutfak boyunca uzanıyordu, kesilebilecek ya da belki bizi birbirimize bağlayacak kadar elle tutulurdu. Bir kadın ve onu korumaya onuruyla bağlanmış bir asker.

"Ben gitsem iyi olur." Açılmamış su şişemi tezgâhta bırakıp Beckett'ın yanından geçerek koridora ve oradan da kapıya yürüdüm.

"Bu ameliyatın zor geçeceğini biliyorum. Hem onun için hem de senin için. Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacağına söz ver."

Omzumun üzerinden baktığımda koridorda hemen arkamda durduğunu gördüm. Yüzünde kararlı bir ifade vardı ama gözleri keder doluydu. Bu adama hiçbir şey borçlu değildim ve hakkında, Ryan'ın ona güvendiği dışında hiçbir şey bilmiyordum.

Kapıyı açarak temiz havaya adım attım ve çorbaya dönmüş zihnimi temizlemesini diledim. Ama o düşünce acımasızca zihnimi dövmeye devam etti, ta ki içeri girmesine izin verene kadar. Ben ona izin vermezsem Beckett abime verdiği sözü tutamazdı. Birçok şey olabilirim ama zalim olmadığım kesindi.

"Söz veriyorum."

Yalan söylemiyordum çünkü Beckett'tan herhangi bir şey istemeye niyetim yoktu. Kulübesinden çıkarken kapıyı arkamdan kapadım ve evime doğru yürümeye başladım. Artık gerçeği bildiğime göre adamın düşüncelerime sızmasına engel olabilir ve odaklanmam gereken asıl şeye dönebilirdim.

Maisie.

Ninova

DOKUZUNCU BÖLÜM

Beckett

Mektup #11

Kaos,

Dün Colt'un Şükran Günü gösterisini kaçırdım. Kızılderilileri ziyafete davet eden Seyyah'ı canlandırıyordu. Haftalarca repliklerini çalıştı. Durmadan bunun hakkında konuştu.

Ama ben gösteriyi kaçırdım.

Maisie ilk doz kemoterapisini aldıktan sonra eve gelecek kadar güçlü değildi. Akyuvar değerleri düştü ve doktorlar değerleri toparlanana kadar Denver'dan ayrılmamıza izin vermedi. Böyle şeyler olurmuş, en azından orada olan annelerden biri öyle söyledi. İsmi Annie ve şu son iki haftada bana çok destek oldu. Küçük oğlu burada ve sanırım bana kol kanat gerdiği söylenebilir. Öğrenme süreci çok acımasız bir dönem.

Yaklaşık iki haftadır Denver'dayız. Colorado'daki en iyi Çocuk Hastanesi burası ve Maisie'nin onkoloji doktoru burada çalışıyor ama geldikten birkaç gün sonra sağlık sigortamızın burada geçerli olmadığını

öğrendim. Böyle şeyleri daha önce hiç düşünmemiş olmam ne kadar da tuhaf.

Niye düşüncelerimi toparlayamıyorum? Mektuplarım bile artık karman çorman ama zaten aklım da öyle.

Yani evet, iki haftadır buradayız ve Colt'un gösterisini kaçırdım. Ada onu izlemeye gitti ve benim için video kaydı aldı ama bu aynı şey değil. Sonrasında görüntülü konuştuğumuzda Colt çok cesur davrandı fakat ben onu hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Doğdukları zaman bunu yapmayacağıma yemin etmiştim ve şimdi ne yaparsam yapayım çocuklarımdan birinin canı yanıyor.

Bunun neresi adil? Burada anne babaların vardiya hâlinde çocuklarının başında nöbet tuttuğunu ya da tek çocuğu olan aileleri görüyorum ve onların bu her şeyi dengeleyebilme becerilerine karşı korkunç, bencilce bir özlem duyuyorum.

Biliyorum, genele baktığımızda bir gösteriyi kaçırmak büyük bir olay değil. Sonuçta oğlumun katılacağı onlarca gösteriden sadece biri, değil mi? Colt'un yanında olabileceğim birçok şey olacak ve Maisie'nin bana şimdi ihtiyacı var. Fakat bunun kovaya düşen ilk damla olduğunu düşünmeden edemiyorum ve eninde sonunda o kovanın dolmasından çok korkuyorum. Hiçbir şeyi kaçırmayacağıma yemin ettikten sonra ilk gösterisini kaçırdım ve doktorlar bana tedavi planlarıyla geldikçe Maisie'nin ne kadar çok şey kaçıracağını görüyorum. Colt'un da.

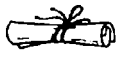
Çünkü sadece ben ilk gösteriyi kaçırmadım, Maisie de kaçırdı. Kızım o sahnede olmak yerine bir hastane yatağında. Doktorlar akyuvar sayısının yükselmeye

başladığını ve yarın eve gidebileceğimizi umduklarını' söylediler.

Tanrım, umarım haklılardır.

Umarım orada hindiye benzer bir şeyiniz ya da en azından az da olsa boş vaktiniz vardır. Fırsat buldukça dinlen.

Ella

Kamyonetimi Solitude'un giriş kapısından içeri sürerken Havoc'un başını okşadım ve Ella'nınkinin yanından geçerek kendi kulübeme giden virajlı yola doğru ilerledim. Arabası yerinde değildi, bu da planladığı üzere Denver'a gittiğini gösteriyordu. Sabah yeni işim için eğitim toplantısına giderken buradaydı ve planlarını değiştirmesine neden olacak bir şey mi oldu diye endişelenmiştim.

Bana söylemezdi gerçi.

Bilmeyi de hak etmiyordum.

Dün akşam o soruları sorarak, bana yabancı diyerek beni resmen öldürmüştü. Az kalsın oracıkta paramparça olacaktım ama durumumuz değişti ve eğer Beckett olmak Ella'ya yardımcı olmamı sağlayacaksa Kaos'u Ryan'ın yanına gömerdim. Tanrı biliyor ya zaten öyleydi. Kaos'un da o görevde öldüğünü söylerken gerçeklerden çok da uzaklaşmamıştım.

Ella'ya yalan söylemek, ondan bir şeyler saklamak istemiyordum ama kim olduğumu öğrenirse beni hayatından kovardı. Bunu bilmesi sadece cevaplayamayacağım sorulara yol açardı ve bu soruları yanıtlasam bile gerçek, beni Ella'nın içinde yaşadığım yalanı keşfetmesi kadar hızlı bir sürede sürgüne gönderirdi.

Öğrenmediği ve duygularımı kontrol altında tuttuğum sürece bu çirkin gerçeğin altında ezilen tek kişi ben olacaktım.

Maisie iyileştiğinde ve Ella'nın artık bana ihtiyacı kalmadığında ona gerçeği söyleyecektim.

Uzun garaj yoluma giden köşeyi döndüm ve frenlere öyle bir asıldım ki Havoc'un bile aklı şaştı.

Kulübemin önünde tanımadığım bir cip vardı.

Bu da kimdi? Aracın yanında tanıdık bir yüz görene kadar yavaşça ilerledim. Uzun boy, geniş omuzlar, siyah gözler, siyah saçlar ve koyu renk ten; onu ilk bakışta tanımıştım.

Yüzbaşı Donahue.

Ne istiyor olabilirdi?

"Sorun yok, kızım," dedim Havoc'a. "Sadece Donahue." Kamyonetimi park edip araçtan çıkarken Havoc da peşimden atladı.

"Dikkat tasmasız köpek var!" diye bağırdım uyarı olarak. Havoc çoktan ona doğru koşmaya başlamıştı ama Donahue'ye saldırmayacağını çok iyi biliyordum.

"Ha-ha, çok komik," dedi Donahue, Havoc'un hizasına eğilerek.

Ben ona doğru ilerlerken Havoc tam Donahue'nın önünde durup oturdu.

"Burada ne işin var, Donahue?"

"Güzel tişört," dedi yeni Telluride Dağ Kurtarma tişörtümü işaret ederek.

"Burada ne yapıyorsun?"

İç çekip ayağa kalktı. "Hep direkt sadede gelinsin istiyorsun, değil mi?" Cipin kapısını açtı ve kırmızı bir Kong çıkardı. "Sana bir hediye getirdim," dedi Havoc'a. Oyuncağı ona gösterdiğinde Havoc kulaklarını dikti ama onu fırlattığında yerinden kıpırdamadı. "Getir," diye seslendi ama Havoc hâlâ adama aklını kaçırmış gibi bakıyordu. "Ne oldu? Sen bu oyuncağı çok seversin."

Kızımın yanında durup kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Gerçekten hâlâ bu kadar inatçı mı?" diye sordu güneş gözlüğünü başının üzerine kaldırarak.

"Evet."

Havoc bana bakmadı bile, bakışlarını Donahue'nın üzerinde tutuyordu.

"Tamam. Biraz tatil yapmak istediğini ummuştum, böylece onu ya da seni emekliye ayırmamız gerekmezdi." Başını bıkkınlıkla salladı.

"Getir."

Tek kelimemle Havoc yerinden fırlayıp yeni oyuncağını bulmak için ağaçlara doğru koştu. Donahue gözlerini devirirken benim yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Evet, evet. Anladık. Havoc senin ve hep de öyleydi. Seni görmek güzel."

"Aynen ama sorumu yanıtlamadın. Burada ne işin var?"

"Oturabilir miyiz?"

Onu kulübenin arkasındaki küçük verandaya götürdüm. Akşamüstü güneşi bir dizi mobilyanın üzerine vuruyordu.

Kırmızı Adirondack sandalyelerine otururken, "Yaklaşık kırk beş günün var," dedi.

"Evet," dedim Kong'u göle fırlatarak. Havoc oyuncağın peşinde koşmaktan çok mutluydu. Bugün işte arama konusunda sıkı bir sınavdan geçmiş ve insanları bulma konusundaki yetenekleri test edilmişti, yorgun ama mutluydu.

"Tekrar düşünmeni istemek için geldim." Biraz öne eğildi.

"Hayır."

"Gentry." Alnını ovuşturarak iç çekti. "Biz bir ekibiz."

"Artık değil." Sesim kısıldı.

Gölün karşısındaki küçük adaya baktı. "Onu görmeye gittin mi?"

Sessizliğim yeterli bir cevaptı.

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu," dedi bana yüzüncü kez.

"Eh, yani, bu konuya farklı bakıyoruz."

Havoc geri geldi ve ben de oyuncağı tekrar fırlattım; bu tanıdık hareket rahatlatıcıydı.

"Ryan'ın istediğinin gerçekten bu olduğunu mu düşünüyorsun? Takımını geride bırakman? Aileni terk etmen? Sen ve Havoc bizim bir parçamızsınız."

"Ben, tam olarak Ryan'ın bana söylediği şeyi yapıyorum." Mektubu cebimden çıkartıp ona uzattım.

Mektubu okudu ve zarfa geri koyarken küfrü bastı. "Bu lanet şeyi sana vermeden önce okumalıydım."

"Buradan hayatta gitmem. Yapmaya çalıştığın şeye minnettarım ama geri dönemem. Terhisten önceki son iznimdeyim ve kırk beş gün sonra temelli ayrılmış olacağım." Bildiğim tek hayattan temelli ayrılacaktım.

"Ya başka bir seçenek varsa?"

"O seçenek Mac'in dirilmesi değilse umursamıyorum. Umursayamam. Benim ne istediğimin artık bir önemi yok."

"Bunu anlıyorum. Burada ne yaptığını da anlıyorum. Kahretsin, hayranlık duyuyorum. Müthiş bir fedakârlık yapıyorsun ve sana saygım sonsuz. Ama bu durum... sonsuza kadar devam etmeyecek. Geriye dönüp baktığında kararından pişman olmanı istemiyorum."

Ona, kesinlikle pişman olmayacağımı belirten bir bakış attım ama yine de konuşmaya devam etti.

"Ya sana birliğimizin özelliğinden dolayı seni geçici olarak malul askerler listesine alma yetkim olduğunu söylesem?"

"Pardon?"

Havoc, Kong'u geri getirdi ama gözlerindeki yorgunluğu görebiliyordum. Ona uzanmasını işaret ettim. Ben durdurmadıkça bayılana kadar koşup oyuncağı getirmeye devam ederdi.

Ninova

"Düşündüğün şey değil. Sen... sakat değilsin. Ama üst düzey yetkililerin ve benim sana bir açık kapı bırakmak için aklımıza gelen tek çıkış yolu buydu."

"Peki bende hiçbir sorun olmamasını ne yapacağız?"

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz," dedi adaya bakarak. "Bak, son on yılda hiç izne çıkmadın."

"Ve?"

"Ve yorgunsun. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak. Yani, özetle, evrak işleri tamam. Tek yapman gereken imzalamak."

"Geri dönmeyeceğim."

"Şimdi değil. Ama bu durum sana düşünmen için bir yıl verecek, eğer ihtiyacın olursa daha da uzun bir süre. Süreyi beş yıla kadar uzatabiliriz. Hazır olduğunda, maaşın, yan hakların ve orduya kolayca geri dönüşün sağlanacak."

"Benim zaten bir işim var." Tişörtümü işaret ettim.

"Bizimleyken yaptığın gibi fark yarattığın bir iş değil. Sen ailedensin, Gentry ve kapımız sana her zaman açık. Bu kâğıtları imzalaman geri dönmeyi kabul edeceksin demek değil, sadece böyle bir seçeneğin var demek ama mevcut durumda kalmayı seçersen izin süren bittiğinde böyle bir hakkın olmayacak. Ya da reddettiğine dair imza atarsın ve teklif ortadan kaybolur." Ayağa kalkıp birkaç adım yürürken gözlerini adadan çekmedi. "Gerçekten en iyilerden biriydi, değil mi?"

"*Hepimizden* daha iyiydi."

Donahue arkasını dönüp yanımdan geçerken durdu ve elini omzuma koydu. "Belgeler Denver'ın dışındaki özel harekât merkezinde. Bir saat önce sana tam olarak hangi ofiste olduğunu e-postayla gönderdim."

"Ne yani? Evrakı burada bırakmak istemedin mi?"

"Burada bırakırsam teklif ettiğim şeyi düşünmeden onları yakarsın diye düşündüm."

Haklı olmasından nefret ettim.

"Seni görmek güzeldi, Gentry. Dinlen. Mac'in ailesi için ne yapabiliyorsan yap ve bu görevi tamamladığında evine dön." Ryan'ın mektubunu bana geri verdikten sonra tek kelime daha etmeden gitti.

Ruhumda bir kıpırdanma vardı, haftalardır uykuda olan o huzursuzluk yeniden canlanıyordu. Her seferinde tek bir göreve odaklanıp bir sonrakine geçme ihtiyacıydı bu. Donahue'nin teklifi insanın aklını çelecek cinstendi ama Ella'nın bana ihtiyacı varken bunu göze alamazdım.

Adresi öğrenmek için e-postamı kontrol ettikten sonra Havoc ve kendim için bir çanta hazırladım. Şu anki işimin en iyi yanı bir programa göre değil, çağrı üzerine çalışacak olmamdı. Zaten resmî olarak önümüzdeki haftaya kadar da başlamayacaktım. Buraya gelmemin altı saat sürdüğünü düşünecek olursak, bir saat içinde çıkarsam on gibi Denver'da olabilirdim. Yedi saat içinde reddettiğime dair imzayı atar ve Donahue'nın teklifini kabul etmeye dair her türlü düşünceyi kafamdan atabilirdim. Hem belki bu yolculuk, içimi saran huzursuzluğu da bertaraf ederdi.

Yirmi dakika sonra yanımda Havoc'la ana eve girdim.

"Bay Gentry!" dedi Hailey, ben ona doğru yürürken başını kaldırarak. Kirpiklerini kırpıştırıp öne doğru eğildi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Hailey tam olarak Mac'in tipiydi. Komik, sosyal, güzel ve ilgi çekiciydi.

Ama o bunu bilmiyor olsa da ben sadece Ella'ya aittim.

Kibar ol. Medeni davran. Yumuşak bir ses tonu kullan. Bunları içimden tekrarladım, Ella için önemli olan insanlarla iyi geçinmeye kararlıydım.

"Birkaç günlüğüne Denver'a gidiyorum ve çıkmadan önce haberiniz olsun istedim."

"Ah, elbette..." Telefon çalınca bir parmağını kaldırıp cevap verdi. "Solitude, ben Hailey. Ah, selam Ella. Ne?"

Şimdi öne doğru eğilen bendim.

"Yani, gerçekten ihtiyacın var mı? Tabii ki bunun farkındayım. Ben sadece bir gecelik..."

"Ne oldu?" diye sordum.

"Maisie'nin dosyasını ofiste bırakmış," diye fısıldadı ahizeyi kapayarak.

"Tıbbi dosyasını mı?" Ella o dosyayı her randevuda mutlaka yanında bulundururdu. Maisie'nin tüm tedavi kayıtları, tüm laboratuvar sonuçları... her şey o dosyadaydı.

Hailey başıyla onayladı. "Biliyorum, Ella. Ne yapabileceğime bir bakarım..."

Telefonu Hailey'nin elinden çekip aldım. "Ben dosyayı sana getiririm. Hailey'ye söyle hastanedeki oda numaranı bana mesaj atsın." Benimle tartışmasına fırsat vermeden telefonu Hailey'ye geri verdim. Kapıya doğru döndüğümde Ada'nın elinde dosyayla ofisten çıktığını gördüm.

"Konuşmaları duydum. Bu sabah kısa bir süreliğine uğradı ve bunu burada unuttu."

"Ben hallederim," dedim Ada'ya.

"Halledeceğini biliyorum. Senin için Havoc'a göz kulak olmamızı ister misin?" diye sordu.

İlk tepkim ciddi bir "Hayatta olmaz!" demekti. Ama sonra yemek salonundan kafasını çıkaran Colt'u gördüm.

"Havoc!" Öne doğru koştu ve kızıma sarılmak için dizlerinin üzerine çöktü ve Havoc da başını Colt'un omzuna yasladı. "Lütfen? Biz bakabilir miyiz? Yatağımda falan da uyuyabilir. Oyuncağıyla oynar ve onu beslerim de söz!"

"Ben nereye Havoc oraya," dedim Ada'ya.

"Hastaneye olmaz. Onun askeri köpek olduğunu biliyorum ama sadece hizmet köpeklerinin hastaneye girmesine izin veriyorlar." Gözleriyle yalvarıyordu. "Bay Gentry, Ella onunla gitmeme izin vermedi. Larry de. Ryan'ın mektubundan da haberdarım." Colt'a bir bakış atıp bana geri döndü. "Eğer...

yarınki ameliyat boyunca orada kalmanız gerekirse Havoc'un bir otel odasında tıkılıp kalmasını istemem."

Bana açıkça meydan okuduğundan hiç şüphem yoktu. Ama Ella'nın yanında olmayı ne kadar istediğim ya da Havoc'u geride bırakmanın ne kadar zor olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Aklımdan bir sürü küfür geçiyordu ama hiçbiri hissettiğim bu karmaşık duyguları anlatmaya yetmezdi. Havoc burada güvende olurdu ve onunla ilgilenilirdi. Daha önce bir hafta ayrı kalmamış değildik. Kanun gereği, göreve gönderilmediğimiz zamanlarda diğer askeri köpeklerle birlikte kalırdı ama o tüm görevlerde ve Mac öldüğünden beri her an benim yanımdaydı.

Fakat Ada haklıydı, Ella orada yalnız olacaktı.

Derin bir nefes aldım ve gözlerine bakabilmek için Colt'un hizasına eğildim. "Yarın okul var mı?"

Başını yavaşça iki yana salladı. "Öğretmenler günü gibi bir şey var."

"Öğretmenler için seminer var," diye düzeltti Ada.

Başımı onaylar gibi salladım ve ellerimi uzamaya başlamış saçlarında gezdirdim. "Tamam. O zaman Havoc'tan sen sorumlusun. Anlaştık mı? Çantası kamyonette, içinde yemeği ve en sevdiği eşyaları var." Havoc'la nasıl ilgilenmesi gerektiğini açıkladıkça Colt'un yüzü daha da aydınlanıyordu. Çocuk saçtığı neşeden resmen sevimli bir oyuncak ayıya dönüşmüştü.

Havoc emin ellerde olacaktı.

Çantasını arabadan alıp Colt'a verdikten sonra Havoc'un önünde diz çöküp yüzünü ellerimin arasında aldım ve gözlerine baktım. "Colt'la kal. Uslu dur." Bu küçük emri ekledim ki sadece *kalması* gerektiğini bilsin, *koruma* moduna geçmesin. Yoksa dişlerini çıkarırdı. Ama bu onun seçimiydi ve eğer tereddüt ederse burada kalamaz ve benimle gelmesi gerekirdi. Tam olarak bu yüzden birlikte emekli oluyorduk.

Başını Colt'a bakmak için çevirdi, bu da verdiğim emri anlamakla kalmayıp kimden bahsettiğimi anladığını da gösteriyordu.

"Birkaç güne döneceğim. Colt'la. Kal. Uslu. Dur."

Havoc, başını bıraktığım anda oğlana doğru gitti.

"Aferin kızıma." İçime rahatlama ve endişe birbirine karıştı.

"Onları ayırmak iyi bir fikir olmaz," diye uyardım Ada'yı.

"Isırır mı?" diye fısıldadı Ada.

"Hayır. Biri Colt'la uğraşmadığı sürece yapmaz. Öyle bir şey olursa, Tanrı o insanın yardımcısı olsun çünkü Havoc ancak ben emredersem o kişiyi bırakır. Hâlâ ona bakmak istediğine emin misin?"

"Kesinlikle." Ellerini tertemiz önlüğüne sildi.

"Gidelim, Havoc!" Colt, küçük elinde Kong'u tutarken evin yan kapısından koşarak çıktı. Havoc da kuyruğunu sallayarak oğlanın peşinden gitti.

Ada başını eğdi. "Ne tuhaf..."

"Tuhaf olan ne?"

"O kadar uysal görünüyor ki. Birini paramparça edeceğini asla tahmin etmezsin."

"Bu açıdan herhangi bir kadın gibi, hanımefendi."

Beş dakika sonra Ella ve Maisie'ye doğru yola koyulmuştum. En sonunda buraya gönderilme sebebimi gerçekleştiriyordum: Yardım etmek.

Düzenleme
Ny.ozlem

ONUNCU BÖLÜM

Beckett

Mektup #2

Kaos,

Bana cevap vermene çok sevindim! Öncelikle, her ne kadar bu mektubu haftalar sonra alacağını bilsem de doğum günün kutlu olsun. Senden gelen zarfların üzerindeki tarihlere bakarak mektuplarının bana ulaşmasının dört ya da beş gün sürdüğünü görüyorum. Bu inanılmaz bir hız. Hatırlıyorum da eskiden altı haftayı bulurdu.

İkinci olarak, şuna dersin? Bundan sonra hep tükenmez kalemle yazalım. Aklımıza ne gelirse dürüstçe kâğıda dökelim ve hiç silmeyelim. Ne de olsa tehlikeye attığımız ya da mış gibi yapmamız gereken bir şey yok.

İnsanlarla aranın iyi olmaması sorun değil. Tecrübelerime göre uğruna çaba harcamaya değecek çok fazla insan yok. Bana en yakın olan insanlara her şeyimi vermeye ve bu insan çemberini küçük tutmaya çalışıyorum. Birçok insan için idare eden biri olmaktansa bir avuç insan için harika olmayı tercih ederim.

Sana sansürlenmeyecek bir soru sormama izin ver. Bu arada insanların mektuplarımızı okuyor olması çok rahatsız edici ama bunun neden yapıldığını anlıyorum.

Hayatın boyunca yaptığın en korkutucu seçim neydi? Bu seçimi neden yaptın? Pişmanlık duyuyor musun?

Benim için çoğu insan ikizleri doğurmam ya da onları büyütmem olduğunu düşünür ama hayatımda çocuklarım kadar emin olduğum başka hiçbir şey yok. Buna Jeff –eski eşim– de dâhil. Evlenme teklif ettiğinde bundan korkmayacak kadar romantiktim ve çocuklarımdan ötürü yaşanan herhangi bir şeyden pişmanlık duyduğumu söyleyemem. Hem pişmanlık bizi hayatta bir yere getirmiyor, öyle değil mi? Hayatımıza devam etmek varken geçmişte olanları düşünüp durmaya gerek yok.

Benim verdiğim en korkutucu karar aslında geçen yıl yaptığım bir şeydi. Solitude'u ipotek ettirdim, burası sadece bir pansiyon değil, iki yüz dönümlük kocaman bir arazi. Büyükannem burayı hiç borç almadan elinde tuttu ve ben onun mirasını korumayı her şeyden çok istedim. Ama aklına gelebilecek her açıdan çok eskimişti. Arazinin bir kısmını daha satmaya içim el vermedi bu yüzden araziyi ipotek ettirip bizi bir çeşit lüks pansiyon olarak tanıtabilmek adına elimizdeki her şeyi tadilatlara harcamak gibi korkutucu bir karar verdim. Bunun işe yarayacağını ummak istiyorum. Kulübelere ve araziye yapılacak tadilatlar ve yazın başlayacak inşaat için aldığım krediyle, korkmak ve umutlu olmak arasında bir yerdeyim. Yalan söyleyemeyeceğim, biraz heyecan verici bir süreç. Risk olmadan kazanç olmaz, değil mi?

Şimdi bir sonraki korkutucu seçimimi yapmaya gidiyorum: Okul aile birliğindeki şu insanları yargılamaya bayılan kadınlarla gönüllü işler yapmaya...

Ella

Maisie'nin dosyasını kolumun altına sıkıştırarak telefonumdan oda numarasını kontrol ederken asansör pediyatrik onkoloji katında durdu.

Saat neredeyse gece on bir olmuştu; Colt'la vakit geçirmek bana biraz zaman kaybettirmişti ama yine de oldukça sakin bir yolculuk yapmıştım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu resepsiyondaki hemşire; Donald Duck desenli üniforması ve nazik bir gülümsemesi vardı. Kırklı yaşlarının ortasında olmasına rağmen bu geç saatte gayet dinç görünüyordu.

"Maisie Makenzie için gelmiştim, yedi yüz on dört numaralı odayı arıyorum," dedim. Birliğimizde geçirdiğim on yılda öğrendiğim bir şey varsa o da bir yere aitmişsiniz gibi davranırsanız çoğu insanın buna inandığıydı.

"Ziyaretçi saatini çoktan geçtik. Aileden misiniz?"

"Evet, hanımefendi." Colt'a göre öyleydim, yani yalan söylemiyordum.

Hemşirenin gözleri parladı. "Ah! Siz Maisie'nin babası olmalısınız. Hepimiz sizin nasıl göründüğünüzü merak ediyorduk!"

Tamam, bu yalan söylemeyeceğim bir konuydu. Genel olarak ailedenim demek başka bir şeydi, Maisie'nin babası olma onuruna sahip olduğumu iddia etmek bambaşka bir şey. Tam konuşacaktım ki omzumda bir el hissettim.

"Gelmişsin," dedi Ella yumuşak bir gülümsemeyle.

"Geldim," diye tekrar ettim. "Dosyayı da getirdim." Ella'ya dosyayı uzattım ve o da kalbimi tekleten o çok tanıdık hareketini yaparak dosyayı göğsüne bastırdı. Böyle zamanlarda yanında ona sarılacak biri olmalıydı, cansız bir nesne değil.

Ella hemşireye, "Onu odaya götüreceğim," dedi.

"Buyurun, tabii."

Koridorda Ella'yla birlikte yürürken duvardaki ayı resimlerini inceledim. "Ayı desenli kat olması konusunda şaka yapmıyorlardı, değil mi?"

"Hayır. Çocukların hatırlamasına yardımcı oluyor," diye yanıtladı. "Maisie'yle tanışmak ister misin? Ne kadar uğraştıysam da bir türlü uyutamadım."

"Evet," diye yanıtladım hiç duraksamadan. "Çok isterim." Bunu söylemek az bile kalırdı. Colt'un benim için çizdiği dağ resimlerinden sonra Maisie'nin çizdiği hayvan resimleri favorilerimdi. Ama onlar Kaos'a aitti. Tıpkı Ella ve Colt'la olduğu gibi Maisie'yle de en baştan başlıyordum.

Uzun koridorda yürürken ayak seslerimizden başka bir şey duyulmuyordu.

"Bu kanat yatarak tedavi olan hastalar için," dedi Ella sessizliği doldurarak. "Diğer iki kanat, ayakta tedavi olan ve organ nakli bekleyenler için."

"Tamamdır," derken gözlerim alışkanlıktan etrafı tarıyordu. "Bak bilmen gereken bir şey var, hemşire beni..."

"Maisie'nin babası sandı," diye tamamladı cümlemi. "Duydum. Endişelenme, sana evlat edinme evrakı falan vermeyecek. Doğum belgesinde babasının kim olduğuyla ilgili olan bölümü boş bıraktım çünkü acil bir durumda Jeff'i aramalarına hayatta izin vermem. Maisie'yi hiç görmedi desem yeridir."

"Keşke birinin böyle bir şeyi nasıl yaptığını anlayamadığımı söyleseydim ama bu benim geldiğim yerde çok sık olur."

Maisie'nin adının yazdığı odanın önünde durdu. "Peki orası neresi?"

"Ben koruyucu aile sistemi içinde büyüdüm. Annem, ben dört yaşındayken beni New York'ta bir otobüs durağına bırakmış. Tam lokasyon vermek gerekirse Syracuse'a. Onu en son görüşüm bu olaydan bir yıl sonra, mahkeme tüm ebeveynlik haklarını elinden aldığı zamandı. Hayatım boyunca korkunç ebeveynler gördüm ama çok iyilerine de denk geldim." Parmağımla onu işaret ettim. "Ve eski kocan kendi kızını görmeyecek kadar zavallıysa onu hak etmiyor demektir. Ya da seni. Ya da Colt'u."

Ella'nın gözlerinde milyonlarca soru vardı ama Maisie beni bunlara cevap vermekten kurtardı.

"Anne?" diye kısık bir ses geldi odanın içinden.

Ella kapıyı açtı ve ben de arkasından içeri girdim.

Oda bir hayli genişti; bir kanepe, tek kişilik yatak, yastıklı bir sallanan sandalye ve Maisie'nin küçük bedeninin yattığı kocaman bir hastane yatağı vardı.

"Selam, tatlım. Hâlâ uyumadın mı?" diye sordu Ella elindeki dosyayı kapının arkasındaki masaya bırakıp kızının yatağının ucuna otururken.

"Yorgun... değilim," dedi Maisie duraksayıp kocaman esneyerek. Bana bakmak için annesinin etrafında kıpırdandı. "Merhaba?"

Ella'dan aldığı kristal mavisi gözleriyle beni baştan ayağa yargılayarak hızlıca süzdü. Zayıftı ama güçsüz değildi. Kafasının şekli mükemmeldi ve saçlarının olmayışı gözlerinin normalden büyük görünmesine neden olmuştu.

"Merhaba, Maisie, ben Beckett. Yan kulübenizde yaşıyorum," dedim yatağının ucuna gelirken. Olabildiğince yumuşak bir sesle konuşuyordum.

"Havoc senin." Başını tıpkı Ella gibi hafifçe eğdi.

"Evet. Ama şu an burada değil. Aslında seni görmek için buraya gelmeden önce Colt'a eşlik etsin diye Havoc'u onunla bıraktım. Umarım sorun olmaz. Konuşmak için bir arkadaşa ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

"Köpekler konuşmaz."

"İlginç, kardeşinle de aynı şeyi konuştuk. Ama bazen, birinin sana cevap vermesine ihtiyaç duymazsın. Bazen sadece bizi dinlemesi için bir arkadaşa ihtiyaç duyarız ve Havoc bu konuda çok iyidir."

Bana mükemmel bir gülüş bahşetmeden önce bir anlığına gözlerini kıstı. "Seni sevdim, Bay Beckett. En yakın arkadaşımın, senin en yakın arkadaşını ödünç almasına izin vermişsin."

Bir anda kalbimden vuruluvermiştim.

"Ben de seni sevdim, Maisie," dedim usulca, daha yüksek sesle konuşursam sesimin çatallaşacağından korkuyordum.

Maisie tam beklediğim gibiydi, hatta daha da fazlasıydı. Annesi gibi tatlı ve kararlı bir ruhu vardı ama onunki daha parlaktı ve zaman ışığını çalmamıştı. Beni kabul ettiği için hissettiğim yoğun minnettarlıkla birlikte, bunları yaşamak zorunda kalmasından ötürü delice bir öfkeyle dolup taştım.

"*Aladdin* izleyeceğiz. Sen de izlemek ister misin?" diye sordu Maisie.

"Biz *Aladdin izlemeyeceğiz.* Sen uyuyacaksın," dedi Ella başını ciddiyetle sallayarak.

"Gerginim," diye fısıldadı Maisie, annesine.

Acıyan kalbim artık çığlık atıyordu. Yarın gireceği ameliyat için çok küçüktü. Kanser olmak için. Nasıl bir Tanrı küçük çocuklara böyle bir şey yaşatırdı?

"Ben de," diye kabul etti Ella. "Şuna dersin? Filmi başlatırız ve ben de senin yanına kıvrılırım? Bakalım seni uyutabilecek miyiz?"

"Anlaştık." Maisie başını sallayarak onayladı.

Ella filmi başlattı ve ben de kapıya doğru ilerledim. "Ben sizi baş başa bırakayım."

"Hayır, kalmak zorundasın!" diye bağırdı Maisie beni olduğum yerde durdurarak.

Arkamı döndüğümde gözlerinin panikle kocaman açıldığını gördüm. Evet, bir daha asla öyle bakmasının sebebi olmayacaktım.

"Ella?"

Önce Maisie'ye sonra bana baktı. "Maisie, saat gerçekten geç oldu ve eminim ki Bay Gentry kocaman bir yatakta olmayı tercih..."

"Burada bir yatak var."

Ella derin bir iç çekerek gözlerini kapadı. Mektuplarında bahsettiği savaşı gördüm: Maisie'ye büyük ihtimalle ölmeyecekmiş gibi ebeveynlik yapmakla yüksek ihtimalle öleceğini bilmek arasında verdiği savaş.

Ama Maisie'nin gözündeki yakarış şımartılmakla ilgili bir şey değildi, orada saf bir ihtiyaç vardı. Yatağına yaklaşıp ucuna oturdum. "Bana bunun için bir sebep verebilir misin?" diye fısıldadım Ella'nın bizi duymaması için.

Maisie annesine bir bakış attı ve omzumun üzerinden baktığımda Ella'nın DVD'yle uğraştığını gördüm.

"Bana söylemen gerek, Maisie. Çünkü anneni zor durumda bırakmak istemiyorum ama eğer iyi bir sebebin varsa senin için savaşırım."

Bir kez daha annesine baktıktan sonra bana döndü. "Annemin yalnız olmasını istemiyorum."

Fısıltısı içimde hava bombardımanı sirenlerinden daha yüksek bir sesle yankılandı. "Yarın mı?" diye sordum.

Hızla başını sallayarak onayladı. "Gidersen yalnız kalacak."

"Tamam. Ne yapabileceğime bakacağım."

Küçük eli ceketimin kenarını kavradı. "Söz ver."

Bu soruyu sorma şeklinde bana Mac'i ve mektubunu hatırlatan bir şey vardı. Bilmemesi gereken şeyleri biliyor gibiydi.

"Onu yalnız bırakmayacağına söz ver," diye tekrarladı usulca fısıldayarak.

Küçük elini avucuma aldım. "Söz veriyorum."

Bana bir kez daha yargılayarak bakarken gözlerimi taradı. Sonra başını onaylar gibi salladı ve rahatlayarak yatağına uzandı.

Karanlık odada ilerleyip ayakkabılarını çıkaran Ella'nın yanına gittim. "Gitmemi istersen kesinlikle giderim ama Maisie kalmam konusunda oldukça ısrarcı."

"Sebebi neymiş? Daha önce hiç bu kadar direttiğini görmedim."

"O ikimizin arasında. Ama inan bana oldukça sağlam bir sebebi var. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sadece kanepe ve küçük yatak var." Ella alt dudağını ısırdı ama seksi olmak gibi bir niyeti yoktu. Mac de endişeli olduğunda böyle yapardı. "Bunu en azılı düşmanım için bile dilemem."

"Çok daha berbat koşullarda uyudum, güven bana. Sorun değil. Ne yapmamı istiyorsun, Ella?" Ne isterse yapardım ama Tanrım, beni, herhangi bir parçamı istemesini umuyordum. Bu andan, yarın Maisie'nin başına geleceklerden ne kadar korktuğunu bilmek ve onu ihtiyaç duyduğu teselliyi verememek beni öldürüyordu.

İç çekerek dişlerini dudağından çekti, beden dili gevşemişti. "Kal. Kalmanı istiyorum."

Göğsüm, derin bir nefes almayı imkânsız hâle getirecek denli kasılmıştı. O yüzden kesik bir nefes aldım ve ceketimi sallanan sandalyenin arkasına astım. "O hâlde kalıyorum."

Önümdeki insanlar fazlasıyla ciddi, neredeyse hürmetkârdı. Hemşireler, yatağında yatan Maisie'yi, cerrahi kanadın, yalnızca doktorlar ve hastalara ayrılan alanı belirten kalın mavi çizgisine doğru itiyordu.

Ella, ona doğru eğilmiş, Maisie'nin elini tutarak yanında yürüyordu. Adımları yavaştı, sanki hemşireler Ella'nın kızıyla

geçireceği her saniyeye ihtiyacı olduğunu biliyorlardı. *Muhtemelen öyleydi de.* Ne de olsa onlar için bu, sıradan bir gündü. Başka bir çocukta farklı bir kanser türü için bir ameliyat daha. Ama Ella için bu, hem deliler gibi korktuğu hem de şiddetle özlemini çektiği bir gündü.

Mavi çizgiden hemen önce durduklarında ben geride kalarak Ella'ya ihtiyaç duyduğu alanı verdim. Ella saçlarını topladığı için parmaklarını Maisie'nin kafasında, saçlarının olması gereken yerde gezdirirken yüzündeki belli belirsiz, zoraki gülümsemeyi görebiliyordum. Maisie'yle konuşurken Ella'nın dudakları kıpırdıyor, yüzünde gerilen kaslarda, boynunun ritmik olarak seğirmesinden ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu.

Kendini kontrol ediyordu ama kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı ve her geçen saniye daha da yıpranıyordu. Maisie'nin ameliyat öncesi hazırlıklarını yapmak için ilk hemşireler sabah altıda gelmişti ve o saatten beri Ella'nın yavaş yavaş dağılmasını izliyordum. Bu kadar küçük bir kızdan böylesine büyük bir tümörün çıkarılmasının ne kadar riskli olduğuna dair kâğıtları imzalarken dudaklarını ısırdığını ve başını öne eğdiğini görmüştüm. Maisie'yi rahat ettirmek için cesur davranıp ona gülümsemesini, Colt'un onun yeni yara izini ne kadar kıskanacağına dair şaka yapmasını izledim.

Sonra da Maisie ve Colt arasındaki görüntülü telefon konuşmasına tanık oldum ve kalbim onlar adına kırıldı. Onlar sadece kardeş ya da arkadaş değildi. O çocuklar, bir elmanın iki yarısıydı, yarım cümlelerle konuşuyor ve tek kelimelik cümleleri kendilerine ait bir dilleri varmış gibi kullanıyorlardı.

Ella'nın ne kadar korktuğunu bilsem de Maisie söz konusu olduğunda en çok kaybedecek şeyi olan kişinin Colt olduğunu biliyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Kendimi ona uzanmaktan alıkoymak için ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum. Damarlarımda akan ihtiyaç bencilceydi çünkü Ella'ya sarılmak ona değil bana iyi gelecekti.

Ninova

Burada durup kızıyla geçireceği son dakikalar olduğundan korktuğu bu âna şahitlik etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu onun için.

Güçsüz.

Öylesine güçsüzdüm ki. Tıpkı Ryan'ın bedenini operasyon çöktükten üç gün sonra bulduğumuzdaki gibi hissediyordum kendimi. Kalbinin atmasını sağlamak, hayatının en korkunç saatlerini silmek ya da kafatasını delip geçen kurşun yarasını iyileştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu...

Havoc. Dağlarda gün batımı manzarası. Ella'nın gülümsemesi. Düşüncelerimi kafamdan atıp titrek bir nefes alırken aklımdan bu üçlüyü geçirdim. Anılarımı. Onlar buraya ait değildi. Eğer Ryan'a takılıp kalırsam Ella'ya yardım edemezdim.

Hemşirelerden biri Ella'yla konuştu ve onun Maisie'yi alnında öptüğünü görünce aniden nefesim kesildi. Maisie'nin eli yatağın parmaklıklarında belirdi ve eskimiş pembe bir oyuncak ayı uzattı. Ella başını sallayıp oyuncağı aldı. Maisie'yi koridordan ilerletip çift kanatlı bir kapıdan geçirdiler.

Ella sırtı duvara yaslanana kadar geri geri gitti. Yere düşeceğini düşünerek öne doğru fırladım ama tahmin etmeliydim. Kendini duvara yasladı, ayıyı bu hayatta tutunabileceği tek dalmış gibi göğsüne bastırdı ve başını tavana doğru kaldırıp yutkunarak nefes aldı.

Bana ya da yanından geçip giden hemşirelere bakmadı, tek tesellisi kendi içinden, derinlerde bir yerden gelebilirmiş gibi içine kapandı. Alışkın olmadığı için birinin onu rahatlatmasını beklemediğini fark ettiğimde sakinliğimi kaybettim, ben burada olmasam da bu an aynen böyle yaşanırdı.

Ama ben *buradaydım.*

Kişisel alanına müdahale ettiğimi biliyordum fakat bunu umursama evresini çoktan geçmiştim. Tam önünde durana kadar yürüdüm. Gözleri kapalıydı, boğazı kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuşçasına hareket ediyordu. Bütün varlığımla ona

delice sarılmak, yükünün, bana izin verdiği kadarını taşımak istiyordum.

"Ella."

Aniden açılan gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Hadi gel, uzun bir gün olacak. Sana biraz yiyecek ve kahve alalım." Kalbiyle ilgilenemiyor olabilirdim ama bedenini ayakta tutabilirdim.

"Ben... Ben hareket edebilir miyim bilmiyorum." Başını yavaşça kapılara doğru çevirdi. "Beş aydır her gün savaştım. Onu tedavilere götürdüm, sigorta şirketleriyle tartıştım, kemoterapi onu çok susuz bıraktığında bir bardak su için Maisie'yle kavga ettim. Uğruna savaştığımız her şey bu an içindi, işte şimdi o an geldi ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. "

Değişken duygularımı kontrol altına aldım ve yüzüne dokunmak için uzandım ama kendimi durdurup hafifçe omuzlarına dokundum.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın. Başardıkların, onu bu kadar ileri taşıman hayranlık uyandırıcı. Sen işini yaptın, Ella. Şimdi izin ver, doktorlar da yapsın."

Bakışları benimkilerle buluştuğunda yaşadığı işkenceyi fiziksel bir acıymış gibi karnımda hissettim, sanki kör bir bıçakla durmaksızın ikiye bölünüyordum. "Kontrolü başkasının eline nasıl bırakacağımı bilmiyorum. O benim küçük kızım, Beckett."

"Biliyorum. Ama işin zor kısmı çoktan bitti. Ne kadar zor olursa olsun belgeleri imzaladın ve artık beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Şimdi, lütfen, izin ver sana bir şeyler yedireyim."

Duvardan uzaklaştı ve ben de bir adım geri çekilip aramıza uygun bir mesafe koydum. "Kalmak zorunda değilsin. Öyle bir iki saat değil, saatlerce süreceğini söylediler."

"Biliyorum. Tümörü sol böbrek üstü bezinde ve küçülmüş olsa da hâlâ ciddi oranda böbreğini kaybetme riski var.

Ameliyatın daha uzun sürmesi, doktorların böbreği kurtarmak için ellerinden geleni yaptığını ve o tümörün her bir parçasını temizlemek için titiz bir iş çıkarmak istediklerini gösterir. Bu sabah doktorlar seni hazırlarken ben de dinliyordum."

Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Bunu çok sık yapıyorsun. Dinlemeyi. Dikkat ediyorsun."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Sadece şaşırtıcı."

"Kaç saat süreceği umurumda değil. Buradayım. Seni bırakmayacağım."

Sadece yemek yemeye değil, bana inanı inanmamaya da karar verene dek sonsuzluk kadar uzun bir süre geçti. Söylediklerimde ciddi olduğuma inanması için. Omuzları çöküp bedeninden bir parça gerginliğin eriyip gittiğini görünce karar verdiğini anladım.

"Tamam. O hâlde, kesinlikle biraz kahveye ihtiyacımız olacak."

Hissettiğim rahatlama dilimde tatlı bir lezzet bırakmış, kalbimi usulca ele geçirmişti. Söylenecek doğru kelimeleri bulamayınca sadece başımı onaylar gibi sallamakla yetindim.

"Peki bu oyuncak ayının olayı ne?" diye sordum iki saat sonra bekleme odasında ayaklarımızı sehpaya uzatmış yan yana otururken.

"Ah, bu Colt," diye açıkladı Ella. Çok sevildiği belli olan tüylü ayının yüzünü sevgiyle okşuyordu.

"Colt... bir kız mı?"

"Belki Colt pembe rengini seviyordur. Hem bilirsin, sadece gerçek erkekler pembe rengi kaldırabilir." Bana yandan bir bakış attı.

"Bunu aklımda tutacağım."

Midesi fazla bir şey kaldıramayacağından hafif bir kahvaltı yaptıktan sonra rahat bir sohbet ritmi tutturduk. Bunu neredeyse hiç çaba harcamadan yapmıştık üstelik.

"Ayılar, ikizlere büyükannemden bir hediyeydi. Bir tane pembe, bir tane mavi. O zamanlar her şey öyleydi. Ama Colt pembe olana abayı yaktı. Her zaman yanında olması gerekiyordu bu yüzden mavi olan Maisie'ye kaldı. Üç yaşındalarken Ryan izne geldiğinde Colt'u kamp yapmaya götürmek istedi. Maisie hep evcimen bir çocuk olduğundan evde kalmak için yalvarınca ben de izin verdim. Ama Colt onsuz gitmek istemedi. Maisie, kardeşinin ayrı kalmayı kaldıramayacağından böyle davrandığını biliyordu. O yüzden mavi ayıyı eline alıp onun Maisie olduğunu söyledi ve Colt'u kampa gönderdi."

"Yani bu aslında Colt'un ayısı mı?"

Ella başıyla onayladı. "Hastaneye her yatması gerektiğinde Colt bunu ona veriyor ki beraber olabilsinler; mavi olan da evde Colt'la kalıyor."

Evet, içimi kemiren acı artık kalbime yerleşmişti.

"İnanılmaz çocukların var."

Gülümsemesi içtendi ve hafifçe bana dönüp o gülümsemeyi benimle paylaştığında nefesim kesilir gibi oldu. "Çok şanslıyım. Jeff çekip gittiğinde nasıl altından kalkacağımı bilmiyordum ama çocuklarım hep... onlar her şeydi. Yani, tabii ki yorucu, çığlıkların havada uçuştuğu ve her şeyin karman çorman olduğu bir dönemdi ama onlar hayatıma renk kattı. Onlardan önce dünyanın nasıl göründüğünü hatırlamıyorum bile ama bunun yarısı kadar canlı olmadığını biliyorum."

"Sen harika bir annesin."

Sözlerime sadece omuzlarını silkerek karşılık verdi.

"Hayır. Gerçekten öylesin," diye tekrarladım. Beni duymasına, ona olan hayranlığımı anlamasına ihtiyacım vardı.

Ninova

"Ben sadece yeterli olmak istiyorum." Bakışları, Maisie o kapıdan geçtiğinden beri her beş dakikada bir yaptığı gibi saate kaydı.

"Öylesin. Yeterlisin." Bana gözlerini kırpıştırarak baktı ve ben kapanmak bilmeyen çeneme lanet ettim. Dikkatli olmazsam kendimi ele verecektim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı ama bakışlarını kaçırmasından bundan pek emin olmadığını anladım.

"Peki, sırada ne var? Monopoly? Hayat Oyunu?" diye sordum ortamı yumuşatıp dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Masanın köşesindeki tahta kutuyu işaret etti. "Scrabble. Ama dikkatli olsan iyi olur. Bütün gün burada benimle oturacak kadar iyi biri olsan da kıçını tekmelemekte hiç tereddüt etmem."

Ben iyi biri değildim. Ben onu manipüle etmeye çalışan yalancı, göt herifin tekiydim, onunla aynı odada olmayı bile hak etmiyordum. Ama bunları söyleyemezdim. O yüzden kutuyu kaptım ve cezamı çekmeye hazırlandım.

Altmış dördüncü kez koridoru arşınlarken, "Demek koruyucu ailelerde büyüdün?" diye sordu Ella.

Maisie altı saattir ameliyattaydı ve on beş dakika kadar önce her şeyin yolunda gittiğine, doktorların böbreği kurtarmak için ellerinden geleni yaptıklarına dair bilgilendirilmiştik.

"Evet."

"Kaç aile?"

"Gerçekten hatırlayamıyorum. Çok fazla ev değiştirdim. Muhtemelen berbat bir çocuk olduğum için. Yardım etmek isteyen herkesle kavga ettim, tüm kuralların sınırlarını zorladım ve bulunduğum evden atılmak için elimden geleni yaptım çünkü annemin bir şekilde geri geleceğini umuyordum."

Ella'nın bunu anlamasını beklemiyordum. Normal evlerde, kısmen normal ailelerde büyüyen insanların çoğu bunu anlayamazdı.

"Ah, bir çocuğun tatlı mı tatlı mantıksız mantığı," dedi Ella.

Tabii ki anlamıştı. Beni en başta ona çeken de buydu zaten. Mektuplarımız aracılığıyla beni hemen kabul etmesi. Ama gördüğüm kadarıyla öyleydi; kabullenici, insanlara kucak açan biriydi.

"Aşağı yukarı."

"Kaldığın en iyi ev hangisiydi?" diye sordu beni bir kez daha şaşırtarak. Çoğu insan en kötüsünü öğrenmek isterdi. Sanki benim hayatım onların başkalarının trajedilerinden beslenme konusundaki kabarık iştahlarını besleyecek bir dedikodu kaynağıymış gibi.

"Hımm, sonuncusu. On beşinci yaş günümden itibaren Stella'yla neredeyse iki sene kaldım. O, yanında kalmak istediğim tek kişiydi." Acı tatlı anılar beni sardı ama hepsi ancak zamanın getireceği bir perdeyle örtülmüştü.

"Neden kalmadın?" Bir başka koridora gelmiştik, geri dönüp geldiğimiz yolu yürümeye başladık.

"Öldü." Ella aniden durunca ona dönmek zorunda kaldım. "Ne oldu?"

"Çok ama çok üzgünüm," derken eliyle kolumu sıkıyordu. "En sonunda birini bulup kaybetmek..."

İlk içgüdüm ellerimi yüzüme götürmek, silkelenip yürümeye devam etmekti ama dokunuşu ne kadar masumane olursa olsun Ella'nın eli üzerimdeyken tek kasımı bile kıpırdatmayacaktım. "Evet. Gerçekten bunu açıklayacak bir kelime yok."

"Sanki biri hayatını eline alıp kar küresiymişçesine sallıyor," dedi Ella. "Parçaların durulması çok uzun sürüyor ama durulduğunda da asla aynı yerde olmuyorlar."

"Tam olarak öyle."

Durumu, bu duygunun nasıl bir şey olduğunu bilen biri gibi tarif etmişti. Daha önce hayatımın nasıl olduğunu anlayan bir insan bile bulamamışken bu kadın şıp diye durumumu tanımlamayı nasıl başarmıştı?

"Hadi, daha linolyum zemini yeterince arşınlamadık," dedi ve altmış beşinci turumuza başladı.

Ben de peşinden gittim.

"Çok uzun sürdü. Neden bu kadar uzun sürüyor? Yanlış giden ne?" Ella bekleme odasında volta atıp duruyordu.

"Bir süredir bize bilgi vermediler. Belki de bitirmek üzerelerdir." Pencere pervazına yaslanmış onu izliyordum. Ameliyatın tahminen biteceğinin söylendiği saate gelene kadar sakin, hatta hiç heyecanlı değilmiş gibi görünüyordu.

O eşik geçtikten sonra içinde bir şeyler değişti.

"On bir saat oldu!" diye bağırdı ve durup başını ellerinin arasına aldı. Saçlarını o kadar çekiştirmişti ki kendisi kadar dağılmış görünüyorlardı.

"Oldu."

"On saat sürmesi gerekiyordu!" Gözleri panik içinde kocaman açılmıştı ve onu suçlayamıyordum. Lanet olsun, tek yaptığı kafamdan geçen düşünceleri dile getirmekti.

"Her şey yolunda mı? Bay ve Bayan Mackenzie?" Bir hemşire başını çıkarıp sordu. "Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ben..."

"Evet, kızıma tam olarak ne olduğunu öğrenebilirsin. Bir saat kadar önce ameliyattan çıkması gerekiyordu ama bize hiçbir şey söylenmedi. Tek kelime bile. Kızım iyi mi?"

Hemşirenin yüz ifadesi anlayışla yumuşadı. Ella, bekleme odasında panikleyen ilk anne değildi ve son da olmayacaktı. "Ben bir gidip sorayım. Hemen dönüp sizi bilgilendiririm."

"Lütfen. Teşekkür ederim." Bakışlarındaki delilik hafiften kaybolmuştu.

"Elbette." Hemşire, Ella'ya güven vermek ister gibi gülümsedi ve bilgi almak için odadan ayrıldı.

"Tanrım, aklımı kaçırıyorum." Ella'nın sesi fısıltıdan hâlliceydi.

Dudaklarının titremesini durdurmaya çalışarak başını salladı. Pervazdan uzaklaşıp dört uzun adımda karşısına dikildim; kim olduğuma, onun kim olduğumu düşündüğüne takılmadım. Sadece kollarımı ona doladım ve onu gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim gibi Ella'yı göğsüme çektim.

"Biraz delirmesen böyle iyi bir anne olmazdın," diye ona güvence verdim o göğsümde rahatlarken.

"Sanırım *biraz* kısmını geçip direkt *akıl hastanesine kapatılma* evresine geldim," dedi başını göğsüme çevirip köprücük kemiğimin altına yaslamadan önce.

Lanet olsun, kollarımın arasına tam da beklediğim gibi mükemmel oturmuştu. Başka bir hayatta zorlukların üstesinden tam da bu şekilde gelirdik. Ancak o hayatta Maisie hastalanmazdı ve Mac de yaşıyor olurdu. Bu hayatta... eh, tam olarak bana sarıldığını söyleyemezdik. Doğru. Çünkü ellerini bedenlerimizin arasına kilitlemiştim. Beni itiyordu da farkında mı değildim?

Bunu fark edince birden sarsıldım ve hemen ellerimi gevşettim. Aklımdan ne geçiyordu benim? Sırf onunla kalmamı istemiş olması ona dokunmamı da istediği anlamına gelmiyordu. Ben onun için sadece burada olan herhangi biriydim ve bunun için bile kendimi şanslı hissediyordum ama seçtiği ya da tercih ettiği kişi olmadığım kesindi.

"Bırakma," diye fısıldadı. Elleri hâlâ bedenlerimizin arasındaydı ama beni itmiyordu, sadece göğsüme koymuştu. Hatta tam tersi, bana yaslanıyordu. "Bunun nasıl bir his olduğunu unutmuşum."

"Birinin sana sarılmasının mı?" Sesim hırıltılı ve boğuk çıkmıştı.

"Bir arada tutulmanın."

Daha önce hiçbir cümle beni duygusal olarak bu kadar perişan etmemişti.

"Tuttum seni." Ona daha sıkı sarıldım, bir elimle başının arkasını tutarken diğerini kürek kemiklerinin arasına koydum. Onu tüm bedenimle sarıp sarmaladım, bir duvar olup onu yoluna çıkacak her türlü kalp kırıklığından koruyacağımı hayal ettim. Çenemi başının üstüne yasladım ve her geçen saniye kollarımın arasında eridiğini hissettim.

Her ne kadar ona söyleyemesem de bu kadını seviyordum. Onun için orduları karşıma alırdım, ölürdüm de öldürürdüm de. Bundan daha büyük bir gerçek yoktu; ona verebileceğim başka bir gerçek de. Çünkü o dürüst, güçlü ve nazikken ben onu çoktan olabilecek en kötü şekilde incitmiş bir yalancıydım. Ona bu şekilde sarılmaya hiç hakkım yoktu ama daha da kötüsü, tek kasımı bile oynatmayacaktım.

"Bayan Mackenzie?" Hemşire, yanında Maisie'nin doktoruyla birlikte geldi. "Onları tam ameliyattan çıkarken yakaladım."

Cerrah gülümsedi ve daha önce herhangi bir savaş alanında yara almadan çıktığımda hissettiğim rahatlamanın katbekat fazlasını hissettim.

"Hepsini çıkardık. Sol böbreğini kaybetmek üzereydik ama kurtarmayı başardık. Küçük kızınız çok inatçı. Şimdi dinlenip toparlanıyor. Uyanır uyanmaz sizi ona götüreceğiz ama kızınızın çok fazla uyanık kalmasını beklemeyin, tamam mı?"

"Teşekkür ederim." Ella'nın sesi çatallandı ama o iki kelime genellikle aktarılması saatler süren bir anlam ifade ediyordu.

"Rica ederim." Yüzünden yorgunluk akan cerrah bizi bekleme odasında yalnız bırakmadan önce tekrar gülümsedi.

"Kızım iyi." Ella'nın gözleri kapalıydı.

"İyi."

"O... gerçekten iyi," diye tekrarladı. Sonra, biri onu dimdik tutan şeyi çekip almışçasına aniden çöktü ve dizlerinin üzerine düştü. Onu yere düşmeden yakaladım ve yamacıma çektim. "O iyi. O iyi." Ella bu kelimeleri tekrar tekrar söylerken hıçkırıklara gömüldü.

Bir elimle belinden diğer elimle dizlerinin arkasından tutarak onu kaldırdım, başını boynuma gömerken gözyaşları tenimden tişörtüme geçerek onu ıslatıyordu. Kanepeye oturdum ve insanın içini parçalayan hıçkırıkları ufak bedenini sarsarken onu kucağımda tuttum.

Bana düdüklü tencerenin basıncının alınmasını hatırlatan bir ağlayışı vardı. Çok fazla şeyi çok uzun süre bastırmış gibi. Her ne kadar başarılı geçen bir ameliyatın ardından zaferin tadını almış olsak da daha Ella'nın –hepsinin– önünde çok uzun bir yol vardı. Ameliyat, bu savaşta sadece nefesini toparlamasını sağlayan kısacık, kıymetli bir molaydı.

"Tuttum seni. O iyi," dedim Ella'ya elimi saçlarında gezdirerek. "İkiniz de iyisiniz." Şimdiki zamanda konuştum çünkü ona ancak bu kadarının sözünü verebiliyordum.

Tam da şu an, Havoc Colt'un yanında güvendeyken, Maisie tümörden kurtulmuşken ve Ella kollarımın arasındayken, bu kadarı yeterliydi.

Ninova

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Ella

Mektup #21

Ella,

Evet, kütüphanedeki adamın sana çıkma teklif etmesine inanabiliyorum. Hayır, bence tuhaf değil ya da eşek şakası falan yapmıyor. Neden böyle düşündün ki? Fotoğrafını da görmemiş değilim, evet biliyorum, seninle kıyaslandığında bu beni avantajlı bir konuma sokuyor. Farkında mısın bilmiyorum ama dış görünüş açısından kesinlikle bir eksiğin yok.

Hadi bakalım, bahanelerini sıralamaya başla. Evet, iki çocuğun var ve evet o çocuklardan biri milyonda bir görülen bir durumla karşı karşıya. Çok vaktini alan bir işletmen var ve seni tanıdığım kadarıyla hayatında bir şeyleri hesaba katarken kendini en son sıraya atma eğilimdesin.

Ama beni bir dinle -yok... kelimelerimi oku- bunların hiçbiri seni, senin tabirinle "buluşmaya gidilmez" biri yapmıyor. O kişi kimdir biliyor musun? Ufak tefek, anlamsız şeylerle vaktini harcayan, bencil kişidir. Bana göre, bir kadındaki en çekici şey kendinden bir şeyler verebilme becerisidir ve sen, Ella, bunu fazlasıyla yapıyorsun.

Jeff çekip gittiğinden beri böyle şeylerle ilgilenmediğini biliyorum. Son beş yıldır, çocuklarını büyütmek, işini ilerletmek ve genel olarak herkes için her şey olmaya çalışmak seni tüketti, anlıyorum. Ama bu kendini birine açamayacağın anlamına gelmiyor. Hele ki şimdi.

Sırtını yaslayacağın birine ihtiyacın olduğunu söylemeyeceğim çünkü sen kendi ayakların üzerinde durma konusunda bir uzmansın. Ama karşı karşıya olduğun şeye bakacak olursak, her şeyin imkânsız gibi geldiği zamanlarda birinin yanında durup sana destek olmasının yardımı olacağını biliyorum. O adamla yemeğe çık, Ella. Bir yere varmayacak olsa bile, en azından evrene bu konuya açık olduğun mesajını vermiş olursun. Ne olacağından ya da olmayacağından korktuğun için karşına çıkan her iyi şeye sırtını dönemezsin. Bu korkak insanların tercih edeceği bir şey ve sen bir korkak değilsin.

Hem dürüst olmak gerekirse, kim sana âşık olmaz ki? Üç aydır mektuplaşıyoruz ve ben seninle aynı odada hiç bulunmadan sana âşık olma yolunu yarıladım bile. Sadece adama -ve kendine- mutlu olmak için bir şans ver çünkü bunu hak ediyorsun.

Ya da aniden kapında belireceğim ocak ayına kadar bekleyebilirsin.

Sen bunu bir düşün.

Kaos

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordum Maisie'ye iPad'ini uzatırken. Ana evdeki salonda kalıyordu, seslendiği zaman Hailey ve Ada'nın duyabileceği mesafedeydi.

"Yok," dedi *K* harfini bastırarak, bir yandan da iPad'den öğretmeninin tavsiye ettiği uygulamaları açıyordu.

"Karnın iyi mi?" Ameliyatının üzerinden iki hafta geçmişti ve dikiş yeri gözüme bir canavar gibi görünüyordu. Kızımın karnında pembe bir yılan sürünüyor gibiydi ama Maisie acısının neredeyse geçtiğine yemin etmişti.

Belki ameliyattan sonraki birkaç gün boyunca uyuma şeklinden ya da on iki saat boyunca entübe edildiği için ağrıyan boğazından ya da günlerce tüple beslenmesindendi ama ona inanmakta zorlanıyordum. Belki de söz konusu kızım olduğunda acı eşiğim, Maisie'nin acı eşiğinden çok daha düşük olduğu içindi.

"Anne, ben iyiyim. Kusma ya da başka bir şey de yok. Her şey yolunda. Git hadi." Gözlerime baktı. "Hem, sen gider gitmez Ada bana şekersiz dondurma verecek."

"Sanırım bunu bana söylememen gerekiyordu." Güldüm ve hâlâ parlak ve pürüzsüz olan kafasına bir öpücük kondurdum. Beslenmesini düzenlemek kesinlikle zor olmuştu. "Neden şekersiz olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Şekerin içimdeki canavarı beslediğini söyledin. Ve canavarın büyük bir kısmı gitmiş olsa da gerisi hâlâ kanımda dolaşıyor. Yani, canavarı besleyemeyiz."

"Aynen öyle. Çok üzgünüm, Maisie."

Bana yaşından çok daha büyük görünen gözlerle baktı. "Sorun değil anne, canavar böyle dondurmaları sevmiyor."

Gitmeden önce onu tekrar öptüm ve kapıdan çıkmadan dosyasını alıp Ada'ya dışarı çıktığımı haber verdim.

Girişteki aynanın önünde durdum ve sabah ördüğüm saçlarımda ortaya çıkmaya başlayan kabartıyı düzeltmeye çalıştım.

"Dur. Ne yaparsan yap hâlâ muhteşem görünüyorsun," dedi Hailey arkamdan gelerek.

"Hah. En son ne zaman spor salonuna gittiğimi ya da makyaj yaptığımı bile hatırlayamıyorum. *Psikopat-gibi-görünmüyor*

imajı vermek benim için yeterli. Muhteşem olmak kesinlikle erişebileceğim bir şey değil."

Başını omzuma koydu ve gözlerimiz aynada buluştu. "Sendeki muhteşemlik ne olursa olsun parlayan cinsten."

"Zam mı istiyorsun?" diye takıldım.

"Hayır. Sadece gerçeği söylüyorum. Hadi artık git de toplantını kaçırma. Ada ve ben Maisie'yle ilgileneceğiz. Merak etme."

"Endişe benim göbek adım."

Gözleri parlamadan önce bir an yüzümü inceledi ki bu da aptalca bir şey önereceğinin işaretiydi. "Sana neyin iyi geleceğini biliyorum."

"Hailey..." diye sızlandım. Arkadaş olabilirdik ama onun eğlence anlayışı benim hayatıma genel olarak pek uymuyordu.

"Çifte randevuya çıkalım. Ben Luke'u alırım sen de Beckett'ı getirirsin. Sinemaya ya da yemeğe gidebiliriz ya da Mountain Village'daki yeni karaoke bara gidebiliriz."

"Bar mı?" Ses tonum bu konu hakkında ne düşündüğümü tam olarak yansıtıyordu. O hayat, çocuklarına bakmak gibi sorumlulukları olmayan kaygısız insanlar içindi. Ya da kanserle uğraşmayan. Ya da kanserli bir çocuğu olmayanlar içindi. Yani normal yirmi beş yaşındaki insanlar için.

"Evet. Bar. Çünkü içkiye ihtiyacı olan biri varsa o da sensin, Ella. Hem Beckett'ın da seni randevuya çıkarmak isteyeceğini biliyorum."

Sırtım dikleşti. "Biz... öyle bir şey değil." Beckett'ı düşünmek bile yanaklarımın kızarmasına yol açtı.

"Ne zaman aynı odada olsanız adam gözlerini senden alamıyor. Yapma ama, Maisie'nin ameliyatından sonra kaç kere arabasına atlayıp Denver'a geldi?"

Hailey'ye bakmak için aynaya arkamı döndüm. "Üç kez."

"İki hafta içinde."

Ve o her hastaneye geldiğinde aptal kalbim delice çarpıyordu. Maisie'nin ameliyat olduğu gün bir şeyler değişti. Sadece

Ninova

orada olduğu için değil, Beckett'ın orada olmasını istediğim için. Maisie'nin tedavisi başladığından beri ilk kez birinin bana destek olmasına, hatta beni ayakta tutmasına izin vermiştim.

Ameliyattan üç gün sonra sürpriz yaparak yanında Colt'la geldiğinde olduğum yerde eridim. Neye ihtiyacım olduğunu –Maisie'nin neye ihtiyacı olduğunu– daha ben bile farkına varmamışken biliyor gibiydi.

"Evet, iki hafta içinde ama bunun romantik bir tarafı yok."

"Hı-hı."

"Öyle! Beckett, Ryan istediği için burada. Sadece bu kadar. Başka bir şey yok." En azından o yeşil gözler beni her izlediğinde ya da bakışlarım Beckett'a her kaydığında kendime söylediğim buydu.

"Sen de onu hiç çekici falan bulmuyorsun, değil mi?"

"Ben..." Çam ağacı renginde koyu yeşil gözleri, gür saçlar ve kalın kollar, göğsünden aşağı doğru inen kasları... *Kendine gel.* "Tabii ki buluyorum. Adamı gördüm." *Hissettim de.*

Bana ne kadar korumacı bir tavırla sarıldığını hissetmiştim; sıkıydı ama bunaltıcı değildi, sanki o anda ayakta tutulmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. İçimde tuttuğum ne varsa ağlayarak kustuğumda gözyaşlarımı silen ellerinin ne kadar nazik olduğunu hissettim. Colt, yatakta Maisie'nin yanına uzanıp kız kardeşine sıkıca sarıldığında Beckett'ın etrafına ne kadar mutluluk verebileceğini hissettim. Her ne kadar bunu kabul etmek istemese de içindeki devasa sevme kapasitesini hissettim.

Evet, söz konusu Beckett olduğunda gereğinden fazla şey *hissediyordum.*

"Şey, evet. Fark etmemek için ölmüş olman lazım. Çünkü adam seksi, Ella. Üstelik sadece yolda yürürken gözünün takılacağı bir çekicilikten de bahsetmiyorum. Adam, *beni-mutfak-tezgâhında-becer-ve-lütfen-çocuklarını-doğurmama-izin-ver* seviyesinde seksi. Ayrıca, artık konuşurken tek kelimeden faz-

lasını kullanmaya başladı ve bu da kasvetli kategorisinden çıkma potansiyeli olduğunu gösteriyor."

Geldiği gibi hızla kaybolan yakıcı ve çirkin bir his dolandı içimde. *Kıskançlık.* Hailey'yi kıskanmam için bir sebep yoktu. Elbette güzel bir kadındı ve bekârdı, üstelik alnında kocaman bir Samsonite etiketine sebep olacak geçmişten kalma yükleri de yoktu. Ama Denver'dan döndüğümüz andan itibaren Beckett'ın peşini bıraktı. Adama ilgi duymadığından değil. Dün kahve alırken dedikoduları duymuştum, Telluride'ın yarısı yeni Arama Kurtarma üyesiyle ilgileniyordu.

Hailey, Beckett'ın peşini bırakmıştı çünkü benim ona ilgi duyabileceğimi düşünmüştü.

"Beckett her zaman tek kelimeden daha fazla konuştu ve benim zaten çocuklarım var, unuttun mu? Çocuklardan bahsetmişken, hemen çıkmazsam bu toplantıya geç kalacağım."

"Tamam. Git. Kaç. Ama o adam yan kapında yaşıyor ve gördüğüm kadarıyla bu bastırılmış öfkenle bir ara ilgilenmen lazım," dedi kızarmış yüzümü işaret ederek.

İçeri bir misafir girince kapının üzerindeki zil hafifçe çınladı. O sese karar vermem saatlerimi almıştı.

"Paçayı kurtardın," diye fısıldadı Hailey yeni misafirimize dönmeden önce. "Solitude'a hoş geldiniz! Siz Bay Henderson olmalısınız. Eşinizle kalacağınız kulübe hazır." Gülümsemesi kocamandı ve yirmili yaşlardaki hipster görünümlü misafirimiz de ona benzer bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yaz dönemi yürüyüş sezonu başlamak üzereydi.

Elime geçen fırsatı değerlendirdim ve dosyamı da alarak kapıdan çıktım.

Okula yanaştığımda saat 10.31'i gösteriyordu ama zaten geç kalmışken iyi bir ebeveynin yapacağı gibi arabamı ilkokul bölümüne ayrılan yere park ettim.

"Ella!" Jennifer camın arkasından bana gülümsedi. "Her şey hazır, seni bekliyor."

"Merhaba, Jennifer." Panoya imzamı attım ve zil sesi duyulduğunda kapıyı açtım.

"Maisie nasıl?" diye sordu ofise girip resepsiyon masasına otururken.

"İyi, teşekkürler. Ameliyat iyi geçti ve pazartesi günü okula dönmeye hazır."

"Gerçekten mi? Şimdiden mi? Bu harika!"

"Çocukların ne kadar çabuk toparlandığını bilsen şaşarsın, hem kan değerleri iyi olduktan sonra burada sıkıntı çıkmaz."

"Hastalığı bu kadar çabuk atlattığına inanamıyorum!"

Ah, hayır. Gözlerindeki bakışı gördüm ve o bakışı silecek kişi olmaktan nefret ettim. "Hayır, Jen. Tümörün hepsini aldılar ama Dördüncü Evre'de. Kemik iliği hâlâ kanserli. Sadece ilk adımı atlattı."

Yüzü düştü. "Ah. Özür dilerim. Sanırım anlamamışım."

Gülümsedim. "Endişelenme. Çoğu insan anlayamıyor ve umarım asla anlayacak duruma gelmezsin. Maisie savaşıyor."

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak başını hafifçe öne doğru salladı. "Tabii ki." Toplantı odasının kapısını açtı ve yanında geçerken elini sıkarak utanmasına neden olacak bir şey söylemediğinden emin olmasını sağladım.

"Ah, Bayan Mackenzie, gelebilmenize çok sevindim," dedi Müdür Halsen masanın başından. Suratı da kravatı kadar düzdü.

Belli ki doğrudan sadede gelecektik.

"Bayan May." Maisie ve Colt'un öğretmenine gülümsedim. Yirmili yaşlarının sonlarındaydı ve Colt onun hakkında hep iyi şeyler söylüyordu. Bu yıl okul aktivitelerinden ne kadar uzak kaldığımı fark edince için suçlulukla doldu.

Evet, kesinlikle Okul Aile Birliği'nde Yılın Annesi ödülünü almayacaktım. İdare Eder ödülünü almam bile mümkün değildi. Ben neredeyse Var Olmayan Anne'ydim.

"Bugün bölge müfettişi Bay Jonas da bize katılacak." Müdür Halsen sol tarafında oturan yaşlı bir beyefendiyi işaret etti. Adam bana zoraki bir gülümsemeyle bakıp başıyla selam verdi.

"Bay Jonas."

Toplantı masasının ucundaki sandalyeye oturdum ve bana Maisie'ye karşı toplanmış gibi hissettiren orduyla aramda iki boş sandalye bıraktım.

"Evet, Bayan Mackenzie..."

"Ella," diye hatırlattım ona.

"Ella," dedi başını sallayarak. "Bugün bir araya gelmemizin sebebi, Maisie'nin devamsızlığı. Bildiğin üzere, anaokulunu tamamlayabilmesi için burada en az dokuz yüz saat bulunması gerekiyor. Bugüne dek erken çıkmak zorunda kaldığı ve hiç gelmediği zamanları toplayıp geç kaldığı saatleri de eklersek Maisie aşağı yukarı yedi yüz on saatte."

"Peki?" Elimdeki dosyadan okuluyla ilgili notları yazdığım bölümü açtım; burada günlerinin, saatlerinin ve belgelerinin kaydı vardı.

"Bu noktada seçeneklerimizi konuşmamız gerektiğini hissediyoruz," dedi Müdür Halsen gözlüğünü takıp önündeki karton dosyayı açarken.

"Seçenekler," diye tekrarladım anlamaya çalışarak.

"Yasal gereklilikleri karşılamıyor," dedi Bay Jonas yumuşak bir ses tonuyla. Ama gözleri bana bu konunun çoktan karara bağlandığını söylüyordu.

"Evet." Dosyamın içinde, ayrı bir korucuyu şeffaf dosya içinde tuttuğum mektubu çıkardım. "Yasal gereklilikleri karşılamadığına kesinlikle katılıyorum ama bölge yönetimi kasım ayında yazılmış bu mektupta Maisie'yi buna zorlamayacağınıza dair güvence verdi. Bu yasal gereklilikler, bölge yönetimi tarafından uzun süreli tedavi gerektiren hastalıklar söz konusu olduğunda feragat edilebilir kategorisinde değerlendiriliyor ve siz de bunu kabul ettiniz."

Mektubu masanın üzerinden onlara doğru ittim. Bayan May mektubu yakaladı ve bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakarak belgeyi diğerlerine iletti.

"Kabul ettik. Ve burada sana bir ültimatom vermek için toplanmadık, Ella," diye güvence verdi Müdür Halsen. "Maisie için en iyi seçeneği konuşmak için buradayız. Bu anlaşmayı onun geleceğinde çok ileriyi düşünmeden yaptık."

Çünkü kızımın bu kadar uzun süre hayatta kalacağını düşünmemişlerdi.

"Maisie için en iyi seçenek..." dedim usulca. "Dördüncü Evre nöroblastoma hastalığı olmamasından mı bahsediyorsunuz? Çünkü kesinlikle katılıyorum, bu hastalık onun için en iyisi değil."

Bay Jonas boğazını temizledi ve öne doğru eğilerek kırış kırış olmuş ellerini masanın üzerine koydu. "Kesinlikle anlıyoruz, Bayan Mackenzie. Kızınızın yaşadıkları oldukça trajik."

İşte tepemin tasının attığı noktaya gelmiştik. Sırtımı dikleştirerek doğruldum. "Trajik değil, Bay Jonas. Kızım ölmedi."

"Elbette ölmedi, canım. Bunların hiçbirinin adil olduğunu söylemiyoruz, sadece Maisie'nin birinci sınıf için hazır olmayabileceğini söylüyoruz."

Canım. Sanki bir alışveriş merkezinde yeni bir oyuncak alınmasını isteyen küçük bir kızmışım gibi. Cehenneme kadar yolu var.

"Bizden istediğiniz her şeyi yaptık. Bayan May oldukça uyumlu ve yardımsever davrandı. Kızımın birinci sınıfa hazır olduğuna emin olabilirsiniz."

"Evet, hazır." Bayan May başıyla onayladı.

Müdür Halsen iç çekti ve gözlüğünü çıkarıp camında olmayan bir lekeyi sildi. "Konuya başka bir açıdan bakalım. Bize tedavisinde ne aşamada olduğunu söyleyebilir misin? Önümüzdeki aylarda neler beklememiz gerekiyor?"

Emin olmadığım sulara girdiğimizi fark ederek dosyamda tahmini tedavi planının olduğu bölümü açtım. Bir dönemecin eşiğindeydik.

"İki hafta önce büyük bir ameliyat geçirdi. İyileşme süreci şahane gidiyor ve pazartesi günü okula dönmeye hazır. Bir sonraki hafta bir kemoterapi seansı daha olacak, ki bunun bir hafta boyunca okula devam edemeyeceği anlamına geldiğini biliyorsunuz. Değerlerinin okulun son dönemi için okula dönmesine müsaade edecek kadar stabil olmasını umuyoruz ama kesin bir şey söylemek mümkün değil. Kemoterapiden ve onkoloji doktoruyla görüştükten sonra biraz daha netleşmiş olur."

Yöneticiler birbirlerine sanki masanın karşısında oturmak yerine cephede karşılarında savaşıyormuşum gibi hissetmeme neden olan bakışlar attı. Değişimin geldiğini hissettim. İkizleri kucağıma vermelerinden önceki gibi bir histi bu. Çocuğumu savunmak için zırhımın parçaları üzerime oturuyormuş gibi hissettim.

"Anaokulunu tekrar etmesi seçeneğini düşündün mü? Eğer önümüzdeki yıl okula devamsızlık yapmadan gelme şansı varsa bunun ona zararı olmayacaktır. Bunu zorla yaptıracak değiliz elbette ama düşünmeye değer. Hatta, çoğu velimiz çeşitli sebeplerden ötürü çocuklarını anaokulunda tutuyor. Bu prosedür kesinlikle..."

Araya girdim.

"Saygısızlık etmek istemiyorum ama bu bir prosedür değildi. Kızımın böbreküstü bezinden beyzbol topu büyüklüğünde bir tümörün çıkarıldığı, hayatını kaybetme riskinin olduğu on iki saatlik bir ameliyattı. Bu bir aksaklık değil; bu kanser. Ve hayır, gelecek yıl daha iyi olmayacak. Kızım hayatı için savaşıyor, o yüzden kelebeğin hayatını anlattığınız bir anaokulu gününü kaçırmasından ötürü hissettiğiniz endişeyi paylaşmadığım için kusuruma bakmayın. İstatistiksel olarak gelecek yıl..." Boğazım tıkandı, bedenim bana söylendiğinden beri tekrar etmeyi red-

Ninova

dettiğim kurtulma şansını dile getirmeye karşı isyan ediyordu. "Gelecek yıl daha iyi olmayacak."

"Ve sen de onun anaokulunu tekrar etmesini istemiyorsun." Müdür Halsen dosyaya bir not yazdı.

"Bu sadece anaokulu. Gerçekten tekrar etmesi gerektiğini düşünüyor musunuz?" Sınıf tekrarı sadece Maisie için değil Colt için de hazmetmesi zor bir durum olurdu. Okulda aralarında bir yıl olacaktı, bu da Maisie kanseri atlatırsa –atlattığında– bunun sonuçlarını her gün yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Gerekmiyor," dedi Bayan May. "Maisie oldukça zeki bir çocuk, birinci sınıfta sorun yaşamayacaktır," dedi yöneticilere.

İki adam bana dönmeden önce aralarında sessizce konuştular. "Sana bir çözüm önermek istiyoruz. Maisie'yi evde eğitim alabileceği bir programa geçir. Anaokulu, akademik olarak birinci sınıf kadar zorlayıcı değil ve önümüzdeki yıl Maisie'nin esnekliğe ihtiyacı olacak."

"Onu okuldan alayım mı?"

"Evde eğitim ver," diye düzeltti Bay Jonas. "Sana ya da Maisie'ye karşı değiliz Bayan Mackenzie. Gerçekten mümkün olan en iyi çözümü bulmaya çalışıyoruz. Okula gerekli saatleri tamamlayacak kadar gelemiyor ve gelecek sene dersleri yoğunlaşacak. Buna zayıflamış bağışıklık sistemi nedeniyle okulda onunla ilgili sorumluluk almamız gerektiği de eklenirse, buradaki çalışanlarda yaratacağı endişeyi ve diğer çocukların gerileceğini göz ardı edemeyiz. Oysa evde eğitim görürse hepimiz daha rahat ederiz. Buna Maisie de dâhil."

Kanserli çocuğu olan diğer anneler bunu yapıyordu. Birkaçıyla konuşmuştum ama bana hep çocuklarını son çare olarak... ölmek üzereyken okuldan almışlar gibi gelmişti. Sorun, onu fiziksel olarak okuldan almak değil, okula gidemeyeceğini duygusal olarak kabullenmekti.

Ve bu hepimiz için –Maise, Colt, özellikle de benim için– acı verici bir durumdu.

Ama evde eğitim, Maisie'nin üzerindeki stresi alırdı, değerleri daha dengeli olur, yataktan çıkamadığı günlerde kendini kötü hissetmezdi. Tuvalette kusarak ağladığı sabahları, sadece bana bakıp okula gidebileceğine yemin ettiği günleri ortadan kaldırırdı.

"Evde eğitimin gereklilikleri neler?"

"Ben onun öğretmeni olabilirim," diye önerdi Bayan May. "Kendisini iyi hissettiğinde akşamüstleri gelebilirim. Böylece okuldan uzaklaşmaz, bölge yönetiminin istediği saatleri tamamlar ve bizzat eğitimini takip etme şansımız olur."

"Bunu düşünebilir miyim?"

"Elbette," dedi Bay Jonas, Maisie'ye ilk teşhis konduğu dönemde yazılmış olan mektubu bana geri uzatarak.

Toplantıyı sonlandırdık ve kapıdan çıkarken Bayan May bana eşlik etti. Kendimi uyuşmuş hissediyordum ya da belki de son altı ayda o kadar çok ve o kadar sık darbe almıştım ki artık acı çekmiyordum.

"Colt'u görmek istersen öğle yemeğine çıkmak üzere."

Colt. Şu an tam olarak ihtiyacım olan oydu.

"Çok isterim," dedim.

Bayan May uzanıp hafifçe elimi sıktı. "Colt inanılmaz bir çocuk. Çok nazik, şefkatli ve ufak çocukların koruyucusu."

Aniden gülümsedim. "Colt konusunda şansım yaver gitti."

"Hayır. O inanılmaz çünkü olağanüstü bir annesi var. Lütfen olan biten her şeyin ortasında bunu unutma. Sen harika bir annesin, Ella."

Söyleyeceğim her şey bu fikrini çürütürdü o yüzden sadece elini sıktım.

Sonra da çocuklarını bekleyen bir sürü anneyle birlikte kafeteryada sıraya girdim. Çoğu, kusursuz minivanları, renklerine göre düzenlenmiş ajandaları, tarz giyinseler de makul moda

Ninova

anlayışları olan normal OAB anneleriydi. Bazılarını tanıyor, bazılarını tanımıyordum.

Vans marka ayakkabılarıma, eski kot pantolonuma ve uzun kollu tişörtüme baktım ve kendimi... bakımsız hissettim. "Kendini salmak" tabirini önceleri pek anlamazdım ama şu anda? Evet, kesinlikle ne demek olduğunu anlıyordum. En son ne zaman saçımı kestirdiğimi ya da gözaltı torbalarımı saklamak için kapatıcı ve rimel dışında gerçekten vakit harcayıp makyaj yaptığımı hatırlayamıyordum. Büyük resme bakıldığında –Maisie'nin hayatını kurtarmak– hiçbirinin önemi yoktu ama şu anda bu kadınlarla aramdaki fark sanki onlar tuvalet giymişçesine büyüktü.

"Ah, Ella! Seni görmek ne güzel!" dedi Maggie Cooper, elini kalbinin üstüne koyunca parmak boğumundan bile daha büyük olan pırlanta yüzüğü parladı. Ryan'dan bir yaş büyüktü ve kayak bölgesindeki kurumsal şirketlerden birinde çalışan bir adamla evliydi. Gazetedeki nişan duyurusunu neredeyse "yerel kızlar iyi iş çıkarıyor" başlığıyla okumayı bekliyordum.

"Seni de, Maggie. Senin..." Lanet olsun. Çocuğunun adı neydi? Maisie'nin sırt çantasını tükenmez kalemle boyayıp kızımı zorla öpmeyi tatlı bulan o iğrenç çocuk? Doug? Deacon? "Drake nasıl?" *Yırttık.*

"Harika! Piyanoda çok iyi gidiyor ve futbolu da sabırsızlıkla bekliyor. Colt da oynamak isterse önümüzdeki hafta başlayacak. Bak, daha önce de sormak istemiştim, Maisie'yi holistik yöntemlerle tedavi etmeyi düşündün mü hiç? Yani demek istediğim bu ilaçlar resmen zehirli. Manyok kökü falan yemekten bahseden bir blog yazısı okudum. Gerçekten ilginçti. Kesinlikle sana gönderebilirim."

Eveeeeet. Tanrı'ya şükür yüzüme bir gülümseme oturup kafamı sallamakta ustalaşmıştım. "Elbette, Maggie. Bu çok iyi olur." Son altı ayda iyi niyetle tavsiye vermek isteyen insanlarla baş etmenin en kolay yolunun sadece teşekkür edip yorum

yapmadan yılan zehri ya da her neyse onunla ilgili buldukları makaleleri okumayı kabul etmek olduğu öğrenmiştim.

Neyse ki öğrenciler ellerinde öğle yemekleri ya da yemek kartlarıyla köşeyi döndüler.

"Harika! Organik şeylerle ilgili bir sürü makale buldum. Lösemi olan çocuklarda falan işe yaraması gerekiyormuş."

"Nöroblastom," dedim koridorda aramıza giren çocukların kafasının üzerinden. "Maisie'de Nöroblastom var."

"Ah, tabii ya. Tüm bu kanser türleri kafamı karıştırıyor." Bir önemi yokmuşçasına eliyle geçiştirdi.

"Aman Tanrım. Bu kim?" diye sordu Maggie'nin yanında duran bir başka anne gözlerini koridordan ayırmadan.

Döndüğümde Colt'un sınıf arkadaşlarının en arkasında, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Havoc ve Beckett'ın arasında yürüdüğünü gördüm.

Üzerinde işe giderken giydiği kargo pantolon ile göğsünü ve kollarını şahane saran koyu mavi bir Telluride Dağ Kurtarma tişörtü bulunan Beckett.

"Hiçbir fikrim yok ama her kimse ben varım," dedi Maggie. Oğlu yanına gelmişken o gözlerini Beckett'tan alamıyordu.

Beckett, Colt'un söylediği bir şeye başını sallayarak onay verdi ve başındaki beyzbol şapkasını çıkarıp ters çevirerek Colt'un başına taktı. Off, aptal kalbim yine deli gibi atmaya başladı ve kesinlikle vaktimin olmadığı o ergen, iç ısıtan duyguya kapıldı.

"Cidden ama." Bir başka anne derin bir iç çekti. "Taze kan?"

"Dönemsel. Öyle olmalı," diye yanıtladı Maggie.

Beckett başını kaldırır kaldırmaz beni gördü, yüzüne yayılan gülümseme onu muhteşem ve kasvetliden direkt seksiye çevirdi. Bir adam hakkında en son ne zaman böyle düşünmüştüm? Jeff? Bu durumu kabul etmem onu gerçeğe dönüştürmüş gibi karnımda bir hareketlenme oldu, sanki yedi yıl boyunca üzerine ölü toprağı serpilmiş olan cinselliğim bir anda hareketlenmişti.

"Anne!" Colt beni gördü ve sırayı es geçip kollarıma atlamak için bana doğru koştu.

Onu kolayca yakaladım ve göğsüme doğru kaldırdım. Bir saniyeliğine koca-adam sınırını aştığımdan endişelendim ama oğlumun içgüdüleri öyle kuvvetliydi ki hemen başını bana doğru yaslayıp bana sıkı sıkı sarıldı.

"Burada olduğun için çok mutluyum," dedi ve Colt dozumu aldığım için onu yere indirdim.

"Ben de öyle." Beckett'ın sesi toz şeker gibi üstümden kayıp gitti, hem hırıltılı hem de tatlıydı.

Gözümün ucuyla Maggie'nin ağzının beş karış açıldığını gördüm. Sonra da ortadan kayboldu, kafeteryaya gitmiş olmasını umuyordum ama bu birkaç kelimenin dedikodu kazanını kaynatacağını biliyordum.

"Siz üçünüz ne yapıyorsunuz bakalım?" Eğilip Havoc'un kulaklarının arkasını sevdim. "Merhaba, kızım."

"Beckett sunum için geldi!" dedi Colt heyecanla.

Aman Tanrım, bunu unutmuştum.

"Ah, evlat. Bugün anlatacak bir şeyin olduğunu tamamen unuttum. Çok özür dilerim." Hangi noktada her şeyin içine etmeyi bırakacak ve toparlanıp kendime gelecektim?

"Hayır, anne sorun yok! Beckett geçen hafta Havoc'u getireceğini söyledi ben de senin mutfakta duran takviminden bugünü sildim. Çok havalıydı! Oyuncağını kovaladı sonra Beckett beni bir ağaca sakladı ve Havoc'a beni bulmasını söyledi ve o da buldu! Kesinlikle bu yılki en havalı sunumdu."

"Çok sevindim." Gerçekten de sevinmiştim. Bir saniyeliğine de olsa suçluluk hissini bir kenara bıraktım ve Beckett'a minnetle baktım. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Dudaklarının ufak hareketi tam bir gülümseme sayılmazdı. Daha yumuşak, çok daha samimi ve kesinlikle daha tehlikeli bir şeydi. "Benim için zevkti."

"Maisie'yle ilgili toplantı için buradaydım ve bir doz Colt'a ihtiyaç duydum."

Kaşlarını indirdi. "Her şey yolunda mı?"

Ben daha cevap veremeden Maggie tazelenmiş rujuyla ve elinde bir broşürle belirdi. O kadar yakındaydı ki neredeyse Beckett'la arama girmişti.

Beckett'ın bedeni gerildi.

"Ah, Ella, unutmadan sana futbol takımıyla ilgili broşürü vereyim. Colt'un bahar liginde oynamak istediğini biliyorum ama hepimiz Maisie'nin durumunu ve işinin başından aşkın olduğunu biliyoruz. Ama eğer vakit bulabilirsen Colt'u aramızda görmek isteriz," dedi.

"Futbol mu? Gerçekten mi?" Colt'un yüzü Noel ağacı gibi aydınlandı; Maggie ve doktor randevuları ya da kemoterapi seansları gibi şeyleri kontrol etmeden evet diyebilen tüm anneleri tokatlamak istedim.

"Colt, biz gerçekten çok meşgul..."

Beckett nazikçe dirseğimi tuttu ve beni Maggie'den uzaklaştırdı. "İzin ver yardım edeyim."

"Beckett..." Yardım etmesine izin vermek, ona bel bağlamak anlamına gelirdi. Dahası Colt da öyle hissederdi. Niyetinin iyi olduğunu bilsem de Ryan'ın huzursuz şeytanlarının onda da olduğunun farkındaydım.

"Lütfen."

Bana kıyafetlerimi çıkarmamı söylemediği için kesinlikle mutluydum çünkü o ses tonu ve gözlerindeki o yakarış karşısında kesinlikle çaresiz kalmıştım. Aklım ve ben çoktan yenik düşmüştük, başımla onaylayıverdim.

"Futbol oynamak istiyor musun, Colt?"

"Evet!"

"Tamam, bunu ayarlayacağız."

Colt kutlama yaparken Maggie elindeki broşürü gözüme soktu ve dönüp Beckett'a gülümsedi. "Peki, sen kimsin? Telluride'ın en iyilerinden biri mi?"

Beckett'ın gözlerindeki sıcaklık kayboldu, yüzünde mesafeli, neredeyse soğuk, daha önce hiç görmediğim bir ifade belirdi. İstisna olan ben miydim yoksa Maggie mi?

"Hayır, o bahsettiğiniz şerif departmanı."

Ses tonu, benimle ya da çocuklarla konuşurkenki ses tonuna kıyasla tanınmayacak derecede sertti.

"Özel sektör desene?"

"Evet."

Tek kelimelik cevaplar veriyordu. Belki de Hailey haklıydı, Beckett'ta benim görmediğim bir şey görmüştü çünkü Beckett benim yanımdayken kesinlikle böyle davranmıyordu.

"Ooo, özel bir türde arama kurtarmacı," dedi bir adım atıp Beckett'la arama girerek. "Şu tehlikeli çağrılara giden sözleşmeli olanlardan." Maggie'nin sesi kısıldı ve ben de parfümünden boğulmamak için bir adım geri çekildim.

"Sanırım," diye yanıtladı Beckett.

"O şirketin aslında kayak merkezi ve köydeki otellerin sahiplerinden oluşan bir holding tarafından finanse edildiğini biliyorsun, değil mi? Şerif departmanının ne kadar yoğun olduklarını bildikleri için çağrılara ânında cevap verebilecek bir yer istediler."

"Öyle mi?" Beckett bir adım geri çekildi ama Maggie onu takip etti. Beckett'ın çenesi kasıldı, bana attığı kurtar beni bakışı kesinlikle komik değildi. Gerçekten rahatsız olmuştu.

Müdahale etme vakti gelmişti.

"O haklı," dedim Colt elimi tutarken. "*Kocası* otel sahiplerinden biri, öyle değil mi, Maggie?"

Maggie gizleme gereği duymadan bana ters ters baktı ama Beckett'a döndüğünde yüzüne tatlı bir ifade yerleştirmişti; aslında takdir dolu demek daha doğru olurdu. Açıkça süzmek

de bunu söylemenin başka bir yoluydu. "Öyle, bu da sanırım dolaylı olarak benim için çalıştığın anlamına geliyor."

Beckett'ın bakışları donuklaştı. "Ben bağımsızım, sözleşmeli çalışıyorum. Yani bu da sadece kendime çalışırım demek."

Yanında durmak için ilerledim ve gözle görülebilecek kadar kısa bir sürede rahatladı. "Seni görmek her zaman çok hoş, Maggie ama sanırım beyler acıktı, değil mi?" diye sordum Beckett'a.

Başıyla onayladı. "Colt ve Maisie'nin sınıf arkadaşlarının aileleriyle tanışmak her zaman çok hoş."

Kelimeler doğru olsa da kulağa ağzından zoraki çıkmış, sanki söylemeden önce kafasının içinde bunları çalışmış gibi gelmişti.

Maggie'nin omuzları düşse de çabucak toparlandı. "Elbette. Sanırım Drake'in yanına gitsem iyi olacak. Bize katılacak mısınız?"

Bakışlarımı Colt'a çevirdim, neyse ki Havoc'la ilgilenmekle meşguldü. Acıkmış olmalıydı ve biz öğle arasını burada harcıyorduk.

"Aslında, Ella'ya benimle öğle yemeği yemek ister mi diye soracaktım." Kelimeler, ağzından yalnız olduğumuzdaki gibi çıkmıştı. Rahatlıkla. Doğalca.

Maggie bunu fark etti.

Sayı. Set bitti. Maç da.

Söylediği şey gerçek olsun ya da olmasın Beckett'ı oracıkta öpebilirdim. Onu öpecek değildim elbette, hatta aramızdaki şeyin arkadaşlık olduğundan bile şüpheliydim ama bundan daha fazlasını ima edercesine ona dokunacak değildim. Sahi, biz neydik ki? Suçlulukla birbirine bağlanmış komşular mı?

Maggie başını onaylar gibi salladı ve topuklarının üzerinde dönerken az kalsın beni yere düşürecekti. Beckett uzandı ve Maggie geçip giderken beni omuzlarımdan tutarak yerime sabitledi. Gerçeği umursayan kimdi? *Ben değil!*

Bugünkü toplantıdan ve Maggie'nin saldırısından sonra midemde bir isyanın başlayıp yayıldığını hissettim. "Colton Mackenzie."

"Anne?"

"Okulun geri kalanını asıp günü benimle geçirmeye ne dersin? Bizimle?" Beckett'a baktım.

"Evet!"

"Ne yapmak istersin?" diye sordu Beckett, yere çömelerek.

Colt düşünürken ağzını burnunu oynatıyordu. "Maisie'yle birlikte piknik yapmak istiyorum. Tabii o da kendini iyi hissediyorsa."

Bu çocukta kesinlikle şansım yaver gitmişti.

"O zaman pikniğe gidiyoruz."

Arabalarımıza doğru yürürken Beckett'ın koluna dokunup onu durdurdum. Colt ve Havoc birkaç adım ötemizde yürüyordu.

"İnsanları çok da sevmiyorsun, değil mi?"

"O kadar belli oluyor mu?"

"Kesinlikle." Ama tuhaf bir şekilde, benimleyken farklı olduğundan cezbediciydi. "Sadece, şu âna kadar fark etmemiştim."

"Evet, şey... Sanırım senin yanında rahat hissediyorum."

Bu basit ifade, alabileceğim en mükemmel iltifat gibi geldi ve yanaklarımın kızarmasına yol açtı.

"Ne yaptığının farkındasın, değil mi?" Kurduğu bağın, bir çocuğun güvenini kazanmanın ne kadar kıymetli olduğunu anlamasını istiyordum.

"Öğle yemeğinden mi bahsediyorsun?"

"Futbol, Beckett. Bu, hafta içi üç antrenman ve hafta sonu maçlara gitmek demek. Maisie'yle doktorda olduğum günlerde..."

"Colt'la birlikte sahada olacağım. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Ella. Ya da Colt'u."

Ona inanma dürtümle, orada olacağını söylediyse bunu yapacağına güvenebileceğim düşüncesiyle savaşırken dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

"Bana güven, lütfen."

"Niyetinin iyi olduğunu biliyorum ama tecrübelerime göre erkekler... her zaman orada olmaz." Son kısmı ayaklarımın altındaki betona bakarak söyledim. Tam olarak söylemek gerekirse erkekler orada olacaklarına dair yalan söyler ve asla gelmezlerdi. Belki hepsinin nedenleri farklıydı ama sonuç asla değişmiyordu.

Parmağıyla nazikçe çenemi kaldırınca yavaş yavaş da olsa ona bakacak cesareti buldum.

"Senin için orada olacağım. Colt için. Maisie için. Çekip gitmeyeceğim. Seni terk etmeyeceğim. Ölmeyeceğim." Sözleri, kalbime ağırlığı tonları bulan tuğlaların şiddetiyle çarptı. "Orada olacağım ve bana şimdi inanmıyorsan da sorun değil. Güvenini hak edeceğim."

"Senden bunu beklemeye hakkım yok." Biz birlikte değildik ya da böyle bir sorumluluğu varmış gibi davranmasını gerektirecek herhangi bir durumumuz yoktu. Abime karşı hissettiği görev bilincinin onu burada tutacak kadar güçlü olduğuna güvenmem gerekiyordu ve ben birine öyle kolay kolay güvenebilen biri değildim.

"Böyle bir hakkın var çünkü bu hakkı sana ben veriyorum."

Gözlerimiz birbirimizde öylece durduk, eli çenemdeydi, sessiz bir savaşın içindeydik ve derin bir iç çekip gözümü kapatana kadar öylece durduk. "Tamam. Ama oğlumu hayal kırıklığına uğratma."

"Uğratmayacağım. Buna ne kadar çabuk inanırsan, tek başına taşımakta ısrar ettiğin yüklerin küçük bir kısmını o kadar çabuk alabilirim. Bana biraz inancın olsun."

Kesik bir nefes aldım ve şu inanç işini denedim. "Futbol."

Sırıttı. "Futbol."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Beckett

Mektup #18

Kaos,

Yaklaşık bir saat önce, markette Jeff'in ailesiyle karşılaştım. Bu çok sık olmuyor, belki tatile geldiklerinde yılda bir iki kez ama her seferinde beni fazlasıyla yaralıyor.

Neden böyle oluyor? Yedi yılın ardından onları görmeye alıştığımı düşünürsün ama öyle değil.

Orada, içecek reyonunda durmuş bilinen tüm Gatorade çeşitlerine bakıp hangisinin Maisie'yi kusturmayacağını düşünüyordum. Son zamanlarda midesi çok bulanıyor ama yeni ilaçlar ve böbrek yetmezliği riski yüzünden susuz kalmaması gerektiğini biliyorum. Neyse, ekşi elma olabilir diye düşünüyorum, tamam mı? Çünkü en azından rengi yeşil ve kaçınılmaz olarak kustuğunda kan gibi görünmeyeceğinden paniklemem. Hem ikizlere hamileyken ekşi şeyler mide bulantımı bastıran tek şeydi. O yüzden alışveriş sepetini doldurdum ve koridorun sonuna geldiğimde Jeff'in ailesiyle karşılaştım. Şükran Günü için hindi seçiyorlardı.

Şükran Günü olduğunu ve insanların hindiye ihtiyacı olduğunu bilmiyor değilim. Ama ben burada durmuş kızımı hayatta tutmak için ne satın almam gerektiğini düşünürken onlar yedi kiloluk mu yoksa dokuz kiloluk mu hindi alsalar diye tartışıyorlardı.

Tıpkı Jeff gibi onlar da çocukları hiç görmedi. Jeff'in babası elinde yüklü bir çek, boşanma evrakı ve hamileliğimi sonlandırma talebiyle çıkıp geldiğinde onları da tıpkı Jeff gibi hayatımdan silip attım.

Ama iki hafta kadar önce gururumu ayaklar altına aldım ve Jeff'in babasına oğlu onun için çalıştığından Maisie'yi onun sigorta poliçesine eklemesini istedim. Çocukların onu zerre ilgilendirmediğini söyleyerek beni kapı dışarı etti. Sanırım Jeff senatörün kızıyla çıkıyor ve bu da çocuklarımı bir yük yapıyor. Maisie ölüyor ama onlar Jeff'in imajı konusunda daha fazla endişeliler.

Yani, evet. İletişimimiz yok.

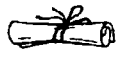
Ama bugün, nedense bu olay beni her zamankinden daha fazla sarstı. Belki Maisie çok hasta olduğu içindir. Çünkü Jeff'ten ve ikizlerin onunla ilgili sorularından daha fazla kaçamayacağımı düşündüğümde, aklıma her zaman çocukların yeterince büyüdüklerinde babalarıyla iletişim kurabilecekleri geliyor. Bu, Jeff'in suçu. Ve şimdi, Maisie'nin böyle bir şansı olamayacağını fark ediyorum. Her ne kadar onunla uğraşmak istemesem de çocuklarımın sorularına cevap bulmasına asla engel olmam. Ama zaman Maisie'yi durdurabilir.

Yine de ona babasıyla tanışmak ister mi diye sormuyorum. Kızımın ne kadar vakti kaldıysa birlikte geçirelim istiyorum. Onu Jeff'le paylaşmak istemiyorum

ve dürüst olmak gerekirse, Jeff'in ona kalp kırıklığından başka bir şey getireceğini de düşünmüyorum.

Maisie için o Gatorade'i aldıktan sonra yaptığım ilk şey kâğıt kalem alıp sana yazmak oldu. Çünkü ne kadar çabalarsam çabalayayım bunun beni kötü ya da bencil biri yapıp yapmadığını çözemiyorum. Ve daha kötüsü, eğer öyleysem büyük bir parçam da bunu umursamıyor. Bu daha da kötü değil mi?

Ella

"Hazır mısın?" diye sordum Colt'a annesinin evinin koridorundan vestiyere doğru koşarken. Çocuk üç haftadır antrenman yapıyordu ve bugün sonunda Anma Günü Hafta Sonu'nun cumartesi günüydü, yani maç günü gelmişti.

İkizler pazartesi günü anasınıfından mezun olacaktı, o da her ne demekse. Neden ufak kep ve cüppelere ihtiyaç duyduklarını anlayamıyordum ama kesinlikle Ella'nın göl kenarında yaptığı minik fotoğraf çekimi için çok tatlı görünüyorlardı.

"Kramponlar!" diye bağırdı.

"Çantadalar." Önümde çoraplarıyla kayarak durduğunda elimdeki ufak Adidas çantasını havaya kaldırdım.

"Sendeler mi?"

"Evet, dizliklerin ve kafan için güneş kremi de burada. Şimdi, maça hazır mısın?" Yirmi dakika sonra ısınma hareketleri için sahada olmalıydık.

"Evet!" İki elini de havaya kaldırarak zıpladı.

"Tamam, bu enerjinin bir kısmını maçı sakla, olur mu? Montrose'dan bir takıma karşı oynayacağız. Güçlü bir rakip."

Alnı kırıştı. "Onlar altı yaşındalar. Benim gibi."

"Evet ama sen de güçlüsün. Hadi kramponlarını al da gidelim."

Colt vestiyere geri döndü ve ben de Ella'yı aramaya gittim. Onu ofisinde buldum, Maisie Ella'nın masasının karşısındaki kanepede elinde bir kitapla oturuyordu. "Merhaba, Maisie. Hazır mısın, Ella?"

Maun masanın üzerindeki devasa evrak yığınından başını kaldırdı ve paniğini hızla zoraki bir gülümsemenin arkasına gizledi. "Evet, hazırım. Hailey dönmüş mü diye bir bakayım da ben yokken Maisie'ye göz kulak olsun."

"Ben de gelmek istiyorum. Lütfen, anne? Lütfen?" diye yalvardı Maisie. Bugün biraz kızarmış görünüyordu. Tam da gelecek hafta bir kemoterapi daha alacağı sırada yanaklarına renk gelmişti.

Bu, bir ebeveyn olmadığım için sevindiğim anlardan biriydi çünkü kesinlikle her seferinde pes ederdim. Her. Seferinde.

Ella'nın kaşları çatıldı. "Bilmiyorum, Maisie."

"Bugün harika hissediyorum, hava da çok güzel. Hatta arabada bile otururum. Ama lütfen? Colt'un ilk maçını kaçırmak istemiyorum."

"Sen kendini iyi hissetmesen de öyle olduğunu söylüyorsun."

"Lütfen?"

Ella'nın bakışları benimkilere kitlendi. "Sen ne dersen o," dedim bu karar verme denkleminde bir yerim olmadığının fazlasıyla farkında olarak. "Sana havanın 23 derece, hafif güneşli olduğunu ve arabamda kocaman bir gölgelik olduğunu söyleyebilirim."

"Ama tüm o insanlar..."

"Beckett onları korkutabilir, değil mi?" Maisie o kocaman gözlerini bana çevirince hemen ellerimi havaya kaldırarak geri çekildim. Evet, kesin her seferinde pes ederdim.

"Ben bu işe kesinlikle dâhil olmuyorum. Ella, karar senin, ben hemen dışarıda olacağım." Bakışlarıyla birbirlerine boyun eğdirmeye çalışan evin kadınlarından uzakta duracaktım.

"Peki, tamam," diye yumuşadı Ella.

Sahaya vaktinden beş dakika geç çıktık ama bunun için kendimi strese sokmayacaktım. Bu, küçük çocukların futbol maçıydı, Dünya Kupası değil. Colt'u koltuğunda çevirdim ve dizliklerini taktıktan sonra kramponlarını bağladım. Sonra da güneş kremini çıkardım.

"Bu vıcık vıcık."

"Sadece sprey. Hem kafasını kazıtmakta ısrar eden sendin."

"Maisie için yaptım!"

"Neden yaptığınla alakası yok, küçük adam. Ama senin yaşındayken bana ne demişlerdi biliyor musun? Seçim yapmakta özgürsün ancak seçimlerinin sonuçlarından kaçamazsın. Kafanı kazıtmak harika bir şey. Şimdi, güneş kremi vakti." Saat neredeyse öğleden sonra dört olmuştu ama güneş hâlâ kel kafalar için yakıcı derece sıcaktı.

Kollarını bordo formasının göğsünde kavuşturdu ama ellerimle yüzünü koruyup kafasına sprey sıkarken tek kelime etmedi.

"Bu işte iyi olmaya başlıyorsun," dedi Ella kamyonetimin etrafından dolanarak yanımıza gelirken.

"Colt işimi kolaylaştırıyor," dedim çocuğu kucağıma alıp yere indirirken. "Hazırsın."

Colt, haki şortunun açıkta bıraktığı dizlerinin üzerine çöken Ella'ya doğru yürüdü. "Pekâlâ, bugünkü maçla ilgili en önemli şey ne?"

Colt'un yüz ifadesi vahşileşti. "Pozisyonumu koruyacağım, korkumu göstermeyeceğim ve sonra da akşam düşmanlarımızın ruhlarıyla besleneceğiz!"

Ella yana doğru eğilip bana tek kaşını kaldırarak baktı.

"Ne?" Omuz silktim.

Ayağa kalkıp Colt'un formasını düzeltti. "Hadi, git bakalım."

Arkasından, "Ellerini toptan uzak tut!" diye bağırdım. Takımına doğru koşmadan önce bana dönüp baş parmağını kaldırdı.

"Düşmanlarının ruhları mı?" diye sordu Ella. Kollarını göğsünün altında kavuşturmuş, kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Bu hareketin memelerini bordo tişörtünün yakasına doğru nasıl ittiğine bakmadım. Yok. Bakmadım.

"Ne? Neredeyse koca adam oldu."

"O daha altı yaşında."

"Sparta'da oğlan çocuklarını yedi yaşında savaşçı olmak üzere eğitmeye başlıyorlardı."

Kahkaha attı, bu ses kesinlikle baş döndürücüydü. "Doğum günü partisine Spartalıları davet etmeyeceğimden emin olacağım."

"Ne olur ne olmaz diye," diyerek ona katıldım ve bir kahkahayla daha ödüllendirildim.

Ella'nın hayatı tam olarak böyle olmalıydı: futbol maçları, güneş ışığı ve çocuklarının kahkahalarıyla çevrili. Hak ettiği şey buydu işte. Ama ona bunu verme onuruna erişecek kişi ben değildim.

Havoc kamyonetin arkasından atladı ve ben gölgeliği diğer ebeveynlerden uzakta bir yere kurarken bana eşlik etti. Gölgeliğin tasarımı temiz havanın içeri girmesine izin verirken Maisie'yi güneşten koruyor ve onun maçı izlemesine de olanak sağlıyordu. "Kal," diye komut verdim Havoc'a ve o da çadırın girişine oturdu.

Kamyonetime döndüğümde Ella'nın çoktan katlanan sandalyeleri yüklendiğini gördüm. Maisie koltuğun ucunda oturuyordu ve işte o zaman ne kadar yorgun olduğunu gördüm. Vay canına, bunu gerçekten iyi saklamıştı.

"Hey, neden gidip Maisie'nin sandalyesini ayarlamıyorsun? Ben de onu getiririm," diye önerdim Ella'ya. "Böylece Maisie güneşte uzun süre kalmamış olur."

Ella önerimi kabul etti ve çimenlik alandaki çadıra doğru ilerledi.

"Yorgunsun," dedim Maisie'ye doğru dönerek.

Başını hafifçe eğerek onayladı. "Bunu kaçırmak istemedim. Her şeyi kaçırıyorum."

"Anlıyorum ama kendine de dikkat etmelisin ki iyileştiğinde daha fazlasını yapabilesin."

Parmakları, tişörtünün altındaki kolundan PICC kateterinin, örgü bir kol bandıyla korunduğu yerin üzerinde gezindi. "Biliyorum."

Elini tutmama sebep olan şey bunu söyleme biçimiydi. "Geleceğinde birçok futbol maçı görüyorum. Şu an başından geçen her şey, gelecekte insanlara anlatacağın delice bir hikâye olacak ve üniversite başvurularında yazacağın makalende de harika görünecek, tamam mı?"

"Altı yaşındayım," dedi dudaklarında ufak bir tebessümle.

"Bugün niye herkes bunu söyleyip duruyor?" diye sordum. "Şimdi, seni maça bırakmamı ister misin?"

Yüzüne neşeli bir tebessüm yayıldı. Onu kucaklayıp uzun pembe pantolonunu ve ona uyan uzun kollu tişörtünü tüm vücudunu kapatacak şekilde düzelttim sonra da başına kocaman, pembe güneş şapkasını taktım. "Tamam, seninle bir anlaşma yapalım," diye önerdim kucağımda Maisie'yi taşıyarak çadıra doğru yürürken.

"Neymiş?"

"Eğer şapkanın kafandan uçmasını engellersen seni düşürmeyeceğim."

"Anlaştık!" Kıkırdadı ve sadece bu sesin, kafamdaki listede annesinin kahkahasının üstüne çıkabileceğine karar verdim.

Takımdaki diğer çocukların annelerinin ve babalarının bazıları selam verdi ve ben de zoraki olmadığını umduğum bir gülümsemeyle karşılık verdim çünkü ne kadar küçük olsa da Colt ve Maisie'nin hayatında bir yerim olduğu için çok şanslı

olduğumu biliyordum. Üstlendiğim bu rol, diğer ebeveynlerle uğraşmayı da beraberinde getiriyordu ve bu konuda çabalıyordum. Her antrenmanda havadan sudan konuşmak daha kolay, gülümsemelerim daha az sahte olmaya başlamıştı ve diğer aileleri de sadece insanlar olarak değil de... birey olarak görür olmuştum.

Maisie'yi, Ella'nın ayarladığı kamp sandalyesine oturtup ayaklarını tabure görevi gören daha küçük sandalyeye uzattım. Vücudundan ufak bir ürperti geçtiğini görünce hemen battaniyeyi alıp Maisie'nin bacaklarına sardım.

"İyi olduğuna emin misin?"

Başını salladı. "Sadece biraz üşüdüm."

Battaniyeyi etrafına iyice doladım sonra da maçı izlemek üzere yerlerimizi aldık. Ella başlarda çok sesi çıkmayan annelerdendi, hani şu kamera önünde olmaktan mutlu olan ama yorumlarını kendine saklayanlardan. Ama ikinci yarıya geldiğimizde ve Colt gol attığında avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı.

Bu değişimi izlemek eğlenceli ve delicesine seksiydi.

Gerçi böyle hissetmemin nedeni belki de o şortunun içinde sütun gibi görünen bacaklarıydı. Ne olursa olsun, ellerimi dizlerinin üzerindeki yumuşacık tenden uzak tutmak için ciddi ciddi odaklanmam gerekiyordu. Lanet olsun, onu istiyordum. Onun her parçasını, kahkahasını, gözyaşlarını, çocuklarını, bedenini, kalbini istiyordum. Her şeyini istiyordum.

Neyse ki ona duyduğum fiziksel arzu onunla ilgilenmekten önce gelmiyordu, bu da libidomu kontrol altında tutmamı sağlıyordu.

Çoğunlukla.

Evet, tamam, yalan söylüyordum. Birlikte vakit geçirdikçe onu öpmeye, nasıl tattığını öğrenmeye daha çok arzu duyuyordum. Onu aşağı çeken tüm yüklerini Ella'ya unutturana, içinde yaşadığım yalan için beni affedene kadar öpmek istiyordum.

Sırrımı sakladıkça da bu ihtimalden giderek uzaklaştığımı hissediyorum. Hayatında sadece Beckett olarak kalmama izin verme ihtimaline odaklanıyordum.

Ona kim olduğumu söylemek istemediğimden değildi. Mektuplarının beni nasıl kurtardığını, ona sadece kelimeleriyle âşık olduğumu anlatmak istiyordum. Ama sonra hayatına ne kadar dâhil olduğumu fark ettim; evine yiyecek bir şeyler alıyor, Colt'u futbola götürüyor ve ana eve gidemeyecek kadar hasta olduğunda Maisie'yle vakit geçiriyordum. Ella'ya kim olduğumu, ne yaptığımı söylediğim an beni kapı dışarı eder ve yine yalnız başına kalırdı. Oysa onun için, çocukları için burada olacağıma söz vermiştim. Bu sözü tutmak istiyorsam ona beni kovması için sebep vermemem gerekiyordu. Ona gerçeği söylemek bencillik olurdu zaten. Ella'yı üzmekten başka bir işe yaramazdı.

Kaos'un Ella'ya yardım etme şansı sıfırdı, ihtiyaç duyduğunda yanında olamazdı. Yaşananlardan sonra bu imkânsızdı. Ella'ya her şeyi itiraf etmek için Maisie'nin iyileşmesini beklemek zorundaydım. Sonra seçim Ella'nın olurdu.

"Bu çocuk ne yapıyor? Bu yasak değil mi? Ona böyle çelme takamaz!" diye bağırdı Ella.

"Sanırım ikisi de sakarlık etti," diye karşı çıktım.

"Aman Tanrım, tekrar yaptı. Alt et onu, Colt! Sana bunu yapmasına izin verme!"

"Onun sadece altı yaşında olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedim tatlı bir sesle.

Pis pis bakarak ve açıkça homurdanarak başını yavaşça bana çevirdi. "Neyse ne."

Kahkahayı bastım ve o anda ilk kez hayatımdan memnun olduğumu fark ettim. Ella'yla hiç birlikte olamasam, dudaklarını tadamasam, tenine dokunmasam, onu yağmurlu pazar sabahlarında yatakta tutamasam ve duymak için çıldırdığım o iki kelimeyi hiç söylemese de bu an benim için yeterliydi.

Çadırdaki Maisie'ye bir bakış attım ve gözlerinin kapandığını, göğsünün düzenli bir ritimle inip kalktığını gördüm. Uyuyakalmıştı ve Havoc uzattığı bacaklarının altına kıvrılmıştı. Şimdiden bu kadar yorgunsa önümüzdeki hafta bir tur daha kemoterapi almaya nasıl dayanacaktı?

"Ah, hayır... hayır, hayır," diye mırıldandı Ella ve dikkatimi sahaya çevirdim.

Diğer takım oyuncuları Colt'u ve sonra da defansı geçip onlara maçı kazandıran golü atmıştı.

Of. Lanet olsun.

Colt'un yüzünün ve omuzlarının nasıl çöktüğünü görünce içim acıdı. Ama tıpkı ona yakışacak şekilde diğer takım oyuncularıyla el sıkıştı ve antrenör maç sonrası konuşmasını bitirdikten sonra çok uzun bir süre yedek kulübesinde oturdu. Başka babaların sahaya girdiğini görünce Ella'ya baktım, o da en az Colt kadar üzgün görünüyordu.

"Eh, bu kötü oldu." Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, bana döndüğünde yandan ördüğü uzun saçları koluna sürttü. "Ona ne diyeceğim?"

"Bana onunla bir dakika vermeye ne dersin?"

"Önden buyur." Bankı işaret etti. "Ben her şeyi toparlarım."

Krampon çantasını elimde taşıyarak sahaya girdim sonra da önünde diz çöküp onlarsız oynamayacağına yemin ettiği çift düğümü çözmeye başladım.

"Dostum, seni oynarken izlemeye bayıldım," dedim ona ilk kramponu çıkarırken.

"Onu arkama kaçırdım. Kaybettik çünkü ben hata yaptım."

İkinci kramponun düğümünü de çözüp ayağından çıkardım. "Öyle değil. Takım olarak kazanır, takım olarak kaybedersin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Kaybetmek istemedim," diye fısıldadı sanki bu saklanması gereken bir şeymiş gibi.

Ninova

"Kimse kaybetmek istemez, Colt. Ama sana kaybetmenin bazen kazanmak kadar önemli olduğunu söyleyebilirim. Kazanmak gerçekten insana kendini iyi hissettirir ve bize doğru yaptığımız bir şey için kutlama sebebi verir. Ama kayıplarımız bize daha çok şey öğretir. Bize, kendimizi nasıl geliştireceğimizi öğretir ve evet çok kötü bir histir ama bunda bir sorun yok. Büyüdükçe, seni iyi bir adam yapan şeyin kazanmayı nasıl karşıladığın değil, kaybettiğinde nasıl davrandığın olduğunu göreceksin."

Ona yanında getirdiği ayakkabılarını uzattım ve Colt söylediklerimi düşünürken onları ayağına geçirdi. Alnı kırışmıştı. Ella da bir şeyleri çözmeye çalışırken yüzü aynı böyle oluyordu Ayakkabılarını bağlayıp yedek kulübesinden zıplayarak atladı. "Yani kaybetmekte bir sorun yok."

Başımla onayladım. "Bazen kaybetmen gerekir. Bu seni alçakgönüllü ve daha çalışkan biri yapar. Yani evet, kaybetmekte bir sorun yok. Hatta bazen insana iyi bile gelir."

Derin ve dramatik bir iç çekişle başını salladı. "Bir dakikalığına bana eşlik eder misin?"

"Tabii," dedim düşünmeden. Onu rakip takımın kulübesine kadar takip ettim ve Colt karşı takıma maçı kazandıran golü atan çocuğun yanına gitti.

Colt'un geldiğini gören oğlan ayağa kalktı.

Colt doğruca çocuğa ilerledi. "Sadece çok hızlı olduğunu söylemek istedim. Bugün harika bir iş çıkardın."

Çocuk gülümsedi. "Sen de. Attığın gol harikaydı!"

Ufak adamlar gibi el sıkıştılar, oradan uzaklaşırken Colt gülümsüyordu.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedim birlikte sahayı geçerken.

"Şey, o gerçekten hızlı. Ama ne var biliyor musun? Yaz sonunda tekrar karşı karşıya geleceğiz ve ben daha hızlı olacağım. Onun poposunu tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

Böyle söylediği için onu uyarmak istedim ama o sırada gülmemek için çok çaba harcıyordum. "Tamamdır. Sonra da düşmanlarımızın ruhlarıyla mı besleniyoruz?"

"Bingo."

Sahanın ortasında durdu ve birkaç adım geri gitmek zorunda kaldım. "Colt, sorun ne?"

Bir eliyle kendini güneşten koruyarak bana baktı sonra da arabalarına doğru yürüyen diğer ailelere göz gezdirdi. "Böyle bir his miymiş?" diye fısıldadı. Sesi o kadar kısıktı ki duymak için öne eğilmek zorunda kaldım.

"Ne böyle hismiş?" diye sordum.

"İnsanın bir babasının olması?" Başını hafifçe yana eğdi.

Kelimeler bir anda beni terk ederken her türden duygu içime akın etti. Sorusu derimi yüzerek beni daha önce hiç olmadığım kadar savunmasız bıraktı.

Onun hizasına eğildim ve aklıma gelen tek şeyi söyledim. "Biliyor musun, emin değilim. Benim hiç babam olmadı."

Gözleri kocaman açıldı. "Benim de."

Artık ben varım. Kelimeler kafamda dönüyordu, dilimin ucundaydı. Ama bunu söylemek ya da teklif etmek bana düşmezdi. Ah, başkasının çocuğuna âşık olmak ne zor bir şeydi, hele ki annesini sevdiğini açık açık söyleyemiyorsan ya da annenin sevgisini kazanamadıysan. Sahanın karşısına baktığımda Ella'nın gölgeliğin altında Maisie'yle birlikte oturup ellerini çimenlerde gezdirdiklerini gördüm.

"Kızları eve götürmeye ne dersin?" diye sordum Colt'a ve başımdaki beyzbol şapkasını çıkarıp onu güneşten korumak için Colt'un kafasına taktım.

"İyi fikir. Hadi gidip kadınlarla ilgilenelim." Kızlara doğru yürümeye başladı ve bu sefer kahkahamı bastırmadım. Bu çocuk nasıl oluyordu da beni bir anda ağlayacak hâle getirip sonra da bir saniye içerisinde kahkaha attıracak duruma getiriyordu, aklım almıyordu.

Arabaya doğru yürürken Colt, Ella'ya, "Kaybettik," dedi. Maisie'yi kollarımda taşıyordum, başını göğsüme yaslamıştı, Ella da arkamızdan vagonu çekiyordu.

"Ah be. Ama akşam yemekte düşmanlarının ruhlarını yemeyeceğimiz için memnun olduğumu kabul etmem gerek," diye takıldı Ella onu yanına çekerek. "Sanırım sadece pizza sipariş etmekle yetineceğiz."

"Pizza!" diye bağırdı iki çocuk aynı anda. Sonra da birbirlerine beşlik çaktılar. Colt, Maisie'ye yetişmek için zıplamıştı.

İki çocuğu da kamyonetime aldığım çocuk koltuklarına yerleştirdim. Ella pizza sipariş ederken vagonu ve içindekileri kamyonetin arkasına koydum. Havoc arka koltuğa zıpladı ve çocukların arasına oturdu. Ella, Maisie'nin onkoloji doktoru, değerleri düşmediği sürece Havoc'un varlığının bir soruna yol açmayacağını söylediğinden beri rahatlamıştı.

Ben Telluride sokaklarında araba kullanırken, Colt ve Maise pizza peynirli mi sucuklu mu olsun diye tartışıyordu.

"Hiç tam cümle kurarak konuştukları oldu mu?" diye sordum Ella'ya.

"Yok. Sanki kendilerine özgü bir dilleri var. Biri cümlesini tamamlamadan diğeri ne düşündüğünü anlıyor. Bu yüzden de cümleleri hep yarım."

"Ürkütücü ama havalı."

"Kesinlikle."

Uzanıp elini tutmak, avucuna bir öpücük kondurmak ne kadar da normal olurdu. Kendimi içinde bulduğum bu durum kolay, zahmetsiz ve doğru geliyordu. Tıpkı ona mektup yazarken olduğu gibi... ama tabii ki Ella bunu yakın zamanda öğrenmeyecekti.

Pizzacının önüne gelip kamyoneti park ettim. "Tam pizzacının önünde park yeri bulmak mı? Pizza, bu akşam kaderimizde varmış gibi görünüyor!" dedim.

Çocuklar zafer kutlaması gibi kollarını havaya kaldırdılar ama Maisie'ninki o kadar yukarı da değildi. Yine yorulmuştu.

Ella'yla aynı anda arabadan indik ama kaldırıma ondan önce vardım. "Ben hallederim," dedim ona.

"Pizzanın parasını sen ödemiyorsun," diye itiraz etti.

"Ama ödüyorum."

"Ödemiyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Ödüyorum."

Bir adım atıp bana içindeki o ateş ve inatçılıkla baktı. Bakışlarım, aralanmış ve mükemmel görünen dudaklarına kaydı. Ne kadar da öpülesiydi.

"Ben ödüyorum," dedi usulca. Ona dokunmamak için ellerimi güç bela kontrol ettiğimin farkında gibiydi.

"Rüyanda görürsün."

Yüz ifadesi aniden yumuşadı. O an ne düşündüğünü bilmek için milyonlarca dolar vermeye razıydım. "Tamam," dedi. "Ama sadece bizimle akşam yemeği yemeyi kabul edersen."

"Anlaştık."

"Ödemiyorsun!"

"Ödüyorum!"

Arkamızı döndüğümüzde ikizlerin arabanın açık kapısından, yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle bizimle dalga geçtiklerini gördük.

"Evet, evet. Tamam. Siz ikiniz sakinleşin yoksa sizin pizzaların üzerine ançüez koyarım," diye tehdit ettim onları, yüzümde ciddiyetten eser yoktu. "Bir pizza daha sipariş edelim mi?"

"Üç tane sipariş ettim bile," dedi Ella omuzlarını silkerek.

Orada öylece durduk ve birbirimize şapşal şapşal gülümsedik, ikimiz de küçük anlaşmamızdan çok önce akşam yemeğini onlarla yiyeceğimi varsaydığını biliyorduk.

Ben pizzacıya doğru yürürken Havoc arabadan atladı ve ben geri dönüp öne doğru eğilerek kulaklarını kaşıdım. "Maisie ve Colt'u koru."

Ninova

Hızla koştu ve çocukların içinde olduğu arabanın açık kapısının önünde durdu.

Tam o sırada Hailey, "Ella!" diye el salladı ve iki kadın kamyonetin arkasına geçip sohbete dalarken içeri girdim.

Beş dakika sonra elimde üç pizzayla dükkândan çıktım ve az kalsın elimdeki yemekleri düşürecektim.

Hailey'nin Ella'yla konuştuğu noktanın az ilerisinden gelen yaşlı ve iyi giyimli bir çift aniden duraklamıştı. Beni tetikleyen durmaları değil, yüz ifadeleriydi. İkizlere baktıklarında tam anlamıyla şok olmuşlardı.

Her zaman çok iyi bir insan sarrafı olan Havoc ayaklandı ve ben de hareket etmeye başladım.

Kadın, sanki hareketlerini kontrol edemiyormuş gibi öne çıktı, bunu gören Havoc ona diş gösterip hırlamaya başladı.

Ella hırlamayı duyunca döndü ve nefesi kesildi, ki bu da harekete geçmek için ihtiyacım olan tek şeydi. "Hayır!" diye çıkıştı ama Havoc'a değil karşısındaki yaşlı çifte. Dişlerini gösteren Havoc'un yanına gitti. "Hayır. Gidin. Hemen."

Çiftin arkasından gelip yanlarına geçtim ve pizzaları yolcu koltuğuna bırakıp Havoc'la yaşlı çiftin arasına girdim.

"Daha fazla yaklaşmayın. O çocuklara dokunacak olursanız gırtlağınıza çöker." Sesimi kısık ve sakin tutmaya özen gösterdim. Sinirlendiğim an Havoc tehlikeli bir köpeğe dönüşürdü.

"O köpek tehlikeli," dedi adam bana küçümser bir tavırla.

"Sadece Ella ve ikizler için tehdit olduğunu hissettiği insanlara karşı. Evet, yanılmıyorsam Ella sizden gitmenizi istedi." Bir adım ilerleyerek çifti geri adım atmaya zorladım, Havoc'un peşimden geleceğini biliyordum böylece Ella arabanın kapısını kapatabilecek ve ikizleri bu duruma maruz kalmaktan koruyabilecekti.

Kapının kapandığını duyunca rahatladım ve Havoc da diş göstermeyi bıraktı.

"Sen kimsin tam olarak?" diye sordu kadın.

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"O çocuklar senin değil," dedi adam öfkeyle.

"Senin de değil," dedim. "Ama ben onlara aitim ve önemli olan tek şey de bu. Eğer bu çocuklara Ella'nın izni olmadan yaklaşırsanız Havoc'un endişe etmeniz gereken en son şey olacağını söyleyebilirim."

Adam bakışlarını Ella'ya çevirince önüne geçerek Ella'nın o tiksindirici bakışları görmesini engelledim.

"Beckett," dedi Ella usulca, olanlara şahit olmak için etrafımızda toplanmaya başlayan ufak kalabalığı fark etmişti belli ki.

"İyi akşamlar," dedim çifte, sonra da arkamı dönüp Ella'ya doğru ilerledim ve elimi beline koyarak onu hızla kamyonetime götürüp kapıyı arkasından kapattım.

Çift gitmişti.

Havoc yanımda yürürken Hailey'nin yanında geçtim.

"Jeff'in ebeveynleri," diye fısıldadı.

"Tahmin ettim."

"Dondurucuda tekila var." Ella'nın şok içinde sessizce oturduğu koltuğu işaret etti.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Kimdi onlar?" diye sordu Colt.

"Endişelenmen gereken insanlar değil," diye yanıtladı Ella.

"Havoc endişeliydi," diye karşı çıktı Maisie.

"Havoc iyi bir insan sarrafı," diye mırıldandı Ella. "Sadece eskiden tanıdığım insanlar."

"Pek de iyi davranmadılar," diye belirtti Colt.

"Doğru, hiçbir zaman iyi davranmadılar zaten."

Solitude'a dönüş yolunda Ella sessizdi ama yemek boyunca yüzünden o sahte gülümsemesini eksik etmedi. Sonra çocukları yatırdı ve ben de Havoc ayaklarımın dibinde uyurken kanepede oturup sessizce Ella'nın geri gelmesini bekledim.

Yarım saat sonra üzerinde askılı bir atlet ve pijama altıyla merdivenden indi. Beni gördüğünde ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Gittin sanmıştım."

"Hayır. Otur." Kanepede yanımdaki boş yere hafifçe vurdum ve bakışlarımı, üzerindeki atletin yakasından ve iyice yukarı kalkmış memelerinden uzağa çevirdim.

Kanepenin köşesine oturup dizlerini göğsüne çekti. "Pizzacının önünde olanları çok merak ettiğine eminim."

"Anlat."

Çenesini, dizlerine yasladığı kollarının üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Onlar Jeff'in anne ve babasıydı."

"Tahmin ettim."

Gözlerini benimkilere dikti.

"Bu açıdan tam da Ryan gibisin, etrafındaki her şeyle ilgili varsayımlarda bulunuyorsun. Buna insanlar da dâhil."

"Böyle yapmak bizi hayatta tutuyor," diye yanıtladım hiç düşünmeden. Kırdığım bu pot ve ardından gelen acıyla gözlerim bir anlığına sımsıkı kapandı. "Yani, işte, anladın sen."

Başını sallayarak onayladı. "Daha önce çocukları hiç görmediler. Onları bir kere bile sormadılar."

Bunu büyük oranda biliyordum. Yok ben değil. Kaos biliyordu. Ama ben Ella'nın bana, Beckett'a anlatmasını istiyordum. Bana da yüzünü görmediği o mektup arkadaşına güvendiği kadar güvenmesini istiyordum. O yüzden yalan söylemek ya da devam etmesini söylemek yerine sadece bekledim.

"Jeff ben sekiz haftalık hamileyken çekip gitti." Bakışları uzaklara kaydı, anılarında kaybolurken yüzü düştü. "Aslında, evlenmeyi de pek istememişti. Tam Meatloaf'a göre bir şeydi."

"Ne?" Kolumu kanepenin arkasına koyup öne doğru eğildim. "Yemek gibi mi?"

"Sanatçı olan. Hani *Paradise by the Dashboard Light* şarkısını söyleyen?"

"Ah, anladım, tamamdır. Yüzük yoksa, seks de yok."

"Bingo. Lise son sınıf boyunca beraberdik ve geriye dönüp baktığımda sigara içmek konusunda bana yalan söylerken yakaladığımda –yalan söylenebilecek onca şey varken!– terk etmeliydim onu ama o zamanlar şu saftirik *aşk her şeyi değiştirir* safsatalarına inanıyordum. Neyse, sonbaharda Colorado Üniversitesi'ne gidecektik ve o zamanlar her şey gözüme çok romantik görünmüştü. Lise mezuniyetinin ertesi gün kaçıp evlenmek, düğün gecemizi otelde geçirmek ve sabah da gidip büyükanneme ve onun ailesine her şeyi anlatmak."

"Eminim çok iyi bir konuşma olmuştur." O adamda en ufak bir merhamet görmemiştim ve bu da hiç iyi bir ebeveyn olamadığının işaretiydi.

"Neye uğradığımızı şaşırdık. Büyükannem ağladı." Bir an durup yutkundu. "Ebeveynleri Jeff'i evlatlıktan reddetti ve biz de yaz dönemi için buradaki kulübelerden birine taşındık, o zamanki kulübeler şu an burada gördüklerine kıyasla daha çok kamp tarzındaydı. Büyükannem hayal kırıklığına uğramıştı ama bu bana olan sevgisinden bir şey götürmedi ve üniversite masraflarımı karşılamak için verdiği sözden de vazgeçmedi. Jeff o ilk hafta çok üzgündü. Cicim ayları geçmişti diyebiliriz sanırım ve okul harcını nasıl ödeyeceğini düşünüp duruyordu, çok stresliydi, sonrası da çorap söküğü gibi geldi. Bir gecede vakıf fonunda parası olan zengin bebesinden fakir bir adama dönüşmüştü. Adliyede nikâhımızın kıyılmasından dört hafta sonra hamile olduğumu fark ettim ve iki hafta sonra da doktor ikizlerim olacağını söyledi."

Kendimi onun o yaştaki hâlinin yerine koymaya çalıştım ama yapamadım. On sekiz yaşımda ben askere yazılmıştım ve bırak iki insanla daha ilgilenebilmeyi, kendi kendine güç bela bakabilen biriydim. "Sen inanılmaz güçlüsün."

Başını sağa sola salladı. "Hayır. Çünkü doktor ultrasonla muayene edip kan tahlillerimi yaptıktan sonra her şeyden pişman olduğum bir an yaşadım. Her şeyden," diye tekrar etti.

Ninova

"Gençtin; senin yerinde olup da paniklemeyecek genç bir kadın düşünemiyorum."

"On sekiz yaşındaydım ve artık bana, eh çıplak değilsem, bakmaktan bile hazzetmeyen bir adamla evliydim. Ve o zaman bile... seks..." Omuz silkti. "Yani, sanırım amacına ulaştı. Ne yapacağını bilir diye düşünerek eve gelir gelmez ona hamile olduğumu söyledim. Onun her zaman planları vardı, biliyor musun?"

"Ne yaptı?"

"Bir süre şok içinde öylece oturdu ve ben bunu anlayışla karşıladım. Ne de olsa ben de öyle hissetmiştim. Sonra... sonra bana onları aldırmamı söyledi."

Tırnaklarımı kanepenin arkasına geçirdim ama tek kelime bile etmedim.

"Tam o anda, bu seçenek masaya konduğunda ve şoku atlattığımda, onları istediğimi anladım. Onları korumak için yapmayacağım şey olmadığını da biliyordum. İşte o zaman Jeff'in aslında yüzüne taktığı maskesini sevdiğimi fark ettim: güçlü, sadık, ilgili, korumacı... Oysa bunların hepsi kocaman birer yalanmış. Rolünü çok güzel oynadı ama Jeff beni üniversiteye götürüp o mükemmel hayatı yaratacak büyük ve güçlü adam değildi. Kendinden başka hiç kimseyi önceliği hâline getiremeyecek korkak bir oğlan çocuğundan başka bir şey değildi ve buna ben de dâhildim. Bense orada dururken ikizler için gerekirse canımı bile verebileceğimi fark etmiştim. Oysa Jeff hayallerine engel teşkil ettiklerini düşündüğünden çocuklarımı öldürmemi istemişti benden. Demek ki ben de yolunda bir engeldim. Bunu yapmayı reddettim. Beni tehdit etti. Yine reddettim. Ertesi sabah gitmişti."

"Bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok ama çok üzgünüm."

Omuz silkti. "Olan oldu ve bu da bana bir yalancıya asla güvenmemem gerektiğini öğretti. Bir kere yalan söylersen,

muhtemelen yine söylersin ve yine, yine, yine... Neyse, Jeff'in babası bir hafta sonra elinde yüklü miktarda bir çek ve boşanma evrakıyla gelip hamile olmadığımı kanıtlarsam parayı alabileceğimi söyledi."

"Şaka mı yapıyorsun?" diye kükredim. O göt herifi hemen şimdi bulup ellerimi o cılız boynuna dolamak istiyordum.

"Hayır. Evrakı imzaladım, çeki elinden aldım ve gözlerinin önünde ateşe verdim."

İşte benim kızım.

"Harika. Görsel bir şölen."

"Eh, yani, biraz dramatiktim ve sonunda kulübeyi yakıp kül ettim. Gerçekten. Her şey yandı gitti."

"Yani, seni bir çakmakla baş başa bırakmamalıyım, onu mu demek istiyorsun? Mangal başında bırakmak yok, ateş başında marşmelov kızartmak yok, havai fişek patlatmak da yok?"

Gülerek ortamı yumuşattı ama ben hâlâ o ailedeki herkesi ellerimle boğmak istiyordum.

"Sen de Telluride'da kalıp çocukları büyüttün," diye varsayımda bulundum.

Başını sallayarak onayladı. "Aynen öyle. Jeff hiç geri gelmedi. Bir kere bile. Patty ve Rich, Denver'da bir yer satın aldılar. Burada yalnızca tatillerde geliyorlar, ki bugün de bu vesileyle karşılaştık. Ama çocukları hiç görmediler. Ya da en azından rastlaştığımızda bana hiç onları sormadılar. Hatta Maisie'nin sigortası için yardım etmelerini istediğimde bile Rich çocukların onların sorunu olmadığını söyledi. Bir daha yardım istemek gibi bir hata yapmayacağım."

"Onların çocukları görmeyi hak ettiklerinden emin değilim."

"Ben de ama Maisie onları görmek isterse böyle bir şansı olmayabilir diye endişeleniyorum, biliyor musun? Yani ileride bir gün, büyüdüklerinde. Bana cevaplanması daha zor sorular soracaklar ve kendi cevaplarını aramak isteyecekler. Ve Maisie..." Yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ninova

Ayak parmakları bacaklarıma değene kadar öne doğru kaykıldım. Sonra da nazikçe ellerini yüzünden çektim; Maisie'nin ameliyatını beklediğimiz o zamana kıyasla hissettiği baskıyı yavaşça bırakmayı öğrendiğini, onu ağlarken bulacağımı umuyordum âdeta.

Ama gözünde yaşlar yoktu, onun yerine öyle büyük bir keder vardı ki o acı sıradan bir ruhu boğardı. Ama Ella'nın ruhu sıradan değildi.

"Maisie'nin bu seçimi yapmak için vakti olacak." Hiç hakkım yoktu ama bu düşünceyi kafamdan atamıyordum bu yüzden sordum. "Çocukları hiç onu soruyor mu? Jeff'i?"

"Bazen. Doğal olarak merak ediyorlar ve Babalar Günü aramızda her zaman hassas bir konu oldu ama Larry yanımızda olduğu için hep çok şanslıydım. Hem ikizler burada başka çocuklardan oldukça uzak kaldılar. Bu yıl okulda geçirdikleri ilk gerçek seneydi."

"Sorduklarında onlara ne diyorsun?"

"Tabii ki bir babaları olduğunu çünkü bebeklerin bir baba ve bir anne olmadan dünyaya gelemeyeceğini söyledim. Ama onların biyolojinin ötesinde bir babaları yok. Çünkü tüm erkekler bunun biyolojik gerekliliklerini yerine getirebilir belki ama hepsi baba olmaya uygun değil ve onlarınki de değildi."

Çünkü ezik baban seni istemedi. Senin gibi çığlık atan bir pislikten çok, bir sonraki uyuşturucu dozunu istiyordu. Annemin sözleri kafamda tilt makinesinde serbestçe dolaşan bir top gibi dönüp duruyordu.

"Sen harika bir annesin. Umarım bunu sık sık duymuşsundur çünkü gerçekten öylesin." Başparmaklarım bileğinde, nabzının üzerinde gezindi.

"Başkasının yapmayacağı hiçbir şeyi yapmadım ki," diye geçiştirdi omuz silkerek.

"Hayır. Bunu öylece kestirip atma. Çünkü ben, senin yaptığın şeyleri, hem de her gün yaptığın şeyleri yapmayan birinin

ürünüyüm. Bundan asla şüphen olmasın. Ayrıca, bir gün Jeff'le karşılaşacak olursam onun ağzını burnunu dağıtacağım."

Bana ufak bir gülümseme bahşetti. "Bunu yapma. Şimdilerde Denver'da bir avukat. Muhtemelen sana o kıymetli burnunu kırdın diye dava açar. Jeff'i incitmek istersen onu yumuşak karnından, yani cüzdanından vurman lazım. Hem dürüst olmak gerekirse o olmadan daha iyiyiz. Onunla olsaydım berbat bir hayatım olurdu ve ben çocukların, özellikle Colt'un, öyle bir babadan bir şeyler öğrenmelerini istemezdim."

"Anlıyorum."

Bakışları bir anlığına dudaklarıma kaydı, sonra hemen uzaklaştı.

Seni öpmeyi düşünmüyor, diye yalan söyledim kendime. Çünkü eğer gerçeği kabul edersem onu üç saniyede altıma alırdım. Ellerim saçlarında, dilim ağzının içinde, iniltileri kulağımın dibinde olurdu.

Aramızda uzayan sessizlik, bir an sonra neler olabileceğine dair ihtimalleri bağırıyordu.

Yavaşça bileklerini bıraktım ve kanepede kendi tarafıma döndüm. "Ben gitsem iyi olacak. Saat geç oldu."

"Saat dokuz."

"Bana yardımcı ol, Ella." Şimdi de sesim hırıltılı çıkıyordu. *Aman ne güzel.*

"Hangi konuda?" diye sordu pozisyon değiştirip bacaklarını altına alarak.

"Ne olduğunu biliyorsun. Söyletme." Söylediğim an ikimiz de biterdik ve bunu fiziksel anlamda söylemiyordum. Gerçi o da vardı.

"Belki... belki de söylemeni istiyorumdur," dedi boğuk bir fısıltıyla.

"Yapamam." *Henüz değil. Yürüyen, konuşan, nefes alan bir yalanken değil.* Kucağıma bakarsa kesinlikle kelimelere ihtiyacım olmazdı. Dudaklarıma baktığı anda kaya gibi sertleşmiştim.

"Ah. Anladım." Poposunun üstüne oturdu ve kafamda alarm çanları çalmaya başladı.

"Neyi anladın?"

"Söyler miyim sence?" Kendini küçümsercesine güldü.

"Ella." Konuşması için yalvarıyordum, susması için yalvarıyordum. Lanet olsun, artık bilmiyordum bile.

"Beni o şekilde görmüyorsun. Kesinlikle anlıyorum." Televizyon kumandasına uzandı.

"Seni nasıl görüyormuşum? Lütfen, beni aydınlat." Öne doğru eğilip elinden kumandayı çaldım. Bunu başlatan oydu, devamını da getirecekti.

Sinirle homurdandı. "Beni bir anne olarak görüyorsun. Colt'un ve Maisie'nin annesi. Elbette öyle görüyorsun çünkü öyleyim. İki çocuğu olan bir anneyim."

"Şey, evet," dedim. Anneliği, çocuklarına karşı duyduğu bu özverili bağlılık onun en çekici yanlarından biriydi.

Ufak bir iç çekişle gözlerini devirdi ve jetonum düştü.

"Seni istemediğimi sanıyorsun."

Sözlerimde haklı olduğumu kanıtlayan bir ifadeyle bana baktı ve üzerinde oturduğumuz koltuk kadar kızardı. "Biliyor musun, haklısın. Geç oldu." Yalandan esnedi. "Çoook geç."

"Seni istiyorum." Lanet olsun, bunu söylemek o kadar iyi geldi ki.

"Tabii, evet." Bana inanamıyormuş gibi baktı ve başparmağını kaldırdı. "Lütfen bana kendimi olduğumdan daha fazla aptal hissettirme."

Evet, bu kadar saçmalık yeter.

Bir anda üzerine çıkıp onu kanepeye yatırdım ve bir elimle ellerini başının üzerine kaldırarak aralanan bacaklarının arasına yerleştim.

Yuva.

"Lanet olsun, hızlı hareket ediyorsun." Gözlerinde korku ya da reddediş yoktu, sadece şaşkınlık vardı.

"Her alanda değil," diye temin ettim onu.

Dudakları aralandı.

"Ella. Seni istiyorum."

"Beckett... yapmak zorunda değilsin."

Evet, bu usulca nefes verme şekli sonum olacaktı.

Bileklerini bırakıp parmaklarımı kollarında kaydırarak bir elimi saçlarının arasından ensesine götürdüm ve diğer elimi de belinin kıvrımına koydum.

"Bunu hissediyor musun?" Sonra öne doğru hareket ettim ve aletimi pijama altının dikişi boyunca, onu nefessiz bırakacak kadar sertçe hareket ettirdim. Daha önce bir kumaş parçasını hiç böylesine parçalamak istediğimi hatırlayamıyordum. "Daha önce hiçbir kadını seni istediğim kadar çok istemedim."

Tekrar hareket ettim ve Ella, bugüne kadar duyduğum en tatlı sesle inlerken gözlerini kapadı.

Aletim, son sekiz ayın büyük bir kısmında fantezilerimi süsleyen şeyin ufacık bir karara bağlı olduğunu bilerek zonklamaya başladı.

"Beckett." Ellerini kollarıma koymuştu, tırnakları tenime batıyordu.

"Seni istemediğimi asla düşünme çünkü eğer her şey farklı olsaydı, çoktan içinde olurdum. Teninin hissini, boşaldığında nasıl göründüğünü, nasıl sesler çıkardığını bilirdim. Bunu en az yüz farklı kez düşündüm ve inan bana, benim harika bir hayal gücüm var."

Kalçasını bana doğru kaldırdı ve bedeninin tam olarak istediği şeyi ona vermemek için çenemi sımsıkı kilitledim. "Ella, durmak zorundasın."

"Neden?" diye sordu, dudakları benimkilere tehlikeli derecede yakındı. "Her şey farklı olsaydı derken ne demek istedin?" Gözleri kocaman açıldı. "Çocuklarım olduğu için mi böyle dedin?"

Ninova

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır. Ryan'ın küçük kız kardeşi olduğun için." Daha fazla hasara yol açmadan önce üzerinden kalktım ve koltukta kendi tarafıma geçtim.

"Çünkü... ben Ryan'ın küçük kız kardeşiyim," diye tekrarladı ve doğrulup tam karşıma oturdu. "Ryan'ın ne yapacağını düşündün? Sana musallat olacağını mı?"

Üç şey: Mektup. Kanser. Söylediğim yalan.

Ona baktığımda Ella'yı altıma almayacağımdan emin olana kadar bunları içimden tekrarladım.

"Beckett?"

"Çocukken istediğim bir şey olursa onu alırdım. Ânında. Evinde kaldığım koruyucu ailede yaşayan on dört yaşındaki bir kızla seks yaptım. Eğer Noel hediyesi alacak kadar şanslı olursam, ki bana hediye genelde sosyal hizmetler görevlisinden ya da yardım kuruluşlarından gelirdi, hediyemi erkenden açardım."

"Anlamıyorum." Kollarını tekrar dizlerinin etrafına doladı.

"İstediğim şey her neyse onu ânında ele geçirirdim çünkü bunu yapmazsam muhtemelen o şeyi elde edemezdim. Ya şimdi ya da hiç gibi bir şeydi, ikinci bir şansım olmazdı."

"Tamam."

"Sana dokunamam, bu konu hakkında konuşamam çünkü konuşursam harekete geçeceğimden korkuyorum."

"Ben seni istiyorsam bunu ne önemi var?"

"Çünkü ikinci bir şansım olmayacak ve ilişkiler konusunda berbatım. Bir aydan uzun süren bir ilişkim olmadı. Yattığım kadınların hiçbirini sevmedim. Ve muhtemelen bunu berbat edecek bir şey yapacağım, Ella çünkü seni isteyen tek şey bedenim değil."

O şaşkınlık ifadesinin yüzüne geri geldiğini gördüğümde atılıp onu öpmemek için gözlerimi yumdum. Bana izin vereceğini, bunu istediğini bilmek, içimdeki arzuyu basit bir kurşundan nükleer füzeye dönüştürmüştü.

"Bunu berbat ettiğimde, ki inan bana bu olacak, Colt ve Maisie de üzülecek. Yine tek başına kalacaksın çünkü Ryan'ın istediği gibi etrafında olmama, sana yardım etmeme asla izin vermeyeceksin."

"Durum bu yani."

"Durum bu. Sen Ryan'ın küçük kız kardeşisin."

"Aramızda sadece beş yar vardı. O kadar da küçük değilim yani biliyorsun." Kumandaya uzandı.

"Bunun gayet farkındayım."

"Yani, Ryan hâlâ hayatta olsaydı..." Bana son bir kez baktı.

Bir anlığına tüm hislerimi, her şeyi, gözlerimde onu ne kadar çok istediğimi –ve sadece bedenini de değil– görmesine izin verdim. "Her şey farklı olurdu."

"Her şey?"

"Sana olan hislerim dışında her şey, ki muhtemelen Ryan beni bu hislerimden dolayı gebertirdi. Bu bizi nereye getiriyor?"

"Benim resmen kuruyup kalmam ve senin bir hayalete şeref sözüyle bağlı olman dışında mı?"

"Onun gibi bir şey."

Başını kanepenin arkasına yuvarlayıp ağzının içinde küfre benzer bir şey geveledi. Sonra doğruldu ve bir parmak hareketiyle televizyonu açtı. "Geriye listeden bir film seçmek kalıyor. Çünkü şu an o kapıdan çıkıp gitmene izin vermiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü şimdi gidersen az önce konuştuklarımız yüzünden tuhaflaşabilir ve geri gelmeyebilirsin. Onurlu olmak harika bir şeydir ama bazen gurur bundan daha güçlü olabilir, özellikle de kendini bunun karşındaki insanın iyiliği için olduğuna inandırdığında."

Vay be, kadın beni tanıyordu.

"O hâlde film izliyoruz," diye onayladım. "Sadece... kanepenin o tarafında kal."

"Orta çizgiyi aşan ben değildim," diye gülümseyerek bana takıldı. O gülümseme beni ânında tekrar sertleştirmişti.

Film seçildi, oturduk ve izledik ama birbirimize kaçamak bakışlar atmaktan da geri durmadık. Ok yaydan çıktı artık diye bir şey derler ya hani. Aynen öyle olmuştu, ok yaydan çıkalı çok olmuştu ve bir daha geri dönmeyecekti. Hem de hiçbir şekilde.

Ok son sürat ilerliyor ve dikkatle oluşturduğum kontrolümün içine ediyordu.

Ama Ella bana yaklaştığında şikâyet etmedim. Ya da bana yaslandığında. Hayır, itiraz etmedim. Kolumu kaldırdım, bana duyduğu güvenin ve kıvrımlarının tadını çıkardım. Kollarımın arasına yattığında da itiraz etmedim. Ona sıkıca sarıldım ve her saniyesinin tadını çıkardım.

Bir kapının açılmasıyla uyandım ve orada olmayan silahıma uzandım. Ama Havoc buradaydı ve kuyruğu sallanmaktan tahtaya hafifçe vurduğundan gelen kişinin ancak Hailey olabileceğini anladım.

Evet. Parmaklarının ucunda yürüyerek geldi, bizi kanepede kaşık pozisyonunda uzanmış hâlde gördü ve misafir odasına geri dönmeden önce bana bakıp sırıttı.

Başımı yastığa geri koydum ve Ella'nın turunç kokan saçlarına burnumu gömüp beline sıkıca sarıldım ki kanepeden düşmesin. Ona sarılacağım anlamına geliyorsa denge tahtası üzerinde bile uyurdum.

Uykuya dalmadan önce tekrar ayak sesleri duydum ama bu sefer sesler üst kattan geliyordu. Colt'un yüzü bir an gözümün önünde belirdi ve gözlerindeki panik bana annesinin etrafına ahtapot gibi dolanmış olduğumu umursamadığını söyledi.

"Ne oldu, evlat?"

"Maisie'de bir sorun var. Ateşler içinde yanıyor."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ella

Mektup #13

Ella,

Colt'un gösterisini kaçırdığın için çok üzgünüm ve hayır, bu önemsiz bir şey değil. Anlıyorum ve sana hak ettiğin o huzuru verecek ne söyleyebileceğimi ya da yazacağımı bilemiyorum. İkiye bölünmüş durumdasın ve kendini imkânsız bir durumun içinde hissediyor olmalısın.

Ama çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim. Evet, gösteriyi kaçırdın ama Maisie'nin sana ihtiyacı vardı. Büyüdükçe Colt'un da sana ihtiyaç duyduğu anlar olacak ve Maisie'nin bir şeyini kaçıracaksın. Sanırım bu, iki çocuk sahibi olmanın yan etkilerinden biri. Her ikisi için de elinden yelenin en iyisini yaparsın ve günün sonunda onlara eşit davrandığını umarsın. Kendini suçlu hissetmen senin harika bir anne olduğunu gösteriyor ama aynı zamanda kendine bu kadar yüklenmemen gerektiğinin de bir işareti. Bu, sadece ne yaparsan yap herkesi memnun edemeyeceğin durumlardan biri.

Şu anda bir kâbusu yaşıyorsun. Kendine tökezleyebileceğin bir alan tanımak zorundasın çünkü haklısın, sen evinde iki ebeveyn olan o insanlardan biri değilsin. Bu da kendine

daha fazla dikkat etmen gerektiği anlamına geliyor çünkü o çocukların elinde yalnızca sen varsın.

Bana bir iyilik yap ve sadece dayan. Abin en kısa sürede eve gelecek. Çok uzun süre yalnız kalmayacaksın, söz veriyorum. Ryan, Colt'un bir ağaç ev istediğinden bahsetti ve ziyarete geldiğimde ona bu konuda yardım edeceğim. Belki çok büyük bir şey olmaz ama dayısı, Colt'a sadece ona ait olan bir yer verecek ve böylece sen de oğlunun ona özel bir şeyi olduğu için biraz rahat hissedeceksin.

Keşke sana verebileceğim daha iyi bir tavsiyem olsaydı ama buna ihtiyacın olmadığını biliyorum; ben sadece seni dinliyorum ve ne zaman istersen ben de sana beni dinleme fırsatı vereceğim.

Kaos

"40.6" İlk seferinde yanlış görme ihtimalime karşı termometrede yazanı tekrar okudum. Maisie ateşler içindeydi. "Onu hastaneye götürmem gerek."

"Onu hastaneye *götürmemiz* gerek," diye düzeltti beni Beckett banyo kapısının önünden. "Tylenol, ıslak bez ve başka neye ihtiyacın varsa al sonra da çıkalım. Colt, bana bir iyilik yapıp Hailey'yi uyandırır mısın?"

Tylenol bulmak için ecza dolabının altını üstüne getirirken Colt'un tanıdık ayak seslerini duydum. Buna ne sebep olmuş olabilirdi? Futbol maçı. O olmalıydı. Ama Maisie'nin yanına yaklaşan olmamıştı ve son kontrollerinde değerleri de harikaydı. Bu kadar kısa zamanda ne kapmış olabilirdi?

Pembe şişesindeki sakız aromalı ateş düşürücüyü buldum ve ölçü kabına tam ihtiyacı olan kadarını döktüm.

Beckett bana koridordan, "Ella," diye seslenince elimde hazır ilaçla tökezleyerek banyodan çıktım.

Maisie kucağındaydı, battaniye sarılmıştı ve başı Beckett'ın göğsündeydi. Elimi alnına koydum ve dilimin ucuna gelen küfürleri yuttum. Bu iyi değildi. Şu âna kadar yan etkiler konusunda çok şanslıydık; mide bulantısı, kusma, saç dökülmesi, kilo kaybı gibi şeylerin hepsi oldukça sıradan yan etkilerdi. Ama şu an karşılaştığımız şeyin ne olduğunu bilmiyorduk.

Boştaki elimi yanağında gezdirerek, "Maisie, canım, gözlerini açıp biraz ilaç içmen lazım, tamam mı?" dedim tatlı tatlı.

Göz kapakları titreşti, bakışları yüksek ateşten donuklaşmıştı. "Yanıyorum."

"Biliyorum. Şunu içebilir misin?" dedim ona kabı göstererek.

Başını güçsüzce sallayarak onayladı. Beckett tutuşunu değiştirerek Maisie'nin sırtını dikleştirdi ve ben de küçük kabı kalp şeklindeki dudaklarına dayadım. O kadar güzel dudakları vardı ki. Hastalık teşhisi konmadan önce diş dolgusuna bile gitmemiş, hatta tek bir kemik bile kırmamıştı. Şimdiyse, geldiğimiz noktada ilaçları gözünü kırpmadan yutuyordu.

Yutkundu ve karın kasları kasılırken bütün bedeni sarsıldı.

"Bebeğim, kusmamalısın, tamam mı? Lütfen?" Sanki bu onun seçimiymiş gibi kızıma yalvardım. Çenesi açıldı ve tekrar öğürmeye başladı.

"Dışarı," dedi Beckett sertçe ve çıktı, ben de onları takip ettim.

Maisie'yi merdivenden verandaya taşıdı ve kapıyı açmam için bile durmadı.

Ofiste durup masamdan Maisie'nin dosyasını aldım ve Beckett'ın peşinden koştum.

"Böyle daha iyi, değil mi? Temiz havayı hissediyor musun? Serin ve güzel, değil mi? Sakince nefes al, Maisie. Burnundan al, ağzından ver, tamam mı? İşte böyle." Beckett'ın sesi, sertçe sıktığı çenesine kıyasla sakin ve dingindi.

Maisie temiz havayı içine çekmek ister gibi boynunu uzattı ve midesi sakinleştikçe nefes alıp verişi de yavaşladı. İlacı kusmamalı, bize onu acile götürecek kadar zaman kazandırmalıydı.

"Daha iyi misin?" diye sordum elini tutarak.

"Birazcık."

"Güzel." Bu kadarına da razıydım. Azıcık bile iyi hissetmesi ilacı kusmasından iyiydi.

"Aman Tanrım, Ella, ne yapabilirim?" diye verandaya koştu Hailey sabahlığını bağlayarak. Colt çıplak ayaklarıyla hemen arkasında duruyordu.

"Colt'la ilgilenebilir misin? Lütfen? Maisie'yi acile götürmemiz gerek."

"Tabii ki. Nereye götüreceksiniz? Tıp merkezi bu saatte kapalı."

"En yakın acil servis nerede?" diye sordu Beckett.

"Gecenin bu saatinde" –telefonumdan saati kontrol ettim– "ya da sabahın köründe, sadece Montrose açık. Saat gecenin üçü."

"Orası bir buçuk saatlik mesafede," dedi Hailey sessizce sanki ses tonunun önemi varmış ya da mesafeyi kısaltabilirmiş gibi.

"Ben sürersem değil," diye yanıt verdi Beckett. Çoktan kamyonetine doğru yürümeye başlamıştı.

"Hemen döneceğim!" diye bağırdı hızla eve koşan Hailey.

"Anne?" Colt, yanında Havoc'la dibimde bitti.

"Hey." Önünde diz çöktüm. "Çok iyi iş çıkardın, Colt. Tam anlamıyla yapman gerekeni yaptın."

"Ben olmalıyım."

"Efendim?"

"Hasta olan ben olmalıyım, Maisie değil. Bu adil değil. Ben hastalanmalıyım." Colt'un gözleri de Maisie kadar donuk bakıyordu; aralarındaki tek fark oğlumun gözlerinin akmayan yaşlarla dolu olmasıydı.

"Ah, Colt, hayır." Onunla da aynı şeyleri yaşama düşüncesiyle midem bulandı.

"Ama bu, maçımı izlemeye geldiği için oldu, öyle değil mi? Benim suçum. Ben ondan daha güçlüyüm. Hastalanan ben olmalıyım. Neden ben değilim?"

Colt'u bir hışımla kollarımın arasına çektim ve sıkıca sarılıp onu göğsüme bastırdım. "Bunun suçlusu sen değilsin. Böyle bir ateşe sebep olan her neyse çok daha uzun süredir bünyesinde olmalı. Anlıyor musun? Bu senin suçun değil. Onu doktora senin sayende götürebiliyoruz. Burada kahraman sensin, evlat."

Boynuma doğru başını salladı ve burnunu dahi çekemeden ıslaklığı boynumda hissettim. Arkamdaki aracın motorunun sesini duyana kadar oğlumun sırtını sıvazladım ve sonra geri çekilip gözlerinin içine baktım.

"Beni anladığını söyle."

"Anlıyorum," dedi gözyaşlarını silerek. Küçük omurgasını dikleştirirken hem bir çocuk hem de koca adam gibi görünüyordu.

"Seni bırakmak zorunda olduğum için üzgünüm ama gitmem gerek, evlat."

"Biliyorum," dedi başıyla onaylayarak. "Lütfen ona yardım et."

"Edeceğim." Alnını öperek ona söz verdim. "Seni seviyorum, Colton."

"Seni seviyorum, anne."

"Maisie'yi arka koltuğa yerleştirdim," dedi Beckett tam arkamdan.

"Alın bunları," dedi Hailey verandaya koşarak. Elinde tuttuğu kutuyu uzattı. "Buz, su şişeleri, havlular, Motrin, ayakkabıların, telefonunun şarjı, çantan ve birkaç bir şey daha koydum."

"Teşekkür ederim," dedim tek kolumla ona sarılarak. "Sana haber vereceğim." Verandadan hızla uzaklaşıp Beckett'ın kamyonetine bindim ve burnum ânında gıcır gıcır deri ve Beckett'ın kokusuyla doldu. Kemerini çözmeye çalışan Maisie'ye, "Oturabilir misin?" diye sordum.

"Hayır."

Ninova

"Tamam, buraya gel." Kemerini çözüp onu orta koltuğu oturttum ve dizime yatırdım.

Otoyol güvenliğine uygun muydu? Hayır. Ama kanser zaten çocuğumu öldürmek için elinden geleni ardına koymuyordu o yüzden son zamanlarda uzayıp giden trajedi listeme bir de araba kazası eklemeyeceğimize inanmayı seçecektim.

Camdan baktığımda Beckett'ı Colt'un önünde diz çökerken gördüm. Ona sıkıca sarılıyordu. Oğlumun ufak bedeni Beckett'ın devasa vücudu arasında kaybolmuştu. Havoc'la kısa bir süre konuştuktan sonra bana doğru yürümeye başladı.

Farların önünden geçti ve şoför kapısını açarak zarifçe arabaya binip kapıyı kapadı.

"İyi misiniz, kızlar?" Daire şeklindeki garaj yolundan çıkarken dikiz aynasını yolu göreceği şekilde değil bize bakabileceği şekilde ayarladı.

"Stabiliz," dedim. Durumu tarif etmek için aklıma başka bir kelime gelmiyordu. Ben iyi miydim? Peki ya Maisie? Hayır. Ama olan buydu ve ben kendimi kaybetmeyecektim.

"Tamamdır." Solitude'un ana yoluna saptı. Sabahın bu saatinde etraf çok sessizdi. Genelde çocukların, radyonun ya da kendi düşüncelerimin sesinde boğulurdum ama şimdi duyduğum tek şey Beckett'ın lastiklerinin asfaltta kayan sesiydi.

Maisie dizimde yatarken, ayağımın dibinde duran kutudan, havlu ve buzdolabından çıktığı belli olan bir şişe soğuk su aldım. "Sana biraz su versem içebilir misin?"

Başını iki yana salladı.

Solitude'un çıkış kapısına geldiğimizde Beckett dikiz aynasından bana baktı. "Birkaç hız kuralını çiğnememe itirazı olan var mı?" diye sordu yola girerken.

"Hiç yok." Gazı kökleyince araç aniden hızlandı. "Yolu biliyor mu–"

"Ella, bana güveniyor musun?" diye sözümü kesti.

Ben arka koltukta hasta kızımı tutarken bizi gecenin kö-ründe hastaneye götürdüğünü göz önünde bulundurursak ce-vabın bariz olduğunu düşünürdüm. *E yani.* Bahsettiği şey tam olarak buydu. "Sana güveniyorum."

"Sen sadece Maisie'yle ilgilen ve sizi hastaneye yetiştirmeme izin ver."

Başımı salladım ve işe koyulup ıslattığım havluyla kızımı sildim.

Bizi hastaneye götürme işi Beckett'taydı, Maisie'yle ilgi-lenmek de bende.

"Margaret'in PICC kateteri enfeksiyon kapmış ve kızınız sepsis belirtileri gösteriyor," dedi doktor bize altı saat sonra.

Hemen kızımın derin bir uykuda olduğu yatağının ucuna geldim ve doktora karşı çıktım. "Mümkün değil. O şeyi... eh, mümkün olduğunca temiz tuttum." İki saatlik uykuyla durmuyor olsaydım beynim daha zekice bir cevap üretebilirdi. "Onu pamukla temizledim, sardım, havalandırdım, doktorun yapmamı söylediği her şeyi yaptım."

Orta yaşlı acil servis doktoru anladığını gösterircesine başını salladı. "Yaptığınıza eminim. Dış etkenlere bağlı bir enfeksiyon görmedik, bunu enfeksiyon deride olmadığında görürüz. Ken-dinize yüklenmeyin. Böyle şeyler olur. Kızınızı hemen tedavi altına almalıyız. Bu da onu yoğun bakım servisine almamız ve antibiyotiklere başlamamız gerektiği anlamına geliyor."

Ellerimi karnımda birleştirerek Maisie'ye baktım. Ateşi hâlâ yüksek olduğu için yanakları al aldı. Ama neyse ki 39 derecenin biraz altına düşürebilmişlerdi ve susuz kalmaması için de bir serum takılmıştı. "Sepsis mi? Bunu fark etmem gerekmez miydi?"

Doktor, ben ona bakana kadar omuzlarımı hafifçe tuttu. "Yapamazdınız. Kızınız ateşi çıktığı için çok şanslı. Üstelik onu buraya çok hızlı getirmişsiniz."

Gözümün ucuyla Beckett'a baktım. Maisie'nin yatağının yanındaki duvara yaslanmıştı; bir eli kızıma yaklaşmaya cüret edecek ejderhaları kesmeye hazırmış gibi yatak başlığında duruyordu. Maisie'yi buraya getirdiğim için şanslı değildim, arabayı kullanan Beckett olduğu için ve Maisie'nin ateşi çıktığında yanımda olduğu için şanslıydım.

Ben, bu yolu asla onun yaptığı gibi bir saatte gelemezdim.

"Sepsis. Yani enfeksiyon kanında." Geçtiğimiz yedi ayda okuduğum her şeyi hatırlamaya çalıştım. Kendimi, sorumlu olduğumu bile bilmediğim bir dersin finaline hazırlanıyormuşum gibi hissediyordum. Tansiyonunun düşük olduğunu monitörlerden görebiliyordum ve hastaneye geldiğinde zor nefes alıyordu. İkinci derece. "Organları ne durumda?"

Doktorun yüzünde, meslektaşları kötü haber vermek istemediğinde beliren o ifade oluşmuştu.

"Organları?" diye tekrarladım sesimi yükselterek. "Ameliyatının üzerinden altı hafta geçti, doktorlar böbreğini kurtarmak için on iki saat harcadı o yüzden bana şimdi bunca emeğin boşa gidip gitmediğini söyleyin lütfen."

"Antibiyotiklere nasıl cevap verdiğine bakmamız gerek." Sesi hastanm-annesini-yatıştırma tonundaydı.

Kafamda alarmlar kilise çanları kadar yüksek çalarken yüreğim sıkıştı. "Durum ne kadar ciddi?"

"Oldukça."

Gözünü kırpmadı, ifadesini ya da ses tonunu yumuşatmadı.

Bu beni daha da fazla korkuttu.

Sonraki bir saatin nasıl geçtiğini hatırlamıyorum.

Yoğun bakım ünitesine sevk edildik ve Maisie'nin yatışı yapıldı. Bana, kızımın bilgilerinin olduğu bir bileklik taktılar ve Beckett'a da aynısını yapalım mı diye sorduklarında başımla

onayladım. Ben o sırada çoktan tıbbi geçmişi ve sigorta poliçesiyle ilgili belgeleri bulmak için Maisie'nin dosyasını kurcalıyordum.

Hastaneye bağlı kanser merkezine sık sık geldiğimizi düşünecek olursak Maisie'yle ilgili tüm bilgilere vâkıftılar, yani dosyamı bırakabilirdim. Damardan antibiyotik verilmeye başlanınca tekrar dosyamı elime alıp not tutmaya başladım.

"Katateri çıkarıyor muyuz?" diye sordum doktora isimliğine bakarken. *Doktor Peterson.* Beckett yanıma geldi, sessiz ama kaya gibi sağlamdı.

Doktor cevap vermeden önce iPad'ine göz gezdirdi. "İşin artısını eksisini düşünmemiz gerek. Böyle vakaların çoğunda katater tehlikeye yol açmaz ve eğer onu çıkarırsak yenisini takarken komplikasyonlarla karşılaşabiliriz."

"Doğrudan kalbine gidiyor."

"Evet. Ama kuvvetli antibiyotiklere başladık ve durumunu takip ediyoruz, özellikle de vücuduna giren çıkan sıvı durumunu."

"Böbrek fonksiyonlarını," diye tahminde bulundum.

Başını sallayarak onayladı. "İlaçlara bir şans vermemiz gerek, bir düzelme olmazsa katateri çıkaracağız."

"Yani şimdilik sadece beklemedeyiz."

"Beklemedeyiz."

Başımla onaylayıp teşekkürler gibi bir şey geveledim ve Maisie'nin yatağının yanındaki sandalyeye oturdum. *Beklemek.* Sadece beklemek. Yapabildiğim tek şey buydu.

Her zamanki gibi güçsüzdüm ve altı yaşındaki kızım yaşam mücadelesi veriyordu. Tüm bunların nesi adildi? Neden o yatakta serumlarla, kateterlerle ve kablolarla çevrili olan ben değildim? Neden kızımdı?

"Gidip ikimize de birer kahve alayım mı?" dedi Beckett ve beni dipsiz bir kuyuyu boylamaktan son anda kurtardı.

"Çok iyi olur. Teşekkürler." Ona belli belirsiz, zoraki denebilecek bir gülümsemeyle baktım ve Beckett da kafein arayışına çıktı.

Maisie'nin serumundan düzenli olarak akan damlalar bana eşlik ediyor, kalbi her attığında ekranlardan beni rahatlatan bir bip sesi geliyordu. Tansiyonu endişe uyandıracak kadar düşüktü ve yeni değerler ekranda belirdikçe gözümü ekrandan ayıramaz olmuştum.

Beklemek. İzleyeceğimiz yol buydu. Beklemek.

Telefonum çalınca irkildim ve Dr. Hughes'ın adını görünce hemen açtım.

"Dr. Hughes?" dedim.

"Merhaba, Ella. Maisie'nin Montrose'a yatırıldığına dair telefon aldım, nasılsın?" Tanıdık sesi rahatlatıcıydı.

"Size bilgi verdiler mi?"

"Evet. Aslında şu an yoldayım, oraya geliyorum."

"Burada, Montrose'da mısınız? Bir hafta kadar daha Denver'da olacaksınız sanıyordum." Dr. Hughes'ın programını bulmak için dosyamı karıştırıp takvimimi aradım.

"Anma Günü olduğundan bu hafta sonunu ailemle geçirmek üzere gelmiştim."

Burada olmasının verdiği rahatlık, suçluluk duygumun önüne geçiyordu. "Hafta sonunuzdan feragat etmenizi istemem."

"Saçmalama. Yarım saate oradayım. Hem böylece annemin nedime elbiselerine dair fikirlerini dinlemekten de kurtulurum. Yani emin ol bana iyilik yapıyorsun."

"Evleniyor musunuz?" Bunu nasıl bilmezdim?

"Altı ay sonra," dedi. Gülümsediği sesinden belli oluyordu. "Kısa sürede orada olacağım, sık dişini."

Beckett elinde tanıdık, beyaz ve yeşil bir karton bardakla geldiğinde telefonu yeni kapatmıştık.

"Sen Tanrı'nın bir lütfusun," dedim elindeki kahveyi alırken. Karton bardağı ellerimin arasında tutarak sıcaklığın bir kısmının bedenime akıp uyuşmuş sinirlerimi harekete geçirmesini umdum. Son zamanlarda bu uyuşukluk olağan hâlim olmuştu.

"Sana daha sık kahve getiririm," diye söz verdi Beckett ve bir sandalye çekip yanıma oturdu. "Maisie nasıl?"

"Değişiklik yok. Ne olmasını beklediğimi bilmiyorum. Şak diye çözülmesini mi? Kafasını kaldırmasını ve hiç görmediğim bir enfeksiyondan mucizevi bir şekilde kurtulmasını mı? Bunu nasıl görmedim?"

"Çünkü ayaklı bir kan tahlili değilsin? Kendine bu kadar yüklenmeyi bırakmalısın, Ella. Doktor bunun olacağını öngörmenin bir yolu olmadığını söylüyorsa ona inanmalısın. Kendini hangi beyzbol takımını seçeceğin ya da arabanın yağını değiştirmek için üç bin kilometre kadar geç kaldığın için hırpala, bunun için değil."

"Rockies taraftarı olmanın nesi yanlış?"

Omuz silkti. "Kaybetmekten zevk alıyorsan yanlış bir tarafı yok."

"Hey, onlar bu kasabanın takımı ve ben de çakma bir taraftar değilim."

"İşte sende bunu seviyorum," dedi yüzünde bir gülümsemeyle Maisie'yi izlerken. "Berbat bir performans sergilediği su götürmez bir takıma bile gönülden bağlısın."

"Sırf sen Mets fanısın diye..." Elimle başındaki şapkasını işaret ettim.

"Buyurun benim." Bana bakıp göz kırptı ve o anda ne yaptığını anladım: Kendimi suçlamayayım diye dikkatimi dağıtıyordu.

Kafamı salladım ve iç geçirdim, kahve ve kısacık bir süreliğine bile olsa aklımı toparlayıp kendime acımayı bıraktırdığı için Beckatt'a minnettardım çünkü böyle davranmamım Maisie'ye zerre faydası yoktu.

"Korkuyorum."

"Biliyorum." Kucağımdaki elimi tuttu.

"Bu kötü."

"Evet." Basitçe durumu kabul etmesi iyi niyetle söylenmiş basmakalıp sözlerden katbekat daha değerliydi. Beckett söz konusu olduğunda cesur numarası yapmak ya da birileri konu hakkında hiçbir fikri yokken kızımın iyi olacağını söylediğinde yaptığım gibi gülümsemek zorunda değildim. Bu adam karşısında hiç korkmadan, çekinmeden kendim olabilirdim.

"Kızımı gömmek istemiyorum." Kızımın desenli hastane önlüğünün altındaki göğsünün aldığı nefeslerle inip kalkmasını izledim. "Böyle bir şey için nasıl plan yaparım bilmiyorum ya da bunu nasıl düşüneceğimi de. Colt'un yüzüne nasıl bakıp en yakın arkadaşının..." Boğazım tıkandı ve kusmam gereken kelimelerin ağzımdan çıkmasına engel oldu. Onları o kadar uzun süredir içimde tutuyordum ki daha da güçlenmişlerdi. Sanki canavarı saklayarak onu besleyip durmuşum gibi.

Beckett elimi sıktı. Beckett'la ilgili her şey, beni müthiş bir güç ve özenle saran o uzun, kuvvetli parmakları gibi kocamandı.

"Bana hayatta kalma yüzdesini söylediklerinden beri bunu planlamayı reddettim. Çünkü kızımın cenazesini planlamak sanki ondan ümidi çoktan kesmişim de yenilgiyi kabul etmişim gibi geliyordu. Ben de bunu yapmadım. Bunun bir seçenek olacağına inanmayı bile reddettim. Ama sonra..."

O günü hatırladığımda gözlerim kapandı, hissettiğim acı o kadar keskindi ki gözle görünür bir biçimde kanıyor olmalıydım. Tabutunu toprağa indirişim. Kıyıdaki silahlar. Bana katlanmış bayrağı veren askerin sert ifadesi.

"Sonra da Ryan'ı gömdüm. Nasıl bir Tanrı böyle bir şey yapar? Kızının canıyla oyunlar oynarken tek abini de elinden alır?"

Beckett başparmağıyla elimin üstünü okşuyordu ama tek elime etmedi. Söyleyebileceği bir şey olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Kızgın mıydın? Ryan öldüğünde?" diye sordum gözlerimi Maisie'den ayırıp Beckett'a çevirirken.

Bakışları önüne döndü. "Öfkeden deliye dönmüştüm."

"Tanrı'ya," diye tahminde bulundum.

"Kendime. Onun yerine o kurşunu yiyip Ryan'ın hayatını kurtarmayan birliğimizdeki tüm askerlere. Bizi oraya gönderdiği için hükümete. Tetiği çeken..." Yutkundu. "İsyancılara. O öldükten sonra hayatta kalan herkese."

"Peki bunu nasıl aştın?" O kadar sakindi ki sabahın beşinde, rüzgârın henüz dalgalandırmadığı bir göle benziyordu.

"Sana aştığımı düşündüren ne?" Gözleri benimkilerle buluştuğunda orada titizlikle sakladığı acıyı gördüm. Bu acı ne kadar derindi? Yıllar içerisinde ona ne kadar zarar verilmişti?

Beckett Gentry benim hakkımda bilinebilecek hemen hemen her şeyi biliyordu ama ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sormadığım için miydi? Maisie'yle, Colt'la çok fazla ilgilendiğim için miydi? Yoksa içten içe bilmek istemiyor muydum?

"Bazen seni aslında hiç tanımadığımı düşünüyorum," dedim usulca.

Dudağının bir köşesi çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Geçmişim hakkında çok fazla şey bilmiyor olabilirsin ama inan bana *beni* tanıyorsun ve bu daha önemli."

Ona daha fazla soru soramadan kapı açıldı ve Dr. Hughes içeri girdi. Kot pantolon ve bluz giymişti ve üzerinde de standart doktor önlüğü vardı.

"Merhaba, Ella."

"Dr. Hughes." İsmi dudaklarımdan bir rahatlama edasıyla çıkmıştı.

"Nasıl gidiyor?" Yatağın ucunda duran hasta çizelgesini aldı.

"İlaçların işe yaramasını ya da yaramamasını bekliyoruz." *Maisie'nin organlarının iflas edip etmeyeceğini görmeyi bekliyoruz. Kızım ölecek mi yaşayacak mı diye bekliyoruz.*

"Ah, beklemekte de ne kadar iyisindir ya," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Yakalandım," diye yanıtladım.

Önce Beckett'a, ardından birbirine değen ellerimize baktı.

"Ah, bu Beckett Gentry," dedim elimi çekip Beckett'ın omzuna vurarak. *Ne ezikçe bir hareket.* "O..." Lanet olsun, o tam olarak kimdi? Onu nasıl tanıtacaktım? Erkek arkadaşım değildi. Her ne kadar yedi yirmi dört etrafımda olsa da adam beni öpmemişti bile.

"Ben vefat eden abisinin en yakın arkadaşıyım," diye açıkladı ve ayağa kalkıp elini uzattı. "Anladığım kadarıyla nöroblastom uzmanısınız. Maise sizi çok seviyor."

Dr. Hughes Beckett'ın elini sıktı ve gülümsedi. "Eh, bunu duyduğuma çok sevindim. Maisie en sevdiğim hastalarımdan biri. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Gentry. Ella'nın kesinlikle bir desteğe ihtiyacı vardı. Sonunda birilerinden destek görmesine sevindim."

"Ella bana ihtiyaç duyduğu sürece burada olacağım." Doktorun dillendirmediği soruyu cevaplayınca Dr. Hughes'ın bakışları yumuşadı.

Sorunlarımdan biri daha tarih olmuştu.

Sonra da işe koyulduk. Doktor birkaç soru sorduktan sonra Maisie'nin son tahlil sonuçlarını kontrol etmek üzere çizelgesine baktı. Çizelgede yazanları okurken kaşlarını çattı. Kızımın nefes alışını dinledi, serumunu kontrol etti ve tansiyonunu takip etti.

"Ne kadar endişelenmeliyim?" diye sordum. Onun bana saçma sapan bir cevap vermeyeceğini biliyordum.

Derin bir iç çekti ve çizelgeyi bir daha gözden geçirdi. "Bilmiyorum ve ilaçlara nasıl tepki verdiğini görene kadar bir şey söyleyemem. Ama sana durumunun birkaç saat öncesine göre çok daha iyi olduğunu söyleyebilirim. Onun hayatını kurtarmışsın."

"Colt kurtardı," dedim usulca.

"Bu ikili," dedi hafifçe kıkırdayarak. "Tek ruhu paylaşan iki beden."

"Rüyasında Maisie'nin ağladığını duyduğunu söyledi," dedi Beckett. "Colt uyanıp kardeşinin odasına gittiğinde onu ateşler içinde bulmuş."

Kafamı hızla ona çevirdim, Colt bunu ona ne zaman– *Sen kamyonetteyken.* Verandada Colt'la konuştuğunda. Colt'la arasında kurduğu bağdan ötürü Beckatt'a karşı hissettiğim minnet duygusuna, oğlumu benim tanımadığım bir şekilde tanımasından ötürü hafif bir kıskançlık karışmıştı.

Çünkü Beckett, Colt'la benim ilgilenebildiğimden daha çok ilgileniyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" dedim, bunu aşmam gerektiğini hissederek.

"Birkaç saat sürecek ama ilaçların işe yaradığından emin olduğumuzda..."

"Onu kastetmedim. Tedaviden, geleceği düşünüp buna odaklanmaktan bahsediyorum." Kontrol edemediğim şeylerle zihnimi meşgul etmek istemiyordum. Ama kontrol edebileceklerim? İşte onlara odaklanabilirdim. Araştırmam gereken şeyler, onu hazırlamam gereken konular... Bunların üstesinden gelebilirdim.

Dr. Hughes beni anladığını gösterircesine başını salladı ve sonra odadaki son boş sandalyeye oturup önündeki küçük masaya eğildi. "Önümüzdeki hafta buluşmamız gerekiyordu."

"Doğru."

"Bunu şimdi yapmak istediğine emin misin?"

Elime kılıç alıp onun adına savaşamayacağım bir mücadelenin içinde olan küçük kızıma baktım ve başka bir cephe seçtim. "Eminim."

"Son kemoterapi tedavisi umduğumuz gibi değerlerini yükseltmedi."

Tümörden kurtulmak güzeldi ama kemik iliği hâlâ kanserle doluysa bu, başka bir tümörün oluşabileceği anlamına

geliyordu. Ağacın tepesini kesmiştik ama kökleri hâlâ canlıydı ve savaşıyordu.

"Kemoterapiye bağışıklık mı geliştiriyor?"

Beckett'ın eli bir kez daha benimkine uzandı ve ben de elini sıkı sıkı tuttum.

"Bu da bir ihtimal. MIBG tedavisi[3] üzerine daha önce konuşmuştuk ve bunun en iyi seçeneğimiz olduğunu düşünüyorum." Eğildi ve çantasından bir broşür çıkarıp masaya bıraktı. "Sana bu klinik deneyle ilgili bilgi getirdim." Bakışları Beckett'a kaydı ve ben bunun nedenini çok iyi biliyordum.

"Onun önünde konuşabilirsiniz. Sorun yok." Şu âna kadar içinde bulunduğum maddi sıkıntıları sadece Ada ve Dr. Hughes biliyordu. Muhtemelen bir de beni sürekli bir ay geriden ödeme yaptığım için arayıp duran telefon operatörüm.

"Bu klinik deney her şeyi kapsamasa da bazı şeyleri içeriyor ve bunu yapabileceğimiz tek tesis Colorado Çocuk Hastanesi'nde." Bana imalı bir bakış attı.

Masraflar astronomik seviyede olacaktı ve bunu karşılamam imkânsızdı. Ama bu konuyu sonra düşünecektim. "İlgili belgeleri iletin de kızımı dâhil edelim."

"Tamam. En kısa sürede halledilmesi lazım."

"Her şey öyle değil mi?"

"Bana şu MIBG tedavisinden bahset," dedi Beckett yedi saat sonra küçük kafede yemek yerken. Maisie üst katta uyuyordu; tansiyonu dengesiz, ateşi hâlâ yüksekti.

---

3 Ameliyat, kemoterapi gibi diğer tedavi türlerinin yetersiz olduğu nöroendokrin tümörleri tedavi etmek için kullanılan bir tedavi türü. *–ç.n.*

Bir kez uyanıp tuvalete gitmek istedi ve bu da beni o kadar rahatlattı ki ağlamak istedim. Demek ki böbrekleri hâlâ çalışıyordu.

Kızarmış tavuk diye sunulan tatsız şeyi tabağımın kenarına doğru ittim. Neden hastane yemekleri hep bu kadar yavandı? Mideyi yormamak için mi? Ya da aslında belki ben yanılıyordum ve yemek o kadar da tatsız değildi, sadece ben hiçbir şeyi hissedemeyecek kadar uyuşmuştum.

Belki tüm hastane yemekleri çok iyiydi ama bizlerin dikkati o kadar dağınıktı ki bunu fark edemiyorduk.

"Ella," dedi Beckett nazikçe beni düşüncelerimden ayırarak. "MIBG?"

"Evet. Bu, nöroblastom için nispeten yeni bir tedavi; kemoterapiyi tümörü hedef alan radyasyonla birleştiriyor. Aslında oldukça harika bir şey ve bunu ülke genelinde sadece on sekiz hastanede yapabiliyorlar. Şansa bak ki bunlardan biri de Denver'da."

"Bu mükemmel. Maisie'nin ameliyat olduğunu hastaneden mi bahsediyoruz?"

"Evet." Patates püremi eşelerken, Beckett'ın her seferinde bir çatal dolusu yemesine şaşkınlıkla baktım. "Bunu nasıl yiyebiliyorsun?" dedim.

"Orduda on yıl geçirdim. Akşam yemeği için nelerin cazip gelebileceğini görsen şaşarsın."

İşte bu, çatalıma sarılmama neden olan bir bakış açısıydı.

"MIBG tedavisi için bir engel var mı?"

"Sigortam karşılamıyor." Mali durumumun bir kâbusa dönüştüğü kapının tam önüne gelmiştik.

"Şaka yapıyorsun." Cevabımı değiştirmemi bekliyormuşçasına birkaç kez göz kırptı. "Bana şaka yaptığını söyle, Ella."

"Yapmıyorum." Kaloriye ihtiyacım olduğunu bildiğim için, nereden geldiğine bakmadan tavuğumdan bir parça yedim.

Ninova

"Peki, ne yapıyoruz?" Öne eğildiğinde burnunun tam üstünde iki çizgi belirdi.

"Bunca zamandır ne yapıyorsam onu. Halledeceğim. Ödeyeceğim." Omuz silktim ve bir lokma daha yerken ne söylediğini fark edip durdum. *Ne yapıyoruz?* Biz. *Sen* değil. Biz. Yüzümde tavuk buduyla aptalca bir duruma düşmeden önce lokmamı yutmayı başardım.

"Bunca zamandır ne yapıyorsam onu derken ne demek istedin? Sigorta ne kadarını karşılamadı?" Ses tonu sakin ve ölçülü olsa da ciddiyeti biraz ürkütücüydü.

Omuz silktim ve ekmeğe uzandım.

"Sinirlerimi kontrol altında tutabilmek için fazlasıyla çabalıyorum, yani cevap verirsen işim gerçekten kolaylaşır."

Bakışlarımı yavaşça ekmekten, göğsüne ve boynunda deli gibi atan damarından gözlerine kaydırdım. "Çok. Büyük bir kısmını karşılamadılar."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü seni hiç ilgilendirmez!"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi.

"Kusura bakma ama öyle." Ses tonumu elimden geldiğince yumuşattım. "Hem ne diyecektim? Hey, Beckett, geçen sene çocuklarımın sağlığıyla kumar oynadığımı biliyor muydun? Sağlık sigortam Maisie'nin ihtiyaçlarının yarısını bile karşılamıyor? Çocuğumu hayatta tutabilmek için Ryan'ın hayat sigortasını silip süpürdüm?"

"Evet, bununla başlayabilirdin." Elini saçlarının arasından geçirip, başının üstünde kenetledi. "Herhangi bir şey söyleyerek başlayabilirsin. Ne kadar sıkıntıdasın?"

"Biraz."

Aramızda sessiz bir savaş vardı, ikimiz de birbirimizi bakışlarımızla yıldırmaya çalışıyorduk. Kısa süre sonra pes eden ben oldum. O sadece yardımcı olmaya çalışıyordu bense pek de ihtiyacım olmayan bir mahremiyet uğruna inat ediyordum.

"Denver'da ameliyat olduğu hastanede sigortam geçmiyor. Bu da orada yapılan işlemlerin hiçbiri –Dr. Hughes'la her görüşmesi, ameliyatı ya da aldığı her tedavi– sigorta planıma dâhil değil demek."

"Peki bu gelişimiz? Bu durumda da mı geçmiyor?"

"Hayır, şu an sorun yok. Ama MIBG ya da Dr. Hughes'ın çoktan önerdiği kök hücre nakli sigortaya dâhil olmayacak."

"Seçenekler neler?"

"Maddi olarak mı?"

Başını sallayarak onayladı.

"Solitude benim olduğu için devlet desteği alamıyorum. Maisie'nin tedavisinin ilk ayında kenarda köşede neyim varsa tükettim ve ameliyatı da Ryan'ın hayat sigortasından kalanları son kuruşuna kadar götürdü. Geçen sene tamiratlar için Solitude'u dibine kadar ipotek ettirdim yani bu da bir seçenek değil. Mülkü satsam bile oradan gelecek para ipotek borcunu ucu ucuna karşılar. Yani bu durumda seçeneklerim ya çok iyi bir banka hırsızı olmak ya da cocuklarikanserhastasiolanbekaranneler.com adresinde online striptiz yapmak."

"Bu komik değil."

"Ben de gülmüyorum zaten." Beckett söylediklerimi sindirirken aramıza sessizlik çöktü. Yutmaya çalıştığı şey sanki sözlerimmiş gibi yavaşça çiğniyordu. "Bak, bunu yaşayan tek kişi ben değilim. Sigorta şirketleri sık sık tedavileri reddeder ya da masraflarını karşılayacakları daha uygun fiyatlı seçenekleri tercih etmeni önerir. Standart ilaçlar, farklı hastaneler, alternatif tedaviler gibi şeylerden bahsediyorum. Uygun koşulları sağlayanlar için ödeme planları ve hibeler mevcut, ayrıca bazı klinik deneyler ilaç masraflarını karşılıyor."

"MIBG'nin alternatifi var mı?"

"Hayır."

"Peki Maisie bu tedaviyi almazsa ne olacak?"

Elimdeki çatal tabağa düştü ve yavaşça gözlerimi onunkilere çevirdim. "Peki ilaçlara cevap vermezse?"

Bakışları sertleşirken çenesindeki kas seğirdi. Şu an karşımda duran kişi kramponları özenle bağlayan ya da kızımı, *beni*, şefkatle kucaklayan adam değildi. Hayatını insan öldürerek kazanan adamdı. "Yani sen şimdi bana Maisie'nin hayatının sadece doktorlarının değil... aynı zamanda sigorta şirketinin elinde olduğunu mu söylüyorsun? Yaşayıp yaşamayacağına onlar mı karar verecek?"

"Açıkça böyle söylemeseler de durum bu. Tedavi alıp almayacağına değil, sadece bunun masrafını ödeyip ödemeyeceklerine karar veriyorlar. Gerisi benim sorumluluğum. Kızımın doktorlarının yüzüne bakıp hayatına biçilen bedeli ödeyip ödeyemeyeceğini söylemesi gereken kişi benim."

Yüzünde bir anlık dehşet belirdi; oysa bu adam, bana muhtemelen kâbuslar gördürecek şeyler görmüş ve de yapmıştı.

"Çok boktan, değil mi?" diye sordum alaycı bir gülümsemeyle.

"Ne kadar?"

"Hangisini soruyorsun? Ayda bir aldığı yirmi bin dolarlık kemoterapisini mi? Yüz bin dolarlık ameliyatını mı? Yoksa ilaçları ve seyahat masraflarını mı?"

Derin bir nefes vererek ellerini kucağına koydu. "MIBG."

"Aşağı yukarı elli bin dolar. Ama burada Maisie'nin hayatı söz konusu. Ne diyeceğim? Hayır mı? Lütfen çocuğumu kurtarmayın mı?"

"Tabii ki hayır."

"Aynen öyle. O yüzden de bir şekilde halledeceğim. Muhtemelen iki doz MIBG tedavisine ihtiyacı olacak, sonra da yaklaşık yarım milyon dolar tutan kök hücre nakli."

Beti benzi attı. "Yarım milyon dolar mı?"

"Evet. Kanser bir ticaret ve ticaret iyidir."

Önündeki tabağı itti. "Sanırım iştahım kaçtı."

"Bir de benim neden zayıfladığımı merak ediyorsun," diye şaka yaptım.

Gülmedi. Hatta, Maisie'nin odasına geri dönerken tek kelimelik cevaplar vermek dışında hiç konuşmadı. Her şeyi ona anlattığım için kendimi suçlu hissedecektim ama bunları paylaşabilmek, yaşananların adil olmadığını kabul edebilmek tuhaf bir şekilde iyi de gelmişti.

Bütün gece yanımda oturdu ve ne sandalyede olmaktan ne de monitörlerin sesinden şikâyet etti. Kızımın her bir değerini şahin gibi izledi, MIBG broşürünü didik etti, koridorda volta attı. Colt ve Havoc'la görüntülü konuştu, bana kahve getirdi ve artık günlüğümden bile daha özel olan Maisie'nin dosyasını okudu. Sandalyesini benimkine olabildiğince yaklaştırdı ve gece yarısı uykuya onun omuzlarında teslim oldum.

Beckett, son yedi ayda delicesine ihtiyaç duyduğum şeydi. Eninde sonunda çekip gidecekti, peki o zaman ne yapacaktım? Artık böyle zamanlarda yanımda birinin olmasının nasıl bir his olduğunu bildiğimden, yokluğu bu zor günleri daha da dayanılmaz kılacaktı.

İrkilerek uyandığımda Beckett'ı Maisie'nin yatağının yanında buldum. Doktor odaya girerken Beckett bana yüzünde kocaman bir gülümsemeyle baktı.

Tökezleyerek ayağa kalktım. Uyku mahmurluğunu üzerimden attığımda nefesim kesildi. Maisie yatakta, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturuyordu, gözleri ışıl ışıldı.

"Merhaba, anne!"

Hızla gözlerimi kırpıştırarak cevap vermeden önce monitöre baktım. Tansiyonu dengelenmiş, ateşi düşmüş ve oksijen seviyesi yükselmişti. Elimle hızla ağzımı kaparken dizlerimin bağı çözüldü ama Beckett hiç duraksamadan belimden tutarak beni yanına çekti.

"Merhaba, Maisieciğim. Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diye yanıtladı.

Ninova

Titreyen dudaklarımla doktora baktım; başka bir doktorun raporunu dinlerken Maisie'nin çizelgesini inceliyordu. Saat sabah yedi on beş olmuştu. Ben uyurken gece vardiyası bitmişti.

"Eee?" diye sordum.

"İlaçlar işe yarıyor gibi görünüyor. Kızınız iyi olacak."

Maisie'nin önünde kontrolümü kaybetmemek için yüzümü Beckett'ın göğsüne gömdüm. Ben derin nefesler alıp burnumu onun kokusuyla doldururken Beckett kollarıyla bana sımsıkı sarıldı. Kelimenin tam anlamıyla korkumu dışarı atıyor ve yerine onu soluyordum.

"Bunu duydun mu, Maisie? Görünüşe göre önümüzdeki hafta alacağın özel dersten yırtamadın," diye şaka yaptı Beckett. Kulağımın dibindeki sesi derin ve hırıltılıydı.

Bizi arabayla buraya getirmiş, benimle, Maisie'yle ve Colt'la ilgilenmişti. Bitişiğime taşınmak için tüm hayatını altüst etmişti. Ona ihtiyacım olmadığını her söyleyişimde kararlılığından ödün vermeden yanımda olmuştu ve gerçekten ihtiyaç duyduğumda da *ben demiştim* demeden yardımıma koşmuştu.

Son bir kez daha nefes alıp doktora baktım; işini başarıyla tamamlamış birinin memnuniyetiyle başını salladı.

"Durumundan emin olmak için onu bir gün daha yoğun bakımda tutacağız sonra da birkaç gün daha gözlemlemek üzere pediyatri servisine sevk edeceğiz. İşimizi sağlama alalım."

"Teşekkür ederim." Söylenebilecek başka hiçbir şey yoktu.

Doktor dışarı çıkıp üçümüzü baş başa bırakmadan önce, "Minik bir savaşçı yetiştirmişsiniz," dedi.

"Colt yanımda değil," dedi Maisie sessizce ve yatağına baktı.

Ne söylediğini anlamam birkaç saniyemi aldı. "Özür dilerim, o kadar hızlı geldik ki onu almayı akıl edemedim." Oyuncak ayı muhtemelen mavi bir denizin içinde yalnız başına duran pembe bir nokta gibi Colt'un yatağındaydı.

"Merak etme, annen yarın bir süreliğine eve gittiğinde onu getirir. Kulağa nasıl geliyor?" diye öneride bulundu Beckett.

"Ne? Ben eve mi gideceğim?" Hayatta olmazdı, kızımı burada yalnız bırakacak değildim.

"Evet," dedi Beckett başını sallayarak. "Saat ondan önce yola çıkarsan eve rahatça varırsın, bir duş alıp hastane havasından kurtulursun ve Colt'un saat ikideki mezuniyet törenine yetişirsin."

Colt'un anaokulu mezuniyet töreni. Ağzım bir karış açık kaldı, bakışlarım Beckett ve Maisie arasında gidip geldi. Onu burada nasıl bırakırdım? Colt'un mezuniyetini nasıl kaçırırdım? Tamam biraz aptalcaydı ama Colt için önemli olduğunu biliyordum. Maisie'nin de kardeşiyle birlikte sahneye çıkması gerekirken onu nasıl burada bırakırdım? Bütün bunlar adil miydi şimdi?

Beckett yanaklarımı avuçlarının arasına aldı ve konsantrasyonumun pin-pon topu gibi savrulup dağılmasını önledi. "Ella. Maisie stabil. Yoğun bakımdan çıkacak. Onunla birkaç saat vakit geçirebilirim, emin ol. Colt'un yanında olmalısın. İzin ver bunu yapayım. Kendini böyle parçalamaktan vazgeç ve yardım etmeme izin ver. Lütfen."

"Evet, anne. Gitmek zorundasın. Colt'un üzülmesini istemiyorum," diye ekledi Maisie.

"Geri dönebileceğim bir aracım yok."

"Kamyonetimi al."

Bekle. Ne? Kamyonetleri erkekler için kutsal bir şeydi. Bu yaptığı bana altın tepside ruhunu önermesiyle aynı şeydi. "Kamyonetini?"

"Ehliyetin var, değil mi?" diye takıldı bana.

"Şey, evet."

"O zaman sorun çözüldü. Yarın eve gittiğinde Pembe Colt'u getireceksin. Bu arada da Maisie ve ben film izleyip takılacağız. Ne dersin, Maisiecik?" Bakışlarını kızıma çevirdi.

"Evet!"

"Emin misin?" diye sordum.

Ninova

"Kesinlikle." Ellerimi alıp göğsüne bastırdı. "Yemin ederim."

Göğsümde büyüyen tatlı bir his derinlere kök salarak karnıma yerleşti ve yemin ederim, parmak uçlarım karıncalanana kadar büyüdü.

"Bol bol fotoğraf çek, tamam mı?"

"Tamam," diye yanıtladım beni baştan ayağa ele geçiren bu yoğun duyguya odaklanarak.

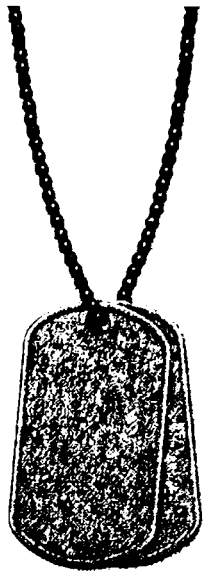
Bu olsa olsa bir hayranlık olabilirdi, değil mi? Kim bu adama biraz olsun vurulmazdı ki? Hepsi buydu, çünkü Beckett'e âşık olmam mümkün değildi.

Kesinlikle.

Beckett dönüp Maisie'ye beşlik çaktı ve bileğinde gördüğüm beyaz şerit beynimin inkâr edemeyeceği kadar dikkat çekiciydi. Çünkü aklım cumartesi gecesi panik içinde doktorlara, imzalanması gereken belgelere ve sevk edilmelere odaklanmışken kalbim bu adamın güvenilir olduğunu ilan etmişti. Aklım başka şeylere odaklanmışken o kâğıdı kalbimle imzalamıştım. Bu adam hayatımdaydı ve bir açıdan da benimdi. Ve Colt'un. Kesinlikle Maisie'nindi.

Ne de olsa bileğinde kızımın adı yazıyordu.

Aman Tanrım. Beckett'a âşık olmuştum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beckett

Mektup #20

Kaos,

Son zamanlarda sana Maisie'nin hastalığından başka bir şey yazmıyormuşum gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bazen tek düşündüğüm buymuş gibi geliyor. Aklı tek bir şeye çalışan o insanlardan biri oldum ve şu an her şey kızımın etrafında dönüyor.

O yüzden hadi bu durumdan birkaç dakikalığına kurtulmaya çalışalım. Noel yaklaşıyor. Yılın en yoğun misafir ağırladığımız dönemlerinden birindeyiz ve her zamanki gibi ocak ayının ilk haftasına kadar rezervasyonlarımız tamamen dolu. Bu da işimiz ve referanslarımız açısından oldukça iyi bir şey.

Çocukları elimizde kalan son boş kulübeye taşıdım ve o kabini rezervasyon listesinden çıkardım. Değerleri düştüğünde Maisie'yi güvende tutmanın en iyi yolu bu ve şu âna kadar işe de yaradı. Bak işte, yine konuyu kansere getirdim.

Kulübeye bir Noel ağacı koyduk ve resepsiyonistim Hailey de akşamları dışarı çıkmam gerekirse çocuklara

göz kulak olabilmek için bize taşındı. Çocukların da bu mahremiyeti sevdiğini düşünmeye başladım. Hatta Colt, Noel için arka bahçeye bir ağaç ev bile istedi ama ona abim eve dönene kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Elimden hemen hemen her iş gelir ama ağaç ev yapmak dedin mi ben yokum. Muhtemelen içine tek adım bile atmadan darmadağın olur. Bir yandan da ona bir ağaç ev yapmak iyi bir fikir mi diye düşünüyorum, özellikle de yakında ana eve döneceğimizi umarken. Yakında. Ne zaman olursa artık. Gerçekten, son zamanlarda her şey "yakında" gibi geliyor.

Sizin tatilleriniz nasıl geçiyor? Bir şeye ihtiyacın var mı? Maisie ve Colt'tan sana birkaç resim göndermesini istedim. Noel ağacın olmamasından endişe ettiler, bu yüzden senin için birkaç ağaç çizip bu hafta sonu kurabiye pişirmeme yardım ettiler.

Çoktan aralık ayının geldiğine inanamıyorum, yakında eve geleceksiniz. Bu kadar zamandır konuştuğum insanı görmek ve sana etrafı gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Panik yapma ama yeni yılda en çok bunu dört gözle bekliyorum.

Ella

Problem çözmek özellikle gurur duyduğum bir becerimdi. Halledemeyeceğim bir sorun, tamamlayamayacağım bir yapboz yoktu. Olmazları oldurmakta hep iyi olmuştum. Ama bu durum, sırf nasıl bir his olduğunu görmek için kafamı defalarca betona vurmak gibi bir şeydi.

MIBG broşürünü yüzüncü kez gözden geçirip telefondan bulduğum bilgilerle karşılaştırdım. *Bilgisayarımın yanımda olması için neler vermezdim.*

Ella'nın sigortasının bu tedaviyi karşılamaması çok saçmaydı ama benimki karşılardı. Zaten askeriyenin iyi olduğu bir şey varsa o da sağlık sigortasıydı. Hâlâ bu sigortadan yararlanıyordum çünkü dikkatim dağılmış ve Donahue'nun bahsettiği belgeleri henüz imzalamamıştım.

"Ben kuleyi terk etmezdim," dedi Maisie yatağından yavaşça doğrulurken. Ella, Telluride'a doğru yola çıkmadan hemen önce yoğun bakımdan çıkmıştık.

Bakışlarım filme kaydı. *Tangled.* Rapunzel. Tamamdır. "Senin annen de korkunç bir cadı olsaydı terk ederdin."

"Ama değil, yani kuleyi terk etmezdim." Şapkasını alnının üzerine doğru iyice indirdi.

"Ama şu kocaman dünyaya bak. Gerçekten orada ne olduğunu görmek istemediğini mi söylüyorsun?" Her şeyi masaya bıraktım.

Omuz silkip dudaklarını büktü ve burnu kırıştı.

"Dışarıda çok şey var." Yerden kalkıp Maisie'nin yatağının yanındaki sandalyeye geçtim.

"Belki. Bu göreceğim anlamına gelmiyor."

Sesinde herhangi bir sızlanma emaresi yoktu, sadece durumu kabulleniş vardı. Ne kadar genç olduğu, hayatının ne kadarını hatırladığı ve bu kısa hayatının ne kadarının bu savaşla geçtiği kafama bir anda dank etti. Bu son yedi ay Ella için cehennem gibi geçmişti ama Maisie'ye koca bir ömür gibi gelmiş olmalıydı.

"Göreceksin," dedim.

Birkaç kez gözünün ucuyla bana baktı ve sonunda başını tamamen bana çevirdi.

"Göreceksin," diye tekrarladım. "Sırf okul hayatından da bahsetmiyorum. O sadece başlangıç."

"Anaokulundan bile mezun olamıyorum," diye fısıldadı. "Lütfen anneme üzgün olduğumu söyleme. Zaten canı çok sıkkın."

Maisie'yle konuşmak Ella'nın ufak bir versiyonuyla konuşmak gibiydi, daha şimdiden kendisinden başka herkes için endişeleniyordu. Gözleri bile aynıydı. Aralarındaki tek fark Maisie'nin henüz düşüncelerini saklamayı öğrenememiş olmasıydı.

"Bir fikrim var," dedim.

Kırk dakika, farklı bir hastane önlüğü ve hemşirelerin odasına hızlıca yapılan bir ziyaretin ardından neredeyse hazırdık.

"Hazır mısın?" diye sesledi Maisie tuvaletten.

"Neredeyse," demeye çalıştım, ağzımda bant kesiciyle atletimin yıpranmış bir şeridinin etrafına ip dolarken.

İpi şapkanın tepesine kadar çekip bantladım. El sanatlarında hiçbir zaman çok iyi olmamıştım ama bu idare ederdi. Banyonun kapısını tıklattım ve kapıyı Maisie'nin elini uzatabileceği kadar araladım.

"Ekselansları," dedim eserimi ona takdim ederken. Hemşireler ve pediyatrik el sanatlarına teşekkürler, Tanrım.

Maisie kıkırdayarak uzattığım şeyi aldı ve kapıyı suratıma kapadı. Bu kadar hızlı toparlanması inanılmazdı. Hâlâ damardan antibiyotik alıyordu ve hastanede kalması şarttı ama futbol maçındaki hâliyle şu anki hâli arasında dağlar kadar fark vardı.

Onu arabaya getirip götürürken durumunu fark edemediğim için kendimi yüzüncü kez fırçaladım. O zaman ne ateşi ne kızarıklığı ne de başka bir şeyi vardı ama bir terslik olduğunu, fazlasıyla yorulduğunu biliyordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Maisie.

Saatimi kontrol ettim. Her an o küçük sahnede yürümeye başlayabilirlerdi. "Sen hazırsan ben de hazırım."

"Konuşma yap," diye buyurdu aramızdaki kapıdan.

"Normalde böyle saklanmayacaktın, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Adımı söyleyene kadar beni görmemen gerekiyor."

"O düğünler için," dedim gülmemeye çalışarak. "Gelinle damadın mihrapta buluşana kadar birbirlerini görmemeleri gerekiyor. Bu öyle bir şey değil."

Kapı açıldı ve serum askısıyla rahatça yürüyebilmesi için kapıyı tuttum. Odaya girince o kadar kocaman gülümsedim ki yüzüm ikiye ayrılacak sandım.

Normal önlüğünün üzerine, hemşirelerin verdiği tek renkli bir hastane önlüğü giymişti ve kafasında benim yaptığım o korkunç mezuniyet kepi vardı. O şeyleri yapmak çok zordu. Yandan sarkan püskül biraz kalın olmuştu ama baskı altındaydım. Yaptığım en iyi şey olmasa da idare ederdi.

"Lütfen yerlerinize geçin," dedim, odanın diğer tarafındaki yatağın ucuna doğru giderken.

Başın dik tutarak yürüdü ve masada yerini aldı.

Kapıdaki hareket dikkatimi çekti ve dönüp baktığımda, bana ihtiyacım olan malzemeleri bulmamda yardım eden iki hemşirenin orada durduğunu gördüm. Onlara gülümsedim ve tek kişiden oluşan seyircime döndüm.

"Konuşma," diye hatırlattı bana ciddiyetle.

"Doğru." Hızla diploma görevi görsün diye bir şeyler karalayıp rulo hâline getirdiğim kâğıdı aldım. "Yolculuğunuz bugün başlıyor." Başka ne diyecektim? İnsanlarla aram hiç iyi değildi, hele ki çocuklarla.

Başını eğince neredeyse kepini düşürüyordu o yüzden hızla toparlandı. "Devam et."

"Tamam." Aklıma bir fikir geldi ve hemen uyguladım. "Derler ki, en büyük macera önümüzde olandır. Tamam aslında bunu bir yerde okumuştum ama biz böyle diyeceğiz."

Maisie gülümsemesini bastırdı ve ciddiyetle başını salladı. "Devam et."

"Okuduğum hikâye krallığı için savaşmak isteyen cesur bir prensesle ilgiliydi. Tüm erkekler savaşa çağırılırken ona

prenses olduğu için geride kalıp halkıyla ilgilenmesi söylenmişti. Kral'la bu konuda tartışıp halkıyla düşmanlarla savaşarak da ilgilenebileceğini söyledi ama Kral ona geride –güvende– kalmasını emretmişti."

"Onun kulesinde kalmasını istedi," dedi Maisie öne eğilerek.

"Hey, mezuniyetlerde öğrenciler konuşmacılarla diyaloğa girmez," diye takıldım ona.

Sırıttı ama sandalyesinde geriye yaslanıp elini fermuar kapar gibi dudaklarının önünden geçirdi.

"Evet, nerede kalmıştım? Hah, Prenses. Evet. Prenses, zeki olduğu için ona ihtiyaç duyulacağını biliyordu. Bu yüzden erkek kılığına girip orduya sızdı ve erkeklerle birlikte savaşa gitti."

Maisie'nin gözleri parlarken ağzı hafifçe açıldı. "Ne oldu peki?"

"Sence? Baştan ayağa zırhını kuşanarak savaşa girdi, devasa kılıcını salladı ve Naz... şey... ejderhayı tek bir harekette yere sererek krallığını savundu. İnsanlarının ihtiyaç duyduğu lider oydu çünkü savaşa girecek kadar cesurdu."

Maisie hevesle başını salladı ve ben neredeyse... altı yaşında bir çocuğa mezuniyet konuşması yaptığımı unuttum.

"Evet. Yani sen de bu eğitim yolculuğuna çıkarken hikâyedeki prenses kadar cesur olman gerektiğini unutmamalısın."

"Bir de tüm krallara haksız olduklarını söylemeyi!" Ayağa fırladı.

Eyvah, bu pek niyetlendiğim şekilde gitmiyordu.

"Bir nevi. Sen... yani, kılıç sallayacak kadar büyüdüğünde."

Bir anlığına söylediğimi düşünür gibi göründü sonra da ciddiyetle başını salladı.

"Evet," diye devam ettim. "Doğru olduğunu bildiğin şey için savaşmalısın. Senin korumana ihtiyaç duyan insanlara yardım etmelisin. Kimsenin, sırf sen bir kızsın diye, sana bir savaşçıdan aşağı kalır yanın olduğunu söylemesine izin verme. Çünkü tecrübelerime göre, kızlar en güçlü savaşçılardır. Belki de bu

yüzden oğlanlar onları savaştan uzak tutmaya çalışıyorlardır. Kızların savaşa katılmalarından korkuyorlardır."

"Mantıklı," diye bana katıldı Maisie. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Konuşma bitti." Kendi mezuniyet törenlerimi hatırlamaya çalıştım ama başaramadım çünkü benim hiç öyle bir şeyim olmamıştı. Lise son sınıfı bitirir bitirmez, mezuniyetten bir gün önce temel eğitim için yola koyulmuştum. Ama filmlerde birçok mezuniyet sahnesi görmüştüm. Boğazımı temizledim. "Anaokulunun masum ve tasasız günlerini geride bırakma ve ilkokul yolculuğunuza başlama zamanı geldi. Adınızı söylediğimde lütfen kalkın ve diplomanızı alın."

"Beckett, burada benden başka kimse olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Onu susturdum. "Henüz adınızı söylemedim, sayın mezun."

Bana, tıpkı Ella'nın saçmalıklarımı yüzüme vurmak üzereyken baktığı gibi baktı ve gülmemek için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım.

"Margaret Ruth Mackenzie."

Asil bir prenses edasıyla ayağa kalktı ve ardından serum askısını da getirerek başı dik hâlde bana doğru yürüdü. Önüme geldiğinde göz hizasına eğildim. "Mezuniyetiniz için tebrikler." Bir elimle ona diplomasını uzatıp diğer elimle elini sıktım.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı.

"Kepindeki püskülü diğer tarafa götür."

Yine ağzının burnunu büzdü ama püskülü diğer tarafa götürdü.

Elimden gelen en resmî ifadeyle, "Sizi artık mezun ilan ediyorum," dedim.

Sırıttı ve kahkaha attı, etrafa güneş ışığı misali saf bir mutluluk yayıyordu. Kapıdaki hemşireler alkışlamaya başladığında kendini kollarıma attı.

Çok fazla sıkmamaya özen göstererek Maisie'ye sarıldım ama onun böyle bir endişesi yoktu ve bana o kadar sıkı sa-

rılmıştı ki neredeyse beni boğacaktı. Vay canına, bu çocuğu seviyordum. Onun gücünü, azmini ve nezaketini seviyordum. Milyonda birdi ve sadece annesi için değil, bütün dünya için ne kadar kıymetli olduğunu bildiğini umuyordum.

Alkışlar dinerken kafamı çevirip baktığımda ondan fazla hemşirenin Maisie'nin mezuniyetini izlediğini gördüm. Bu çocuk bir mıknatıs gibiydi, nereye giderse insanları da kendine çekiyordu ve ben de farklı değildim.

"Bir fotoğrafa ne dersiniz?" diye sordu Ella'yla yaşıt görünen bir hemşire.

"Evet! Kesinlikle!" Cep telefonumu ona uzattım ve Maisie'yle benim birkaç fotoğrafımızı çekti. "Teşekkür ederim. Şimdi de sadece mezunumuzu çekelim," dedim Maisie'ye. O poz verirken kamerayı ona çevirdim.

"Éowyn'den bahsediyordun," dedi hemşire, diğer hemşireler Maisie'yi tebrik ederken. "Nazgul'u öldüren prenses. Éowyn'di."

Yakalandım. "Tolkien fanı mısın?"

"Filmin fanıyım diyelim. Pediyatri bölümünde çalışmak bu tarz şeyleri beraberinde getiriyor."

"Sence fark etti mi?"

Omuz silkti. "İyi bir konuşmaydı. Küçük kızların daha fazla savaşçı kraliçeye ihtiyacı var."

"Savaşçı kraliçeleri severim," dedi Maisie yanıma gelince. "*Moana* izleme vakti geldi mi?" Neşesi nasıl aniden ortaya çıktıysa, aynı hızla bana yaslandı ve yorgunluğun onu ele geçirdiğini hissettim.

"Kulağıma iyi bir plan gibi geliyor," dedim. Kolumu dizlerinin altından geçirip onu kucakladım ve yatağına taşıdım; tüy kadar hafifti. Diğer elimde de serum askısını tutuyordum.

Yatağında doğrulup oturdu ve hemşireler çıkarken başındaki kepi çıkardı. "Teşekkür ederim," dedi püsküllle oynayarak.

"Aynı şey olmadığını biliyorum..."

"Daha iyi." Bana onunla tartışmanın anlamsız olacağını belirten bir bakış attı.

Yatağının ucuna oturdum ve ona daha yakın olsun diye serumunu yaklaştırdım.

"Bu sadece başlangıç, Maisie. Önünde göreceğin, yaşayacağın o kadar çok şey var ki. Yaz tatilleri, izleyeceğin dağlar, gün doğumları. Hangi üniversiteye gideceğine karar verirken yapacağın seçimler, Avrupa'yı sırt çantasıyla gezeceğinde alacağın kararlar. Kim olacağını bu anlarda keşfedeceksin ve bunlar sadece hastalığını atlattığında yaşayacaklarının küçük bir kısmı."

"Ama ya her şey şu an olanlardan ibaretse?" diye fısıldadı.

"Değil," diye söz verdim ona.

Yüzü acıyla kıvrıldı, dudaklarını sıktı ve gözleri yaşlarla dolmaya başladı. "Ölüyor muyum? Bana olan şey bu mu? Annem bana hiçbir şey söylemiyor. Lütfen söyle, Beckett."

Bir mengene kalbimi öyle bir sıkıştırdı ki bir daha atmayacağından emindim.

"Maisie..."

"Lütfen. Ölecek miyim?"

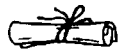
İhtiyacı olan MIBG terapisini, sayısız ilacı, tedavileri, ameliyatları, nakilleri düşündüm. Onunla hastalıktan arınmış bir beden arasında duran her şeyi gözden geçirdim.

"Ben varken öyle bir şey asla olmayacak." Ne yapmam gerektiği umurumda değildi. Ona ihtiyacı olan şeyi sağlamanın bir yolunu bulacaktım. Kaderini değiştirecek gücüm varsa bir çocuğun daha ölmesini izlemeyecektim.

"Tamam." Yükseltilmiş yatakta rahatladı ve sözlerimi âdeta kutsal bir gerçek gibi kabul etti. Sonra da püskülün ipleriyle oynarken sırıttı. "Burada olduğun için mutluyum."

Onun önünde kendimi kaybetmeden öne eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde zorla gülümsedim ve gözlerimdeki ıslaklıktan kurtulmak için hızla gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben de, Maisie. Ben de."

"Geldiğine sevindim, Gentry." Mark Gutierrez kamyonetimi park ederken yolun başında beni karşıladı. Otuzlu yaşlarının başında, formda, gür siyah saçlı ve özgüveniyle arama kurtarma birliğimizin lideri olacak kadar sağlam bir adamdı. Ancak kibirli biri değildi.

Özgüvenli olmakla ilgili bir sorunum yoktu ama kibir dedin mi işler değişirdi. Kibir adamı öldürürdü... çocukları da.

Havoc arkamdan yere atladı, çoktan iş yeleğini giymişti. Bu onun için her zaman oyun vaktinin bittiğinin işareti olmuştu ve Telluride'da geçirdiğimiz vaktin bunu değiştirmediğini görmekten dolayı mutluydum. Denver'a gidiş gelişlerim ve Maisie'yle Montrose'da geçirdiğim vakit arasında Havoc'un düzeninin bozulacağından endişe etmiştim. Dün, Montrose'a geri gidip bir haftadır orada olan Ella ve Maisie'yi eve getirmiştim. Sonra da bugün öğleden sonra çağrı gelmiş ve Havoc ânında işbaşı yapmıştı.

"Merhaba, Havoc," dedi Gutierrez ona yaklaşarak.

"Hayır. Görev modunda." Adamın kızıma erişimini kestim. Havoc şu anda tetikte ve hassastı ve ben de gerçekten Gutierrez'in parmağını kaybettiğine dair bir kaza raporu doldurmak istemiyordum.

"Doğru. Kusura bakma, daha önce hiç emekli bir askeri köpeğimiz olmamıştı."

"Sorun değil. Bana son gelişmelerden bahset." Biz bir grup adama yaklaşırken Havoc bana yakın kaldı. Adamların yarısı Telluride üniforması giymişti, kalan yarısı da San Migel İlçesi üniforması içindeydi. "İlçe ekibi buradaysa biz neden geldik?"

"Saatlerdir arıyorlar ve yürüyüş yaparken kaybolan kişi buradaki otellerden birinde VIP müşteri. Bu yüzden onlara destek olmak için çağırıldık."

"Anlaşıldı." Gutierrez'le birlikte adamlara yaklaşınca bize aralarında yer açtılar. Havoc komutumla otururken ona bolca alan bırakıldı.

Kemerine takılı megafona bakılacak olursa ortadaki adam grubun lideriydi ve bizi ters bakışlarla karşılamıştı.

"Siz geç kalanlar için söylediğim gibi, Bayan Dupreveny yedi ve on iki yaşındaki iki kızıyla bu sabah tur rehberi eşliğinde yürüyüşe çıktı."

Çocuk değil. Lütfen çocuk olmasın. Başka bir çocuğun ölümünden daha sorumlu olmayı reddediyordum.

"Düştüğünde bacağını kırdığını düşünüyoruz. Tur rehberini kızlarıyla birlikte yardım çağırması için gönderdi. Anlaşılan rehber Highline'da telefon çekmemesine şaşırmış bu yüzden rehberin buralardan olmadığını varsayabiliriz."

Grup bıkkınlıkla homurdandı. Tek başına bir yetişkini aradığımız için derin bir oh çektim.

"Rehber öğle saatlerinde geri dönüp ilçeyi aradı. Kısa süre sonra bizler arama kurtarma için buraya gönderildik ama şu âna kadar bir şey bulamadık. Yağmur da işleri yokuşa sürdü."

Bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Bulutlar hâlâ griydi ama gökyüzünde buraya özgü o ani ve şiddetli fırtınalara sebep olan su dolu kütleler yoktu. Bir süre rahatlıkla çalışabilirdik.

"Gördüğünüz üzere yağmur durdu ve bizim Bayan Dupreveny'yi bulmamız şart. Bir an önce. Yaklaşık dört saat daha gün ışığımız olacak. Rehbere göre kadını bir saat kadar yürüdükten sonra bırakmış ve bölgeyi pembe bandanasıyla işaretlemiş. Bandanayı bulduk, hâlâ orada duruyor ama Bayan Dupreveny orada değildi. Planımız gruplar hâlinde hareket edip arama koordinatlarını belirlemek ve kadını kocasına sağ salim geri götürmek."

Telluride ekibinden bir adam elini kaldırdı. Yanlış hatırlamıyorsam ismi Capshaw'dı. İşe gittiğimde sadece Havoc'u eğitmek yerine gerçekten bu adamlarla daha fazla vakit geçirmeliydim.

"Capshaw?"

En azından adamın adını tutturmuştum.

"Öncü birlik kim olacak?"

Grupta mırıldanmalar oldu ve neler döndüğünü anladım; birbirine rakip olan iki organizasyon birlikte çalışacaktı. Bu durumun bize sorun çıkarmamasını umdum. Böyle durumlarda genelde ego çatışması olurdu. Gruba göz gezdirince başka bir köpek ve ilçe üniforması giymiş bakıcısını gördüm. Dakika başı pozisyon değiştiren, bir oturup bir kalkan sarı bir Labradordu. Bu köpek huzursuzdu.

Beni ilgilendirmez.

"İlçe ekibi öncü birlik olacak. Telluride sadece destek için burada."

Yine mırıltılar yükseldi.

"Hiyerarşiyi belirleme işini bitirdiyseniz başlayabilir miyiz?" diye sordum. Sabırsızlığım beni etkilemeye başlamıştı.

Adam bana ve Havoc'a gözlerini kısarak baktı. "Sen yeni elemansın, değil mi? Şu asker olan? Ve köpek?"

Bakışlar bana döndü. "Evet, biziz. Şimdi, gün ışığını boşa harcamayı bırakalım mı artık?"

Yola doğru *önden buyur* der gibi bir işaret yaptı ve işe koyulduk. Sırtımdaki küçük çantanın iplerini iyice sıktım ve üstümdeki poların fermuarını yukarı çektim. Hava zaten soğuktu ve daha da soğuyacaktı.

"Lanet olsun, ilk günden başkalarının damarına basmak zorunda mıydın?" diye sordu Gutierrez yanımda yürürken.

"Görevin ne olduğu çok açık belliyken konuşmanın anlamı yok."

"Mesaj alındı."

Gruplara telsiz frekansları verilmişti. Yol boyunca yürüdük ve köprüyü geçtiğimizde önümüzde boylu boyunca uzanan Telluride manzarasıyla karşılaştık. Burası gerçekten muhteşemdi; dağlar iki tarafımızda yükselerek gökyüzüne ulaşıyordu.

Önümüzde, yaklaşık yirmi metre ileride diğer köpek yanımızda uzanan çayır boyunca koşuyordu. Havoc yanımda kaldı, adımları ve nefesi düzenliydi.

"Seni kasaba merkezinde Ella Mackenzie'yle birlikte gördüm," dedi Gutierrez, tadını çıkardığım sessizliği bozarak.

"Görmüşsündür." Görev başında olduğumuzda Mark'la aram iyiydi ve arada sırada sohbet etmek için çaba da gösteriyordum ama Ella konuşmak istediğim konulardan biri değildi.

"Aranızda bir şey mi var?" diye sordu, soyunma odası muhabbeti yapıyormuşuz gibi.

"Dikkat et," diye uyardım.

"Hey, Ella'yı tanıyorum. İyi bir kız... kadın. Eskiden abisiyle arkadaştım. Ama öldü. Bunu biliyorsun, değil mi? Yaklaşık altı ay önce."

Kalbim tekledi ama bunun bulunduğumuz rakımla hiç alakası yoktu. "Evet, biliyorum."

"Ella'nın çocukları da var. İyi çocuklar."

"Evet." Bu adamın amacı neydi?

İç geçirdi ve gerginliğini belli ederek şapkasının siperliğiyle oynadı. Bu adam poker masasında kolay lokma olurdu.

"Bak, burnumu sokmaya çalışmıyorum."

"Aynen öyle yapıyorsun. Soru şu: Neden?"

Arkamıza baktı ve çoktan bildiğim şeyi gördü. Bize en yakın ekip üyeleriyle aramızda altı yedi metre vardı. Aramızdaki mesafe özel konuşma yapılacak kadar fazlaydı. "Ben sadece Ella'ya göz kulak olmaya çalışıyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Bu dünyada Ella'yı benden daha fazla önemseyen kimse yoktu. Adamın endişesi sevimli olsa da kesinlikle gereksizdi.

"Ciddiyim. Kadının başında bir sürü dert var, eğer çekilecek bir kısa çöp varsa Ella çoktan çekti. Anne babasını kaybetmesi ve Jeff'in çekip gitmesi arasında..."

"Jeff'i tanıyor musun?" Zihnim başka yerlere dalmışken bedenim kendi kendine hareket etmeye alışık olmasaydı, adımlarım tökezlerdi.

"Tanırdım," diye düzeltti. "Abisi, Blake'le takılırdım."

"Bir süslü isim gidiyor, diğeri geliyor," diye mırıldandım.

Gutierrez güldü. "Çok haklısın. İkisi de öyle, süslü pislikler. Hayatlarında bir gün bile zorluk çekmemiş, güven fonu parasıyla büyüyen çocuklar. İkisinin eline de servetleri altın tepside verildi, işleri de öyle."

Saf nefret, damarlarımda akan zehirli bir asit gibi beni ele geçirdi. Ella kendini paralarken o adam her şeye elbette kolayca kavuşmuştu.

"Yani, kim olduğunu biliyorsun?"

"Evet. Denver'da babacığının şirketinde çalışıyor. Facebook hesabında yazanlar doğruysa bir politikacının kızıyla nişanlı."

Bu bilgiyi, Maisie'ye ölmeyeceğine dair söz verdiğimden beri kafamda oluşmaya başlayan planın bir parçası olarak kenara koydum.

"Neyse, sen ve Ella ciddi misiniz?" Bana yandan bir bakış attı ve ben de parmaklarına baktım. Altın alyansı görünüyordu. Güzel. Ella için bir adamla kavga edecek modda değildim. Herifin ağzını burnunu kırmama konusunda kendime güvenemezken olmazdı.

"Arkadaşız," dedim rengimi belli etmeden. "Sadece ona yardım ediyorum."

Söylediğimi bir anlığına düşündü ve ardından başını sallayarak onayladı. "Güzel. Bu iyi. Çocukları söz konusu olduğunda şu an her türlü yardıma ihtiyacı var."

"Hayır," diye düzelttim onu. Bir yandan da yürüyüş yapan kadını bulmak için gözlerimle ağaçları tarıyordum. "Yardıma

ihtiyacı yok; gerçekten her şeyi kendi başına hallediyor. Benim ona yardım etmeye ihtiyacım var. Ben her şeyle tek başına uğraşmasını istemiyorum. İkisi arasında bir fark var."

Gutierrez tekrar başını sallayarak onayladı, kafası sallanıp duran oyuncaklar gibiydi ama samimiydi de. Belki de ben askerlerin arasında fazla vakit geçirdim. Belki de siviller dağlarda yürüyüş yaparken duyguları hakkında konuşuyorlardı. Belki de o fazla meraklı değildi, belki de dünyaya karşı bu kadar kapalı olduğum için tuhaf olan bendim.

"Kusura bakma, dostum. Burası... küçük bir kasaba ve sen de buralarda yenisin. Ryan'ı kaybettikten sonra Ella'nın canının yandığını biliyorum. Yani, ona ne olduğunu bile söylemediler."

Tabii ki söylemediler. Çünkü operasyonlar kötü gittiğinde, askerler öldürülmek yerine bayıltılıp, isyancılar tarafından çöle götürülüp, çırılçıplak soyulup, bağlanıp, işkenceye uğradığında ve üstlerinde iç çamaşırları dışında bir şey yokken kafalarının arkasından vurulduğunda, ordunun böyle şeyleri asker ailelerinden saklayıp duruma gizli bilgi demek gibi bir huyu vardı.

Kimse abisine böyle bir şey olduğunu düşünmek istemezdi.

"Cesedi görmesine bile izin vermediler. Bu, Ella'yı mahvetmiş olmalı. Tek bildiği abisinin dışarıda bir yerlerde hâlâ hayatta olabileceği ve ordunun onu Jason Bourne gibi bir şeye çevirene kadar durumu örtbas ettiği. Berbat bir şey."

Ağzımı kapalı tutmak için dişlerimi sıkarken çenemdeki kaslar seğirdi. Bu adam hiçbir şey bilmiyordu; ne Ryan'ın başına gelenleri ne de onun en yakın arkadaşım olduğunu. Sadece Ella'ya göz kulak olmaya çalışıyordu ve benim olan bitenlere dair net bir fikrim olmasını sağlamaya çalışıyordu. En azından arama bölgesine yaklaşırken kendime söylediğim şey buydu.

Yol kavak ağaçlarıyla çevriliydi ki bu da görüşümüzü kısıtlıyordu ama pembe bandana işte tam orada, kütüğe bağlı hâlde duruyordu. Kemerinde megafon olan adam ortaya gelirken biz de yeniden çember oluşturduk.

İşe koyulma vakti gelmişti.

Bir saat sonra, yürüyüşçü kadın hava ambulansına bindirilmiş götürülür ve biz de geldiğimiz yoldan geri dönerken Gutierrez, "Köpeğin gerçekten etkileyici," dedi.

"Eşi benzeri yoktur," diye ona katıldım.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürümeme izin verdi ve buna minnettardım. Ryan'ı hayatıma dâhil etmem aylarımı almıştı, yakın arkadaş olmamızsa yıllarımı. Ella, hızla bağ kurabildiğim tek kişiydi ve Maisie ile Colt'un da o insanlardan biri olduğunu fark ettiğimde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

İzlerin başladığı yere geri geldik ve Havoc'un atlaması için kamyonetin kapısı açtım. Yolcu koltuğuna yerleşirken mutlu ve biraz da yorgundu.

"Bugün çok iyi iş çıkardın," dedi Gutierrez kendi sırt çantasını çıkarıp benimkinin yanma park ettiği aracına yerleşirken.

"Teşekkürler. Kendimi işe yarar hissetmek iyi geldi."

"Evet. Nasıl bir duygu olduğunu bilirim." Şapkasını çıkarıp başını kaşıdı. "Bak, Ella hakkında söylediğim şeyler..."

"Yapma. Sorun değil." Elim aracın kapısını daha sıkı kavradı.

"Küçük kasaba," dedi hafif bir omuz silkmeyle.

Gerçekten de öyleydi. Belki kayak merkezlerinin olduğu yer değil ama eski kasaba öyleydi. Özellikle turistlerin yokluğunda yerel halkla çevriliyken. Burada herkes birbirine bağlıydı, bunu anlayamıyor olabilirdim ama saygı duymak için elimden geleni yapabilirdim.

"Ryan altı ay önce ölmedi."

Gutierrez hızla kafasını kaldırdı.

"Beş ay, yedi gündür ölü, aşağı yukarı birkaç saat. Birkaç *uzun* saat. Bunu biliyorum çünkü en yakın arkadaşımdı. On yılın büyük bir kısmını onunla birlikte orduda geçirdim."

"Ah, dostum. Çok özür dilerim." Bedeni birden çökmüştü.

"Üzülme. Ella'ya göz kulak olduğun için asla üzülme. Sana, onu güvende tutmak, onunla ve çocuklarıyla ilgilenmek için yapmayacağım şey olmadığını bil diye söyledim. Hiçbir şey. Bunun için buradayım."

Yutkundu ve sonunda bana bakıp derin bir nefes aldı. "Tamam. Bana söylediğin için teşekkür ederim. Senin ya da Ella'nın bir şeye ihtiyacınız olursa bana ya da eşim Tess'e söyle. Ella asla söylemez."

"Evet, o konuda oldukça inatçı."

Yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "İçimden bir his senin de öyle olduğunu söylüyor."

"Beni çözmüşsün."

Yorgun bir beden, hâlinden memnun bir köpek ve düşüncelerin dönüp dolaştığı bir zihinle arabayı eve sürdüm. Söylediğimde ciddiydim: Ella ve çocuklarını güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktu.

Yoksa var mıydı?

Ella'nın kulübesinin önünden geçerken frene bastım.

Sağlık sigortası, Maisie'nin hayatını kurtarma ihtimali olan tedaviyi karşılamıyordu.

Ama ben hastane hakkında bulabildiğim her bilgi kırıntısını okumuştum ve benim sigortam *karşılıyordu.*

Kamyoneti geri çevirdim ve direksiyonu Ella'nın garaj yoluna doğru kırdım. Daha motor tamamen kapanmadan araçtan inmiş, basamakları ikişer ikişer çıkmaya başlamıştım. Beynim onun neden hayır diyeceğini düşünmeden önce onu ikna etmem gerektiğini düşünerek kapısını yumrukladım.

"Beckett?" diye sordu Ella kapıyı açarken. Üzerinde kot pantolon ve uzun kollu bir tişört vardı, yandan örülmüş saçları, bende onu tutup öpme isteği uyandırıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Habersiz geldiğim için özür dilerim. Konuşmak için bir dakikan var mı?"

"Elbette, içeri gir."

"Çocukların duyacağı yerde olmaz," dedim usulca başparmaklarımı ceplerime sokarak.

Kaşları şaşkınlıkla kalktı ve verandaya çıkıp kapıyı arkasından kapadı. "Tamam, neler oluyor?"

"Sigortan, Maisie'nin alması gereken MIBG terapisini, ihtiyaç duyduğu hastaneyi ya da kök hücre tedavisini karşılamıyor."

"Bu doğru." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturup sorgulayan ama bana güvenen o mavi gözleriyle baktı.

"Bu tedavileri görmek zorunda, değil mi? Yoksa ölecek?"

"Beckett, konu ne?"

"Bunlar olmazsa ölecek mi?" diye tekrarladım. Ses tonum daha önce Ella'ya karşı hiç kullanmadığım kadar sertti.

"Evet," diye fısıldadı.

Başımı salladım ve arkama dönüp Ella beni takip ederken veranda boyunca volta atmaya başladım.

"Beckett!" diye bağırdı.

Arkamı döndüm ve derin bir nefes alıp gerginliğimi kontrol altına aldım. "Senin sigortan karşılamı–"

"Evet, bunu çoktan konuştuk."

"Ama benimki *karşılar.*"

"Peki?" Bana gözlerini kırpıştırarak bakıyordu, alnı kırışmıştı.

"Ella, evlen benimle."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ella

Mektup #15

Ella,

Bugün birini kaybettik.

Bunca zamandan sonra buna alışmış olmam gerektiğini düşünebilirsin, hatta belki de hissizleştiğimi. Birkaç sene önce öyleydim. Son zamanlarda ne değişti hiçbir fikrim yok ama artık her bir kayıp bir öncekinden katbekat ağır geliyor.

Ya da belki farklı olan, değişen benimdir.

Daha öfkeli olmuşumdur.

Tarif etmesi zor ama artık içimdeki yabancılaşmanın, birkaç yakın arkadaş dışında duygusal bağlar kuramama hâlimin daha çok bilincindeyim. Bu kısa listeye sen de dâhilsin.

Nasıl olur da bir kez bile göz göze gelmediğim biriyle böylesine bağ kurabiliyorken etrafımdaki adamların çoğuyla bunu yapamıyorum? Seninle sadece mektuplar aracılığıyla iletişim kurduğum için daha mı güvende hissediyorum? Daha az tehdit oluşturduğun için? Keşke bilseydim.

Keşke bu kaybettiğimiz adamın eşi ve çocuklarına söyleyebilecek bir şeyim olsaydı. Keşke bu acıyı onlardan ala-

bilsem, keşke ölenin yerinde ben olsam. Ben burnum bile kanamadan yaşarken hayat neden yokluğuyla insanların ruhlarında yaralar açan, sevilen kişileri alıyor? Böylesine rastgele bir sistemde adalet nerede? Adalet diye bir şey yoksa da biz ne diye buradayız?

Yine bir görevi tamamlayıp bir sonrakine ilerleme hüzünsüzlüğünün beni ele geçirmeye başladığını hissediyorum. Listeden bir görevi daha silip toparlanırken bir fark yarattığımızı bilmek.

Ben artık sadece yarattığımız farkın ne olduğunu bilmiyorum.

Bana gerçek bir şey söyle. Hayatın boyunca hep aynı yerde yaşamak nasıl bir şey, bana bunu anlat. Bu kadar derin köklerinin olması boğucu mu? Yoksa fırtına kapına dayandığında seni parçalamak yerine sadece sarsıyor mu? O kadar uzun süredir köklerimin yerinde yeller esiyor ki bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

İçimi dökmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Söz veriyorum bir dahaki sefere bu kadar depresif olmayacağım.

Kaos

"Efendim?" diye sordum, Beckett'a sanki iki kafası varmış gibi bakarken. "Sen az önce ne dedin?" Duyduğum şeyi söylemiş olmasına imkân yoktu.

"Evlen benimle."

Ya da gerçekten söylemiştir.

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Belki." Veranda korkuluklarına yaslandı ama kollarını inatçılığı tuttuğundaki gibi göğsünde birleştirmedi. Tam ter-

sine, korkulukları iki eliyle sıkıcı tutup göğsünü açıkta bıraktı. Savunmasız. "Ama işe yarar. En azından kâğıt üstünde."

"Ben... yapamam... Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Harika. Bu, bana seni ikna etmek için bir fırsat verir."

Aman Tanrım, ciddiydi.

"Benimle evlenirsen çocukların sağlık sigortamdan faydalanabilir. Onlarla ilgilenebilirim."

"Benimle, çocuklarımla ilgilenmek için evlenmek istiyorsun." Bir şekilde yanlış duyduğumdan emin olduğumdan bunu yavaşça söyledim.

"Evet."

Bir şey söyleyebilmek, ağzımdan herhangi bir kelime çıkarabilmek için çenemi birkaç kez açıp kapattım. Ama söyleyecek hiçbir şey gelmedi aklıma.

"Aklından ne geçiyor?"

"Çıkmıyoruz bile! Ve sen... sen evlenmek mi istiyorsun?"

Havoc yavaş adımlarla verandaya geldi ama Beckett'ın yanına gitmedi. Onun aklını kaybettiğini fark etmiş gibi benim yanıma oturdu.

"Romantik anlamda değil!" Beckett ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu açıklamakta çok kötüyüm."

"Daha. Çok. Çabala."

"Tamam. Maisie'nin yanındayken hastanede MIBG belgelerini okudum ve sağlık sigortanın karşılamadığını söylediğini hatırladım. Ben de hastanenin internet sitesini kontrol ettim ve benim sigortam bu tedaviyi karşılıyor. Hem de seninki gibi düşük bir yüzdeyle de değil. Tamamını karşılıyor."

"Senin adına sevindim. Demek ki artık kanser için tedavi olabilirsin." Nasıl olur da evlenmemizi önerebilirdi?

"Açıklamayı bitirmedim."

Onu kamyonetine tıkıp mülkümden uzaklaştırmak istedim ama Maisie'nin ihtiyacı olan tedaviyi görebileceğini düşününce

Ninova

içimde bir kıvılcım belirdi. Bu kıvılcım umuttu. Lanet olsun, umut etmekten nefret ediyordum.

Umut insanı kandırır, sırf elinden çekip alabilmek için insanın içini ısıtacak duygular yaşatırdı.

Beckett da şu an kocaman, içimi ısıtan bir umut kırıntısıydı ve bu yüzden ondan nefret ettim.

Sessizliğimi rıza olarak kabul edip konuşmaya devam etti.

"Eğer benimle evlenirsen, çocuklarla ilgili endişe etmen gereken bir şey kalmaz. Maisie'nin tüm tedavi masrafları ödenir. Sigorta şirketleriyle kavgaların son bulur. Standart ilaç kullanımı biter. Maisie olabilecek en iyi tedaviyi görür."

"Seninle evlenmemi, senin *karın* olmamı, daha beni bir kez bile öpmemişken yatağında yatmamı istiyorsun ve bunların hepsi sigorta için mi? Sanki ben bir çeşit hayat kadı–"

"Hey!" diyerek beni böldü bir yandan da ellerini sallıyordu. "Biz gerçekten... yani, biliyorsun." Kaşları en az birkaç santim kalkmıştı.

"Hayır. *Bilmiyorum.*" Kollarımı göğsümde kavuştururken aslında ne demek istediğini gayet iyi biliyordum. Evlilik teklif edecek cesareti varsa şartları da pekâlâ sıralayabilirdi.

Bıkkınlıkla iç geçirdi. "Sadece yasal olarak evli olmamız yeter. Kâğıt üstünde. Birlikte yaşamamıza falan da gerek yok. İstiyorsan adını da değiştirme. Bu, sadece çocuklarla ilgilenmek için yapacağımız bir şey."

Aman Tanrım, âşık olduğum adam gerçekten karşımda dikilip bana evlenme teklif ediyordu ama bunu beni sevdiği için değil kızımı kurtarabileceğini düşündüğü için yapıyordu. Şimdi ona daha da fazla âşık olmuştum ve bu yüzden ikimizden de nefret ettim.

"Sadece yasal olarak? Yani, aslında beni istemiyorsun? Sadece çocuklarımı korumak istiyorsun?" Harika, şimdi de beni yatağına almak istemiyor diye kızgınmışım gibi görünüyordum. *Duygularım duracağı tarafı seçebilse güzel olurdu.*

"Bu konuyu çoktan hallettiğimizi sanıyordum. Seni istiyorum. Sadece şu an sana evlilik teklif etme sebebim bu değil."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Beni istiyorsun ama benimle evlenmek istemiyorsun. Çocuklarımın sağlık sigortasını karşılamak için benimle gerçekten evliymiş gibi yaşamadığımız sürece *evlenmeye razısın.*" Tüm bunlar yasal işlemlerle ilgiliydi, hiçbirinin sevgi, bağlılık ya da seksle uzaktan yakından ilgisi yoktu.

Bu da bizi evliliğin o çok iyi bildiğim kısmıyla yüz yüze getiriyordu: Kocanın pılını pırtını toplayıp çekip gidişi.

"Kesinlikle."

"Tamam, bu konuşma bitmiştir." Arkamı döndüm ama sonra hışımla tekrar baktım. "Biliyor musun? Bitmedi. Evliliğin benim için bir anlamı var, Beckett! En azından eskiden vardı. Belki senin için böyle değildir ya da Jeff'ten ayrılma şeklimden ötürü bunu sadece kâğıt üstünde bir şeyden ibaret olarak gördüğümü düşünebilirsin ama öyle değil. Evlilik ömür boyu sürecek sevgi, bağlılık ve sadakat demek. Hastalıkta sağlıkta, iyi günde kötü günde ve birini ondan hoşlanmadığın zamanlarda bile seveceğine dair verdiğin o sözler demek. Ama, *Hadi şu kâğıt parçasını imzalayalım da işimize geldiği gibi davranalım*, demek değil. Bu dünyada senin için en önemli olan insanla bir hayat kurmakla ilgili olmalı. Evlilik... geçici bir şey olmamalı. *Sonsuza dek* sürmeli."

Bana doğru ilerledi ama kendini durdu ve ellerini ceplerine soktu.

"Bu, sevgiyle ilgili, Beckett."

"Ve ben de senin çocuklarını seviyorum. *Seviyor olmalıyım* diye bir şey yok."

Sesindeki ve gözlerindeki o yoğun ifade beni kalbimden vurdu. "Onlar da seni seviyorlar," diye kabul ettim. *Ben de seviyorum.* İşte bu yüzden teklifini kabul edemezdim. Bu evlilik bittiğinde çocuklarım darmaduman olurdu. Yalnızca benim

Ninova

kalbimin kırılacağını bilsem bu işe girerdim ama çocuklarım? İşte sınırı orada çekiyordum.

Duruşu gevşedi, sanki sözlerim içinde verdiği kavgayı sonlandırmıştı.

"Onları ya da seni tehlikeye atacak hiçbir şey yapmak istemiyorum. Sadece, yasal olarak benim olurlarsa, kısmen bile, Maisie ihtiyacı olan tedaviye başlayabilir. Bu onun hayatını kurtarabilir."

İçimdeki umut kıvılcımı tekrar alevlendi ve çocuklarımla birlikte yaşadığımız her şeyi iyice aydınlatarak gözlerimin önüne serdi. Uykusuz geçen o geceler. Masamda biriken ve beni iflasla tehdit eden tüm o hastane faturaları. Suratıma tokat gibi çarpan, kızımın MIBG tedavisine başlamazsa yüksek ihtimalle öleceği gerçeği.

Ama Beckett bu evcilik oyununu oynamayı bıraktığında Maisie'ye ne olacaktı?

"Seni böyle bir karar verecek kadar iyi tanımıyorum. En azından gerçekten önemli olan açılardan."

Gözleri acıyla parladı ve savunma duvarları tekrar yükseldi. "Beni Maisie'yle ilgili kararlar verecek kadar iyi tanıyorsun ama, öyle değil mi?"

"O sadece birkaç saatliğine Colt'un mezuniyet törenine gidebilmem içindi ve sadece en kötü senaryo gerçekleşirse diyeydi!"

"Gerçeklerle yüzleş, Ella. Şu an en kötü senaryoyu zaten yaşıyorsun."

İşte bu acıttı.

"Eh, kendi ağzınla söyledin, bir aydan uzun süren bir ilişkin olmamış. Her şeyi berbat edersen çocuklarım üzülür diye beni öpmek bile istemedim."

Yüzündeki kızgınlık ifadesi ânında silinip yerini derin bir üzüntüye bıraktı. "Bana güvenmiyorsun."

Kalbim bunu istiyordu. Kalbim, bu adamın çocuklarım için her şeyi yapacağını haykırıyordu. Öte yandan aklım, Beckett'ın bunun uzun sürmeyeceğini söyleyişini aşamıyordu.

"Jeff'i tanıdığımı sanıyordum. Onu sevdim. Ona her şeyimi verdim ve ikizlerin varlığını öğrendiği anda çekip gitti. Hiç kimseyle bir randevuya çıkmadım. Bir kez bile. Çocuklarımı bir daha birinin onları terk edip gideceği bir duruma sokmayacağıma dair yemin ettim."

"Onları ya da seni asla bırakmam. Her zaman burada olacağım, Ella."

"Sakın bana yalan söylemeye kalkma. Hayatımdaki erkekler hep bir elleriyle söz verirken diğer elleriyle bavullarını topladı."

"İlk söylediğimde de yalan değildi ve o zamandan bu zamana değişen hiçbir şey yok. Sana yemin ediyorum."

"O futbol maçı içindi! Evlilik için değil! Daha iki hafta önce bir ilişki fikrine bile açık değilken şimdi karşıma geçip bana sonsuzluğun sözünü veremezsin."

"Sadece kâğıt üstünde, Ella."

"Hayır, değil! Sana bel bağlamamı, çocuklarımın sana bel bağlamasını teklif etmen kâğıt üstünde olamaz. Bu yüzde yüz gerçek. Ya Maisie tedavisinin ortasındayken çekip gidersen? O zaman her şeyi durdururlar! Bu, şu an maddi olarak zorlanmamdan daha mı iyi olur sence? Hayır, daha da kötü. En azından şu an neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum. Bunun ne kadar uzun bir süreç olduğunun farkında mısın? Kanseri yense bile nüksetme oranı... Her ne kadar niyetin iyi olsa da teklif ettiğin şeyin uzun vadedeki sonuçlarından bihabersin." Gerçekten de öyleydi. Bu, bugüne kadar aldığım en samimi, en içten teklifti. Ama hayat bana birinin niyetinin iyi olmasının hiçbir önemi olmadığını uzun zaman önce öğretmişti.

"Sana verebileceğim tek şey sözüm ve bana ne olursa olsun çocuklarınla ilgilenileceğine dair yeminim. Maisie yaşayacak."

"Bunu da bilmiyorsun." En büyük korkum ağzımdan öylece çıkmıştı. Ama karşımda Beckett varken bunu yaşamaya çoktan alışmış olmalıydım. Bu adam tüm savunmalarımı yıkıp beni dış etkenlere karşı tamamen korunmasız bırakıyordu. Ama ben bütün hayatımı fırtına içinde yaşamışken karşımda beliren güneş ışığına nasıl güveneceğimi bilmiyordum. Hele ki Beckett'ın fırtınanın merkezi olabileceği ortadayken.

"Bilmiyorum," diye kabul etti. "Ama Maisie bana ölüp ölmeyeceğini sorduğunda, ona ben buradayken öyle bir şey olmayacağında dair söz verdim ve bu sözü tutmak için aklıma geçen tek çözüm yolu bu."

Damarlarım buz kesti ve soğukluk kalbimden başlayarak tüm bedenimi ele geçirdi.

"Kızım sana ölüp ölmeyeceğini mi sordu?"

"Evet, Montrose'dayken..."

"Sen de bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Aramızda sadece bir adım kalana ve onun o aptal kusursuz suratının dibine girene kadar yürüdüm.

"Evet, sanırım."

"Ona ölmeyeceğine dair söz mü verdin?"

"Ne dememi isterdin, Ella? Kasım ayına kadar yaşamak için şansının yüzde on olduğunu mu? Bu sadece beş ay demek!" Bana aklını kaçıran benmişim gibi bakacak kadar cüretkârdı.

"Bunun gayet farkındayım!" Sesim çatlayarak yükseldi. "Kafamda bir geri sayım yapmadığımı mı sanıyorsun? Onunla geçirdiğim her günü iliklerime dek hissetmediğimi? Ne cüretle ona ölmeyeceğini söylersin? Kızıma böyle bir söz vermeye hiç hakkın yok!"

"Ona mı yoksa sana mı?" diye sordu usulca. "Güven verilmeye, ne kadar güçlü olduğunun söylenmesine, bu savaşın bitmekten çok uzak olduğunun hatırlatılmasına ihtiyaç duyan bir çocuk o. Ve evet bunun ne kadar uzun süreceğinin farkın-

dayım. Ona, bu savaşı kaybetmekten birkaç ay uzakta olduğunu söyleyecek değilim."

"Ona böyle bir söz vermemeliydin," dedim. "Ben çocuklarıma yalan söylemem, sen de söyleyemezsin. Verdiği mücadele çok yorucu. Davut'un Golyat'a karşı verdiği savaştan farksız."

"Doğru ve sen de bir devle savaşması için onun eline sapan verdin. Sana benim lanet olasıca bir tankım var diyorum ve kullanmıyorsun bile! Sırf benim iyi bir adam olduğuma dair kumar oynamak istemediğin için kızının ölmesine izin mi vereceksin? Ne istiyorsun? Karakter referansları mı? Yalan makinesine girmemi mi? Beni istediğin teste tabi tutabilirsin. Yeter ki Maisie'yi kurtarmama izin ver!"

Küfretti ve sırf bu bile öfkemi bir kenara bırakıp söylediklerini dinlememe yetti.

"Az önce küfrettin. Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım galiba."

Yanımdan geçip yürüdü ve ellerini saçlarında gezdirdikten sonra ensesinde birleştirdi. Aramıza verandanın yarısı kadar mesafe koyduktan sonra bana döndü. "Bunun için samimiyetle özür diliyorum. On yıldan uzun süredir ağzımdan öyle bir kelime çıkmadı. Ama gerisi? Onlar için özür dilemeyeceğim. İstediğin kadar aklımı kaçırdığımı düşün. Anlıyorum. Kızının ölmesinden ve yaşarsa da sırf kâğıt üstünde bile olsa, baba diye nasıl bir adama bağlanacağından korkuyorsun."

"Evet ve hayır."

"Hangisi?"

"Sana bağlanmasından korkmuyorum," dedim usulca. "Onlar için yapmayacağın şey olmadığını biliyorum. Bunu onlarla ilgilenişinde ve çocuklarımın sana duydukları güvende görebiliyorum."

"Ama gitmeyeceğime güvenmiyorsun."

Ryan'ın mektubu onu ne kadar uzun süre burada tutabilirdi? O mektuba gerçekten de hayatını feda edeceği bir evlilik

yapacak kadar bağlı mıydı? Bu onurlu duruşuna, Maisie'yi hayatta tutacak kadar güvenebilir miydim? Tüm bunlar içinden çıkılmaz bir karmaşaya dönmüştü.

"*Kimseye* güvenmiyorum ve sen beni çoktan sana güvenmemem gerektiği konusunda uyardın. Bana çekip gideceğini söyledin."

"Ah, hayır. Onları doğru anlamadığın sürece sözlerimi bana karşı kullanamazsın. Kalmama *izin vermeyeceğini*, beni kendinden uzaklaştıracağını söyledim. Ama görünen o ki benim işleri berbat etmeme gerek bile yok, sen çoktan kavga moduna girmişsin. Bunu sana yakınlaşan herkese yapıyor musun? Yoksa bu şeref bana mı ait?"

Saldırısındaki gerçeği ve yüzüme metaforik olarak tuttuğu aynayı görmezden geldim.

"Ne var biliyor musun? Bunların hiçbiri önemli değil. Hele de hepsi kocaman bir yalanken. Dolandırıcılık suçu işleyeceğiz, Beckett. Var olmayan bir ilişkiyi bir kâğıt parçasıyla bekleyeceğiz ve şayet yakalanırsak... çocuklarıma bunu yaşatmayacağım."

Gerginlikle çenesini sıktı ve başını tek bir kez salladıktan sonra arkasını dönüp basamaklardan indi.

Havoc da beni ânında terk edip onun peşinden gitti. Küçük hain.

Son basamakta dönüp bana baktı. "Gerçekten kızının hayatını kurtarmak için etik değerlerini birazcık esnetmeyeceğini mi söylüyorsun? Fort Knox Hapishanesi'nden bile daha sağlam koruduğun o kıymetli güveninin birazını bile bana vermeyeceğini?"

Sözlü saldırısını iliklerimde hissettim. Gerçekten yaptığım şey bu muydu? Kendi etik değerlerimi ve güven problemlerimi Maisie'nin hayatının üstünde mi tutuyordum? Hiç güvenemeyecek kadar mı yoldan çıkmıştım? Öz abim ona kefil olmuşken bile umut edemeyecek kadar kötü durumda mıydım?

Ryan.

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" Ses tonum yumuşadı.

"İstiyorum."

"Tamam. Bana Ryan'ın nasıl öldüğünü söyle."

Beti benzi attı. "Bu adil değil."

İçimi ısıtan o tatlı umudun bir parçası göğsümde yanıp kül oldu.

"Beni sana yalan söylemek zorunda bırakma," diye yalvardı... ya da tehdit etti. Hangisi olduğundan emin değildim.

Sessizce durdum ve başka bir şey söylemesini, benden istediği o güvenin birazını bana vermesini bekledim. Kendisini savunmasız bırakmasını istedim. Ama birbirimize bakmaya devam ettikçe vücudu gerildi ve en sonunda Solitude'a geldiği ilk gün tanıştığım o askere dönüştü.

İçimi derin bir hüzün kapladı. Sanki nadir ve kıymetli bir şey, daha değeri bile anlaşılmadan yok olup gitmişti.

"İyi geceler, Ella. Colt'u antrenman için yarın sabah saat onda alırım."

"Ne? Futbol antrenmanı için mi?" Sanki az önceki tartışmamız normal bir şeymiş ve öylece geride bırakabilirmişiz gibi. Sanki aramıza bir kucak dolusu patlayıcı koyup fitilini ateşlememişiz gibi mi davranacaktık?

"Evet. Futbol. Çünkü ben ortadan kaybolmam. Benim işim bu. Birine bir söz verirsem tutarım ve söz konusu o çocuklarsa sözümü tutmak için iki kat çaba harcarım. Senin gözünde sözümün bir kıymeti olmadığına göre sana ortadan kaybolmayacağımı tekrar tekrar göstereceğim."

Kapıyı açtı ve Havoc kamyonetin içine atladı. Sonra da arabasına bindi ve beni verandamda ağzım bir karış açık bir hâlde az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken bırakıp gitti.

Ninova

"Eee?" diye sordum Ada'ya ağzıma bir tane daha fıstık ezmeli kurabiye atarken. Colt ve Maisie kulübemizde uyuyor ve Hailey de çocuklara göz kulak oluyordu. Bu arada ben de çocukluğuma dönmüştüm ve içimde ne var ne yoksa Ada'ya döküyordum.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye sordu ve büyük fırından bir tepsi kurabiye daha çıkarıp soğuması için kenara bıraktı.

"Fikirlerin? Düşüncelerin, ne varsa işte." Çünkü birinin bana delirmediğimi söylemesine ihtiyacım vardı.

"Çok yakışıklı bir adam sana kızını kurtarmanın bir yolunu sunduğunu düşünüyorum." Karşımdaki tezgâha sırtını yasladı ve ellerini önlüğüne sildi.

"Nasıl yani? Burada haksız olan ben miyim? Bana evlenme teklif etti, Ada. Bu sigorta uğruna neredeyse yabancı sayılacak birine çocuklarım üzerinde hak tanıyor. Paşa gönlü boşanmak istediğinde bu sigortayı iptal edebilir. Lanet olsun, evlenmek Solitude üzerinde bile hak sahibi olması demek."

"Ancak sen izin verirsen olur. Ne yani, bana Beckett'ın haklarını kısıtlayacak bir evlilik öncesi anlaşması hazırlayamayacağını mı söylüyorsun? Tıpkı Jeff şimdi kapıdan içeri girecek olsa yapacağın gibi?"

"Jeff'in geri geldiği falan yok."

"Aynen öyle."

"Ya bir seri katilse?" diye sordum elim başka bir kurabiyeye uzanırken.

"Adam, Ryan'ın en yakın arkadaşıydı."

"Öyle olduğunu söylüyor," diye mırıldandım ağzım dolu dolu. Yani gösterdiği mektup da bunu destekliyordu. Ryan, birlikte hizmet ettiği adamlara özel hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmazdı. Kaos'un mektup arkadaşı olmamı istediğinde bile onunla ilgili pek fazla bir şey anlatmamış, sadece birliğinde mektuplaşmaya ihtiyacı olan biri olduğunu söylemişti. Abimi özlüyordum. Onu geri istiyordum. Onun fikrini duymaya ihti-

yacım vardı; madem Beckett en yakın arkadaşıydı neden bana ondan hiç bahsetmemişti?

Kaos'u da özlüyordum.

Kaos. Ocak ayında kapımda belirseydi her şey çok farklı olurdu. Bunu iliklerime kadar biliyordum. Belki de psikopat olan bendim. Ne de olsa kalbimi iki farklı adama kaptırmıştım. Hem de ne kadar sürede? Sekiz ay mı? Hamilelik bile bundan uzun sürüyordu.

Ama Kaos ölmüştü. Ryan ölmüştü. Annem ve babam ölmüştü. Büyükannem mi? O da ölmüştü.

Bu listeye gerçekten kızımı da mı ekleyecektim?

"Beckett'ta Ryan'ın yazdığı mektup yok muydu?"

"Evet," diye istemsizce kabul ettim. "Belki birlikte bir fotoğrafları falan vardır. Herhangi bir şey."

"Sordun mu?" Başını eğdi ve bana yine on yaşındaymışım gibi baktı.

"Şey. Hayır."

"Hımm. Ona çoktan inanmış gibisin o zaman, öyle değil mi?"

"Off." Başımı geriye atarak derin bir çektim, sanki bana destek olacak birini arar gibiydim. "Sen de onun tarafındasın."

"Ben Maisie'nin tarafındayım. O taraf da Maisie hayattayken kesinlikle daha güzel görünüyor."

Eh, böyle söyleyince...

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Beckett'la evlenemem, Ada. Sıkılması an meselesi. Beckett gibi adamlar evcilik oynamazlar."

"Beckett baban değil. Ryan değil. Jeff de değil. Onların suçlarının bedelini Beckett'a ödetmeyi bırakmak zorundasın."

Haklıydı ama yine de kalbim kabul etmiyor, aklım teslim olmuyordu. "Maisie'nin tedavisi boyunca burada kalsa bile eninde sonunda *Ryan'ın kız kardeşini kurtarma* kutusunun yanına bir tik atacak ve hayatına devam edecek."

"Ve bu kötü bir şey çünkü..."

"Çünkü bu çocukların kalbini kıracak."

"Sadece yaşayanların kalbi kırılabilir, ne ilginç değil mi?"

Ona ters bir bakış attım. "Tamam, anladım. En azından kırık bir kalbi olacak kadar hayatta kalacak, değil mi? Ama ya tedavinin ortasında çekip giderse? Ya sigorta şirketi ödemeyi iptal eder ve hastane de tedaviyi durdurursa?"

"Şu andakinden daha fazla tedavi görmüş olur ve kalanını da o gün gelirse düşünürüz. Bazen sadece biraz inançlı olman gerekir, karşındaki kişi tam bir yabancı olsa bile."

"Söz konusu çocuklarım olduğunda ona nasıl güveneceğimi bilmiyorum." Bir kurabiye daha alıp ortadan ikiye böldüm.

"Bu koca bir saçmalık." Bana parmağını salladı. "İkizlerle ilgili ona çoktandır güveniyorsun. Colt'u futbola götürüyor ve *senin* ona verdiğin haklarla hastanede Maisie'nin yanında kaldı."

Böldüğüm kurabiyenin bir parçasını ağzıma tıktım ve yavaşça çiğnedim. Off, Ada haklıydı. Beckett'a çoktan konu çocuklarım olduğunda yapamayacağı bir şey olmadığını bildiğimi söylememiş miydim zaten?

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" diye sordu Ada ağzımın dolu olmasını fırsat bilerek. "Çocuklarınla ilgili ona güvenmekten korkmuyorsun. Korkun *kendinle* ilgili."

"Ne? Bu denklemde bana yer yok ki. Evliliğin sadece kâğıt üstünde olacağını söyledi." Evet, tamam bunun biraz canımı yaktığını kabul edebilirdim.

"Ama onu umursuyorsun."

Haddinden fazla.

"Ne hissedip hissetmediğimin önemi yok. Bu senin, insanların sahte bir evlilik yapıp kendilerini zor durumdan kurtardığı ve kar topu savaşı yapıp birbirlerine âşık oldukları romantik Noel filmlerinden biri değil. Burada *sonsuza dek mutlu yaşadılar* diye bir şey yok."

Gerçi bunu bilmek beni Beckett'a âşık olmaktan alıkoymadı.

"Ella, haziran ayındayız. Kar falan yok."

"Ne demek istediğimi anladın."

"Gerçekten burada oturup bana Maisie'yi hayatta tutmak için yapacaklarının bir sınırı olduğunu mu söyleyeceksin?"

İşte olayın püf noktası da buydu.

Lanet olsun. Maisie için ne yapmazdım ki? Biraz sakinleşip doğru düzgün düşününce bu konuda bir sınırım olmadığını biliyordum. Onun için yeri göğü oynatır, ruhumu satardım.

Beckett bir ihtimal Maisie'yi kurtarabilirdi. Tek engel inatçılığım ve korkularımdı.

Peki ya korkularımı konun dışında tutmanın bir yolu varsa? Beckett'ı, problemlerimin hiçbiri araya girmeden doğrudan çocuklarıma bağlamanın bir yolu varsa?

"Sanırım gidip Beckett'la konuşmam gerek."

Colt, antrenmanından sonra ön kapıdan uçarcasına girdi, yüzü kızarmıştı ve mutluydu. "Merhaba, anne!" Bir görünüp bir kayboldu, yanağımı öptü ve hızla merdivenden çıkıp odasına gitti.

Beckett elinde beyzbol şapkasıyla kapıda duruyordu. Şortu kalçasının biraz altına kadar iniyordu ve o harika göğsü ile karın kasları Pearl Jam tişörtüne yapışmıştı. Üstümdeki askılı elbiseyi ve çıplak bacaklarımı görünce gözleri büyüdü ama bakışlarını hızla başka yere çevirdi. "Yarın maçı var ama Maisie'nin kemoterapiye gitmesi gerektiğini biliyorum."

"Maçtan sonra gideriz. Tedavisi pazartesi başlayacak ve zaten doktorların trombosit seviyesinin yeterince yüksek olup olmadığını kontrol etmeleri gerekiyor. Geçirdiği enfeksiyon birçok şeyi altüst etti."

"Tamam, bana haber verirsin. Colt'u ben götürebilirim tabii ki." Evden çıkmak üzere hareketlendiğinde az kalsın küfrü basacaktım.

"Teşekkür ederim. Bak, Beckett, dünle ilgili..."

Durdu, bakışlarını yavaşça gözlerime çevirdi ve gözlerini çıplak omuzlarım ya da sırf dikkatini çekmek için seçtiğim straplez, kalp yaka elbisede değil, gözlerimde tuttu. Tamam elbise eskiydi ama en azından üstüme oturuyordu.

Konuşmayacağı belli olunca devam ettim

"Çocuklarım konusunda sana güveniyorum."

Gözleri hafifçe açıldı.

"İlk önce bunu söylemem gerekiyordu. Dün akşam kavga ettiğimiz şeylerin çoğunun çocuklarla bir ilgisi olmadığını bilmene ihtiyacım var. Benimle ilgiliydi. Buraya geldiğinden beri kendini kanıtlamaktan başka bir şey yapmadın ve ilkelerinden ödün vermene yol açacağını bile bile benimle Ryan hakkında konuşmanı istemem doğru değildi. Ne kadar ironik, değil mi? Senden, verdiğin sözden vazgeçmeni isteyerek güvenilir olduğunu kanıtlamanı istiyordum. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim," dedi hızlıca.

"Bu akşam birlikte yemek yemek istediğim biri var."

Gözleri kısıldı.

"Seninle," diye düzelttim kendimi hemen. "Seninle ve biriyle daha."

"Randevunda refakatçi olmamı mı istiyorsun?" Sesi, Jeff gittiğinden beri vücudumun uykuda olan yerlerini uyandıran o hırıltılı tondaydı.

"Hayır. Avukatımla buluşmak istiyorum ve senin de benimle geleceğini umuyorum. Dün" –bakışlarımı koltukta uyuyan Maisieye çevirdim– "teklif ettiğin şeyle ilgili. Yani kısmen."

Bir anlığına gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bunun tadını çıkardım. Beckett'ı şaşırtmak için çok fazla fırsatım olmamıştı.

"Kısmen derken?"

Gözleri bir an için umutla parladı ve bu yüreğimi ağzıma getirdi. "Bir şey söylemeden önce sormak istediğim birkaç soru var. Düşündüğüm şey gerçekten mümkün mü bilmiyorum bile

ama ben bunu çözmeye çalışırken yanımda olursan gerçekten çok sevinirim."

"Elbette. Saat kaçta?"

Saate baktım ve kendimi gülümsemeye zorladım. "Yaklaşık kırk beş dakika sonra?"

Homurdanmak ya da bunun çok kısa bir süre olduğuna dair söylenmek yerine sadece başını salladı ve "Tamam," dedikten sonra evden çıktı.

Kalan vaktimi ufak yolculuğumuz için toparlanarak, Colt'u duş almaya zorlayarak ve çocuklar için fırına akşam yemeği atarak geçirdim. Maisie uyandığında ateşini ölçtüm ve tam Ada kapıdan içeri girerken 37 derece olduğunu görüp rahat bir nefes aldım. Bir randevuya çıkacağımda genelde gerginlikten oyalanır durur, sonra da makyajımı yapardım. Gerçi makyajdan anladığım da tek kat maskarayla azıcık dudak parlatıcısıydı.

Bu bir randevu da değildi gerçi.

Beckett evden çıktıktan tam yarım saat sonra geri geldi. Tıraş olmuştu, sabun, deri ve o kendine has kokusu etrafı sarıyordu. *Of.*

"Hazır mısın?" diye sordu çocuklara sarıldıktan sonra.

"Evet," dedim ve çantamla beyaz hırkamı aldım.

Basamaklardan indikten sonra benim için kapıyı açtı. O anda, kumaş pantolonu, yakası açık gömleği ve lacivert blazer ceketiyle bir özel harekâtçıdan çok centilmen bir beyefendiye benziyordu ve ben bunun buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyordum. Yumuşak ve tatlı bir imaj çiziyordu ama o kıyafetlerin altında aslında bir şeytan pastasıydı.[4]

Ve ben gerçekten *ama gerçekten* çikolatayı çok severdim.

---

4 Devil's Food'un kelime anlamı Şeytan Pastası olsa da çikolatalı pasta anlamında kullanılır. Yazar burada kelime oyunu yapıyor. *–ç.n.*

Kamyonete bindim ve Beckett arkamdan kapıyı kapadı ama gözleri bacaklarımda gereğinden uzun süre takılı kaldı. *Topuklu ayakkabı giymek iyi bir tercihti.*

Telluride'a olan yolculuğumuz hoparlörlerden yayılan klasik rock müziği dışında sessizdi.

"Bu şarkı Ryan'ın en sevdiğiydi," dedi sessizce. Beni gafil avlamıştı. "Eskiden beni bununla deli ederdi."

Thunderstruck.

"Evet, öyleydi," diye ona katıldım. "Orada da hâlâ..."

"Delice hayali gitar çalıyor muydu diye mi soracaktın?" diye tamamladı Beckett bir tebessümle. "Ah, kesinlikle. Eline geçen her fırsatta hem de. Bu ve *Poison* arasında onun hiçbir şey çalmadan parmaklarını tıngırdatmasını izlemeye doyduğumu söyleyebilirim. Sana hiç Bret Michaels'la tanıştığımızı söyledi mi?"

"Ne? Yok artık!"

"Torpidoya bir baksana." Başıyla işaret etti ve ben de hevesle açılana kadar kilidi kurcaladım. "Kılavuzun altında."

İçi fotoğraflarla dolu kalınca bir beyaz zarf çıkardım.

"Sanırım fotoğraf ortalarda bir yerde."

Fotoğrafları incelerken Beckett'ın dünyanın dört bir yanında, onun gibi diğer askerlerle, Ryan gibi kişilerle gördüm. Ama sonra fotoğraflardan birini dikkatle inceledim ve toplu fotoğraflardakilerden birinin *Ryan* olduğunu fark ettim. Nefesim kesildi ve başparmağımı tanıdık yüzünde gezdirirken göğsüm o aşina olduğum acıyla sızladı.

"Onu özlüyorum," dedim sessizce.

"Ben de." Direksiyonu sımsıkı tutmaktan parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Bu iyi bir şey ama. Onu özlemek yani. Bu, kaybettiğin kişinin yas tutulmaya değer biri olduğunu gösterir."

Askerlerin üç sıra hâlinde dizilmiş, kamuflajlı ve sakallı olduğu bir fotoğrafa denk geldim. Bir anlığına merakıma yenildim ve kendimi tutamadan, "Hangisi Kaos?" diye sordum.

Kırmızı ışığa gelmişken Beckett kafasını hızla bana çevirdi ve bir saniyeliğine kendimi suçlu hissettim. Beckett, Kaos'un benimle ilgili hislerini biliyor muydu? Ya da benim ona karşı olan hislerimi?

Bakışları fotoğrafa kaydı. "Soldan üçüncü"

Restoranın otoparkına yaklaşırken gözlerim ilk kez Kaos'u görecek olmanın verdiği heyecanla hızla fotoğrafı taradı. Tüm ciddiyetiyle Beckett oradaydı... "Üçüncü sırada iki asker daha var." İkisinin de gür, kısa sakalları vardı ve güneş gözlüğü takmışlardı.

Sürücü tarafının kapısı kapandı. Beckett çoktan motoru durdurmuş ve kamyonetten inmişti.

"Konu kapandı sanırım," diye mırıldandım ve kalbim ağrıyarak fotoğraflara son kez bakıp zarfın içine geri koydum. Bunları tekrar görme fırsatım olacak mıydı? Soru sorabilecek miydim?

Beckett kapıyı açıp inmeme yardım etmeden hemen önce zarfı torpido gözüne geri koydum. Topuklu ayakkabılarla araç basamakları her zaman kolay idare edilmiyordu. Sonra da küçük bir ailenin işlettiği ve çok sevdiğim bir İtalyan restoranına geldik.

Mark çoktan gelmişti, masaya yaklaşırken bizi ayağa kalkarak karşıladı.

"Vay canına. Gutierrez?" dedi Beckett soru sorar gibi. O sırada Mark masanın etrafından dolaşıp yanağımı öptü.

"Seni görmek güzel, Gentry. Oturalım mı?"

Beckett sandalyemi tuttu ve ben de oturup yerleştim. Bu neredeyse demode bir jestti ama bana kendimi güvende ve değerli hissettirirken biraz da afallatmıştı.

"Demek sadece arama kurtarma ekibini yönetmiyorsun," dedi Beckett ikisi de sandalyesine yerleşirken.

"Hayır, ben sadece gönüllüyüm. Beni zinde tutuyor ve zaten Telluride'da çok fazla aile hukuku işi de yok." Omuz silkti. "Bu açıdan biraz senin gibiyim, eğlenceli olduğu için yapıyorum."

Beckett yavaşça başını sallayarak onayladı.

"Eh, sanırım birbirinizi tanıyorsunuz," dedim sakince ama ortam kesinlikle öyle değildi. "Bizimle cumartesi akşamı buluştuğun için teşekkürler, Mark. Tess'le randevuya çıkacağınızı biliyorum."

"Sorun değil. Aslında Tess bu hafta sonu çocuklarla birlikte Durango'da. İnan bana, kayınvalidemle vakit geçirmektense burada seninle yemek yemeyi tercih ederim. Şimdi, konu nedir?"

"Teklifin hakkında Mark'ı bilgilendirmek ister misin?" diye sordum Beckett'a ve o da ipleri eline aldı.

Bir bardak şarap ve koca bir akşam yemeği boyunca tedavi süreçlerinden, faturalardan, sigortadan ve evlilik fikrinden bahsederek her şeyi olabildiğince detaylı anlattı.

Ella Gentry.

Kafamdaki o görüntüyü hemen sildim. Daha önce bir kere hevesle evlenmiştim ve ikincisinin kesinlikle oluru yoktu. İsminin benimkine ne kadar yakıştığı umurumda değildi.

Garson gelip masamızı toplarken Mark, "Ella'yla evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu Beckett'a.

"Sen, seninle evlenmeye en ufak bir isteği olmayan bir kadınla evlenir miydin?"

Kafam hızla ona döndü. En ufak bir isteği olmamak mı? Beckett'e karşı ilgim yok değildi, mesele tamamen akıl sağlığım ve... mantığım için endişe etmemdi.

"Ama ben yaparım, eğer iste– ihtiyacı olan buysa," diye bitirdi sözlerini Beckett.

Harika. Şimdi de yardıma muhtaç kadın olmuştum. Tek ihtiyacım, kafamın tepesinde "bir erkek gelsin de beni kurtarsın" kelimelerinin yanıp söndüğü devasa, ışıklı bir tabelaydı, böylelikle hayatımda her şey tastamam olurdu.

"Tamam, o hâlde bu seçeneği zorlamayalım," dedi Mark. Bakışları ikimizin arasında gidip geliyordu. "Burada kimse anlaşmalı bir evlilik istemiyor. Pekâlâ, Ella. Artık olan biten

hakkında daha net bir fikrim olduğuna göre, sıra sende. Telefonda bir fikrin olduğundan bahsetmiştin?"

"Evet." Sandalyemi Beckett'a doğru çevirdim. "Teklif ettiğin şey temelde Maisie'nin kızın olması, değil mi? Sadece kâğıt üstünde olsa bile?"

"Evet. Colt'un da... oğlum olması elbette. Yasal olarak."

Sadece bu sözleri bile içimin ısınmasına yetmişti ama belki de bunun sebebi içtiğim şaraptı. Sebebi ne olursa olsun bana konuşmaya devam etmem için ihtiyacım olan cesareti verdi.

"Benim bazı sorunlarım var."

Bana bilmediğim bir şey söyle dercesine tek kaşını kaldırdı.

"Bu sorunlar da bazen gözümü kör ediyor. Yoluma taş koyup bana engel oluyorlar. Benim bununla bir derdim yok. Ama bu sorunların ucunun Maisie'ye ya da Colt'a dokunmasıyla bir derdim var. Yani, eğer onların yasal olarak babası olmanın ve evlenirsek faydalanabilecekleri güvenceleri sağlamanın benimle evlenmek dışında bir yolu olsaydı, bunu ister miydin?"

"Seninle evlenmeden mi?" Kaşları çatılmıştı.

"Beni ve sorunlarımı denklemden çıkar," diye açıkladım ve sonra beni sadece Beckett duyabilsin diye fısıltıyla konuştum. "Zeki birinin bana daha önce söylediği gibi, konu seni istememe ilgili değil."

"Anlamıyorum."

"Ben ortada olmasam da çocukları ister miydin?"

"Evet." Tereddüt etmeden cevap verdi.

"Sonsuza dek mi?"

"Her zaman."

İçimdeki sıcaklık gitgide yayıldı ve Beckett'a duyduğum sevgiyle birleşerek göğsümü yakıp kül etti. Neredeyse Care Bear gibi alev alacaktım.

Bakışlarımı zorla Beckett'tan ayırıp Mark'a çevirdim. Bakışları aramızda gidip geliyordu, zihnindeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı.

"Onları evlat edinebilir mi? Benimle evlenmesine gerek kalmadan bunu yapabilir mi?"

Beckett aniden hızlı ve derin bir nefes aldı.

"Böyle bir şeyi yapmak ister misin?" diye sordu Mark, Beckett'a.

"Evet." Bir kez daha hiç tereddüt etmeden cevap verdi.

"Bunun ne anlama geleceğini gerçekten düşündün mü?" diye sordu Mark bana.

"Evet. Çocukları biraz risk altında bıraktığının farkındayım."

Beckett'ın yanımda kaskatı kesildiğini hissettim, sanki hava gerilmişti.

"Bu mümkün," diyerek bana katıldı Mark. "İkinci bir ebeveynleri varmış gibi olur. Maddi destek, ziyaret hakkı, velayet, fiziksel sağlıkları ve önemli kararları birlikte vermeniz gibi durumları da göz önünde bulundurmak gerekir. Ama çocukları da daha fazla korumuş olacaksınız. Beckett onları evlat edindiği andan itibaren sizin ilişki durumunuz... ne olursa olsun çocuklar sağlık sigortasından yararlanabilecekler. Ordu, çocukları her koşulda Beckett'ın olarak görecek."

"Ordudan ayrılmış olsa bile mi?"

Beckett'ın çenesi gerginlikle kasıldı. "Evet. İstersen nafaka için beni dava bile edebilirsin."

"Böyle bir şeyi asla yapmam."

"Yapsaydın da dert etmezdim."

"Tamam ama her durumda haklarının bir kısmından vazgeçmiş olacaksın, Ella."

Tüylerim diken diken oldu. İkizler doğdukları andan beri sadece bana ait olmuşlardı.

"Riski azaltma şansımız var mı?"

Mark arkasına yaslandı ve Beckett'le beni dikkatlice incelemeye devam etti. "Elbette. Evlat edinme işleminden hemen sonra velayet anlaşması imzalamanız yeterli. Fiziksel velayetin sadece sende olduğunu, Beckett'ın ziyaret hakkı olmadığını be-

lirtebilirsin ama önemli konularla ilgili birlikte karar vereceğinizi de eklemelisin yoksa her şey düzmece gibi görünür. Herhangi bir sorun olmadıkça bunu kayda geçirmen de gerekmez. Sadece biri gelip sorarsa diye tedbir amaçlı bir kenarda durur."

"Peki bu dolandırıcılık mı?" Bunu bilmem gerekiyordu. Muhtemelen bu işi yapacaktım; Maisie'nin hayatı hapis yatmaya değerdi ama bilmek zorundaydım işte. "Yani, evlilik bana daha düzmece olur gibi geliyor. Eğer ikimiz de birbirimizle evlenmek istemiyorsak ve ayrı evlerde farklı soyadlarıyla yaşıyorsak, bu Beckett'ın çocukların yanında olmak istemesinden daha büyük bir düzmece olmaz mı?"

"Çocuklara ebeveynlik yapmak istiyor musun?" Mark gözlerini Beckett'a dikmişti.

"Evet," diye yanıtladı. Bir kez daha hiç düşünmeden cevap vermişti. "Onları seviyorum. Beni, onları bu şekilde koruyabilmekten, onlara neyim varsa vermekten daha mutlu edecek hiçbir şey yok."

"Hâkim Iverson'la konuşurken bundan daha iyi olmalısın. Ella'ya hep zaafı olmuştur ama sen buralı değilsin. Sırf birkaç kez futbol antrenmanına geldin diye sana öylece güvenmeyecektir."

Beckett derin bir nefes alıp bardağıyla oynadı. "Ben babasız büyüdüm. Beni ya döven ya da görmezden gelen bir sürü adam oldu ama hiçbirini baba olarak görmedim. Maçtan sonra Colt'la birlikte sahada yürürken bana insanın babası olmasının böyle bir şey olup olmadığını sordu ama ona evet diyemedim. Çünkü bunun cevabını bilmiyordum ve Colt da bilmiyordu. Ella'nın bana izin verdiği sınırlar çerçevesinde, Colt'un ve Maisie'nin bir babaları olmasının nasıl bir his olduğunu tatmalarını istiyorum. Ben sadece güvenebilecekleri biri olmak istiyorum."

"Baba olmanın tanımı tam olarak bu ve mahkemede iyi iş çıkaracağını düşünüyorum. Onları birlikte yetiştirmek için evlat ediniyorsan bu dolandırıcılık değil. Sağlık sigortası kesinlikle bir artı ve Hâkim Iverson da bunu görecektir. Ama

Ninova

karısını on yıl önce kanserden kaybetti o yüzden gerçekten olan biteni içtenlikle anlayacağını düşünüyorum; bunu sadece bir avantaj olarak görecektir, evlat edinmenin asıl sebebi olarak değil. Haklarının olmaması seni rahatsız eder mi?"

Beckett başını hayır der gibi salladı. "Beni, Maisie'nin ölüyor olması rahatsız ediyor. Ella'dan bana vermek istemediği hiçbir şeyi almam ve asla çocukları üzecek bir şey yapmam."

Beckett'ın Maisie için düzenlediği mezuniyet törenini düşündüm. Fotoğrafları bana hemşireler göstermişti. Maisie, Beckett'ı seviyordu. Colt da onu en az kardeşi kadar seviyordu ve ben de öyle. Söz konusu Beckett olduğunda çocuklarımın kaybedecek çok şeyi vardı zaten.

"Çocukların bilmesi gerekiyor mu? En azından ilk başta?" diye ağzımdaki baklayı çıkardım. Buradan çekip gidişi çocukları kesinlikle incitecekti. Çocuklarıma gideceğini bildiğim bir baba vermek zalimlikti. Maisie iyileştiğinde –umuyorum Beckett o zamanlar hâlâ Telluride'da olurdu– onlara söyleyebilirdik... Maisie'nin kalbi olumsuzluklara dayanacak kadar güçlü olduğunda.

Beckett kaskatı kesildi ama bakışlarını Mark'tan ayırmadı.

"Şey..." Mark'ın bakışları aramızda gidip geliyordu. "Sanırım gerekmiyor? Çocuklar on iki yaşına gelene kadar onlara söylenmesine ya da onaylarının alınmasına gerek yok. Sadece Hâkim Iverson'la konuşmamız gerekiyor. Seni ne kadar sevdiğini ve Danbury ailesinden de ne kadar nefret ettiğini düşünecek olursak sanırım onu buna ikna edebiliriz."

"Yani bunu gerçekten yapabilir miyiz?" diye sordum. İçimdeki o küçük umut kırıntısı tekrar alevlenmeye başlamıştı. "Evli olmasak da olur mu?"

"Evlilik daha kolay bir seçenek olur," dedi Mark omuzlarını silkerek.

"Yapamam. Geçen sefer olanlardan sonra olmaz. Parmağıma bir yüzük takmak için acelem yok."

"Eğer Hâkim Iverson sorarsa işte ona aynen bunu söylemelisin. Son yıllarda aile tanımımız oldukça değişti ve evlilik artık aile olmak için elzem bir şey değil. Çocukların annesi sen olduğundan, onlar da devlet koruması altında falan olmadıklarından önündeki tek engel Hâkim Iverson'ın ne düşündüğü olacak. Bekâr bir adam partneriyle evlenmeden de kesinlikle onun çocuklarını evlat edinebilir. Sizin sadece partner kısmında biraz daha ikna edici olmanız gerekiyor."

Yanaklarım ısındı. Jeff'ten beri bir "partnerim" olmamıştı ve onun da zaten partnerim olduğu söylenemezdi.

"Yani temelde ben sadece tek başıma karar verme hakkımı paylaşıyor olacağım, öyle mi?"

"Temelde." Bizi izlerken şarap kadehiyle oynuyordu ama o gözler kesinlikle çok şey görüyordu.

"Ama Maisie'nin hayatını kurtarmış olacaksın," diye yanıtladı Beckett. "Ve söz konusu çocuklar olduğunda asla sana karşı çıkmayacağımı biliyorsun. Ben hain değilim. Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum," dedim usulca. Gerçekten de biliyordum da ama insanlara kolay kolay güvenemiyordum işte

"Tek bir pürüz var. Jeff'e babalık haklarından vazgeçtiğine dair bir kâğıt imzalatman gerek."

Nükleer bir bomba patlasa kalbimdeki etkisinin daha az olacağından neredeyse emindim.

"Neden? Doğum belgesinde adı yazmıyor ve çocuklar da onun soyadını taşımıyorlar."

"O çocukların babasının Jeff olduğunu herkes biliyor, Ella. Doğum belgesinde adının yazıp yazmaması babalık haklarını etkilemez. Evlat edinme sürecinin geçersiz sayılması için babalık testi yaptırması yeter. Jeff'in haklarını kullanacağını söylemiyorum ama hâkim feragat belgesini isteyecektir. O belge yoksa evlat edinme gerçekleşmez."

Ninova

"Doğru," diye yanıtladım. Sesim neredeyse fare gibi çıkmıştı. Jeff'i görmek istemiyordum. Hem de hiç. Bu sırf eğlencesine, tamamen iyileşmiş bir yarayı tekrar açmaya benziyordu.

Mark'a teşekkür ettik ve Beckett hesabı ödedikten sonra restorandan çıkıp gergin bir sessizlik içinde eve döndük.

Solitude'un kapısından girerken, "Hangisi daha çok aklına yattı?" diye sordu Beckett.

"Jeff'i görmeme gerek olmayanı." Gözlerimi sıkı sıkı kapattım. "Yalan söyledim. Teklif ettiğin şeyin sadece Maisie için değil Colt için de bir can simidi olduğunun farkındayım. Benim için de öyle. Sadece ondan *herhangi bir şey* istemeyi midem kaldırmıyor."

"Jeff'le ben ilgilenirim," diye söz verdi Beckett. "Hem, sen kapısına dayansan muhtemelen arkasına bakmadan çığlık çığlığa kaçar. En azından ben onu gafil avlayabilirim."

"Bunu benim için yapar mısın?" diye sordum kamyonet yavaşça kulübemin önünde dururken.

"Senin için her şeyi yaparım." Gösterge tablosunun ışığı altında yoğun ve biraz da incinmiş bakan gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana inanman için ne gerekiyor? Bana güvenmen için? Tüm geçmişimi araştırmak mı istiyorsun? Yap gitsin. Kredi notumu mu bilmek istiyorsun? Harika. Banka hesaplarım? Seni hesaplarıma eklerim. Sana söz verdim, bedenimi, zamanımı sundum ve burada durmuş adımı almanı da teklif ediyorum. Sana daha ne verebilirim?"

"Beckett." Ona doğru eğildim ama Beckett geri çekildi.

"Onlara benim soyadımı vereceğin de yok tabii, özellikle de ne yaptığımızı bile bilmedikleri sürece. Öyle değil mi? Yasal olarak, kâğıt üstünde babaları olabilirim ama *gerçekten babaları* olmaya layık değilim."

"Bu... Bununla alakası yok."

"Ah, biliyorum. Kalacağıma güvenmiyorsun. Tıpkı Jeff gibi çekip gideceğimi düşünüyorsun. Bunun çocukların canını daha çok yakacağını düşünüyorsun."

"Çocuklara, Maisie sağlığına kavuşunca söyleriz diye düşünmüştüm."

"O zamana kadar buralarda olursam diye düşündün, değil mi?"

Beni bu kadar iyi tanıdığı için hem onu seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Cevap vermeme gerek bile yoktu. Her şeyi gözlerimden okuyabiliyordu.

"Peki. Tamam." Motoru kapayıp anahtarları çıkardı. "Kızgın olmaya bile hakkım yok. Ne teklif ettiğimi biliyorum ve babaları olmak bunun parçası değil, değil mi? Sadece yasal güvence. İhtiyacın olan bir şey var. Ben de tıpkı sana söz verdiğim gibi sana ihtiyacın olanı veriyorum. Bu kadar basit işte."

Kapıyı açtı ve kamyonetten çıktı. Hızla peşinden gittim garaj yolumdan çıkıp göle doğru ilerlediğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Kamyonetimi burada bırakıyorum. Yarın maçtan önce gelip alırım. Yürümek bana iyi gelecek."

"Beckett!" diye seslendim arkasından.

"Endişelenme, Ella," dedi. "Buradaki rolümü biliyorum. Anladım. Yine de çekip gitmeyeceğim. İşte bu kadar çok..."

Cümlesini tamamlamadı, sadece ellerini havaya savurup yürümeye devam etti.

Ama ben kafamda onun cümlesini düzinelerce farklı şekilde tamamladım.

İşte bu kadar çok istiyorum seni.

İşte bu kadar çok istiyorum çocuklarını.

İşte bu kadar çok istiyorum hayatında olmayı.

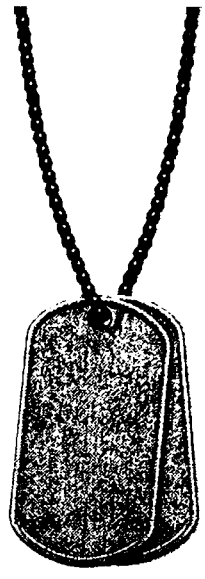
İşte bu kadar çok istiyorum yanında olmayı.

İşte bu kadar çok istiyorum Maisie'nin yaşamasını.

Aklıma gelen her cümle ona güvenmediğim için kendimi daha da berbat hissetmeme neden oluyordu. Oysa bu adam, hayatım boyunca bana sözler verip sonra da çekip giden insanlara tepki olarak buradaydı.

Ben de hayatı boyunca ona güvenmemiş insanlara tepki olarak buradaydım.

Ne ikiliydik ama, değil mi?

ON ALTINCI BÖLÜM

Beckett

Mektup #15

Kaos,

Birini kaybettiğin için çok ama çok üzgünüm. Hâlâ yas tutarken yaptığın işe devam etmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. İster annem babam ister büyükannem olsun birini her kaybedişimde, bedenim hislerimin ağırlığını kaldıramıyormuşçasına kendini kapatırdı. Hâlâ yapman gerekenleri yapıyor olman, sorumluluklarından kaçmaman senin nasıl bir adam olduğunu gösteriyor ve bunu olabilecek en iyi anlamda söylüyorum.

İnsanlarla aranın kötü olduğunu, kimseye bağlanamadığını söylüyorsun ama mektuplarını açtığımda ben bunun tam tersini yapan bir adam görüyorum. Ya da duyuyorum diyelim. Bağ kuramayan biri bu kadar açık olamaz. Lanet olsun, en başta bana cevap yazmazdı bile. Ama sen yazdın ve bunun için minnettarım.

Belki de sadece kiminle bağ kuracağını seçiyorsundur ve bunda da yanlış olan bir şey yok. Bence kimse bir sabah uyanıp abim gibi sosyal bir kelebek

olmaya karar vermiyor. Siz muhtemelen bu yüzden iyi arkadaşsınız. Birbirinizi dengeliyorsunuz.

Kimlerle iyi bir bağ kurarsın, biliyor musun? Çocuklarla. Belki herkesin çocuklarıyla değil ama kendi çocuklarınla kesinlikle bunu yapabilirsin. Hiç çocuk sahibi olmayı düşündün mü? Alakasız bir soru olduğunun farkındayım ama merak ettim. Muhtemelen ben çok genç yaşta anne olduğumdan ve onlarsız bir hayatı hayal bile edemediğimden tanıştığım herkesi çocuklu hayal ediyorum.

Hailey hariç. O, en yakın arkadaşlarımdan biri ve bir gün çok iyi bir anne olacağından eminim... tabii önce kendi başına yetişkinlik işini başarıyla atlatmalı. Buradaki kilit kelime başarılı. Buraya geldiğinde onu seveceğinden eminim. Çok güzel ve eğlenceli biridir ve tanıştığı herkesi çocuklu olarak da hayal etmiyor.

Her neyse, eminim çok iyi bir baba olursun. Düşünceli ve sert mizaçlı ama aynı zamanda boş hafta sonlarında Yıldız Savaşları maratonu yapacak türden bir baba olursun. Bunu gözümde canlandırabilirdim... Tabii seni de canlandırabilseydim. Evet, hâlâ fotoğrafının peşindeyim.

Umarım birkaç dakikalığına da olsa dikkatini dağıtabilmişimdir ve umarım kaybın için ne kadar üzgün olduğumu biliyorsundur.

Ella

Denver'ın merkezinde bir plazada pencerenin önünde oturmuş şehre bakıyordum. Burası kesinlikle kök salabileceğim bir yer

değildi. Telluride'da geçirdiğim iki ay bana beton yığınlarıyla uzun vadede iyi bir ilişkim olamayacağını öğretmişti.

Üstelik, Denver'da Ella yoktu.

Kamyonetteki tartışmamızın üzerinden bir hafta geçmişti ve birbirimize... kibar hatta arkadaş canlısı davranıyorduk. Ama aramızda o her zamanki uyumdan eser yoktu. Yaşananlardan sonra bu mümkün değildi.

Eğer dikkatli olmazsam ona âşık olduğumu anlayacaktı ve iyice boka batacaktık.

Daha önce hiçbir kadın beni, Ella gibi çileden çıkarmamıştı. Öyle ki küfür bile etmiştim. Ayrıca daha önce hiçbir kadını bir belki ikiden fazla görmek istememiştim ve hiçbir kadın ruhumu Ella gibi ele geçirmemişti. Tabii ki konu çocuklarını evlat edinmek olduğunda önüme ne şart koyarsa koysun kabul edecektim. Sadece Maisie'yi kurtarmayı ve Colt'u korumayı delicesine istediğimden değil, yüzüne bir tebessüm konduracaksa Ella'ya her şeyi vermeye hazır olduğumdan.

Ella da bunun karşılığında sebebi ne kadar boktan olursa olsun, bana bir aile veriyordu. Çocuklar, benim için önem arz eden her anlamda benim olacaklardı. Onları sevebilecek, koruyabilecek ve her ihtiyaçlarını karşılayacaktım. Maisie'nin her türlü tedaviyi görmesini sağlayacaktım ve Colt hayatının her ânında onu desteklediğimi, arkasında olduğumu bilecekti. Kendimi Ella'ya kanıtlayacak, benden tekrar şüphe etmeyene kadar ona destek olacak ve sonra da kalbini kazanacaktım.

Yaptığın şeyi öğrenene kadar.

Evet. O mevzu. Görmezden gelmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım sırrım kafamın üstünde bir giyotin gibi sallanıyordu.

Ella beni kovduğunda en azından çocuklar güvende olacaktı. Evlat edinme işlemini iptal ederek Maisie'yi riske atacağını sanmıyordum. Geçmişin er ya da geç karşıma çıkacağını bilerek Ryan'a verdiğim sözü tutmamın ve acı içindeki kalbimi yatıştırmamın tek yolu buydu.

Telefonum öttü ve parmağımı kaydırıp mesajlaşma uygulamasını açtım.

DONAHUE: Yeni tarihlerle güncellenmiş belgeler hazır. Bundan emin misin?

Parmaklarım tuşların üstünde donup kaldı. Maisie'nin yaşamasını istediğimden emindim ve bunu da ancak böyle gerçekleştirebilirdim.

GENTRY: Evet. Ama bu geri döneceğim anlamına gelmiyor.

DONAHUE: Kendini kandırmaya devam et.

Cevap verme zahmetine bile girmeden telefonumu cebime koydum.

Arkamdan, "Bay Gentry," diye bir ses duyunca dönüp baktım.

"Bay Danbury," diye yanıtladım. Demek Jeff buydu. Hâlâ öğrenci hayatını geride bırakmayı beceremediği ve babasının takım elbisesine sıkışmış biri gibi görünüyordu. Sarı saçları arkaya doğru taranmıştı, gri gözlerindeyse hesapçı bir ifade vardı.

El sıkıştık ve hemen toplantı masasında karşısına oturdum. Ella'yı ve çocukları terk etmesi bir yana, sırf Ella'ya dokunduğu için bile kendimi kaybedip onu evire çevire döveceğimden korkuyordum.

Canı cehenneme. Ella'yı hak etmiyordu, hele çocukları asla.

Takım elbisesinin ceketini düzeltti, ben de aynını yaparak en alttaki düğmeyi açtım. Neyse ki Denver'da hızlı çalışan becerikli terziler vardı.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Gentry?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla şirketteki en genç kıdemli ortak sizsiniz."

"Öyleyim. Aslına bakarsanız hukuk fakültesinden yeni mezun oldum."

"Tabelada adı yazan bir babanın evladı olmanın avantajı mı?" diye sordum ve firmanın ismini işaret ettim.

Yüzündeki gülümseme silindi. Beyimiz ağzında gümüş bir kaşıkla doğmuş olmasının mevzubahis edilmesinden hoşlanmadı. Onun gibi adamlar hep böyle olurdu zaten. Paraya para demedikleri hayatları onlara altın tepside sunulur ve onları ödülden alıkoyacak her türlü engelden nefret ederlerdi. Tanrı biliyor ya Ella'yı ezip geçmişti.

"Bunu, aile şirketinde bir nevi ortaklık olarak görüyorum," dedi omzunu silkerek.

"Ah, aile. Bu konuyu açtığınıza çok sevindim." Masanın üzerinden büyük sarı zarfı ona ittim ve o da yakaladı.

"Bu da ne?" diye sordu evrakı inceleyerek.

"Ne olduğunu biliyorsun, tabii o havalı hukuk diploman sana okumayı öğretmediyse bilemem. İmzala."

Tekrar okudu ve kâğıdı yavaşça masaya bıraktı. Sonra da gözlerinde artık ne istediğimi bildiği için bana karşı bir avantajı olduğunu söyleyen o bakışı gördüm.

"Bunu yapman için Ella sana ne kadar ödedi?"

"Pardon?"

"Bir sebebi olmalı. Ne de olsa yıllar oldu."

"Bir sebebi var. İkizleri evlat ediniyorum."

Yüzündeki o kibirli sırıtış silindi ve bakışları ellerime kaydı, bir yüzük arıyordu. "Ella'yla evleniyor musun?"

"Bunun seni neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Eh, çocuklarımı evlat edinmek istediğine göre..."

Bedenimde his namına bir şey kalmadı. Çok iyi bildiğim bir durumdu bu. Savaş alanına her adım attığımda benzer bir hâle girerdim; beni affedilmesi mümkün olmayan zalimlikleri yapmaya hazırlıyordu.

"Onlar senin çocukların değil," dedim.

Ninova

"Eh, evli olduğumuz o iki ayda Ella'yı ne kadar çok becerdiğimi düşünecek olursak sana katılmıyorum. Küçük kasaba kızı o küçük aklıyla önce parmağında yüzük olsun istedi."

Havoc burada olsaydı, sırf bedenimdeki gerginlik yüzünden adamın gırtlağına saldırırdı.

"Onların biyolojik olarak babası olabilirsin ama kesinlikle daha fazlası değilsin. Onları hiç görmedin, konuşmadın, hatta o çocuklarla en ufak bir iletişimin bile olmadı. Onlar. Senin. Çocukların. Değil. Onlar benim."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz göğsüm yine o tatlı baskıyla sıkıştı; onlara karşı duyduğum sevgi duygularımı yok etme içgüdümü gölgede bırakıyordu.

"Peki bu işten benim çıkarım ne?"

"Sen ciddi misin?"

Omuz silkti. "Bunu bir iş anlaşması gibi düşün. Bende istediğin bir şey var. Bana onun için ne vereceksin?"

"Sana *ne vermeyeceğimi* söylememe ne dersin?"

Ben sakin kalmak için elimden geleni yaparken adam karşımda beklentiyle oturuyordu.

Üç şey: Maisie. Colt. Ella. Onlar hayatımın anlamıydı ve başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Sana, Maisie'nin önümüzdeki yıl faturalandırılacak olan ve iki milyon dolardan fazla tutacak kanser tedavisi masraflarını vermeyeceğim."

Yutkundu ama bunun dışında beni duyduğuna dair bir belirti göstermedi.

"Bu yeterli bir sebep mi? Ya da onu sigortana dâhil edebiliriz. Ne de olsa çocuklar için sürekli *benim* deyip duruyorsun. Eminim bu konu babanla aranda hiçbir soruna yol açmaz. Özellikle altı ay önce Ella'ya onu ve seni rahat bıraktığı sürece Maisie'nin yaşayıp yaşamadığını umursamadığını söylediğini düşünecek olursak. Bu duyulursa eminim işlerin için de çok iyi olur."

"Bu bir tehdit mi?"

"Hiç alakası yok. Sen feragat belgesini imzalayacakken ve dışarıdaki minik sekreterin de evrakı bir güzel kaşeleyecekken neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Tamam. İmzalayacağım." Masanın ortasındaki kalemlikten bir kalem aldı ve ismini kâğıda karalayarak imza attı. Ama rahatlamadım. Henüz değil.

"Kaşele."

Ağzının içinde bir küfür geveledi ama masadan kalkıp bağırarak sekreterini çağırdı. Vücudunu saran bir kalem etek giymiş yirmili yaşlarında genç bir kadın koşarak geldi ve belgenin altını imzalayıp kaşeledikten sonra masasına döndü.

Jeff zarfı bana resmen fırlattı. Evrakı iyice inceleyerek gerektiği gibi imzalanıp kaşelendiğinden emin oldum. Bunu bir kez daha yapmayacaktım.

"Başka bir şey yoksa?"

Gülümsememin yüzüme yayılmasına izin verdim. "Evet. Çek defterini getir."

"Efendim?" Gözleri öfkeden kocaman olmuştu.

"Çek. Defterini. Getir. Ella'ya altı yıllık bir nafaka bedeli yazacaksın. Şimdi."

"Hayatta olmaz. Hem daha geçen ay işe girdim. Ne istiyorsun? Hiçbir şeyin yüzde otuzunu mu?"

"Evet, ama milyon dolarlık vakıf fonun üniversitedeki ilk dersini aldığın anda aktifleşti. Yani, Ella'ya şöyle bol sıfırlı bir çek yazacaksın."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İşin o kısmı önemli değil. Ona borcunu ödeyeceksin yoksa bu evrakla birlikte soluğu nişanlının babasının kapısında alırım. Dur bakayım, neydi adamın adı? Senatördü, değil mi? Sonra da bununla yetinmeyip basına çocuklarını terk etmekle kalmadığını, çocuklarının annesini, kızının kanser tedavisinin masraflarını karşılamakta zorlanırken nasıl dımdızlak ortada

bıraktığını da anlatırım. Medyanın buna nasıl bir tepki vereceğini düşünüyorsun?"

"Beni mahvedersin."

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Maisie'nin kanser olması bile bu bencil pisliği zerre etkilememişti. "Evet, amaç da bu."

"Neden? Ben Ella'yı mahvettiğim için mi? Sanki çok parlak bir geleceği vardı da."

"Ella'yı mahvettiğini mi sanıyorsun? Dünya üzerinde bunu yapabilecek bir adam yok. Kendini gözünde bu kadar büyütme. Burada olmamasının tek nedeni vaktini harcamasına değmiyor olman. Şimdi git çek defterini getir."

Toplantı odasından çıktı ve kısa sürede elinde kalemi ve çek defteriyle döndü. "Ne kadar?"

"Müstakbel kayınpederini mutlu edecek ve babanın ismini şirketin tabelasında tutacak meblağ ne kadarsa o kadar."

Çek defterine bir rakam karaladı ve çeki bana fırlattı.

Kâğıt yavaşça önüme düştü ve elime alıp ikiye katladıktan sonra göğüs cebime koydum.

"Bakmaya zahmet bile etmeyecek misin?" diye resmen ciyakladı.

"Hayır. Ya yeterlidir ya değildir." Ceketimin önünü ilikleyip ayağa kalktım ve elimdeki kâğıtlarla kapıya yöneldim.

"Vakıf fonunu nereden öğrendin?" diye sordu. Hâlâ sandalyesinden kalkmamıştı.

Durdum ve elim kapı kolunun üzerindeyken söylesem mi acaba diye düşündüm.

Ne olacaktı ki? Ne diye söylemeyecekmişim?

"Ah, bilirsin. Küçük kasabaların küçük akıllı insanlarının kalpleri kocaman, çeneleri de düşüktür. Ayrıca haberin olsun diye söylüyorum, Ella'yı terk etmek bu hayatta yaptığın en iyi şeydi. Çocukların hayatına burnunu sokmak için asla geri

gelmeyeceksin. Senin yerinde olsam bu tavrı sürdürmeye devam ederdim. Ben, benim olanı korurum."

Bir an bile duraksamadan oradan uzaklaştım ve Denver'ın hemen çıkışındaki küçük askeri üsse doğru yola çıktım. Bugün imzalanması gereken başka kâğıtlar da vardı.

"Beckett!" Colt kapıdan fırlayıp kendini kollarıma attı. Gören de iki gün yerine iki haftalığına gittim sanırdı.

"N'aber, küçük adam?" Onu havaya kaldırdım, elimdeki dosyayı düşürmemeye çalışırken ona özgü o tarçın ve gün ışığı kokusunun tadını çıkardım.

"Fırında bir şeyler pişiriyoruz!"

Colt'u kucağımda eve taşıdım ve aynı koku etrafımı sardı. "Elmalı kek mi?" diye sordum.

"Nereden bildin?"

"Eh, pişerken bu kadar iyi kokan şey ya elmalı kektir ya da Minik Adam kekidir ve sen hâlâ kucağımda olduğuna göre şansımı elmalı kekten yana kullanayım dedim."

Havoc, beni bacaklarımın etrafında dönerek karşıladı, ben de Colt'u yere bırakıp kızımın kulaklarının arkasını hafifçe kaşıdım. "İyi iş çıkardın," dedim çünkü Colt'un yanından ayrılmadığını biliyordum.

"Beckett!" diye seslendi bana Maisie koltuktan.

"En gözde kızım nasılmış bakalım?" diye sordum ve o koltukta uzanırken gelip yanına oturdum. Solgun görünüyordu, yüzü neredeyse transparan gibiydi. "İyi misin?"

Başını iki yana salladı.

"Ona bir şey içirebilirsen sana ruhumu feda edebilirim," dedi Ella mutfaktan çıkarak. Alnına biraz un bulaşmıştı.

İçimde derin bir özlemle saf bir arzu birbirine karıştı. Bu hayatı ve bu kadını istiyordum. Bir saniyeliğine onu çocukla-

rından çalıp ellerimi özgürce üzerinde gezdirebilmek istiyordum. Onu öpmeye, ona dokunmaya hakkım olsun istiyordum. Zevkten gözlerinin kapanışını izlemek istiyordum. Kaşlarında endişelenmekten oluşmuş çizgileri silmek istiyordum.

"Elmalı kek demek?"

"Maisie'nin favorisi, ben de düşündüm ki belki..." Omuz silkti.

"Boğazından birkaç yudum Gatorade geçmesi için seni nasıl kandırabilirim?" diye sordum Maisie'ye.

Bana baktığında o mavi gözleri son derece ciddiydi. "Artık *Moana* izlemek istemiyorum. Bana *Yıldız Savaşları*'nı getir. O film korkunç değil." Ella'ya doğru ters ters baktı.

Ella homurdandı ama onayladı da.

"Anlaştık. Benim evimde o sevdiğin yeşil elma aromalılardan var. Bana annenle konuşmam için birkaç dakika ver sonra gidip alırım, tamam mı?"

"Anlaştık."

Battaniyeyi iyice üstüne örttüm ve Ella'yı ofisine kadar takip ettim.

SEN YETERLİSİN

Ona kendi ellerimle yazdığım not, panosunda asılıydı. Aynen öyle, tabii ki yeterliydi. Her alanda eksik olan bendim. Buna dürüst olmak da dâhildi.

İnsanın kendisini kıskanması ne kadar da tuhaftı. Âşık olduğun kadının bir parçasının senin başka bir versiyonuna ait olması?

"Trombosit seviyesi ne durumda?"

"Yarın sabah trombosit nakli için tıp merkezine gideceğiz. Bunu Telluride'da yapabiliyorlar, en azından yol kısa sürecek."

Başımı onaylar gibi salladım ve elimdeki dosyayı Ella'ya uzattım.

Parmakları biraz titriyordu ama yine de dosyayı açtı. Sonra da şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. "Yaptın."

"Yaptım. Özgürsün. Çocuklar da öyle."

"Nasıl?" Evrakı tekrar okudu.

"Çok ikna ediciyimdir."

Bana bakıp sırıttı. "İşte buna inanırım."

Çeki de dosyanın üzerinden kaydırıp elindeki kâğıdın üstüne bıraktım. Ağzı bir kez daha açıldı.

"Bu da ne?"

"Sana olan borcu."

Bir adım geriledi, poposu masasının kenarına dayanmıştı. "Bu yarım milyon dolar. Jeff neden... Ne yaptın?"

"Sana en başında vermesi gereken paranın bir kısmını aldım."

Bana bakarken yüzünde anlamlandıramadığım bir sürü ifade oluştu. "İstemiyorum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Gerçekten mi?"

Başımla onayladım. "Onları tek başına büyüttün. Şu an yapmak isteyeceğin son şeyin ondan para almak olduğunu düşündüm. Bu, Jeff'e bir şeylere hakkı varmış gibi hissettirir ve sen de bunun olmasını asla istemiyorsun."

"O zaman bunu neden getirdin?"

"Bir keresinde onu incitmek istiyorsam Jeff'i cüzdanından vurmam gerektiğini söylemiştin. Ben de öyle yaptım. Sana bu çeki getirdim çünkü böyle bir seçeneği senden asla almam. Bu para Solitude'un bütün borcunu ya da Maisie'nin tedavisini ödeyebilir. Ya da üniversite eğitimlerini. Bu seçeneği senden alacak değildim."

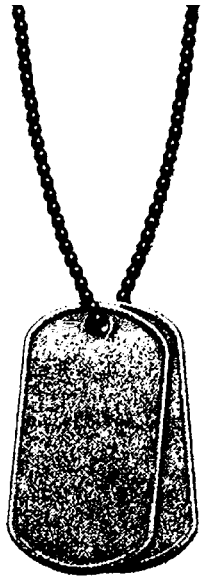
"Şu an Maisie için bu paraya ihtiyacım yok."

"Eğer onu evlat edinmemi istiyorsan, evet, ihtiyacın yok. Bu da seni zorlamayacağım bir başka seçenek. Ben Jeff değilim. Bu para sana birçok seçenek sunuyor. Bu çek köşeye sıkıştırılmadığın anlamına geliyor. Beni seçmek zorunda değilsin."

Ella düşünürken orada öylece durup gözlerimizle sessizce konuştuk. Benim bakışlarım ona bana güvenmesi için yalvarıyordu. Sırtını bana dayaması için. Benim ona ihtiyaç duyduğumun minicik bir kısmı kadar bana ihtiyaç duyması için. Onun bakışlarıysa düşünceliydi, kafasında her şeyi tarttı ve gözlerini benimkilere kilitleyip çeki ortadan ikiye ayırdı.

"Seni seçiyorum. İşte şimdi özgürüm. Özgürüz."

Sırıttım çünkü artık özgür olmadığımı biliyordum. Ben onundum... onlarındım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Beckett

Mektup #3

Kaos,

Ebeveyn olmak çok boktan. Kusura bakma birbirimizi sana böyle bir şey söyleyecek kadar iyi tanımadığımızı biliyorum ama gerçek bu. En azından bugün öyle geliyor bana.

Öğleden sonramın büyük bir kısmını okul müdürünün odasında geçirdim. Üstelik benim çocukluğumdaki müdürdü. Sana yemin ederim masasının karşısındaki o gıcırdayan suni deri sandalyeye oturduğumda kendimi yeniden yedi yaşında hissettim.

Ama şimdi durum böyle değildi, yetişkin olan bendim ve beni zor duruma sokan da kendi çocuklarımdı.

Maisie ve Colt anaokulunda aynı sınıftalar. Evet biliyorum, ikizleri aynı sınıfa kaydettirdiğim için bir araba dolusu laf işittim. Kendi benliklerini oluşturamazlarmış. Ama bu sözde uzmanlar benim mavi gözlü küçük şeytanlarımın gözlerine bakıp ayrılmayı reddedişlerini dinlemek zorunda kalmadılar. Reddetmekten kastım, gerçekten denedik. Okulun ilk haftası

onları sabah dokuzda okuldan almak zorunda kaldım çünkü birbirlerinin sınıfına gidip durmuşlar. Sonunda pes ettik. "Savaşacağın cepheyi seç" tabirini biliyorsun, değil mi? Bu daha çok "savaşı durdur, kaybediyorsun" durumuydu ama tamam, kabul.

Neyse, Maisie'ye abayı yakmış küçük bir çocuk var. Ne tatlı, değil mi? Değil. Bugün teneffüste bütün sınıfın "öpücük kapmaca" oynamasına karar vermiş. Bu da galiba birini elinle yakalamak yerine ona bir öpücük kondurmak anlamına geliyor. Ne harika ama, değil mi? Maisie oynamak istememesine rağmen çocuk onu kovalamaya başlamış ve sonunda onu yere düşürüp tüm itirazlarına rağmen kızımı öpmüş. Doğal olarak Maisie de onu ittirip suratına bir tane çakmış. Abim olsaydı onunla çok gurur duyardı; tam da ona öğrettiği gibi yumruk atmış.

Colt olanları duymuş ve koşarak gelmiş. Maisie ona olanları anlatınca sakinliğini korumuş ama diğer çocuk Maisie'ye hiç kelimesiyle kafiyeli pek de hoş olmayan bir şey söyleyince (Colt öyle olduğunu iddia ediyor) o da... kendini kaybetmiş.

Diğer çocuğun gözü mosmor olmuş ve bir de oyun alanındaki kumlardan bolca yutmuş. Onun annesiyle okula gittiğimi söylemiş miydim? Küçük kasaba hayatının acayip tuhaf tarafı da bu işte.

Colt bir haftalık disiplin cezası aldı, Maisie de onunla birlikte cezaya kalmayı talep etti. Onlar beş yaşındalar. SADECE BEŞ YAŞINDALAR, Kaos. Burası anaokulu. Şimdiden böylelerse ergenlik yıllarında ne halt edeceğim?

Off. Bugünlük bu kadar. Ebeveyn olmak çok boktan.

Ella

Alarmım çalınca hemen ayaklanıp koşturmaya başladım. Gerçekten. Solitude arazisindeki on kilometrelik koşumu yaptım, duş aldım ve işe gittim. Artık Donahue'nın getirdiği belgeleri imzaladığım için tamamen gönüllülüğe dayanan bir şeydi. Orada Havoc'a birkaç talim yaptırdım ve onu iniş koşumlarında çalıştırdım.

Oldukça sıradan bir cumaydı.

Ama bugün evlat edinme günüydü ve bu her şeyi değiştirmişti.

Jeff kâğıtları bir ay kadar önce imzalamıştı ve birkaç gün önce evlat edinmenin bugün gerçekleşeceğini öğrenmiştik. Her geçen gün acı verici bir bekleyişle geçmişti ama sigortam beklemedeki evlat edinme belgelerine dayanarak çocukları kendi planıma dâhil etmeme izin vermişti, bu da iki hafta içinde tamamen sigortalı olacakları anlamına geliyordu. Ve bir ay içinde de Maisie MIBG tedavisine başlayabilecekti.

Kamyoneti ana evin önüne park ettim ve Havoc'la birlikte içeri girerken yeni gelen misafirlere selam verdik. Yaz dönemi iş açısından yoğun geçiyordu ve Ella da müşterilerle ilgilenip fazlasıyla seçici olanları yatıştırmakla meşguldü. Görünüşe göre "lüks konaklama" tabiri, kibirli tiplerin halkın arasından sıyrılıp kendini göstermesi için bir sinyalmiş.

Ah, işte, bir tanesiyle daha uğraşıyordu.

Ellili yaşlarının ortasındaki bir kadın Ella'ya kafasını sallarken Havoc'la ben çift kanatlı kapının arkasında bekledik.

"Ve bu bizim aradığımız şey değil. Ben özellikle göl manzarası istedim. Tamam manzaramız çok güzel ama kesinlikle göle bakmıyor!"

Ella kadının konuşmasının ortasında onun omzunun üstünden bana baktığında ona teselli eder gibi bir bakışla karşılık

verdim. En azından öyle yaptığımı umuyordum çünkü Ella neredeyse gülecekti.

Başıyla arka tarafı işaret edince mesajı aldım. Havoc'la birlikte ana evin içinde yürüdüm ve Hailey ile Ada'nın işleri başından aşkındı, fırından yeni çıkmış kurabiyeleri masaya koyuyorlardı. Ella'yla birlikte arka tarafa geçip konutun kapısını açtık.

"Beckett!" Maise köşeden bana koşarak geldi ve onu duvara toslamadan önce yakaladım. "Bana yardım etmen gerek. Colt çok iyi saklandı ve onu bulamıyorum! Bu adil değil! Daha hızlı koşabiliyor ve bunun gayet farkında!"

Kemoterapiye bir ay ara verilmesinin enerji seviyesini getirdiği nokta inanılmazdı.

"Ne kadardır arıyorsun?"

"Çok ama çoook uzun süredir!" Kelimeleri uzata uzata söyledi ki bunun ne kadar uzun olduğunu gerçekten anlayabileyim.

Ona imalı bir bakış attım ve geri adım attı.

"Yirmi dakika."

"Vay canına bu *gerçekten de çok uzun*," diyerek ona katıldım. "Onu süper hızlı bulmak ister misin?"

"Evet!" Yerinde zıplayıp duruyordu.

"Hazır mısın?" diye sordum ayağa kalkarken.

"Evet!" diye tekrar etti. Hâlâ zıplıyordu. *Tanrım, şu enerjiyi şişeleyebilseydim çok zengin bir adam olurdum*

"Havoc, otur."

Havoc oturdu ve bir sonraki komutu almak için gözlerini bana dikti. Sesimin tonunu duymuştu, bunun işe koyulmak anlamına geldiğini biliyordu. Ayrıca biraz deneme de yapmak istiyorum.

"Colt'u bul."

Ok gibi fırladı, salonu ve yemek odasını kokladıktan sonra merdiveni uçarcasına çıktı.

"Onu takip etsen iyi edersin, Maisie."

Maisie koşmaya başladığı anda Ella kapıyı açıp hızla içeri girdi ve kapıyı ardından kapadı. Sırtını kapıya yasladı ve omuzları çöktü.

"Benim kızım az önce bir koşucuyu mu taklit etti?" diye sordu. Sesi ölesiye yorgun geliyordu.

"Aynen öyle. Havoc'la birlikte. Görünen o ki Colt'un sağlıklı oluşunu, saklambaç oyununda bir avantaja çevirdiğini düşünüyor ben de şartları eşitleyeyim dedim."

Tam o anda Havoc havladı ve ardından hafif bir gümbürtü ve kahkaha sesleri duyuldu.

"Bu adil değil. Hile yaptın!"

Merdivende ayak sesleri yankılandı ve üçü de koridorda belirdi.

"Aferin kızıma," dedim Havoc'a. Birkaç saat önceki eğitimimizden cebimde kalan son ödül mamasını almak için yavaş yavaş yanıma geldi.

"Dışarı çıkabilir miyiz? Lütfen?" diye sordu Maise.

Ella dudağını ısırdı.

"Lütfeeeen?" diye yalvardı Colt. Kelimeyi o kadar uzatarak söylemişti ki bunun dünyanın en uzun kelimesi olduğunu düşünürdünüz.

"Tamam. Sadece misafirlerden uzak durun ve dikkatli olun," diyerek pes etti Ella. "Ve şapka takın!"

"Havoc, çocuklarla birlikte kal." Ella fikrini değiştirmeden üçü de arka kapıdan dışarı çıktı.

"Kızım geri gelmiş gibi hissediyorum," dedi Ella iç geçirerek. "Kemoterapi almadığında çok enerjik, mutlu ve iştahı da harika. Değerleri yükseldiğinde kısa süreliğine bile olsa çocuk olabiliyor. MIBG tedavisinden önce böyle bir ay geçirdiğimiz için mutluyum."

"Ben de."

Ella kapıdan uzaklaşıp pencereye doğru yürüdü ve evin arka tarafında oynayan çocukları izleyebilmek için perdeyi çekti.

"Havoc onların yanındayken hiç endişelenmiyorum. Bu normal mi? Onu, Jeff'in anne babasına hırlarken görmüş olmama rağmen yine de endişelenmiyorum."

Yanına yaklaştım, omuzlarımız birbirine değiyordu. Havoc'un, Colt'un fırlattığı oyuncağının peşinden koşmasını izledik. "Havoc'a onları korumasını söyledim. Genelde sadece onlarla kalmasını söylerim ama sokakta olduğumuz için çocukları korumasını istedim. Her hâlükârda onlara bulaşan herkesi öldürür ama bir misafire, çocuğa ya da bedeninden gerginlik hissetmediği kimseye saldırmaz. *Koru* demem Havoc'u tetikte tutuyor. Şu an sadece çocuklarla oynuyor."

"O inanılmaz."

"Birlikten ayrıldığımızdan beri çok değişti. Çalışırken kafeste kalır, eğitilir ve benim tarafımdan gözetim altında tutulurdu ama tam anlamıyla bir köpek gibi yaşamazdı. Görevlere gittiğimizde bile benimle uyur, benimle çalışır, yanımdan asla ayrılmazdı ama yine gerçek bir köpek gibi zaman geçirmiyordu. Burada da çalışıyor ama aynı zamanda çocuklar ve misafirlerin yanında güvenle dolaşabilecek bir köpek olmayı da öğreniyor."

"Evcilleşiyor," dedi Ella gülümseyerek ve omzumu dürttü. "Tanıdığım başka biri gibi."

Güldüm. "Öğleden sonraya hazır mısın?"

"Evet," dedi heyecanla başını sallayarak. "Ya sen?"

"Gerginim ama onur da duyuyorum, mutluyum ve bu küçük insanlarla beraber gelen büyük sorumluluk karşısında hayranlıkla karışık bir korku içindeyim."

Bana yorgun ama mutlu gözlerle baktı. "Her yeni baba böyle der."

"Bunu bilemem."

"Ben de. Sanırım birlikte öğreneceğiz. Kulübede yaşamaya o kadar alıştım ki bir zamanlar buranın evimiz olduğuna inanmak çok zor."

"Maisie için güvenli olduğunda dönecek misin peki?"

"Gerçekten bilmiyorum. Kulübede yaşamayı ve o mahremiyeti seviyorum, özellikle de ev ve iş hayatım arasında bir sınır olması hoşuma gidiyor. Burada yaşarken hep işte oluyordum sanırım." Parmaklarıyla alnını ovdu ve atkuyruğunu daha da sıktı.

"İyi misin? Erkekler neden bu kadar aptal diye beni tokatlama ama biraz yorgun görünüyorsun."

Döndü ve pencere pervazına oturdu. "Çünkü yorgunum. Galiba Maisie'nin bu ay sadece taramaları olduğundan beynim normalim hâline gelmiş bu kaostan biraz uzaklaştı ve geri kalan her şey birden üzerime çöker gibi oldu."

"Ne yapabilirim?"

"Kızım ölmesin diye bugün çocuklarımı evlat ediniyorsun. Sanırım bu hayal edebileceğin en büyük yardım."

"Bunu sadece Ryan için yapmıyorum," diye konuşmaya başladım ama konutun kapısı açılınca durdum. Hailey hızla içeri girdi, yanakları kızarmıştı ve gözleri de heyecandan parlıyordu.

"Conner Williamson az önce bana çıkma teklif etti!" dedi heyecanla.

"Hadi canım!" diye zıpladı Ella.

"Değil mi ama? Ondan çok uzun zamandır hoşlanıyorum. Ne kadar olmuştur? 9. sınıftan beri mi?" Kollarını iki yana açıp odanın ortasında dönmeye başladı. "Conner Williamson bana çıkma teklif etti!"

Ella kahkaha attı. "Senin adına çok mutlu oldum!"

Hailey hızla gelip Ella'ya sarıldı. "İşte bu! Biliyorum! Bana delice âşık olacak, evlenip çoluk çocuğa karışacağız ve her şey mükemmel olacak!"

"Evet, aynen öyle olacak!" diye ona katıldı Ella.

Yüzünde garip bir ifade gördüm, sanki hissettiği mutluluk panikle karışık bir acıya dönüşmüştü.

"Yarın bir saat erken çıksam olur mu?" diye sordu geri çekilip ellerini Ella'nın omzuna koyarken.

"Elbette!" dedi Ella ve zorla gülümsedi. Yüzündeki o ifadeyi görmeseydim ona inanabilirdim.

"Teşekkürler!" dedi Hailey ve Ella'ya tekrar sarılıp kapıya doğru döne döne dans ederek uzaklaştı.

"Ella," dedim yumuşakça ve önüne geçip benden kaçmasını engelledim.

"Ne?" Omuz silkti ve kendini gülümsemek için bir hayli zorlasa da alt dudağı titredi.

"Ne oluyor? Sakın *hiçbir şey* diyerek geçiştirme." Nazikçe omuzlarına dokundum.

Omuz silkti. "İyiyim."

"Ella, beş saat içinde çocuklarını paylaşacağız. Ve evet, anlıyorum. Ben gerçekten babaları değilim, sadece sigorta sağlayıcısıyım ama birbirimize dürüst olmamız gerektiğini düşünmüyor musun? Hem iyi hem kötü hem de tükendiğimiz zamanlarda."

"Hailey çok heyecanlı." Sesi bir fısıltıdan ibaretti.

"Evet."

"Ben öyle hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum. Bu kadar heyecanlanmanın. Birinin sana çıkma teklif etmesinin. Yani, yedi yıl oldu. Yedi yıl, Beckett." Kollarımı sıkıca tuttu, tırnaklarının bedenimde iz bıraktığından şüphem yoktu. "O kadar uzun zaman oldu ki yine bakire olduğumdan eminim."

"Evet, sanırım o iş öyle değil..."

"Ama hayatımı seviyorum. Colt'u, Maisie'yi ve işimi seviyorum. Seçimlerimle gurur duyuyorum, biliyor musun? Onlarla gurur duyuyorum!" Sesi tizleşmişti.

"Zaten gurur duymalısın."

"Bir de Maisie'nin yaşadığı bunca şey. Son zamanlarda başka bir şey düşünemiyorum. Yani, temmuz ayındayız, değil mi? Bu demektir ki hastalık teşhisi dokuz ay önce konmuş. Dokuz ay. Ben onu hayatta tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Benim onu evlat edinmeme izin vermen gibi," diye araya girdim. Bunun yardımı olacağını düşünüyordum.

"Aynen öyle! Hayatımda gördüğüm en seksi, en sinir bozucu ve bağımlılık yapan adamı bulup onu sadece arkadaş sınırlarında tutmakla kalmayıp bir de abinin en yakın arkadaşı sınırına atmak ve onu bir baba olmaya zorlamak da dâhil. Ama buna rağmen adam hâlâ erişilebilir değil!"

Ani bir ateş bedenimi sardı. Kanepede neredeyse felaketle sonuçlanacak yakınlaşmamızdan sonra ona dokunmamak için çok çaba sarf etmiştim. Her gün on kilometre koştum, soğuk duşlar aldım, gölde yüzdüm, akla gelen ne varsa yaptım ve tüm bunların amacı Ella'ya dokunmaktan kendimi alıkoyabilmekti. Ama Ella tek bir sözüyle beni kontrolümü kaybetmenin eşiğine getirmişti. Biriyle sevişmeyeli neredeyse bir yıl olmuştu ve istediğim tek kadın karşımda durup beni arkadaş sınırlarına attığından yakındığını söylerken bedenim bunu bana bir hayli sert ve acı verici şekilde hatırlatıyordu.

"Tamam. Dur. Sen beni arkadaş sınırlarına atmadın; ben oraya kendim girdim. Baba sınırı da buna dâhil. Bunu da ben seçtim. Sen değil."

"O zaman aptalsın!" diye bağırdı, gözleri tatlı bir hiddetle parlıyordu. "Yani arkadaş konusunda, baba kısmıyla ilgili değil."

"Çok tatlısın."

Gözlerini kıstı.

Ah, lanet olsun, çok yanlış kelimeler seçmiştim.

"Tatlı mı? Ben mi tatlıyım? Hayır, sorun da bu. Bir yıldır saçlarımı kestirmedim ve bu nasıl bir his biliyor musun? Sorun saç değil, o kadar da sığ biri değilim, mesele buna zaman ayırabilmek, Beckett. Bir kadın olarak vaktini kendine ayırmak ve ben artık kendimi bir kadın gibi hissetmiyorum. Makyaj yapmaktan vazgeçtim, pazar akşamları mumlar eşliğinde küvet keyfi yapmayı bıraktım, Maisie'ye teşhis konulduğundan beri

Ninova

bir gece bile deliksiz uyumadım ve aylardır pantolon giyiyorum çünkü bacaklarımı tıraş etmedim!"

"Seni pantolonlarının içinde çok beğeniyorum."

"Mevzu bu değil! Temmuz ayındayız, Beckett. Temmuz ayı, şort giymek, yürüyüşlere gitmek, güneşten yanmak ve ay ışığı altında öpülmek demek. Ama ben burada kot pantolonum içindeyim, kimsenin beni öptüğü yok ve bacaklarım Himalaya'da bir yerlerde bir Yeti'nin montunu ödünç almışım gibi görünüyor!"

"Vay canına... bu epey sağlam bir görsel." *Gülme. Sakın. Güleyim. Deme.*

Ah, evet, o tırnaklar kesinlikle iz bırakıyordu.

"Ben artık bir kadın değilim. Sadece anneyim. Bundan başka şansı olmayan bir anneyim çünkü belki de çocuğum bu yılı çıkaramayacak." Bir balon gibi söndü, ellerini kollarımdan çekti ve başını göğsüme yasladı. "Tanrım, bencilin tekiyim."

Kollarımı etrafına sararak onu kendime çektim. "Sen bencil değilsin. Sadece insansın."

"Kılın tüyün önemi yok. Ne kafamda ne bacaklarımda. Hele ki Maisie'de hiç yokken. Sana dedim, bir aylığına rahat ediyoruz ve beynim o sırada önemli olmayan, saçma sapan şeylere odaklanıyor," diye mırıldandı göğsüme doğru.

"Bunlar önemli çünkü sen önemlisin. Hani uçaktayken çocuğunuzdan önce oksijen maskesini kendinize takın derler ya? İşte bu durum tam olarak öyle. Eğer oksijen maskesini önce çocuğuna takarsan sen bayılırsın ve ona yardım edemezsin. Arada sırada bir durup nefes almak zorundasın, Ella. Yoksa boğulacaksın."

"İyiyim. Sadece içimi boşaltmam gerekiyordu."

"İyi olduğunu biliyorum ve ben bunları kaldırabilirim."

Bir adım geri çekildi ve bana çok seksi bir sırıtışla baktı.

"Ne oldu?" Cevabını duymaktan neredeyse korkuyordum.

"Ah, hiç. Sadece arkadaş sınırındaymışım gibi *gelmiyor.*"

Lanet olsun. Sertleşmişken onu tutup kendime çekmiştim.

"Seni istemediğimi hiç söylemedim, Ella. Aslında, tam tersini söylediğime eminim. Değişen bir şey yok."

Ağzından uzun bir nefes verdi ve at kuyruğundan çıkan birkaç tutam saçı havalandırdı. "Evet ama zaten bir önemi de yok. Bacaklarımın durumu malum."

"Beni öldürüyorsun." Elinden tutup onu peşimden sürükleyerek konuttan çıkardım ve evrak işleriyle uğraşıyor gibi görünen Hailey'nin yanına resepsiyona götürdüm. "Hailey."

"Beckett," dedi sahte bir ciddiyetle.

"Hemen şimdi Ella'yı al ve saç kesimine götür. Ona bir masaj, deniz yosunu banyosu falan yaptır ya da siz kızların hoşuna giden her ne varsa ondan. Ayak tırnaklarını boyat, yeni kıyafetler al, hepsini yap. Beş saatin var, sonra onu adliyede görmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Beckett..." Ella itiraz edecek oldu.

"Dur," diye yalvardım. "Bana inanılmaz bir hediye olan çocuklarını veriyorsun. İzin ver ben de sana birkaç saat vereyim. Sonrasında da dışarı çıkıyoruz. Masada pastel boyaların olmadığı, gerçek menüleri olan gerçek bir restorana gideceğiz. Avukatlar yok. Çocuklar yok. Sadece sen ve ben. Ve sen de kendini, benim gözümde her zaman olduğun gibi güzel hissedeceksin."

"Ella, eğer bu adamın üstüne atlamazsan ben atlayacağım," dedi Hailey.

Ella onu ters ters bakarak susturdu. "Hailey'nin işi var."

"Telefonlarla ve misafirlerle ben ilgilenirim," diye teklif ettim.

"Yapar mısın?" Ella, tıpkı Maisie gibi dudaklarını büzdü. "Canını sıkan kimseyi öldürmeyeceksin ama?"

"İşletmeni batırmamak için elimden geleni yapacağım." Cüzdanımdan kredi kartımı çıkartıp Hailey'ye uzattım. "Bunu Ella'ya verme, kullanmaz. Lütfen git ve kendisini bir kadın gibi hissetmesini sağla."

"Bu çok eğlenceli olacak!" Hailey masanın arkasından hızla çıktı. "Çantamı alayım sonra gideriz!"

Ada da yanımıza gelerek, "Ben de ufaklıklara göz kulak olurum," dedi. Konuşmamızın sonunu yakalamıştı. "Onları yatırırım da. Siz gençler istediğiniz kadar dışarıda kalın." Son cümleyi mutfağa doğru yürüdüğü için bağırarak söylemişti.

"Emin misin?" diye sordu Ella.

Tanrım, çok güzeldi. Elini tuttum ve onu holün kenarındaki küçük çıkıntıya götürdüm. "Göz alıcısın. Makyaja ihtiyacın yok. Seninle tanıştığımdan beri, bir an bile harika ve büyüleyici bir kadından daha azı olarak görmedim seni. Ama kendini, benim seni gördüğüm gibi görmediğini de anlıyorum. O yüzden evet, eminim."

"Benimle her zaman ilgileniyorsun," diye fısıldadı.

İçgüdülerime yenildim ve başparmağımı o yumuşacık ve pürüzsüz yanağında gezdirdim. "Amacım bu." Çok yakındık, aramızdaki çekim çok kuvvetliydi ve ben bu kadını öylesine çok seviyordum ki sakin kalabilmem imkânsızdı. Kendimi durduramayıp onu duvara yaslayarak bakirelik günlerine geri dönmediğini ona kanıtlamadan önce Ella'yı bırakmam gerekiyordu. "Saat dört buçukta adliyede buluşuruz," diye söz verdim. Sonra da elini kaldırdım ve dudaklarını öpebilmeyi her şeyden çok isteyerek avucunun ortasına uzun, tüy gibi bir öpücük kondurdum.

Sanki bu öpücüğü hapsedebilirmiş gibi avucunu kapatırken nefesi kesildi.

"Bu ne içindi?"

"Kıllı bacakları umursamadığımı göstermek için. Hem, artık son kez öpülmenin üstünden yedi yıl geçtiğini söylemeyeceksin."

Dudakları aralandı ve bakışları dudaklarıma kaydı.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Artık Ella'ya duyduğum arzuyu *ihtiyaç* olarak tanımlayabileceğimden bile emin değildim. Bu, benim için artık nor-

malleşmiş, geçmek bilmeyen bir sızıydı. Sonrasında pişman olacağım bir şey yapmadan önce hole geri döndüm.

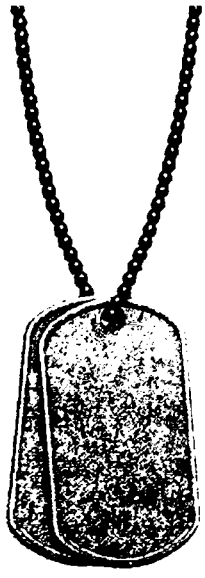
"Buradaki işleri halledebileceğinden emin misin?"

Ona sırıttım ve göz kırptım. "O iş bende." Ve öyleydi de. Belki Ella ve çocuklar bağ kurabildiğim yegâne insanlardı ama geçtiğimiz dört ayda genel olarak insanlarla iletişim kurma konusunda epey yol katetmiştim.

Hailey geldiği gibi Ella'nın elinden tutup onu evden çıkardı. Neye uğradığını şaşıran Ella şok olmuş görünüyordu.

O an, bu kadına daha fazla göz kırpmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım.

Ninova

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ella

Mektup #4

Ella,

Harika çocukların var. Gerçekten. Anlattığın hikâyeye muhtemelen gülmemem gerek ama kendimi tutamadım. Sadece biri değil, iki çocuğun da o oğlana haddini bildirmiş. Belalı çocuklar yetiştiriyorsun. Özür dilerim ama bu hikâyeden sonra onları en iyi böyle tarif edebilirim.

Benim çocuk sahibi olmam konusuna gelirsek. Bunun benim için pek mümkün olduğunu sanmıyorum. Çocukları sevmediğimden değil. Aksine, onları çok severim. Çocuklar son derecede dürüst ve biz bu özelliğimizi yetişkinliğe adım atarken kaybediyoruz. Ama benim bir babam olmadığından nasıl baba olunur bilmiyorum. Belki kötü baba nasıl olunur bilmiyor oluşum da iyi bir şeydir. Hayatımda televizyondakilerden başka baba görmedim.

Bir çocuğun hayatını mahvedeceğim diye ödüm kopar.

Ama ne yapmam gerektiğini bilseydim? Evet, işte o zaman bir çocuğum olması harika olurdu. Hiçbir zaman çocuğuyla futbol oynama hayalini kuran biri olmadım ama kesinlikle bunun gibi bir şeyi gözümde canlandırabiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse ne bunu ne de geleceğe dair herhangi bir şey düşünüyorum. İstediğin bir şey ya da bir hayalin olduğunda kaybedecek bir şeyin de olur. Hayatta kaybedecek bir şeyimin olacağı bir durumda olmaktan hoşlanmıyorum. Pervasız olmadığımı söylemiyorum ama o zaman bile sadece kendim ya da kontrol edebileceğim şeyler söz konusu olduğunda öyleyim.

İnsanın istekleri olması onun başını belaya sokar. Bögle arzular insanı memnuniyetsiz birine dönüştürür ve ben elimdekiler için şükretmem gerektiğini bilen biriyim. Bunu çok erken yaşta öğrendim. Elimdekilerle yetinebilmemin beni daha iyi bir insan yaptığını düşünmek istiyorum. Öte yandan abinin senden ve ailenden bahsetmesini dinlediğimde bir şeyleri arzulamamamın küçük bir korkaklık göstergesi olup olmadığını merak ediyorum. Bu açıdan bakınca sen bana kıyasla çok daha cesursun. Kendi sınırlarını aşacak bir sevme kapasiten var ve her gün çocukların aracılığıyla kalbini riske atabiliyorsun.

Buna özendiğim kadar saygı da duyuyorum.

Bir de Maisie'ye söyle, bir daha biri ona bulaşırsa hassas bölgelerine saldırsın. Bu ufak zorbalar büyüdüklerinde de değişmezler.

Kaos

"Bana göz kırptı," dedim Hailey lavanta rengi elbiseyi denerken. "Göz kırptı."

Ben bu adamı seviyordum, onunla çocuklarımı paylaşmama ramak kalmıştı ve o bana *göz kırpmıştı.* Sırf bu hareketiyle bile orgazmın eşiğine geldiğime eminim. Cazibesini ne zaman

benim üzerimde kullanmaya başladı? Ve ayrıca bu cazibe son dört aydır neredeydi?

Düşünceli Beckett'a hayrandım.

Korumacı, oyuncu Beckett'ı seviyordum.

Ama bana göz kırpan ve avucumu öpen Beckett? Evet, kesinlikle olduğum yerde alev alıp koca oteli yakmadığım için şanslıydım.

"Evet, bunu bana evden çıktığımızdan beri neredeyse on beş kere falan söyledin. Kuaförde birkaç kez, pedikür yaptırırken en az bir kez ve ağda yaptırırken de altı ya da yedi defa. *Bu odalar sessiz ve huzurlu bir ortam isteyenlere ayrılmıştır* yazan tabelayı gördün mü? O *spa*nın bir daha bizi kapıdan içeri almayacağına eminim." Telefonunda bir şeylere bakıyordu.

"Neyse. Ben sadece onun bu yüzünü hiç görmemiştim. O fazlasıyla..."

"Flörtöz müydü?" diye sordu kafasını kaldırarak. "Vay canına bu bluz sana çok yakıştı. Memelerin harika görünüyor."

Parmağımı yaka kısmında gezdirdim. "Çok abartı olmadı, değil mi?"

"Hayır. Retro tarzda seksisin. Yatak odasında işleri renklendiren ellilerdeki bir ev hanıma benziyorsun."

Gözlerimi devirdim ama kalçamı sallayıp diz hizasındaki elbisenin eteklerini dalgalandırdım. Boyundan askılı olmasını, belimin hatlarını ortaya çıkaran kemeri ve yaka kısmındaki hafif dekoltesini de sevmiştim. Ama hepsinden önemlisi, bu elbisenin içinde kendimi nasıl hissettiğimdi; kıvrımlı, yumuşacık ve süslenip püslenmiş bir kadın gibi hissediyordum.

"Sanırım bu elbiseyi alacağım."

"Beckett o şapşal aklını kaybedecek." Hızla ayağa kalktı ve deneme kabinindeki platformun etrafında yürüyerek elbisenin hatlarını inceledi. "Evet. Bu elbise kesinlikle yatak odasının zemininde olacak."

"Elbette öyle olacak. Benim yatak odamın."

"Gerçekten mi?" Bana bir eli belinde, yüzünde bir bıkkın ifadeyle baktı.

"Beckett şu anda her neysek ondan daha fazlası olmamızdan korkuyor, uzun vadede aramızdaki ilişkiyi berbat edeceğini düşünüyor ve şimdi çocuklar da varken... bir de Ryan meselesi var..." Omuz silktim.

"Sen de odasına çırılçıplak git o zaman. Bu fikrini değiştirir."

"Sen aklını mı kaçırdın? Ne diye böyle bir şey yapayım? Hayatım boyunca sadece tek bir adamla seks yaptım, Hailey. Bir adam. O da yedi yıl önceydi. Hem dürüst olmam gerekirse aklımı başımdan falan da almadı."

"Çünkü muhtemelen aklını *nasıl* başından alacağını bilmiyordu."

Başımı iki yana salladım ve yeni manikür yapılmış ellerimle yumuşak mor kumaşı düzelttim. "Önemli değil. Beckett bana o şekilde ilgi duymuyor ve açıkça söylemek gerekirse böyle bir konuşmayı hiç yapmamalıyız. Dert etmem gereken daha büyük sorunlarım var."

Platformdan indim ve Hailey'yi arkamda bırakıp deneme kabinine geri döndüm.

"Beckett'ın buraya geldiğinden beri kimseyle yatmadığını biliyor musun?" diye sordu kapı aralığından.

"Ne? Sen böyle bir şeyi nereden bilebilirsin?" Elbiseyi çıkarıp dikkatlice askılığa astım.

"Çünkü burası küçük bir kasaba, seni şapşal. Burada herkesin çenesi düşüktür ve Beckett da tam dedikodu malzemesi. Söylentilere göre ya eşcinsel ya da ilgisini başka bir yere yöneltmiş..."

"Sana eşcinsel olmadığını çok net söyleyebilirim." Daha önce, onun o mükemmel vücudunun her santimi hissetmiş ve geri çekildiğinde kaslarının nasıl gerildiğini görmüştüm.

"Herhâlde. Kimseyle yatmıyor çünkü istediği kişi *sensin*. İnan bana, eğer yeşil ışık yaktığını görseydim ona yapışırdım. Gerçekten onun üstüne nasıl atlamadığını anlayamı–"

"Çünkü bana hayır dedi!" Kanepedeki o tatsız anı düşündüğümde her yerimi ateş bastı. "Gerçekten. Bana hayır dedi. Ryan'a olan sadakati her şeyi gölgede bırakıyor."

"Ella?"

"Ne?" dedim tişörtüme uzanırken.

"Elbise çıkarmadın, değil mi? Çünkü on dakika içinde onunla adliyede buluşman gerekiyor."

Saati görmek için telefonumu elime alıp ekranı kaydırdım. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

"Şunları da giy." Kapıdan bir çift siyah topuklu ayakkabı ve gri bir bolero uzattı. "Adliyeye çıplak gitmek istemiyorsan acele et. Ve evet, bunun *seks görevini* başarıyla tamamlarken *evlat edinme işini* zora sokabileceğini düşünüyorum."

Hızla giyinip deneme kabininden çıktım.

"Arkanı dön," diye buyurdu Hailey. Arkamı döndüğümde elbisenin etiketini söktü, ayakkabı kutusunu ve diğer etiketleri çoktan elinde tutuyordu. "Hadi gidelim!"

Kucağımda kendi kıyafetlerimle kasaya gittik.

"Bunların hepsini giyiyor." Hailey elindeki etiketleri ve ayakkabı kutusunu kasaya bıraktı.

Ergen oğlan bana baktı ve gülümsedi. "Bunu görebiliyorum."

"Ama üzerinde çok uzun kalmayacak," diye ekledi Hailey göz kırparak.

Cidden ama, neden herkes bugün göz kırpıp duruyor?

Hailey, kıyafetlerin parasını Beckett'ın kredi kartıyla ödedi ve ben kendimi kuaförde olduğu gibi yine suçlu hissettim. Ama adliyeye yetişmek için hızla hareket ederken buna odaklanacak vaktim yoktu.

Beckett, adliyenin önünde, üzerine mükemmel oturan takım elbisesiyle dikiliyordu. Saçlarıysa seksi bir dağınıklıkla şekillendirilmişti. Beni gördüğünde yavaşça ve kocaman gülümsedi; ojeli ayak parmaklarımdan başlayarak göğüslerimin altına dalga

dalga dökülen saçlarımı dikkatle inceledi. Sonunda bakışları gözlerime kilitlendi ve yutkundu.

"Vay canına."

"Saat dört otuz bir ve artık Ella tamamen senindir!" dedi Hailey ve Beckett'a kredi kartını geri verdi.

"Teşekkürler, Hailey." Beckett kartı alıp göğüs cebine koydu.

"Ne dersin, Ella Mackenzie? Beni baba yapmak ister misin?" Bana kolunu uzattı ve karnımda binlerce kelebek uçuşurken kalbim deli gibi atmaya başladı.

"Daha sonra bunu kesinlikle yapabilirsin," diye fısıldadı bana Hailey yanından geçerken ama ona ters ters bakıp dikkatimi Beckett'a çevirdim.

Sonra da Hailey'yle ilgili her şeyi unutup koluna girdim.

Muhteşem kokuyordu, benim için kapıyı açtığında kokusunu derin derin içime çektim. Adam sanki kendisini gıcır gıcır deri, rüzgâr ve gerçekten lezzetli şeylere sarmıştı. Bu şey her neyse ona çok yakışıyordu.

İçeri girdiğimizde geniş merdivenin önünde duraksadım.

"Sorun ne?" diye sordu Beckett nazikçe.

"Bu adliyeye en son geldiğimde buradan Jeff'in karısı olarak çıktım. Her ne kadar yanlış bir karar olsa da bundan pişman olmam imkânsız çünkü bana ikizleri verdi. Beni bu âna getirdi. Sana getirdi."

Elimi daha da sıkı tuttu ve dikkatini dudaklarıma çevirdi.

Öp beni.

"İşte buradasınız!" diye seslendi Mark merdivenin başından. "Hadi şu gösteriyi başlatalım, ne dersiniz?"

"Başlatalım mı?" diye sordu Beckett. Sesi kısık ve hırıltılıydı.

"Evet. Hadi yapalım."

Yarım saat sonra, elimizde Beckett'ın artık Maisie ve Colt'un babası olduğunu söyleyen bir kâğıtla adliyeden çıktık.

Bunun sadece Maisie'yi korumak, bu hastalığı yenmesi için ona en iyi imkânları sunmak adına yaptığımızı biliyordum ama

ikimiz de o evrakı imzalarken bir iş anlaşmasından çok daha fazlası gibi gelmişti bana.

Kalbimde, bunun yalnızca kâğıt üzerinde değil, gerçekten var olduğunu hissettiren küçük ama inkâr edilmesi imkânsız bir umut kırıntısı alevlendi.

Çocuklarım artık Beckett'ın da çocuklarıydı.

Ve ben ona delicesine âşıktım.

"Ondan nefret ediyorum!" diye söylendim saatler sonra evimin kapısını çarparak kapatırken. Beckett'ın arabasının ışıkları kulübesine dönerken gittikçe uzaklaşıyordu.

"Kimden?" diye sordu Ada mutfaktan çıkarak.

"Oyum Beckett'tan yana," dedi Larry. Çamurlukta yere oturmuş Maisie'nin bebek evini tamir ediyordu.

"Evet, Beckett!" diye tersledim. "Ah, teşekkürler Larry. Bunun için gerçekten minnettarım."

"Evlat edinme işi kötü mü geçti?" diye sordu Ada sessizce ve beni ofise götürdü.

"Hayır, harikaydı. Bütün gece mükemmel geçti. Beni yemeğe götürdü, şarap sipariş etti ve sonra da beni teleferikle Village'daki açık hava konserlerinden birine götürüp benimle dans etti. Adam benimle dans etti! Sonra da beni eve getirdi, kapıya kadar eşlik etti ve bana sarıldı. İyi geceler *sarılışı*."

Yüzündeki endişe çizgileri kayboldu ve ufak bir gülümsemeyle iç çekti. "Ah, Ella. Gidip adama âşık oldun, değil mi?"

"Bana sarıldı!"

"Seni suçlamıyorum. Beckett iyi bir adam, gerçekten öyle. Çocuklarla arası çok iyi, kibar, güvenilir ve fazlasıyla da yakışıklı. Buna kurtarıcı kompleksini de eklersen ona âşık olman kaçınılmazdı." Ellerimi tuttu.

"Bana sarıldı," diye fısıldadım.

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Bunun tartışmaya kapalı olduğunu zaten açıkça belirtti ve onu suçlayamam. Ben tam olarak dertsiz tasasız biri değilim biliyorsun. İki çocuğum var, biri hasta, yürütmem gereken bir işim ve devasa güven sorunlarım var. Ben, onun gibi birinin isteyeceği türden bir kadın değilim."

"Peki o tam olarak nasıl biri?"

"Oldukça kusursuz."

Ada iç çekip ellerimi bıraktı. "Eh, tamam sen burada kalıp somurtabilirsin. Ama olur da yaşına uygun davranıp spontane bir şeyler yapmak istersen Larry ve ben bu gece misafir odasında kalacağız. Yani, buradayız. Gece boyunca. Sabah da burada olacağınız. Yani... ne olur ne olmaz diye."

"Ben yaşıma uygun davranıyorum."

"Ah, tatlım, hayır davranmıyorsun ve hiç davranmadın. Sen yaşlı, yaralı, evde kalmış kız kurusu falan değilsin. Yirmi beş yaşındasın. Eh, söyleyeceğimi söyledim. Ben artık yatıyorum."

Ofisimin ortasında, hareket etmeye isteksiz ama ayakkabılarımı da çıkarmak istemeyerek durdum. Ayakkabılardan kurtulmak yenilgiye uğramışım gibi hissetmeme neden olacaktı.

SEN YETERLİSİN.

Kaos'un yazdığı nota baktım, kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu. Kaos haklıydı. Ben yeterliydim ve Beckett'la aramızdaki bu ilişki her neyse artık pasif bir izleyici olma dönemim bitmişti.

Maisie'nin diplomasına baktığımda, gözüm Beckett'ın kargacık burgacık yazısına takıldı. Bu asker adamların olayı neydi de el yazıları doktorlarınkinden bile kötüydü? Onunki de en az Kaos'un el yazısı kadar berbattı ve Kaos'unki *gerçekten kötüydü.*

Hislerimi ona gösteremeden Kaos'u kaybetmiştim ve aynı hatayı Beckett'la da yapmayacaktım.

Ofisten çıkıp masadan anahtarlarımı kaptım ve dışarı çıktım. Arabaya binerken misafir odasının penceresinden, "Aferin kızıma!" diye bir ses duyduğuma yemin edebilirdim ama dönüp baktığımda oda karanlıktı.

Beckett'ın kulübesine doğru arabayı sürerken yol boyunca kendi kendime, "Sen yeterlisin," diye mırıldandım. Işıkları açıktı, yani en azından onu uyandırmayacaktım. Arabayı park ettim ve yüreğimi ağzıma getiren paniğimi yuttum, sırtımı dikleştirdim ve merdivenine doğru yöneldim.

Tak. Tak. Tak.

Korkup kaçmadan önce kapısını çaldım ama Beckett'ın kapıyı açmasına kadar geçen kısa sürede kuş tüylerinin kalbimin etrafını sarmaya başladığını hissettim.

"Ella?" dedi kapıyı açarak. Takım elbisesi hâlâ üstündeydi ama kravatını gevşetmiş ve gömleğinin en üst düğmesini açıp teninin bir kısmını meydana çıkarmıştı. Bense o görünen kısmı delicesine öpmek istiyordum. "Her şey yolunda mı? Maisie'ye mi bir şey oldu?"

"Maisie iyi," dedim ona. İlk önce kızımı düşündüğü için hem sinirlenmiş hem de ona daha çok âşık olmuştum.

"Ah, güzel. Neler oluyor? İçeri gir." Kenara çekildi ve ben de kulübeden içeri girip koridorda ilerledim. Eskiden soğuk ve kişiliksiz olan kulübe şimdi Colt ve Maisie'nin çizdiği resimlerle doluydu. Mutfağa doğru ilerlerken bu resimlerden bazılarının buzdolabına tutturulduğunu gördüm. "Düzenli ve derli toplu" yaşam alanını bizim "karman çorman" düzenimize adapte etmişti. Saçma bir şeydi ama bu resimleri görmek Beckett'ın bir gün ortadan kaybolacağına dair hissettiğim o yoğun korkunun bir kısmını yatıştırmıştı.

"İçecek bir şeyler ister misin?" diye sordu yavaşça.

"Hayır." Arkamı döndüğümde onu tezgâha yaslanmış hâlde buldum. Koridorda yürürken takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı. "Beni randevuya çıkardın."

"Evet." Kol düğmelerini açarken bana seksi bir sırıtışla baktı. O an onu tekmelemek istedim.

"Beni randevuya çıkardın. Yemek, dans, romantik bir yürüyüş. Sonra da beni kapıma kadar götürüp bana sarıldın. Sanki ben kız kardeşinmişim gibi."

Ona doğru ilerledim ve yüz ifadesi değişti; kısa bir an için gözlerinde açlık belirse de kendini hemen kontrol altına aldı.

"Yaptım. Bunların hepsinden suçluyum."

"Ben senin kardeşin değilim, Beckett."

"Bunun farkındayım." Derin bir nefes alıp ellerini tezgâha koydu, parmak boğumları ânında bembeyaz olmuştu.

Bedenimi ona yasladım ve ellerimi göğsüne koyarken parmaklarımın altında hissettiğim kaslarından dolayı neredeyse inleyecektim.

"Belki son yedi yılda randevularla ilgili bir şeyler değişmiştir ama benim kısıtlı tecrübelerime göre randevular bir öpücükle biter." Dudaklarım onunkilerin hemen altında durana kadar parmak uçlarımda yükseldim.

"Ella." İsmimi yakarır gibi söyledi ama ne için yakarıyordu ki? İkimize de istediğimiz şeyi vermem için mi? Yoksa geri çekilip onu yatağında onuruyla baş başa bırakmam için mi?

"Bana ne istediğini söyle. Çünkü ben seni öpmek istiyorum. Sadece bir seferliğine bile olsa." Dudaklarımızın arasındaki kısacık mesafeyi kapadım ve dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Bu kadar sert bir adamın nasıl böylesine yumuşak dudakları olabilirdi?

Bana yaslanan bedeni taş kesildi, tüm kasları kaskatıydı. Parmaklarımın altındaki kalbi deli gibi atmaya başladı.

Cesaretlenip alt dudağına daha fazla odaklanarak onu usulca öptüm. Sonra da gözlerine bakabilecek kadar geri çekildim. Vücudunun geri kalanı bir heykele dönmüş olabilirdi ama o gözler dillendiremediği her şeyi söylüyordu, beni öpmekten sadece saniyeler...

Dudaklarını benimkilere yapıştırdı ve bedeninin kalanı da uyandı. Ellerinden biri saçlarımın arkasına giderken diğeri de belime sarılıp beni kendine çekti.

Dudaklarım onun dudaklarının altında aralandı, dilini içeri kaydırdı ve ağzımın her bir kıvrımını keşfederek sahiplenirken beni âdeta tüketti. Dudaklarımdan bir inilti koptu; ellerimi saçlarının arasına geçirip nazikçe çektim.

Sonra da onu aylardır hayalini kurduğum gibi öptüm.

Dudaklarımız birbirine karıştı. Dans ettikten sonra içtiğimiz şarap kadar tatlı ve en az onun kadar baş döndürücü bir öpücüktü. Dilimi dudaklarının arasına çekti ve ben de hevesle dilimi onunkiyle dans ettirdim. Aman Tanrım, bu adam ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Dünyamın merkezi, bu öpücük ve Beckett'ın etrafıma doladığı kollarının arasındayken hissettiklerimdi.

Tempoyu değiştirip alt dudağımı yavaşça emdi ve sonra da başını eğip arzudan başka hiçbir şey hissedemeyeceğim bir hâle gelene kadar beni tutkuyla öptü. Damarlarımda dolaşan ateş beni hayata döndürdü; uyuşan uzuvlarım kendine gelirken oluşan karıncalanmanın çok daha yoğun ve coşkulu bir hâlini yaşıyordum.

"Tanrım, Ella," diye inledi ve saçlarımı daha sıkı tuttu.

"Evet," diyerek onu daha fazlasına teşvik ettim. Bu ânın her zerresine bayılmıştım. Vücudu iyice bana doğru döndürdü ve beni popomdan kaldırıp arkasını dönerek tezgâha çıkardı. Sonra da ellerini başımın iki yanına koydu ve beni adımı bile hatırlayamayacak hâle gelene kadar öptü. Tek bildiğim, ona ait olduğumdu.

Parmaklarım boynunda gezindi ve kravatının altını tutup parmaklarımı düğümü gevşettiği yerden geçirerek boynuna sardım.

"Seni sonsuza dek öpebilirim," dedi dudaklarıma doğru.

"Buna bir itirazım yok."

Gülümsedi ve ona aynı şekilde karşılık vermekten kendimi alıkoyamadım. O an her şey yerli yerine oturmuştu sanki. Yüreğimi ağzıma getiren bir şefkatle, önüme düşen saçlarımı arkaya attı; sanki kalbim göğsümden çıkıp ona erişmeye çalışıyordu. *Bu adamı seviyordum.* Sırf bu düşünce bile ona duyduğum arzuyu arşa çıkarmıştı; içim sızlıyordu ve huzursuzdum.

Son yedi yılda cinselliğim âdeta bozuk bir devre gibiydi ve şimdi Beckett tüm şalterleri bir bir kaldırırken aniden bütün ışıklar açılmaya başlamıştı.

Beni tekrar öperken kollarını etrafıma sardı, beni tezgâhın ucuna kadar çekince bacaklarımı araladım; dudaklarımız, göğsümüz ve kalçalarımız birbirine yapışmıştı. Bu öpücükte, ancak son aylarda sıkıca kontrol altında tuttuğumuz arzumuzun sonucu olabilecek bir yoğunluk, sert bir çaresizlik vardı.

Aramızda bu kadar çok kumaş parçası olduğu için içimden küfrettim ve keşke daha kısa ve az kabarık bir etek giyseydim diye düşündüm. Öpüşmemiz durdu, nefesim kesilmişti ve dudaklarını boynuma gömerken ihtiyaç duyduğum nefesi almaya çalıştım. *Lanet olsun.*

"Beckett," diye inledim ve başımı geriye doğru yaslayıp ona vücudumun neresine isterse özgürce dokunabilmesi için alan açtım. Her bir parçam onundu.

Tek eliyle kıvrılmış belimi destekledi ve diğer eliyle boleromun düğmesini açtı. Tüm bunları yaparken dudaklarını boynumdan çekmemişti. Boynumdan kürek kemiklerime ve göğsüme kadar her yerimi öptü.

Ayakkabılarımı ayağımdan fırlattım, küt diye zemine düştüler. Onu kendime daha çok çekebilmek için ayak bileklerimle belini sıkıca sardım.

Bunu yapmamla dudaklarından bir inilti daha koptu. Geriye yaslandım ve ellerimi, alev alev yanan tenimin aksine buz gibi olan tezgâha koydum. Ellerini memelerimin yanından belime

Ninova

ve elbisenin altında kalan kalçamdan açıkta olan dizlerime kaydırdı.

Külotlu çorap giymediğim için daha önce hiç böylesine mutlu olmamıştım.

Güçlü eller elbisemin altından bacaklarımı okşadı. Teni sert ve nasırlı olmasına rağmen kalçamı sıkıca saran parmakları dışında, dokunuşu yumuşacıktı. Aklımdan, bana yarın sabah bunların bir rüya değil de gerçek olduğuna inanmamı sağlasın diye bedenimde herhangi bir iz bırakması için daha sert dokunmasını istemek gibi delice bir düşünce geçti.

Dudaklarımı yeniden ele geçirdi. Beni öyle bir öpüyordu ki kalçamı ona iyice yaslamaktan, ellerini bedenimde gezdirmesini dilemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Daha önce hiç bu kadar ustaca ve özenle öpülmemiş, kanımın böylesine kaynadığını hissetmemiştim. Bu tam anlamıyla baş döndüren bir delilikti.

Başparmakları uyluklarımda gezinip iç çamaşırımın kenarına dokundu ve bunu *her yerimde hissettim*. Derinlerimde, karnımda, memelerimde. Bu basit hareket kalbime dokunup deli gibi atmasını sağladı.

"Daha fazla," diye yalvardım. Kalçamla onu daha da sıkı sardım, bu baskının içimdeki sızıyı az da olsa azaltmasına ihtiyacım vardı.

Sanki onu ısırmışım gibi hızla kalçalarımı bıraktı ve bir adım geri çekildi, hissettiğim şokla onu sıkıca saran ayak bileklerimin baskısı azalmış ve o da bacaklarımın arasından çıkmıştı.

"Tamam, bu *daha fazla* değil, tam tersi," dedim. Kelimelerim de nefesim gibi kesik kesikti.

Diğer tezgâha yaslandı, göğsü tıpkı benimki gibi hızla inip kalkıyordu. En azından bu öpücük bir tek beni etkilememişti. Kravatını hışımla çıkartırken acı içinde ve biraz da kızgın görünüyordu.

Vay canına, bu seksiydi.

Elleriyle saçlarını çekiştirirken gözlerini kapadı. O, kontrolünü kaybetmenin eşiğinde, delicesine tahrik olmuş bir adam vardı karşımda ve belki acımasızdım ama onu bu hâle getiren kişi olmak çok hoşuma gitmişti.

"Beckett."

"Hayır." Gözlerini açarken başını sağa sola sallıyordu. Elbisem hâlâ açık duran kalçamı güç bela örtüyordu ve bana bakışı bütün bedenime bir arzu dalgası daha göndermeye yetecek kadar yoğundu. "Böyle olmaz."

Omurgamdan aşağı bir korku yayıldı. Öpüşmemiz, benim için olduğu kadar onun için de yerçekimi algısını değiştirecek, ayaklarını yerden kesecek bir şey değil miydi?

"Sevişmek için dört ay daha mı beklemeyi tercih edersin? Çünkü biz buyuz, Beckett. Ben her zaman Ryan'ın kardeşi olacağım. Her zaman seni isteyeceğim ve beni öperkenki hâline bakılacak olursa sen de beni deli gibi istiyorsun."

"Böyle olacağını hep biliyordum. Seni gördüğüm andan itibaren sana dokunur dokunmaz..." Bir anlığına dudağının kenarını ısırdı ve tezgâhı sımsıkı tuttu.

"Dokunur dokunmaz ne?" dedim alayla ve kollarımı rahatlatmak için doğrularak oturdum.

"Sana dokunduğum anda, ellerimi, mantıklı düşünebilecek kadar kısa bir süreliğine bile senden uzaklaştırmamım bir mucize gerektireceğini biliyordum. Sana dokunmak... Tanrım, Ella. Seni ne kadar çok istediğim hakkında en ufak bir fikrin olsaydı öylece tezgâhımda oturup bana böyle bakıyor olmazdın."

"Belki biliyorumdur." Dilimi altı dudağımda gezdirdim. "Belki ben de tam olarak aynı şeyi hissediyorumdur. Hem mantıklı düşünmek çok abartılıyor."

"Bunu iyi düşün."

"Neden? Belki bir kere de ben pervasız olmak istiyorum. Belki de aklımı başımdan almanı seviyorumdur. Belki de tam olarak bu yüzden buna, sana, ihtiyacım vardır." Uyluklarımın

arasındaki sızı beni kalçamı kıpırdatmaya itiyordu. Hiçbir zaman seks arayışı içinde olmadım ya da seks hiçbir zaman büyük bir havai fişek gösterisi gibi hissettirmedi ama daha önce hiç böylesine acı verici, içimi kemiren bir ihtiyaç hissettiğimi de hatırlamıyordum.

"Bak burada gerçekten çabalıyorum."

Sabrımın sınırını zorlamak için.

Beni reddedişinin acısı çok keskindi. Dizlerimi birleştirdim ve titreyen ellerle boleromu iliklerdim. "Seni anlamıyorum. Sana, beni öpmeni istediğimi söylüyorum, kanepede üstüme atlıyorsun. Bacaklarımı tıraş edip üstüme güzel bir elbise geçiriyorum bana sarılıp iyi geceler diliyorsun. Kendimi sana sunuyorum ve beni dünyadaki tek kadınmışım gibi öpüyorsun. Beckett, ne istediğimi daha açık gösteremem ve her seferinde peşinden koşan da ben olamam. Eğer beni fiziksel olarak istiyorsan ama *beni istemiyorsan* o zaman bunu söyle. Çünkü bir sorunum varmış gibi sürekli reddedilmekten sıkıldım."

Bana onu incitmişim, sanki aramızdaki bu fiziksel yakınlıkta beni kendinden hep bir adım uzakta tutması benden çok onun canını yakıyormuş gibi bakma cüretinde bulundu. Sanki ilişkimizi sürekli arkadaşlık sınırlarından uzaklaştırmaya çalışan ben değilmişim gibi.

"Beni bir kız kardeş gibi mi görüyorsun? Sorun bu mu?"

"Lanet olsun, hayır!" İç çekti. "Şimdi de sana karşı ikinci kez ağzımı bozmuş oldum."

"Gerçekten önemsemiyorum. Fiil olarak kullanmak ilgini çekiyorsa birkaç kez *S* ile başlayan o kelimeyi de araya sıkıştırabilirsin." Ellerimi tezgâha koyup aşağı atlamaya hazırlandım; ayakkabılarımı ve onurumu bulmak, sevişemediği için iyice gerilen bedenimi alıp gitmek istedim.

"Bak bana." Sesi, o çok sevdiğim hırıltılı tondaydı.

Bakışlarımı gözlerine diktim ve aklından neler geçtiğini anlayabilmeyi diledim. Onu istediğini bildiğim, en azından

gerçekten öyle olmasını umduğum şeyi almaktan alıkoyan neydi? Pes ettim ve "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Kaç kadeh şarap içtiğini sayıyorum. Yemekte iki tane. Bir tane konserden sonra ve üstünden kaç saat geçti? Beş mi?" Bunu düşünürken gözlerini kıstı.

"İma ettiğin şey buysa sarhoş değilim! Sanki mazeret olarak alkole sığınmak zorund–"

"Ah, hayır," diyerek sözümü kesti, sesi daha da kısıktı. "Senin için değil, *kendim için* soruyorum ki bir sonraki sorumu sorduğumda cevap veremeyecek kadar sarhoş olmadığını bileyim."

Dilim, aniden kuruyan dudaklarımı ıslattı. "Tamam."

"Beni istiyor musun, Ella?"

"Bence bunu çok net bir şekilde gösterdim."

Kafasını iki yana salladı. "Hayır. *Benimle sevişmek istiyor musun?* demedim. *Beni* istiyor musun? Çünkü burada durmuş, ellerimi elbisenin altından uyluklarına götürmemek için onları tezgâhta tutmaya çalışıyorum."

Dudaklarım aralandı, hissettiğim ağırlıktan onları kapatmak mümkün değildi.

"Çünkü bir kez o yumuşacık tenini okşadıktan sonra seni almadan, çok uzun süredir hayalini kurduğum gibi içine girmeden nefes almam mümkün değil." Kelimeleri bastıra bastıra söylemişti, bir ihtimal olacakları anlamadıysam diye iyice belirtmek istiyordu.

Tam olarak istediğim, delicesine arzuladığım... bir sonraki nefesimden bile daha çok ihtiyaç duyduğum şeyi anlatıyordu.

"Bunu yaptığımız andan itibaren aramızdaki her şey değişecek, Ella. O yüzden bana beni istediğini söylemene ihtiyacım var ya da henüz hazır olmadığın bir şey yaşanmadan önce o kapıdan çıkıp gideceksin."

Daha önce hayatımda hiçbir şey için bu kadar hazır olduğumu hatırlayamıyordum.

"Ben." Boleromun düğmesini açtım. "Seni." Çıkardım. "İstiyorum." Yere bıraktım.

"Ella." Tezgâhtan uzaklaştı.

"Şimdi ve burada," diye ekledim ve sırf rızamı, lanet olsun yalvarışımı, aklına kazımak isterse diye elbisemin boyun bağcığını çözdüm. Elbisenin ipleri yana düşerken memelerim kumaş parçasını yerinde tutuyordu.

"Tanrım, teşekkürler." Gömleğinin düğmelerini çözmekle uğraşmadı, erkeklere özgü o seksi hareketle enseden tutup çıkardı. Ama Beckett göğsünü ortaya çıkararak bunu yüz kat daha seksi bir hâle getirmişti.

Hareket ettikçe daha da belirginleşen o kasları ve öpülesi teni. *Sadece ona bakarak orgazm olabileceğime eminim.* Pilli bir alet olmadan doruğa ulaşabildiğimden değil ama bunun olabileceği bir zaman varsa işte o bu andı.

"Sen çok..." Ellerimle bedenini gösterdim. "Hepsi çok... Diyecek bir şeyim yok."

"İyi," dedi gömleğini yere bırakırken. "Çünkü o ağzına konuşmak dışında başka şeyler yapmak için ihtiyacım var." Aramızdaki mesafeyi iki adımda kapadı ve ellerini dizlerime koyarak kalçalarımı ayırdı. Sonra da verdiği sözde durdu ve ellerini uyluklarımın tepesine ulaşana dek elbisemin altında gezdirerek bizi birbirimize yapıştırdı.

Beni öptüğünde ellerimi sıkıca boynuna doladım. Bu öpücük tutkulu, güçlü ve ilkeldi; dudakları hak ettiği bir şeyi ele geçiriyormuş gibi dudaklarıma yapışmıştı. Kontrolünü kaybeden Beckett zarafeti bir kenara bırakarak beni çok daha yoğun bir ihtirasla öpmeye başladı. Vücudum, dikleşen memelerim ve tüm bedenimi saran alevle ona karşılık verdi.

Başparmağı iç çamaşırımın kenarında gezinirken ağzının içine doğru bir nefes verdim ve beni aralayıp klitorisime dokunduğunda tırnaklarımı hafifçe saçlarına geçirdim.

"Beckett," diye yalvardım. Kalçam içgüdüsel olarak ona doğru hareket ediyordu.

"Buradayım, seninleyim," diye güvence verdi. Sonra da beni yavaşça öptü, dili benimkiyle dans ederken başparmağı klitorisimde dolaşıyor, dokunuyor ve hafifçe baskı uyguluyordu. Bu hareketleri karnımdaki sıcaklığı gittikçe daha da sıkışan bir düğüme dönüştürüyordu.

Huzursuzca hareket ettim, tenini tenimde hissetme arzum ellerini tam olarak şu anki yerinde tutma isteğimle savaşıyordu. Ne düşündüğümü anlamış gibi boşta olan elini sırtıma götürüp elbisemin fermuarını açtı.

Kumaş tenimde kolayca kayarak straplez sütyenimi ortaya çıkardı. Sırtımı yay gibi gererek memelerimi ona doğru bastırınca başparmağıyla klitorisime daha fazla baskı uyguladı ve bütün bedenim aynı anda hem tatlı hem de keskin bir zevk dalgasıyla sarsıldı.

Başparmağını durdurarak sırtımda âdeta sihir yaparcasına sütyenimin kopçasını açtı. Sütyenim açılarak tenimden kayıp kucağıma indi ve memelerimi açığa çıkardı. Vücuduma bakabilmek için beni öpmeye ara verdi ve mememi dikkatle avuçlayarak parmaklarını sertleşmiş meme ucumda gezdirdi.

"Mükemmel," dedi ve başını eğerek bir tanesini ağzına aldı. Aynı anda klitorisimdeki parmağı da hareketlerine devam ediyordu; sırtım kıvrıldı ve haykırdım.

O kadar muhteşemdi ki.

Ellerimi arkama atıp bedenimi dengeledim ve kendimi Beckett'ın ellerine ve dudaklarına teslim ettim. İçimdeki gerilim gittikçe artıyordu. En sonunda kopma noktasına geldim ve kaslarım bunun ilk orgazmım olması umarak...

Klitorisime iyice bastırdığında, "Beckett!" diye haykırdım çığlık çığlığa. Bedenim kontrolünü tamamen kaybetti ve orgazmın beni zirveye çıkarmasıyla güçlü dalgalar hâlinde gelen rahatlama hissi, sanki dünyamın eksenini kaydırdı.

Beni yavaşça, dudaklarımın tadına bakarcasına öptü. Sonunda gözlerimi açacak gücü bulduğumda beni hayranlıkla izlediğini gördüm.

"Bu hâlini milyonlarca kez izlesem de yetmez, yine de daha fazlasını isterim."

"Bu çok..." Bu adamda ne vardı da aklımdaki tüm kelimeleri kaçırıp beni doğru düzgün cümle bile kuramayan bir aptala dönüştürüyordu? "İyi işti."

Sırıttı. "İyi iş?"

Ah, Tanrım az önce resmen ona bir beşlik çakmıştım.

"Yani, evet. Ben daha önce... yani biriyle..."

Gözleri ne söylediğimi anladığında kocaman açıldı. "Çok daha fazlası olacak."

"Evet, bu planı sevdim." Daha fazla saçmalamadan onu öptüm ve ellerimi sırtında gezdirdim. Teni çok güçlü, sıcak ve fazlasıyla yumuşaktı. Parmaklarımı belinde gezdirip kemerine uzanırken karnındaki kaslarının gerilmesinin, öpücüklerimiz arasında aldığı kesik nefeslerinin tadını çıkardım.

Fermuarına geldiğimde cesaretlendim ve ereksiyonunu avuçlayıp hafifçe sıktım. Ellerimin altında kaya gibi sertti, uzun, kalın ve vücudunun geri kalanı gibiyse kesinlikle mükemmeldi.

İçine çektiği nefesi dişlerinin arasında bir tıslamaya dönüştü.

"Ella..."

Sadece ona baktım ve onu, bizi, bunu ne kadar istediğimi görmesine izin verdim. Her şeyi istiyordum.

Beni durdurmak yerine başıyla onayladı ve ben birkaç saniyeliğine aletini sıvazlarken gözlerini sıkıca kapadı.

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı.

Onu okşamak için bana bir kez daha izin verdi ve sonra da elimi alıp tezgâhın üstüne koydu. Şikâyet edemeden arka cebinden cüzdanını çıkardı tezgâhın üstüne, tam yanıma fırlattı.

Sonra da –dünyadaki iyi ve güzel her şeye teşekkürler– pantolonunun düğmesini açtı ayakkabılarını hırsla çıkardı ve

o kadar hızlı soyundu ki tek yapabildiğim ona hayranlıkla bakmak oldu.

Adam baştan ayağa kusursuzdu ve ona dokunmam için kendini bana teslim etmişti.

Ağzım sulanırken, bunun tadını çıkararak parmaklarımı göğsünden karın kaslarına kaydırdım. Kasları belirgin olmanın ötesinde resmen bir sanat eseriydi ve bütün vücudunu kaplamıştı.

Bir adım öne gelip uyluklarımın arasına girdi ve beni dudaklarının tadından, teninin sıcaklığından ve nefes alış şeklinden başka bir şey düşünemeyecek hâle gelene kadar öptü. Beni hafifçe kaldırdı, elbisemi popom granite değecek şekilde düzeltti, sonra elbiseyi başımdan çekip çıkarak beni mavi ipek iç çamaşırımla bıraktı.

Bakışlarını gözlerime kilitledi ve parmaklarını iç çamaşırımın kenarına takarak yavaşça bacaklarıma doğru indirip çıkardı. Utanmak için vaktim yoktu, teni tenimdeyken beni öperken değil. Bu temas tüm hislerimi daha da keskinleştirmişti ve ellerimiz hızla her yere dokunuyor, birbirimizi keşfediyordu.

Ellerini uyluklarımın arasına götürdüğünde o tanıdık gerilim tekrar vücudumu ele geçirmeye başladı; içimdeki sızı nabız gibi atmaya başladı.

"Çok güzel ıslanmışsın," dedi öpücüklerinin arasında.

Sonra bir parmağını içime kaydırdı ve ben neredeyse tezgâhtan düşüyordum. "Bu harika." Kalçamı ona doğru hareket ettirince içime bir parmağını daha soktu, bu şekilde genişletilmek, hissettiğim sızıyı daha da artırıyordu.

Boştaki eliyle cüzdanını açtı ve folyo paketi çekip çıkardı.

"Üst kat?" diye sordu.

"Burada. Şimdi. Artık beklemek yok." Parmaklarının içimdeki ritmik ve yoğun hareketlerinden aklımı kaçırmak üzereydim. Prezervatife uzandım ve paketi yırtıp açtım. Aletine yaklaşırken ellerim titriyordu. Haklıydım, aleti bile kusursuzdu.

"Bilmiyorum... Tanrım, Beckett!" Başparmağı fazlasıyla hassaslaşan klitorisime sürtünürken içime üçüncü parmağını da soktu.

"Yardım lazım mı?"

"Evet. Bunlarla..." Parmaklarını kıvırıp içimdeki o beni çıldırtan noktayı bulduğunda inledim ve kalçamı parmaklarına uyumlu bir ritimle hareket ettirmeye başladım. "Hiç deneyimim yok. On sekizimde hamile kaldım, unuttun mu?"

Elimi kendi eliyle sardı ve aleti boyunca yavaşça hareket ettirdi. "Bu, hayatımda yaptığım en erotik şey olabilir," diye fısıldadım.

"Benim de. Sen hayatımdaki her şeyin çıtasını yükselttin."

Ağzı, alt dudağımı hafifçe çekiştirmesiyle son bulan şehvetli bir öpücükle dudaklarımla buluştu. Parmaklarını içimden çıkardı ve kasıklarını bana yaslayınca gerildim.

"Gergin misin?" diye sordu kulağımın altındaki noktayı öperek.

"Biraz. Bunu en son yedi yıl önce yaptım."

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni yavaşça öptü.

"Değişen bir şey olmadığına eminim."

Gülümsedim ve beni bir kez daha öptüğünde ânında rahatladım.

"Merak etme, ben buradayım, seninleyim," dedi bir kez daha. Bu sözler bana tüm gerginliğimi unutturdu, sanki en başta hiç gerilmemiş gibiydim.

Uyluklarımın arasında durmuyormuş gibi dudaklarımı yavaşça, şefkatle öptü ve birkaç dakika içinde bacaklarımı ona dolamış, benim kıvrımlarıma denk gelen sert hatlarının tadını çıkarıyordum. Bütün bedenimi okşadı ve az önce hissettiğim ateşi tekrar alevlendirdi. Hem de bu sefer çok daha şiddetliydi.

Kalçam parmaklarına doğru hareketlenmeye başladığında alnını benimkine yasladı. İçimdeki sızı daha da şiddetlendi ve

ona uzandığım anda Beckett kalçamı iki yanından tuttu ve aletini girişime yasladı.

"Lütfen," dedim bedenimi ona doğru kıvırarak.

Bir elini kalçamda tuttu ve diğer eliyle başımın arkasından tutarak nefeslerimiz birbirine karışana kadar yüzlerimizi yakınlaştırdı ama beni öpmedi. Santim santim içime girerken sadece gözlerimi izledi.

İçime iyice yerleştiğinde hafifçe inledim, o kadar derinlerimdeydi ki onu tüm bedenimde hissedebiliyordum; sanki ruhuma dokunuyordu.

"Ella," diye inledi. "Tanrım, sen her şeysin."

Kalçamdaki elini popomun altına kaydırıp beni hafifçe kaldırdı ve tezgâhın ucuna çekip içimde derin ve güçlü bir ritimle hareket etti. Bedenlerimiz birkaç dakika değil de senelerdir sevişiyormuşuz gibi hareket ediyordu. Sanki bedenim sadece onun için yaratılmıştı.

Beni gittikçe arzunun doruk noktasına taşırken kollarımı etrafına sarıp başının arkasına tutundum. Bedeninin her hareketi, vücutlarımız terden sırılsıklam olana dek, içimde hissettiğim o gerginliği kırılma noktasına getiriyordu.

Ritmini hiç değiştirmedi, sadece her şey sonsuza dek sürecekmiş, tek amacı içinde bulunduğumuz ânı iliklerine dek hissetmekmiş gibi içime girmeye devam etti.

Kaslarım boşalmayı bekleyerek iyice gerildi ve Beckett beni öperken klitorisimi okşamak için elini vücutlarımızın arasına götürdü. Orgazmım daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukta ve sertlikle beni ele geçirirken çığlık atarak Beckett'ın kolları arasında dağıldım. Sanki bu onun için de seksten daha fazlasıymış ve benim zevkimden besleniyormuşçasına çığlıklarımı dudakları arasına hapsetti.

Ona sıkıca sarıldım, hislerim mantığımı tamamen gölgede bırakmıştı.

"Seni seviyorum." Kelimeler dudaklarımdan hiç düşünmeden ve tereddütsüzce çıktı.

Beckett duraksadı, gözleri kocaman açılmıştı. Sonra çılgınca bir ritimle içime girip çıkarken beni tutkuyla öptü ve kollarımın arasında gerilip kendini bıraktı. Doruğa ulaşırken adım dudaklarında, yüzü boynumdaydı.

Kendimi tuhaf hissetmeme fırsat vermeden geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Çok hızlı nefes alıyorduk ama o benden önce toparlandı. Bakışlarını gözlerimden ayırmadan, "Seni seviyorum," dedi.

"Gerçekten mi?" Böylesine mutlu olabilmek umut ettiğimden de fazlasıydı.

"Seni en başından beri seviyorum. Sonunda aynı noktada olduğumuzu bilmek güzel."

Yüzümde ânında onunkiyle aynı bir gülümseme belirdi.

"Şimdi, ne kadar vaktimiz var? Çünkü seni yukarı götürmek ve bu işi doğru düzgün yapmak istiyorum."

Eğer yaptığımız "doğru düzgün" değilse neyin öyle olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum.

"Bütün gece. Bütün gece bizim."

"Bu durumu kullanabilirim."

Aynen öyle yaptı.

Kahvaltıdan önce de üç kez aynı şeyi tekrarladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Beckett

Mektup #4

Kaos,

David Robins bugün bana çıkma teklif etti. Muhtemelen David Robins de kim diye soruyorsun. Aslında buranın gözde bekârlarından biri. Yirmi sekiz yaşında, yakışıklı, itfaiyeci, tüm romantik elementleri bünyesinde toplamış. Aklı başında her kız ona evet der.

Ben, elbette, hayır dedim. Sana daha önce söylemiştim, erkeklere ayıracak vaktim yok ve birbirimize mektup yazmaya başladığımızdan beri son altı haftada değişen bir şey olmadı. Sonunda Solitude'u ortalığı kasıp kavurmaya hazır hâle getirdim ve hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasını göze alamam.

Ama sonra, bazen geceleri yatağımda yatarken bütün hayatım böyle mi olacak diye düşünüyorum. Tabii ki hamileyken kimseyle çıkmadım. Boşanmıştım ama ilgilenmem gereken çok daha önemli şeyler vardı. Colt ve Maisie doğduğunda, onları beslemek, diş çıkarmalarıyla uğraşmak ve iki farklı bebek için iki farklı takvimle yaşamak gibi şeylerden ötürü ilk

yılım çok bulanık geçti. Evet şu an çok tatlılar ama sana yemin ederim gecenin ikisinde o kadar da tatlı değillerdi. Sonra biraz büyüdüler ve ben hâlâ kafası kesilmiş bir tavuk gibi ya da ikizleri olan bekâr bir anne gibi –her ne dersen de– ortalıkta koşturuyordum. Artık anaokulundalar ve ben en sonunda biraz kendime gelmiş gibi hissediyorum.

Yine de David sorduğunda ona hayır dedim.

Ne halt yemeye bekliyorum ki? Yıldırım çarpmasına ihtiyacım da yok. Artık o aptal romantik kız değilim. Harika bir ilişki için çekimden daha fazlası olması gerektiğini biliyorum.

Ama öte yandan sokağın aşağında bir sürü kediyle yaşayan o deli kadına dönmek de istemiyorum. Açıkçası hiçbir zaman kedi seven bir insan olmadım o yüzden bu muhtemelen gelecekte bir sorun olacak.

Peki ya sen? Sürekli görevdeyken birileriyle çıkmak zor oluyor mu? Bu düşündüğün bir şey mi? Bekâr olmak seni mutlu ediyor mu? Genellikle dünyanın öbür ucundayken bir ilişkiye başlamak zor olsa gerek, değil mi?

Ella

Ella uyurken çok huzurlu görünüyordu. Genelde hep bir koşturmaca içinde olurdu, sürekli bir yerlere yetişmesi gerekiyordu ya da yapması gereken şeyler oluyordu ama uyurken bunlardan iz yoktu, tamamen rahatlamış görünüyordu.

Hep bu şekilde görünmeyi hak ediyordu.

Bakışlarımı uyuyan yüzünden çevirip saate kaydırdım. Sabahın yedi otuzuydu. En son ne zaman bu saate kadar ya

da böylesine rahat uyuduğumu hatırlayamıyordum. Kâbuslar yok, kafamda dönen delirtici düşünceler yok; sadece Ella ve tatlı, huzurlu bir uyku.

Havoc uyandı ve silkinerek uyku mahmurluğundan sıyrılıp başını yatağa yasladı.

Elimden geldiğince sessiz hareketlerle yataktan kalktım ve eşofmanıma uzanıp üstüme geçirdim. Burada çok göz önünde olmayabilirdik ama yine de göl kenarında yürüyüşe çıkmış misafirleri şoka uğratmak istemezdim.

Evin içinde yürüdüm ve arka verandaya çıkan kapıyı açtım. Ben daha merdivene gelemeden Havoc çoktan evden fırlamış ve ağaçlara doğru koşmaya başlamıştı bile.

Çıplak ayaklarımın altındaki taşlar soğuktu ama yine de orada durup serin havanın bedenimdeki sıcaklığı alıp götürmesine izin verdim. Soğuk her şeyin gerçek olduğu anlamına geliyordu. Ella üst katta, yatağımdaydı. Dün geceyi ona olan hislerimi göstererek geçirmiştim ve Havoc acele ederse yatağa dönüp ona bunu tekrar gösterebilirdim.

O beni seviyordu.

Bunu bilmenin getirdiği mutluluk, onun sevgisini hak etmediğim düşüncesiyle gölgelenmişti. Onun sevgisini uygun şartlarda kazanmıştım çünkü sadece burada gösterdiğim yüzümü biliyordu. Diğer tarafımı ondan bir sır gibi saklamış, bu konuda çok titiz davranmıştım. Çünkü tam olarak sırdı.

Gözlerimi adaya çevirdim ve "Şimdi ne yapacağım?" diye sordum Ryan'a.

Sonunda dayanamayacak hâle gelene kadar Ella'yı kendimden uzaklaştırmıştım, söz konusu o olduğunda kontrolümü hep kaybediyordum. Daha iyi bir adam olsaydım dün gece onu evine gönderirdim. O ilk öpücükten sonra dururdum. Kesinlikle onunla tezgâhta, yatağımda ve duşta sevişmezdim. Daha iyi bir adam, artık evlat edinme işlemleri tamamlandığı, Colt ve Maisie maddi olarak güvende olduğu için sırrını açıklardı.

Daha iyi bir adam, her şeyi tüm çıplaklığıyla açıklar ve sonuçlarına katlanırdı.

Görünen o ki, ben o adam değildim.

Yüzündeki ifadeyi kaybetmemek için Ella'ya gerçekleri söylemedim. Sevgisinin, bedeninin, kalbinin sıcaklığını kaybetmek istemedim. Bu rüyadan uyanmaya henüz hazır değildim. Lanet olsun, ona söylemedim çünkü bencilin tekiydim ve kendimi ona öylesine kaptırmıştım ki artık ondan vazgeçmem mümkün değildi.

Havoc bana doğru koştu. Uzanıp kulaklarının arkasını okşadım. "Kahvaltı yapalım mı?"

Veranda merdiveninden çıktık ve sürgülü cam kapıdan içeri girdik.

"Ah!" Ella poposu havada, ayakkabısını giymeye çalışıyordu. "Günaydın?" Çoktan randevumuzda giydiği kıyafetlerini üzerine geçirmiş, saçlarını topuz yapmıştı. Yanakları uykudan ve seksten al al olmuştu.

"Bu bir soru muydu? Çünkü bence gerçekten de aydın bir sabah." Oturma odası boyunca yürüdüm ve mutfağın köşesinde durduğu yere geldim.

"Şey, evet. Yani, sanırım?" Bana herhangi bir romantik komedi film yönetmenini gururlandıracak kadar garip bir gülümsemeyle baktı.

"Ama emin değilsin?"

Gözleriyle göğsümü baştan aşağı süzerken yanakları daha da kızardı. "Hayır, eminim. Gayet aydınlık bir sabah."

Vay canına, utanmıştı. İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamayan Ella'm sabahın yedisinde mutfağımın ortasında tam anlamıyla allak bullak olmuştu.

"Kahve?" diye sordum ve yanından geçerken elimi beline koydum.

"Ah. Eve dönmem lazım. Çocukların uyandığına eminim ve... öyle işte." Kahve makinesini kenara çekerek tezgâha bakınmaya başladı.

"Ella, ne arıyorsun?" diye sordum.

"Anahtarlarımı? Onlar yanımdaydı, değil mi? Çünkü buraya arabamla geldim ama eve girdikten sonra ne olduğunu hatırlamıyorum. Sanırım dikkatim dağılmıştı."

Eline uzanıp onu kendime doğru döndürdüm. "İçeri girdiğinde anahtarların elinde değildi. Tahminim hâlâ arabada olduğu yönünde."

"Eyvah! Ya biri arabamı çaldıysa!" Hareketlenmeye başladı ama yana bir adım atarak önünü kestim.

"Tatlım, hiçliğin ortasındayız. Kimse arabanı çalmadı."

Gözleri kapandı. "Neden anahtarlarımı arabada bırakayım ki? Çünkü aklı başında yetişkinler öyle yapar, değil mi? Anahtarları kontakta bırakıp canları ne isterlerse koşa koşa onu yapmaya giderler."

Hem çok telaşlı hem de çok tatlı görünüyordu ama ben bu ufak çaplı sinir krizini neyin tetiklediğini biliyordum ve bizim bunu çözmemiz gerekiyordu. Hem de hemen.

"Gözlerini aç, Ella. Lütfen."

Kirpikleri yavaşça aralandı ve o bebek mavisi gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

"Sana âşığım. Sana, seninle yatmadan önce de âşıktım ve kalbimin durumuna bakacak olursak hayatımın sonuna kadar da âşık olacağım. Dün gece olanlar bunu değiştirmedi. Ben benim. Sen sensin. Biz... ne olmamızı istiyorsan oyuz."

"Biz neyiz?"

"Ne olmamızı istiyorsun?" Cevap vermesini beklerken göğsüm sıkıştı. Ella ne isterse bunu ona verecektim.

"*Sen* ne olmamızı istiyorsun?" Okları bana çevirmişti.

Aniden gözümde, önümüzdeki elli yıl boyunca akşam yemeğinde ne yiyeceğimiz üzerine yapacağımız bütün o tartışmalar canlandı. "Seni istiyorum. Bunu sana dün gece de söyledim."

"Sen seks istedin. Artık güneş doğdu ve ben seni dün gece söylediklerinden sorumlu tutmuyorum. Ve bunun en tuhaf *ertesi sabah* olduğundan eminim ama özür dilerim, bu konularda pek bir tecrübem yok." Titreyen alt dudağını ısırdı.

"Seni istiyorum. Her şeyini istiyorum. İnan bana sana dokunabilmek bile çok büyük bir ayrıcalık, sana bunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama sen inanılmaz güzel bir kadınsın. Ben seninle yatağımda bir geceden fazlasını geçirmek istiyorum. Mutfak tezgâhı da olur."

Gerçekten de daha fazla kızarabiliyormuş. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Peki, şimdi bizim durumumuz ne olacak?"

"Yani, bugün programım müsait. O yüzden düşündüm ki belediye binası pazartesi sabah açılana kadar kapısını zorlarız sonra da hemen evleniriz." Ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı ve kendimi tutamayıp devam ettim. "Tabii sen, *Uçağa atlayıp Vegas'a gidelim,* diyorsan ona da varım. Sonra da küçük ama oldukça sadık kıyamet günü takipçilerinden oluşan tarikatıma katılıyoruz. Çoktan sen ve çocuklar için sığınakta hazırlık yaptım, üzüm bağlarından sorumlu olacaksınız."

Ağzı hâlâ açıktı ve gözlerini kırpıştırıyordu.

"Ama tabii keçilerden sorumlu olmak istiyorsanız onu da ayarlarız." Ryan'ın bana zorla poker oynattığı gecelere şükürler olsun yoksa yüzümü asla bu kadar ifadesiz tutamazdım.

"Şaka yapıyorsun."

"Evet." Yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Ah, Tanrım, şükürler olsun." Bütün bedeni rahatladı.

"Çıkarız diye düşündüm. Normal insanlar gibi. Bak, ilk kez biriyle yatmak için evlenmeyi bekledin yani bunun senin

için önemli olduğunu biliyorum. Ama bugün evlenmek istersen ben kesinlikle..."

"O cümleyi bitirme!" Eliyle ağzımı kapadı. "Çıkmak iyidir. Çıkmayı severim."

Elini öptüm ve o da yavaşça elini geri çekti.

"Tamam. Çıkıyoruz o hâlde." Yüzümdeki tebessüm o kadar büyüktü ki yanaklarımı acıtıyordu.

"Sadece birbirimizle," dedi başını sallayarak.

"Bana bunu illa söyleteceksin, değil mi?" Onu öpmek için eğildim ama Ella geri çekilip o çok sevdiği *benimle uğraşma* bakışını attı. "Sadece birbirimizle," diye tekrarladım. "Ella, buraya geldiğimden beri kimseyle birlikte olmamamın bir nedeni var."

"Ah, formunu kaybettiğin ve öncesinde biraz kas yapmak istediğin için mi?" Alaycı bir tavırla başını salladı.

"Hah. Çünkü yüzünü gördüğüm ve sesini duyduğum ilk andan beri tek istediğim sendin. Sen, adımı bile bilmeden başka kadınların benimle olan şanslarını yerle yeksan ettin." Tükenmez kalemle yazmaktan pişman olduğunu söylediği o andan itibaren gözümde başkalarını anlamsız hâle getirmişti. O ilk mektubu bitirdiğimde çoktan ruhumu tamamıyla ele geçirmişti. "Şimdi seninle bir gece geçirdim diye sadece bununla yetinmek istemiyorum. Seninle her şeyi istiyorum ve sen bana ne kadarını vermek istersen o kadarına razıyım."

Bir anlığına içi acıyormuş gibi göründü sonra da yılgınlıkla derin bir nefes verdi. "Bu *gerçekten* çok iyi bir konuşmaydı. Benim böyle harika cümlelerim yok, sadece seni seviyorum diyebiliyorum."

Onu yavaşça öptüm, sadece ufak bir dokunuştu çünkü kendime hâkim olamıyordum. "Bu, söyleyebileceğin en harika şeydi. İnan bana. Duymaya alışkın olduğum bir şey değil." Ya da hak ettiğim ama yine de buna dört elle tutunacak bir şerefsizdim.

"Çocuklara ne söyleyeceğiz? Biliyorum bu normalde ilk randevuda konuşulacak bir şey değil ama bizim de pek normal olduğumuz söylenemez."

"Ben sana uyarım. Onlara ne söylemek istiyorsan onu söyleriz."

Kollarını boynuma doladı. "Şey, yani, sen onların babasısın."

"Bunu duymayı ne kadar çok sevdiğimi de söylemem gerek." *Sadece ikimizin arasında olsa bile.* Aramızda olanlardan dolayı evlat edinme konusunu gizli tutmaktan vazgeçmeyeceğini biliyordum ve bunu dert etmiyordum. Telluride'a geldiğimden beri ilk kez vaktim varmış gibi hissediyorum. Artık Ella'yı kazanacak, onun güvenini hak edecek zamanım vardı.

"Tamam, onlara çıktığımızı söyleriz. Zaten onlardan bunu uzun süre saklamayı beceremeyiz de." Kendini bana iyice yasladı.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü, artık bu işte ne kadar iyi olduğunu bildiğime göre seni sürekli öpmemeyi nasıl başarırım bilmiyorum." Parmakları saçlarımı kavradı.

"Bak şimdi kim harika şeyler söylüyor."

Sonra aklımı başımdan alıp onun merhametine kalana dek Ella'ya bu işte ne kadar iyi olduğumu hatırlattım.

İnsanların bu kadar mutlu olmasına izin veriliyor muydu gerçekten? Böyle hissetmenin benim için normal bir duruma dönüşmesi hiç de doğal değildi. Uyandım, işe gittim, Ella ve çocuklarla akşam yemeği yedim ve çocuklar bakmazken onu gizlice öptüm.

Onu sonsuza kadar öpebileceğimi söylerken yalan söylemiyordum. O, tek bir dudakta binlerce farklı öpücük barındıran bir kadındı; yumuşak ve nazik, yoğun ve tutkulu, sert ve çaresiz. Kollarımın arasında hangisi olacağını hiç kestiremiyordum ama Ella bunların hepsiydi.

Ella her şeydi.

Gözümü kararttım ve kulübemi süresiz kiraladım. Ella masraflara itiraz etti ama ben Hailey'ye kredi kartımı uzatırken gülümsüyordum. Süresiz, sonsuza kadar demek değildi ama ben çoktan kalıcı bir yer için mükemmel lokasyonu bulmuştum.

Anlaşılan bir arkadaşım bana oldukça sağlam bir yatırım tavsiyesi vermiş ve yer seçimim de tam isabet olmuştu.

"Zipline kurmaya ne dersin?" diye sordu Colt. Bakışları, son on günü Ella'nın arka bahçesinde inşa etmekle geçirdiğimiz ağaç evdeydi.

"Bunun annene sorman gereken bir şey olduğunu düşünüyorum çünkü kesinlikle bu tartışmanın bir parçası olmayacağım." Kısa saçlarını karıştırdım. Maisie kemoterapi almayı durduktan sonraki ay saçlarını kazımayı bırakmıştı ve saçları hızla uzuyordu.

Çocukları evlat edinmemin üzerinden bir ay, Ella'nın Maisie'yi ilk MIBG tedavisi için Denver'a götürmesinin üzerindense on bir gün geçmişti.

"Ama kask takarım!" diye kendini savundu Colt.

Güçlü dur, diye hatırlattım kendime. Son on bir günü Colt'la baş başa geçirmiştik, Ada ve Hailey de yardımcı olmuştu tabii ama henüz dediğim dedik bir moda girmediği için şaşkındım. Muhtemelen o günlerin yarısından fazlasını okulda geçirdiği içindi.

"Ah, o konu tartışmaya açık bile değil. Şansını zorlamayı bırak, ufaklık."

İç çekti. "Tamam. Peki ATV aracım için toprak bir rampa yola ne dersin?"

Bu hiç de fena fikir değilmiş. "Hımm."

Zayıf noktamı gördü ve üstüme gelip sırıttı. "Ne var biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum bir elimi omuzuna koyarak.

"Sanırım haklıydım. Yani, futbol maçında söylediklerimde."

Şu âna kadar bir düzine maça çıktığı için hangisinden bahsediyor diye düşündüm. "Hangi konuda?"

"İnsanın bir babasının olması *böyle* bir hismiş."

Ah, lanet olsun, ağlayacaktım.

"Şey, belki *tüm* babalar için böyle değildir. Bobby'nin babasının böyle bir şey inşa edemeyeceğini biliyorum. Laura'nın babası da harika; o bir pilot. Belki tüm babalar farklı açılardan harikadır, değil mi? Yani bazı babalar... bilirsin baba bile değil."

"Evet," dedim usulca çünkü başka söyleyecek bir şey düşünemiyordum. Kalbimle birlikte beynim de allak bullak olmuştu.

"Bu konuda çok düşündüm." Bana ciddiyetle başını salladı.

"Bunu görebiliyorum. Seni seviyorum, minik adam."

"Evet, ben de seni seviyorum. Ayrıca gerçekten bir toprak yol istiyorum."

Ben kahkahayı basarken Ella garaj yoluna girdi.

"Annem döndü!" Colt yokuştan yukarı doğru koşmaya başlarken Havoc mutlulukla onu takip ediyor, ben de hemen arkalarından gidiyordum. Bir yıl bazen bundan da uzun süre aktif görevde kalmıştım ama nasıl oluyorsa şu son on bir gün bana hepsinden uzun gelmişti.

Sevdiğin insanı özlediğinde zaman daha yavaş geçiyordu demek.

Garaj yoluna vardığımda Ella arabasından atlamış Colt'a sarılıyordu. Sonra da Havoc'un kulaklarını kaşıyıp ona bir şeyler söyledi ve doğrulup güneş gözlüğünü başının üstüne kaldırdı.

"Selam." Gülümseyince göğsüm patlayacak gibi oldu. Onu şimdi geçtiğimiz aydan hatta dört ay öncesinden bile daha fazla seviyordum. Kalbim bu hızda büyümeye devam ederse bunca duyguyu nasıl taşıyacaktı hiç bilmiyordum.

Onu kucaklayıp öptüm. Dudaklarımız ne zaman dokunsa o *ev* hissini iliklerime dek yaşıyordum. "Seni özledim."

Kirli sakallı yanaklarımı tuttu ve beni tekrar öptü. "Seni özledim."

"Evet, anladık. Birbirinizi özlediniz." Colt güldü, çoktan arabanın arka kapısını açmıştı. "Parıldıyor musun? Süper güçlerin var mı?"

"Sanmıyorum," dedi Maisie. Sesi her zamankinden daha kısıktı.

"Nereden biliyorsun? Kontrol ettin mi? Belki artık örümcek hislerin vardır."

Ella'yı yere bıraktım ve Maisie'nin ayaklarını sarkıttığı açık kapıya doğru ilerledim. Yere iner inmez Colt ona sıkıca sarıldı, artık Maisie'den beş santim kadar uzundu.

"Seni özledim!"

"Ben de," dedi Maisie usulca ve başını Colt'un omuzuna yasladı.

Ella'ya doğru baktım ama o bana sadece dudaklarını birbirine bastırarak üzgün bir tebessümle karşılık verdi.

"Sana göstereceğim o kadar çok şey var ki!" dedi Colt, Maisie'nin elinden tutarak. Maisie başıyla onu onayladı ve Colt'u takip etmeye başladı, muhakkak ağaç eve gidiyorlardı.

"Yorgun," dedim Ella'ya. Elini tuttum ve çocukların peşinden yürümeye başladık.

"Bitkin. Hastanede kan nakli yapıldı ama hâlâ iştahsız, alyuvar sayısı düşük ve o sadece... Bu bir ağaç ev mi?" Ella olduğu yerde durdu ve iki çam ağacının arasına inşa ettiğimiz ağaç eve ağzı açık bakakaldı.

"Beğendin mi?"

Kahkaha attı. "Ona bir ağaç ev yapmışsın. Colt bunu çok istiyordu." O kahkaha, yüzü bir an acıyla kaplandığında kesik nefeslere dönüştü. Ardından elimi sıkıp kendini gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim. Ryan... o ve... şey, sen inşa ettin ve harika görünüyor."

Ryan ve Kaos. Aklından geçenleri çok iyi biliyordum.

Ben buradayım. Seni hiç terk etmedim. Ama seni yakıp yıktım.

Bunların hiçbirini söylemedim, sadece bileğini öptüm. "Görmek ister misin?"

"Evet!"

Ella'yı merdivene götürdüm. Colt ve Maisie de orada bekliyorlardı. "Hadi bakalım, Colt, neden anneni yukarı çıkarmıyorsun?"

"Tamam!"

"Bunun bizi taşıyacağına emin misin?" diye sordu Ella oğlunun merdivenden çıkmasını izlerken. Çocuk inanılmaz bir hızla yolu bitirdi. Büyüdüğünde mükemmel bir tırmanışçı olacaktı.

"Geçen hafta arama kurtarma ekibinin yarısını taşıdı," dedim ona. "Oraya on kişi çıkmadığınız sürece bir sorun yaşamayız."

"Ağır topları devreye soktun demek?" diye takıldı.

Colt çığlık atınca kafamı kaldırdım ve onun merdivenin en tepesinden aşağıya doğru düştüğünü gördüm.

Lanet olsun!

Öne doğru çıktım ve Ella nefes almaya çalışırken Colt'u yakalamak için kollarımı uzattım.

Tam kucağıma düşecekti ki kollarını uzattı ve küçük elleriyle basamaklardan birine tutundu.

"Colt!" diye feryat etti Ella.

Ellerimin üstündeki basamakta dengesini sağladı ve bize kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Bu çok iyiydi."

Derin bir nefes alıp yavaşça verdim ve kalbim göğsümden fırlamasın diye dua ettim. Bu çocuk beni öldürecekti.

"Bu *çok iyi* falan değildi!" diye bağırdı Ella. Sesi bağırmaktan tizleşmişti ve kesinlikle bir panik atağın eşiğindeydi.

"İyiyim. Bak." Hızla basamağı tutmayı bıraktı ve elini değiştirerek başka bir basamağı yakaladı.

"Kes şunu! Zaten kız kardeşinle haftalarca hastanede kaldım ve oraya geri dönmeye hazır değilim!"

"Tamam, tamam," diye mırıldandı ve tekrar yukarı tırmanıp kapağın içinden geçerek gözden kayboldu.

"İyi misin?" diye sordum Ella'ya.

İki adım attı ve derin bir iç çekişle başını göğsüme gömdü.

"O iyi. Sadece ayağı kaydı." Kollarımla onu sardım ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Böyle kazalar olur."

"Kazalar için yeterince enerjim yok. Onları bir fanusun içinde tutamaz mıyız?"

"Bir dahakine öyle bir şey inşa ederim." Maisie'ye baktığımda ağaç evi taşıyan destekleri izlediğini gördüm. "Ne düşünüyorsun?"

"Harika!" diye sırıttı.

"Bugün favorim sensin."

"Bunu duydum!" diye bağırdı Colt tam tepemizden. "Maisie'yi yukarı gönder yoksa cezasını çekersin!"

"Kimsenin cezalandırılacağı yok," diye uyardı beni Ella ve kollarımın arasından çıkıp merdivene yöneldi.

"Ceza falan yok," diye ona söz verdim.

"Sanırım yanlış söyledin," dedi Maisie, Colt'a. "Biz zaten buradayız."

"Her neyse, hadi buraya gel!"

"Şunu izle şimdi," dedim Maisie'ye, koşum takımını ağacın üzerinde durduğu yerden aşağı çekerek. Bir elimle koşum takımını açarken diğer elimle Maisie'yi alıp düzeneğe oturttum. "Şimdi yanlardan tutun."

Ağ etrafında yükselirken gözleri parladı ve parmaklarını beyaz halkalardan geçirerek kenarlara iyice tutundu. "Gerçekten mi?"

"Ella, karşılamaya hazır ol!" diye seslendim. İkinci kapaktan bakınca Ella'nın başını sallayarak onayladığını gördüm. Kafası karışmıştı ama hazırdı. Ardından makarayı tutup Maisie'yi yukarı çekmeye başladım.

"Ahh! Bu harika!" diye bağırdı heyecanla.

Kapaktan geçince Ella onu düzenekten çıkardı. Sonra ben de basamaklardan çıktım ve küçük ailemle yukarıda buluştum. Yerden beş metre kadar yukarıdaydık, çocukların gölü görebilecekleri bir alan seçmiştik. Çocuklar, şu anda Colt'un ağaç evde olmasını istediği harika şeyleri keşfediyorlardı; masa ve sandalyeler, oyuncak bir mutfak ve Colt ağaç evine "Ölüm Yıldızı" adını vermek istediğimiz için kırmızıya boyadığımız devasa bir karton boru.

"Burası muhteşem," dedi Ella ve kollarını belime sardı. "Ryan buraya bayılırdı."

"Evet ama o Colt buraya zıplayarak gelebilsin diye devasa bir trambolin olsun istemişti."

Gözleri dehşetle açıldı.

"Eh, Colt da bir zipline istedi."

"Buraya?"

"Hey, o senin oğlun," dedim omuz silkerek, sonra ona daha sıkı sarıldım.

"Bunu seviyorum," diye fısıldadı. "Eve diye sana gelmeyi, Colt'un yalnız olmadığını bilmeyi."

"Ben de." Onu alnından öptüm. "Bunların hepsi normal şeyler ve kulağa delice geldiğini biliyorum ama bu normalliği gerçekten seviyorum. Seninle ve çocuklarınla vakit geçirmeyi, her fırsat bulduğumda seni yalnız yakalamayı, bunların hepsi gerçekten..."

"Mükemmel."

"Mükemmel," diyerek ona katıldım ve onu öpmeden önce omuzumun üzerinden bakarak çocukların meşgul olduğundan emin oldum.

Dudaklarımız buluştu ve Ella öpücüğümüzü daha tutkulu bir noktaya taşıdı. Ona ayak uydurmaktan fazlasıyla memnundum. Dillerimiz kısa bir süreliğine dans etti ve çocukların yaklaştığını duyunca ayrıldık.

"Çok iyi değil mi? Sanki burada yalnızmışsın gibi geliyor!" dedi Colt.

"Neredeyse yalnız," diye yanıtladı Ella ve bana imalı bir sırıtışla baktı.

"Neredeyse ama tam olarak değil," diye yanıt verdim göle bakan çocukların kafaları üzerinden.

"Bayıldım," dedi Maisie bana sırıtarak.

"O zaman her şeye değdi."

Çocuklar evin diğer tarafında doğru koştular ve Ella sırtıma doğru yaslanıp kollarını bana doladı.

"Seni daha sonra yalnız yakalayabilir miyim acaba?" diye sordu. Ellerini tişörtümün altına sokup karın kaslarımın üzerinde gezdirdi.

"Evet, benimle ne kadar çok başa çıkabilirsen o kadar." Tanrım, onu istiyordum. Onun altımda, üstümde, her yerimde olmasına ihtiyacım vardı. Onunla, sadece seksin sağlayabileceği şekilde bağ kurmaya ihtiyacım vardı; hiçbir şeyden endişe duymadığımız, kanserin olmadığı, ayağımızın altında dolaşan çocuklardan uzak, sadece biz ve birbirimize duyduğumuz sevgiyi hissettiğimiz anlara ihtiyacım vardı.

Ella bana cevap veremeden telefonum çaldı. Elimi aramızdan arka cebime uzattım, telefonumu çıkardım ve cevap verdim. "Gentry."

"Selam, bu hafta sonu vardiyan olmadığını biliyorum ama birkaç kayıp yürüyüşçümüz var," dedi Mark hattın öbür ucundan.

İç çektim. Tek istediğim çocuklarla yemek yemek, o gülen yüzleriyle onları yataklarına yatırmak ve sonra da anneleriyle *yapayalnız* kalmaktı.

"Kaç saattir kayıplar?"

"Dört saat önce kontrol noktasında olmaları gerekiyordu."

"Git," dedi Ella ve tişörtümün altından kolumu öptü. "Sana ihtiyaçları olduğunu biliyorum. Git."

"Yirmi dakikaya oradayım." Telefonu kapadım ve Ella'yı kollarımın arasına çektim. "Çok özür dilerim. Şu an yapmak istediğim en son şey gitmek."

"Ah, inan bana, sen şu an yapmak istediğim tek şeysin," dedi ve kollarımın arasından çıkmadan önce çeneme bir öpücük kondurdu.

"Akşam işin bittikten sonra bende kalsan?"

Başımla onayladım. Çok sık aynı çatı altında uyumuyorduk ama bu konuda tartışmayacaktım. Bu gece değil. "Mümkün olan en kısa sürede döneceğim. Söz veriyorum," dedim Ella'ya ve yanımdan koşarak geçen çocukları tek tek alnından öptüm. "Maisie'yi aşağı indirebilecek misin?"

"Ben hallederim. Git," dedi Ella.

Bakışlarım bedenini baştan ayağa süzdü ve keyifsizliğimi dışa vurarak iç çektim. "Turistler."

İçten bir kahkaha attı. "Hey, bu normal hayat. Bunu isteyen sendin, öyle değil mi?"

"Normal olan bu gece eve sana gelecek olmamsa bununla hiçbir sorunum yok."

Sahiden de yoktu. Ben, hiçbir yere kök salamayan adam, burada toprağa sıkıca tutunuyordum. İhtiyacım olan buydu. Burada kurduğumuz hayattı. Ella. Colt. Maisie.

Normal. Gündelik, sıradan bir hayat.

Sadece Maisie'nin yaşamasına ihtiyacım vardı çünkü onun olmadığı bir hayatın normal olması imkânsızdı.

ALTI

AY

SONRA

Ninova

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ella

Mektup #5

Ella,

Ah, şu biriyle çıkabiliyor muyum meselesi. Açıkçası bu pek yaptığım bir şey değil. Neden mi? Çünkü hayatımı yaşama biçimim herhangi bir kadına haksızlık olur. Her an yola çıkmam yereken bir hayat yaşıyorum. Ve bu, "Hey, önümüzdeki hafta gidiyorum," gibi değil. Daha çok, "Kusura bakma ben önümüzdeki... birkaç ay akşam yemeğine yetişemeyeceğim," gibi bir şey. Eve ne zaman döneceğimi bile bilemezsen birisiyle ilişkiye başlamak berbat bir şey. Şu anki durumumuzu düşün mesela. Bu görevin birkaç ay süreceğini düşünmüştük. Birçok yerde bulunmamızı gerektirecek bir iş beklemigorduk. Ardımda belirsiz bir bekleyiş içinde bir kadın bırakmayı hayal bile edemiyorum.

Yani kulağa bir pislikmişim gelmemek adına... kısa süreli ilişkileri tercih ediyorum diyebilirim. Hem, daha fazlasını yapabilecek biri olduğumu da pek düşünmüyorum. Büyürken hiç düzgün giden, sağlıklı bir ilişki görmeyince insan kendini öyle bir şeyin içinde hayal etmekte zorlanıyor.

Robins'e gelince, yitmek istiyorsan git. Hayatının ya da çocuklarının arkasına saklanma. Eğer kendini romantik bir ilişkiye açmaya ve risk almaya korkuyorsan o zaman bunu açıkça söyle. Bunun arkasında dur. Yaşadıkların herhangi birini de biraz çekingen yapardı, buna şüphe yok. Kimse senin hakkında kötü düşünmeyecek. Sadece bahanelerin arkasına sığınma. Seni tetikleyen şeylerin neler olduğunu kavradığında daha güçlü biri olacaksın. Hem açıkçası senin fotoğraflarını gördüm. İnan bana sen bir sürü kedisi olan deli bir kadına dönüşmeyeceksin.

Bekâr olmaktan mutlu muyum? Bence mutluluk konu ne olursa olsun göreceli bir kavram. Aşağı yukarı beş yaşındayken mutluluğu kovalamayı bıraktım. Artık "memnuniyet"in peşinde koşuyorum. Hem elde etmesi daha kolay hem de bana hayatımda bir şeyler eksikmiş gibi hissettirmiyor. Bir gün ordudan ayrılacağım ve o zaman belki buna odaklanırım ama ona da en az on yıl var. Şimdilik hayatımı seviyorum ve hayatımdan memnunum. Amacıma ulaştım.

Bana biraz Telluride'dan bahsetsene. Eğer oraya turist olarak gelirsem mutlaka görmem yereken yerler, yapmam gerekenler, yemem gereken yemekler?

Kaos

Memnuniyet. Son zamanlarda karmaşa içinde geçen hayatımla ilgili hissettiklerimi açıklayacak doğru kelimeyi arıyordum ve sonunda bulmuştum: Ben hâlimden memnundum.

Beckett'a olan sevgim öylesine yoğundu ki neredeyse korkutucu bir boyuta gelmişti. Bu değişmemişti ve içimden bir ses de değişmeyeceğini söylüyordu. Ama aynı zamanda onunla ilgili bilmediğim şeyler olduğunun da farkındaydım. Sevgili

olarak geçirdiğimiz yedi ay bile hayatının Solitude'a gelmeden önce nasıl olduğuyla ilgili boşlukları doldurmama yetmemişti.

Çoğu zaman hep tanıdığım o Beckett'tı ama onu Ryan'ın adasına bakarken yakaladığım ya da kâbus görerek yataktan fırladığı zamanlar da vardı. Beckett'ı, onun beni tanıdığı gibi tanıyor muyum acaba diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Belki de onun gibi bir adamı sevince insan otomatik olarak böyle hissediyordu. İlişkimizin ilk birkaç ayında sevginin çoğunlukla orta yolda buluşmak ama aynı zamanda da karşındaki insanı olduğu gibi kabul etmek olduğunu öğrenmiştim. Beni çileden çıkarabilecek bir sürü huyu vardı ve aynısı onun için de geçerliydi ama çoğunlukla biz kimsek oyduk ve birbirimizi seviyorduk. Birbirimizi değiştirmenin bir anlamı yoktu. Ya büyümeyi ve değişmeyi seçerdik ya da olduğumuz gibi kalırdık. Biri hakkında bu gerçeği kabul ettikten sonra o kişiyi hâlâ sevebiliyorsanız artık neredeyse yenilmez oluyordunuz.

Beckett, ne olursa olsun ikizlere karşı fazlasıyla korumacı olacağımı ve onlara evlat edinmeyle ilgili bir şey söylemeye kesinlikle hazır olmadığımı kabul etmişti. Ben de onunla ilgili bazı şeylerin hep biraz karanlık ve gizli kalacağını kabul etmiştim.

Ama, evlat edinme konusunu gizli tutmak istememin, kesinlikle ona ne zaman geçmişiyle ilgili bir şey sorsam kendisini geri çekmesiyle doğrudan bir ilgisi vardı.

Ona güvenmediğimden değildi. Benim için, çocuklar için hayatını feda ederdi. Ama onun burada kalacağına yüzde yüz emin olana kadar –gözlerindeki karanlığın bir gün eşyalarını toplayıp gitmesine sebep olmayacağından emin olana kadar– ikizlere bunu söyleyemezdim. Tanrım, çocuklar onu seviyorlardı ve Beckett'ın, onları ikinci kez bir baba tarafından terk edilme acısıyla baş başa bırakma ihtimali, göze alınamayacak kadar büyük bir riskti. Maisie hâlâ hayatı için savaşırken olmazdı.

Beckett'ı kaybetme düşüncesi kalbimi paramparça ediyordu. Montrose'un tanıdık yollarında araba kullanırken konsolun üzerinden uzanıp elini tuttum. Gözlerini yoldan ayırmadan elimi kaldırıp bileğimin içini öptü, bunu çok sık yapıyordu ve ben de bayılıyordum. Yolun iki yanı da karla kaplıydı ama en azından yollar açıktı. Şubat hep tahmin edilemez bir ay olmuştu.

"Orada keyfin yerinde mi?" diye sordum Maisie'ye. Beckett'ın ona Noel için hediye ettiği iPad'le oynuyordu. Kabı dışında Colt'unkiyle tıpatıp aynıydı.

"Evet, Bayan Steen'in ev ödevi olarak verdiği heceleme oyunuyla ilgileniyorum," dedi başını bile kaldırmadan. Bir şeyleri kaydırmaya devam etti.

"Colt'u da mı getirdin?" diye sordum yanındaki koltuğa koyduğu pembe ayıyı fark edince.

"Evet. Gelemeyeceği için kızgın olduğundan ayıcık olan Colt'u getireceğime söz verdim." Aynadan bana baktı ve kendini gülümsemeye zorladı.

"Gerginsin."

"İyiyim."

Beckett'la birbirimize imalı imalı baktık ama konuyu uzatmadık. Bir ay kadar önce cehennem azabı gibi otuz üç gün geçirmişti. Tedavisinin büyük bir kısmını bu yoğun kemoterapi seansları oluşturuyordu.

Kustu. Derisi soyuldu. Sindirim sisteminde yaralar oluştu ve midesinde hiçbir şey tutamadığı için tüple beslenmek zorunda kaldı. Ama o tedavi sürecini atlattıktan ve kök hücre nakli yapıldıktan sonra hemen ayaklanmıştı. Küçük bir kız için mümkün olan her bakımdan hayranlık uyandırıcıydı.

Maisie hâlâ hayatta kalma mücadelesi veriyorken mutlu olduğumu söylemezdim ama kasım ayında bir yıllık eşiği aşmıştık ve o hâlâ buradaydı. Bir doğum günü ve Noel daha kutladı. Colt snowboard dersleri alıyordu. Solitude kayak se-

zonundan yaz dönemine kadar tamamen doluydu. Hailey de Beckett'a güvenebileceğimi bildiği için birkaç ay önce taşınmıştı. Beckett'sa Denver ve Telluride arasında gidip geliyor, ona en çok ihtiyaç duyulan yer neresiyse orada oluyordu.

Her şey dönüp dolaşıp Beckett'a bağlanıyordu. En kötü günlerimizde ortaya çıkıp o günleri katlanılabilir yapmış, iyi günlerimizi de enfes günlere çevirmişti. Çocuklarla ilgilendi, Colt'u okula, Maisie'yi yakındaki tedavilere götürdü, ana evden ayrılamadığım akşamlarda yemekleri yaptı; bizim için yapmadığı hiçbir şey yoktu.

Yani o yüzden mutlu olduğumu söyleyemesem de hayatımdan memnundum ve bu fazlasıyla yeterliydi.

Kaos benimle gurur duyardı.

Onu ve Ryan'ı kaybetmemin üzerinden neredeyse on dört ay geçmişti ve benim neden olduğuna dair hâlâ en ufak bir fikrim yoktu. Bu, Beckett'ın geçmişine ait bir konuydu ve kabullenmem neredeyse imkânsızdı. Neredeyse diyorum çünkü birkaç ay önce kâbus görürken Ryan'ın adını haykırdığını duymuştum. O haykırış bana bu konuda konuşmaya hiç de hazır olmadığını göstermişti.

Ryan ve Kaos gitmişti.

Beckett hayatta ve kollarımın arasındaydı, bu da bana o konuşmaya hazır hissetmesi için bekleyecek vaktim olduğunu gösteriyordu.

Hastane otoparkına girdik, Beckett Maisie'yi kucaklayarak çamurlu otoparkta ilerledi ve ben de bot giydiğime şükrederek onları takip ettim.

Maisie yatış işlemleri ve hayati değerlerin ölçümü sırasında sessizdi, kan alımı ve BT taraması esnasında ise çıt çıkarmıyordu.

Dr. Hughes'ın gelmesini beklemek için muayene odasına alındığımızda neredeyse heykele dönmüştü.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Beckett muayene masasına otururken.

Maisie omuzlarını silkti ve ayaklarını sallamaya başladı. İkinci MIBG tedavisinden sonra bir anlaşma yapmışlardı; gerekli olmadığı takdirde Maisie muayene masasına oturmayacaktı. Orada oturmanın kendini hasta bir çocuk gibi hissetmesine neden olduğunu söylemişti ve daha iyiye gittiğine inanmak istiyordu. O yüzden Beckett, doktor gelene kadar muayene masasında otururdu ve doktor geldiğinde de Maisie'yle yer değiştirirlerdi.

Beckett, "Ben de," diye karşılık verip tıpkı onun gibi omuz silkti.

"Ben de," diye ekledim.

Bu sözüm hepimizi az da olsa güldürdü.

Dr. Hughes kapıyı çalıp içeri girdi. "Merhaba, Maisie!" dedi Beckett'a.

Beckett yüksek sesle, "Yakalandık," diye fısıldadı.

Maisie sırıttı ve hoplayarak sandalyeden atlayıp muayene masasına geçerken Beckett da onun oturduğu sandalyeye yerleşip elimi tuttu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu doktor rutin fiziksel kontrollerini yaparken.

"İyi. Güçlü." Kızım sözlerini vurgulamak için başını da salladı.

"Sana inanıyorum. Peki neden biliyor musun?"

Beckett'ın elini sıktım. Maisie'nin hatırına sakin görünmeye çalışsam da ne söyleyeceğini duymaktan korkuyordum. Küçük bir kızı bu kadar ağır şeylere maruz bırakıp işe yaramadığını görmek hiç adil değildi.

"Neden?" diye fısıldadı Maisie. Bir yandan da Colt'un oyuncak ayısına sıkı sıkı sarılmıştı.

"Çünkü test sonuçların harika görünüyor, tıpkı senin gibi. İyi ve güçlü." Serçe parmağıyla Maisie'nin burnuna dokundu. "Sen bir rock yıldızısın, Maisie."

Maise yüzünde Colorado eyaleti kadar kocaman bir gülümsemeyle omuzunun üstünden bize baktı.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Kemik iliğinde yüzde 5'ten az kanserli hücre var demek. Geçen ay hastaneden ayrıldığınızdan beri hiç değişiklik olmamış. Yeni oluşan bir tümör de yok. Kızınız stabil ve kısmi remisyon döneminde."

O kelime beynimde bir şeyleri tetikleyip kısa devre yapmasına yol açtı, tıpkı ilk kez kanser olduğunu söyledikleri gibiydi. Ama bu sefer şaşkınlık ve mutluluktan bu hâle gelmiştim.

"Tekrar söyle," diye yalvardım.

Dr. Hughes gülümsedi. "Kısmi remisyon döneminde. Bu da şu an için bir tedavi sürecine girmesine gerek yok demek. Muhtemelen birkaç ay içerisinde mikroskobik hücreleri temizlemek için bir seans radyasyon tedavisi isteyeceğim ama tarama sonuçları temiz geldiği sürece ufak bir mola vermesinin sakıncası olmayacağını düşünüyorum."

Her şey bulanıklaştı ve Beckett'ın elleri yanaklarımı sildi.

Ağladığımı fark ettiğimde kahkaha attım.

Dr. Hughes bunun tamamen bir iyileşme olmadığını açıklarken onu dikkatle dinledik. Maisie ciddi ölçüde ilerleme göstermiş ama tam manasıyla iyileşmemişti. Doktor, radyasyon tedavisinin geride kalan tüm kanserli hücreleri temizlemesini umuyordu sonrasında da bağışıklık güçlendirme tedavisini planlayabilirdik.

Ardından, agresif nöroblastoma teşhisi konmuş çocukların yarısından fazlasında, tam remisyona ulaştıktan sonra hastalığının nüksettiğini tekrarladı. Bunun bir garanti değil, yalnızca çok ihtiyaç duyulan bir mola olduğunu söyledi. Haftalık taramaları Telluride da bile yapılabilir, doktor sonuçları Denver'da da inceleyebilirdi. Yani Montrose'ya kadar gelmemize gerek yoktu.

Daha sonra bunları anlayabileceğimi umarak o anda duyduğum ne varsa hepsini Maisie'nin dosyasına not ettim. Ardından Maisie muayene masasından zıplayarak atladı ve arabaya doğru yürüdük. Maisie ve Beckett aralarında konuşup gülüşüyor, birkaç ay boyunca tedavi sürecinde olmayacağından ne kadar çok dondurma yiyebileceğiyle ilgili şakalaşıyorlardı. Maisie koca bir Paskalya sepeti dolusu çikolatalı ve fıstık ezmeli dondurma yiyeceğini söyledi.

Beckett, Maisie'yi kucaklayıp kamyonete yerleştirdi, kızım da kemerini taktı. Ardından Beckett kapıyı kapadı ve elimden tutup beni yolcu koltuğuna götürdü.

Aniden her şey dank etti. Maisie Paskalya Tatili'nden bahsediyordu ve ona daha iki ay vardı. Görüşüm bulanıklaşınca ellerimle yüzümü kapattım.

"Ella," diye fısıldadı Beckett beni göğsüne doğru çekerek.

Montunun kenarlarını tuttum ve hıçkırarak ağlamaya başladım, hıçkırıklarımın sesi kulağa çok çirkin ama gerçek geliyordu. "Paskalya. Paskalya'da burada olacak."

"Evet, olacak," diye söz verdi ve ellerini sırtımda gezdirdi. "Plan yapabiliriz, biliyorsun. Maisie sağlığına kavuştuğunda dördümüzün nasıl bir hayatı olacağını düşünerek geleceğe bakabiliriz. Güzel şeylere inanmakta yanlış bir şey yok."

"O kadar uzun süredir sıkışıp kaldım ki. Hayatı taramadan taramaya, kemoterapiden MIBG tedavisine kadar yaşıyordum. Noel'den bir hafta öncesine kadar hediye bile almamıştık çünkü o kadar ilerisini bile göremiyordum. Ama şimdi birkaç ay sonrasını görebiliyorum." Elbette haftalık taramalar da olacaktı ama birkaç aylık süre kulağa sonsuzluk gibi geliyordu, bunca zamandır bize layık görülmeyen bir şeye kavuşmuştuk: Zaman.

"Eğleneceğiz ve kendisini iyi hissettiği her ânın tadını çıkaracağız."

"Doğru," dedim başımı onaylar gibi sallayarak ama "remisyon" kelimesi bir konserde elden ele gezip duran bir plaj

topu gibi havada uçup dururken, içimde bundan daha fazlasına duyduğum özlem tüm acısıyla kendini gösterdi. Maisie'nin ölmesiyle ilgili düşünceleri hep bir kenara itsem de bunu yaparken onun *yaşama ihtimalini* de düşünmemiştim. Bütün dünyam verdiğimiz bu savaşı düşünecek kadar küçülmüştü. Varlığım, kızımın tedavisiyle sınırlanmış, gözümü savaştan bir anlığına bile uzaklaştıracak kadar öteye dikmemiştim. "Sanırım açgözlü olmaya başlıyorum."

"Ella, sen tanıdığım en açgözlü olmayan insansın." Beni kollarıyla sımsıkı sarmıştı ve ayaklarımı yere sağlam basmamı sağlıyordu.

"Açgözlüyüm. Çünkü sadece haftalarımız olması için yalvarırken şimdi aylarımız olduğunu görünce bunun yıllara dönüşmesini istiyorum. Kızım savaşırken kaç tane NB hastalığı olan çocuk öldü? Denver'da üç tane? Ve ben burada tünelin sonundaki ışığı görürken bunun üstümüze gelen bir yük treni olmamasını diliyorum. Bu açgözlülüktür."

"O zaman ben de açgözlüyüm. Çünkü onun biraz daha zamanı olması için her şeyden vazgeçerim. Senin onunla daha çok vaktin olsun diye."

Maisie, Beckett'ın çalma listesindeki şarkılara eşlik ederken eve doğru yola koyulduk. Hastanedeyken hissettiği gerginliği başka bir gün ve başka testlere kadar rafa kaldırmıştı.

Benim endişelerimse kaybolmadı. Erişilmesi bu kadar uzak bir şey istemek aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi bunun gerçekleşme olasılığı yüzünden içimdeki arzu geriye kalan her şeyi bir kenara iterek duyulmak istercesine delice çığlık atıyordu.

Ben sadece bu birkaç ayı istemiyordum.

Ben koca bir ömür istiyordum.

Maisie'ye teşhis konduğundan bu yana ilk kez gerçekten umutluydum. Bu da kaybedecek bir şeyim olduğu anlamına geliyordu.

İki hafta sonra sırtım yatak odamın duvarına çarptığında bunu hissetmedim bile. Bacaklarım Beckett'ın beline dolanmış, tişörtüm de kapıyla merdivenin arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Onun tişörtü de merdivenle yatak odası arasında bir yerlerdeydi.

Dili ağzımın içinde, elleri saçlarımdaydı ve alev alev yanıyorduk.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu. Nefesi kulağımın dibindeydi, boynumdan aşağı doğru öpücükler kondurmadan önce her zaman tüylerimi diken diken eden ve kanımı kaynatan o noktada duraksadı.

"Yarım saat?" diye kabaca bir tahminde bulundum.

"Mükemmel. Adımı haykırdığını duymak istiyorum." Beni yatağa taşıdı ve birkaç saniye içinde kalan kıyafetlerimizi de çıkarıp nihayet çırılçıplak kaldık.

Sessizce sevişme konusunda uzman olmuştuk, eller ve dudaklarla orgazm seslerinin örtbas edildiği, çocuklar sizi bölmesin diye duşta ya da gecenin bir yarısında yapılan türden. Yatak başlığını duvardan uzaklaştıralı da uzun zaman olmuştu.

Ama bütün evin yarım saat bize kalması? İşte bu tamamen keyif peşinde koşmak için mükemmel bir fırsattı.

Bana doğru hareket edince kasıklarını bacaklarımın arasına aldım ve Beckett beni aklımı başımdan alana kadar öptü. Orduda geçirdiği zamanla ilgili ne kadar sır saklıyor olursa olsun yataktayken açık bir kitap gibiydi. Bedenlerimiz zahmetsizce iletişim kuruyor ve nasıl oluyorsa her sevişmemizde bir öncekinden daha iyi oluyorduk. Durulmasını beklediğim ateş daha parlak ve daha yakıcı bir hâle gelmişti.

Memelerimden birini ağzına alıp ellerinden birini bacaklarımın arasına götürürken "Beckett," diye inledim.

"Her zaman çok hazırsın. Tanrım, seni seviyorum, Ella."

"Seni. Seviyorum." Her bir kelimeyi ayrı bir nefes verişle söyledim. Bu adam beni birkaç saniye içinde orgazmın eşiğine getirmeyi...

Zır. Zır. Zır.

Başımı yana çevirmek için kendimi zorladım ve yerde kot pantolonunun yanında Beckett'ın cep telefonunun parladığını gördüm.

"Seninki. Çalıyor."

"Umurumda değil," dedi beni tekrar öpmeden önce. Dili ve parmaklarının arasında bedenimi ona yaslamak için sırtımı kaldırmaya başlamıştım ve baş başa geçirdiğimiz anların tadını çıkarıyordum. Bu anlarda başka hiçbir şeyin önemi yoktu, dünyanın geri kalanı eriyip gidiyordu. Yatağımız ve birbirimize duyduğumuz sevginin dışında hiçbir şey kalmıyordu.

Zır. Zır. Zır.

Lanet olsun. Tekrar baktım ve zorla ekrandaki harfleri okudum. "Merkezden arıyorlar ve iki defa aradılarsa..."

Beckett sinirle homurdandı ama telefonuna uzanmak için eğildi. "Gentry." Dudaklarını karnıma dokundurdu ve ben de ellerimi geniş omuzlarında gezdirdim. "Umurumda değil. Hayır."

Dilini göğsümün kenarında gezdirdi ve aniden durdu.

Dizlerinin üzerine doğruldu ve daha tek kelime etmeden gideceğini anladım çünkü aklı çoktan kilometrelerce öteye gitmişti.

"On dakikaya orada olacağım." Telefonunu bıraktı ve bana eğer ona ihtiyaç duyulmasaydı gitmeyeceğini anlatan bir bakışla baktı.

"Sorun değil," dedim ona. Çoktan doğrulup oturmuştum.

Elini dizime koydu. "Gitmezdim. Eğer..."

"Sana ihtiyaçları olmasaydı," diye tamamladım cümlesini.

"Aynen öyle. Bridal Veil Şelale'sinde kaza olmuş ve on yaşında bir kız çocuğu kaybolmuş. Çocuk aracın içinde fırlamış. O... o bir çocuk."

Çocuklar söz konusu olduğunda işine kesinlikle sırtını dönmüyordu. Ortada bir çocuk varsa onun vardiyası olmasa bile işe gidiyordu.

Öne doğru eğilip onu öptüm. "O zaman gitsen iyi olur."

"Çok özür dilerim." Bakışlarıyla beni baştan ayağa süzdü. "Çok. Çok. *Çok* özür dilerim."

"Biliyorum. Seni seviyorum. Şimdi git ve birinin küçük kızını kurtar." Onu Havoc'la birlikte kapıdan yolcu ettim ve beş dakika sonra odamın ortasında tamamen giyinik hâlde dikildim.

Bomboş bir evde.

Seçeneklerim sonsuzdu. Kitap okuyabilirdim. Aylar önce kaydettiğim bir şeyler izleyebilirdim. Küvet keyfi bile yapabilirdim. Tatlı, huzur dolu sessizliğin tadını çıkarabilirdim.

Onun yerine çamaşırlarla ilgilenmeyi seçtim.

"Çıplaklar kampı açacağım," diye mırıldandım Maisie'nin çamaşır sepetini alıp merdivenden inerken.

Basamakların ortasındayken telefonum çaldı ve sepeti kalçamla destekleyerek telefona cevap verdim. "Alo?"

"Bayan Gentry?"

Kulağa her ne kadar harika gelse de... Bu düşünceyi hemen aklımdan çıkardım.

"Hayır. Ben Bayan MacKenzie ama Beckett Gentry'i tanıyorum." Küçük çamaşır odasına geldim ve kıyafetleri makineye attım. Maisie iyileştikten sonra da burada yaşamaya devam edersek Beckett'ten isteyeceğim ilk şey daha yeni ve büyük çamaşır ve kurutma makinesi olacaktı.

Vay canına az önce sadece Maisie'nin hayatta kalmasıyla ilgili değil aynı zamanda o dönemde Beckett'ın da hâlâ benimle olmasıyla ilgili plan yapmıştım. Bugün ne kadar da iyimserdim.

"Bayan MacKenzie?"

Hayallere dalmışken telefondaki kişiyi tamamen görmezden gelen bir iyimser.

"Buradayım. Kusura bakmayın ne demiştiniz?" Deterjanı koydum ve makineyi çalıştırdım sonra da kadını daha iyi duyabilmek için odadan çıktım.

"İsmim Danielle Wilson. Sizi Tri-Prime'dan arıyorum." Ses tonu tamamen resmîydi.

"Ah, sigorta şirketi. Elbette. Ben Maisie MacKenzie'nin annesiyim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Vay canına o bulaşıkların da yıkanması gerekiyordu. Çocuklar bu öğleden sonra Ada'yla birlikte ne tür yaramazlıklar yapmışlardı acaba?

"Astsubay Kıdemli Üstçavuş Gentry'nin birlik komutanına gönderdiğim mektuba istinaden arıyorum. Mektup aynı zmanda size de gönderilmişti." Ses tonuna bakılacak olursak kesinlikle sinirlenmişti.

Masamın üzerinde ödenmiş sigorta taleplerinin olduğu küçük zarf yığınını düşündüm. "Çok özür dilerim aslında birkaç haftadır onları açmadım. Genelde bu konuda çok daha iyiyimdir." Ama birkaç ay boyunca Maisie'nin tedavi görmeyecek olması beni kanserle ilgili postaları açmak konusunda biraz sorumsuz davranmaya itmişti. Mektuplara bakarken *Friends* dizindeki Ross karakterinin "Ara vermiştik," dediği bölümdeki gibi hissediyordum.

Sonra ne söylediğini idrak ettim.

"Birlik komutanı mı?"

"Evet. Yüzbaşı Donahue? Bildiride bulunmak amacıyla geçen hafta ona da bir mektup gönderdik."

Beckett ordudan ayrılmıştı. Nisan ayında buraya geldiğinde terhis olmadan önceki son izninde olduğunu söylemişti ve şimdi çoktan mart ayının ilk haftasındaydık. Ordu hakkında pek fazla bilgim yoktu ama bu son izinlerin bir yıl kadar sürdüğünü düşünmüyordum. Aman Tanrım, bana yalan mı söylemişti?

"Ön görüşme için bir gün planlamak isterim. Önümüzdeki hafta uygun. Pazartesi öğlen diyelim mi?"

"Pardon, buraya, Telluride'a mı gelmek istiyorsunuz?"

"Evet, öyle daha iyi olur. Pazartesi müsait misiniz yoksa salı sizin için daha mı iyi olur?"

İki gün içinde Telluride'a gelmek istiyordu.

"Pazartesi uygun ama bunun neyle ilgili olduğunu söyleyebilir misiniz? Daha önce hiç sigorta şirketlerinin böyle ziyaretler yaptığını duymadım da."

Ağzından çıkan sözler donup kalmama neden oldu. Çocuklar Ada'yla birlikte eve dönene kadar heykel gibi öylece dikildim. Akşam yemeği yerken ve duş alırken de sessizliğe gömülmüştüm. Çocukları yatırırken aklımdan binbir türlü şey geçiyordu ve... saatlerce beynimi susturamadım.

Beckett ona yedi ay önce verdiğim anahtarla kapıdan içeri girdiğinde saat gecenin onunu geçmişti.

Yorgunluktan ölüyordu, yüzündeki kir lekelerini görebiliyordum. Arama Kurtarma ceketini çıkartıp kapının arkasına astı ve Havoc su kabına doğru gitmeden önce önünde durup kendini Beckett'a sevdirdi.

"Neden bende senin evinin anahtarı yok?" diye sordum.

"Efendim?" Beni yemek masasında önümdeki sigorta belgeleriyle otururken görünce aniden durdu.

"Sana evimin anahtarını verdim ve artık çoğunlukla burada uyuyorsun. Oldukça sembolik görünüyor, biliyor musun? Seni hayatıma her şekilde dâhil ettim ama sen kendinle ilgili her şeyi sımsıkı kapalı tutuyorsun. Sadece kapıyı açtığında ziyaret etmeye hakkım oluyor."

Karşımdaki sandalyeye oturdu. "Ella? Neler oluyor?"

"Hâlâ bir birlik komutanın mı var? Donahue?"

İfadesizleşen yüzü bana gereken cevabı verdi. Ryan'a ne zaman birliğiyle ilgili bir şey sorsam onun yüzü de böyle olurdu.

"Bana ordudan ayrılmadığını söyleyecek miydin?"

Şapkasını çıkarıp ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Bu sadece teknik bir ayrıntı."

"Orduda olmayı hamile olmak gibi görüyorum. Ya öylesindir ya değilsindir. Teknik bir ayrıntısı falan olmaz." Bunca zamandır ötede tuttuğum o karanlık iç yakıcı şüphe göğsümü yarıp kalbime doğru ilerlemeye başladı. "Bunca zamandır bana yalan mı söylüyorsun? Hâlâ orduda mısın? Geri dönmek için sana ihtiyaç duymayacağım zamanı mı bekliyorsun? Senin için hâlâ tamamlanması gereken bir görev miyim? Gözünde Ryan'ın küçük kız kardeşi miyim?"

"Tanrım, hayır." Elime uzandı ama ben geri çekildim. "Ella, hiç de öyle değil."

"Açıkla."

"Ben buraya geldikten kısa bir süre sonra *biri* beni ziyarete gelip orduya geri dönmemi istedi ama ben reddettim. Olanlardan sonra geri dönmeye uygun da değildim zaten. Hem Havoc burada sizin sözünü dinleyebilir ama başka bir bakıcıdan emir almayacaktır."

"Ah, erkekler için imkânsız hâle getirdiğin bir başka kadın daha desene," diyerek onu elimdeki su şişesiyle selamladım.

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum." Öne doğru eğilip dirseklerini cilalanmış koyu renk masaya yasladı.

"Alma."

"Bu... kişi bana teknik bir detay önerdi; geçici maluliyet. Bu elimdeki her şeyi orduya geri dönmeden de hâlâ ordudaymışım gibi tutmama olanak sağlayacaktı. Bir yıldan başlayıp beş yıla kadar uzatılabilen sözleşmeyi imzaladığım takdirde ne zaman istersem orduya geri dönebilecektim. Kesinlikle sistemin içinden geçmiş ve bana kolayca orduya dönebilme fırsatı sağlayabilmek için elinden geleni yapmış."

"Sen de kabul ettin." Gözlerine bakamıyordum bile. Kafamı kaldırdığım anda, kanıtlar tam aksini gösterse de beni anlattıklarının doğru olduğuna ikna edecekti.

"Reddettim."

Bakışlarımı hızla gözlerine kilitledim.

"Ama Maisie ve Colt'u sigortama dâhil edebileceğim aklıma geldiği an imzalamam gerektiğini anladım. Onların sigortalarını ancak bu şekilde yüzde yüz karşılayabilirdim."

"Ne zaman yaptın?"

"Jeff'i görmeye gittiğim sabah. Teklifin rafa kalkmasından tam olarak yirmi dört saat önce imzaladım."

"Bana neden söylemedin?" İçimdeki şüphenin küçük bir kısmı yok olmuştu.

"Çünkü yaptığımız her şeyden, hayatımızı yaşama şeklimizden nefret ettiğini biliyordum. O kâğıtları imzaladığımda bunun Telluride'da *evcilik oynamayı* bıraktığımda kullanacağım bir kaçış bileti olarak görecektin. Haksız mıyım?" Geriye yaslandı ve kaşlarını kaldırdı.

"Belki," diye itiraf ettim. "Beni suçlayamazsın ama, değil mi? Ryan gibi, senin gibi ve..." *Kaos.* "Sizin gibiler hep adrenalin peşinde koşar, buna ihtiyaç duyuyorsunuz. Ryan bir keresinde bana kendisini en çok silahlı bir çatışmanın ortasındayken hayatta hissettiğini söylemişti. O anda her şeyi parlak renklerde gördüğünü ve bu yüzden hayatının geri kalanının biraz renksiz olduğunu anlatmıştı."

Beckett şapkasının siperliğiyle oynarken yavaşça başını sallayıp onayladı. "Evet, bu olabiliyor. Bir kez o yoğun adrenalini ve yaşamla ölüm arasındaki o keskin ince çizgiyi tattığında, günlük hayatın sıradan işleri insana biraz basit gelir. Hayat, Disney'deki tek raylı tren gibi, savaş ise inişleri, çıkışları ve keskin dönüşleri olan bir hız treni. Aralarındaki tek fark, hız treninde bazen insanlar ölüyor ve sen sırf oradan sağ salim inebildiğin için kendini şanslı sayıyorsun, bir de fazlasıyla suçlu hissediyorsun."

"O zaman neden oraya geri dönmeni beklemeyeyim ki? Eğer biz tek raylı trensek senin sıkılmış olman gerek ve henüz sıkılmadıysan da bu er ya da geç olacak."

Ninova

"Çünkü seni seviyorum." Bunu, birinin dünyanın yuvarlak veya okyanusların çok derin olduğunu söylemesi gibi bir kesinlikle söylemiş, kendinden çok emin konuşmuştu. Onun sevgisi tartışmasız bir gerçekti. "Çünkü seni öpmek, seninle sevişmek? Birlikteyken sen her şeyi gölgede bırakıyorsun. Arka plana atmak bile değil, tamamen ortadan kaldırıyorsun. Savaşta olmak beni daha önce hiç rahatsız etmedi çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Beni seven kimsem de yoktu, sadece Ryan ve Havoc'u umursuyordum. Seni bırakamam. Dünyanın öbür ucuna gidip seni, çocukları merak edip duramam. Aynı şekilde savaşın ortasına kendimi atamam çünkü ölürsem yalnız kalacağını bilirim. Anlıyor musun?"

"Ben senin kriptonitinim." Kulağa pek de iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu.

"Hayır, sen bana kaybedecek bir şey verdin. Evli olan diğer adamlar iyi durumdalar ama belki bunun sebebi berbat bir çocukluk geçirmemeleridir. Sevgi o adamlar için tek raylı tren. Sen hayatım boyunca sevdiğim ilk insansın ve beni seven ilk kadınsın. Sen hız treninin ta kendisisin."

Eh, bu da öfke balonuma bir iğne saplayıp patlatıverdi.

"Bana söylemeliydin."

"Özür dilerim. Sana söylemeliydim. Ama o zamanlar yeni yeni yakınlaşıyorduk ve ben seni o kadar çok istiyordum ki ağzımı açıp bunu riske atmak istemedim." Oturduğu yerde dikleşerek elimi tuttu; bana o kadar yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldığını hissettim. "Eğer senden bir daha bir şey saklarsam bil ki bunun sebebi seni kaybetmekten delice korkuyor olmam. Hani şu hız treni meselesi var ya? Ben daha önce hiç böyle hissetmedim. Kalbimin bedenimi terk edip başkasına ait olması nasıl bir his, daha önce hiç tatmadım. Bir ilişki nasıl yürütülür bilmiyorum ve bunu da berbat edeceğimden eminim."

Başparmağımla bileğinin içini okşadım. "İyi gidiyorsun. İyi gidiyoruz. Aslında bakacak olursak bu benim de en uzun ilişkim. Sadece benden bir şeyler saklama, tamam mı? Gerçekleri her zaman göğüsleyebilirim ama yalanlar..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Yalan benim kırmızı çizgim. Sana güvenebilmeliyim."

Benden bu detayı saklamış olsa bile ona hâlâ güveniyordum.

"Öğrendiğin anda bana bakışını değiştirecek şeyler var."

"Bunu bilmiyorsun."

"Biliyorum." Kendinden çok emin konuşmuştu.

"O zaman anlat da görelim."

Çenesindeki kas seğirdi ve bir an için anlatacak gibi oldu.

"Birlik komutanımı nereden öğrendin?"

Ya da olmadı.

Hayal kırıklığı içime oturdu. "Sigorta şirketi aradı. Bizimle görüşmek için pazartesi günü buraya birini gönderecekler."

"Ne? Neden?"

"Sanırım son tedavilerinden ötürü Maisie'nin hastane faturaları uyarı çanlarını çaldırdı. Bizi sigorta dolandırıcılığından dolayı inceleme altına alıyorlar."

Gözleri yavaşça kapanırken kafası arkasına düştü. "Aman ne güzel."

"Beckett..."

Masadan kalktı ve şapkasını taktı. "Sanırım bu akşam kendi evimde uyuyacağım. Seninle ilgili bir şey değil, sadece bu son arama kurtarma işi ve benim..."

"Küçük kızı buldunuz mu?" diye sordum. Kendi dramama öylesine boğulmuştum ki daha önce sormak aklıma gelmediği için sesim utançtan kısık çıktı.

"Evet. Muhtemelen yaşayacak ama ucu ucuna kurtardık."

Rahatlayarak derin bir nefes verdim. "O hâlde o aramaya katılmana sevindim."

Bu konuşma birkaç saat önce evden çıkmadan evvel yaptığımızdan ne kadar da farklıydı.

"Ben de."

"Kal. Lütfen," dedim yumuşakça. "Arama kurtarmaya gittikten sonra bazen kâbuslar gördüğünü biliyorum. Bununla başa çıkabilirim." Eğer bu adamla bir geleceğim olsun istiyorsam, bilerek saklı tuttuğu yanlarını gün yüzüne çıkardığında onu geri çevirmeyeceğimi kanıtlamam gerekiyordu. "Bana söyleyeceğin hiçbir şeyin sana daha farklı bir gözle bakmama yol açmayacağını söyledim."

"Ben bir çocuk öldürdüm."

O kadar kısık sesle söyledi ki az kalsın ne dediğini duyamayacaktım ama istesem de sözlerini tekrar etmeyeceğini biliyordum. O yüzden elimden geldiğince sessiz kalıp yüzüne baktım.

"Kurşun sekti. On yaşında bir kız çocuğu. Onu öldürdüm ve hedefimiz istihbaratın bize verdiği konumda bile değildi. Ben bir çocuk öldürdüm. Hâlâ yanımda uyumak istiyor musun?"

"Evet," dedim hızla. Gözlerim dolmaya başlamıştı.

"Ciddi olamazsın. Kahverengi saçları ve açık kahverengi gözleri vardı. Geldiğimizi görmüştü ve küçük erkek kardeşini aradan çekmeye çalışıyordu." Sandalyesinin arkasını sıkı sıkı tuttu. "Annesinin çığlıklarını hâlâ duyabiliyorum."

"Bu yüzden çocuklar söz konusu olduğunda iki elin kanda da olsa her çağrıya gidiyorsun."

Başını sallayarak onayladı.

Belki Maisie'yi kurtarmakta bu kadar kararlı olmasının sebebi de buydu.

"Senin suçun değildi."

"Bunu bir daha sakın söyleme," diye çıkıştı. "Tetiği ben çektim. Riskleri biliyordum. O çocuğu öldürdüm. Beni ne zaman Maisie ve Colt'un yanında görsen bunu hatırla ve son on

yılımı nasıl geçirdiğimi gerçekten bilip bilmek istemediğine öyle karar ver."

Kalbim onun için, o küçük kız çocuğu ve annesi için sızladı. Yoldan çekmeye çalıştığı erkek kardeşi için. Beckett'ın içinde taşıdığı o suçluluk duygusu için. Ona, beni korkutamayacağını söylemek istedim. Ruhunun en ince ayrıntısına kadar onu tanıdığımı ve mükemmel bir adam olduğunu. Ama yüzündeki ifade bu gece bunların hiçbirinin fayda etmeyeceğini söylüyordu. Kimsenin günahlarını bağışlamasına hazır değildi.

Sana daha önce kimse söylemediyse, Sen. Sevilmeye. Değersin. Bir aile kurmayı, bir evin olmasını hak ediyorsun.

Ryan'ın Beckett'a yazdığı mektupta söylediklerini ancak şimdi anlayabiliyordum. O, Beckett'ı benden daha iyi tanıyan tek insan olabilirdi ve ben Beckett'ın tüm güzel yanlarını bilirken Ryan'ın da onun karanlıkta kalan yanlarını çok iyi bildiğini hissediyordum.

Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. Kararını vermesini bekliyordum.

Sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra elimi tuttu ve benimle üst kata geldi. Duşa girdikten sonra odamın karanlığında yatağa uzandık ve Beckett beni kendine çekip sırtımı göğsüne yasladı.

"Sana anahtar vermedim çünkü o kulübenin sahibi sensin, Ella. Belki anahtarını ne zaman istersen kullanabileceğini sana söylemeliydim ama galiba bildiğini düşündüm."

"Neyi bildiğimi?"

"Bana, ilişkimizde güvenini kazanmaya başladığım bir noktada anahtarını verdin. Ancak ondan sonra sana erişebildim."

"Doğru."

"Benim, senin güvenini kazanmam gerekiyordu. Ama ben sana ilk günden beri güveniyordum zaten. Anahtarın vardı. Çatı katının kapısının biraz sıkışık olduğunu biliyorum ama biraz zaman ver."

Kollarında döndüm ve bana yardım etmek istediği anları hatırladım. Colt'u onun evinde bulduğum günü. Ryan'ın mektubunu okumak için evine gittiğim geceyi... ve evlat edinmenin gerçekleştiği akşamı. İlk zamanlarda onu dışlayan kişi bendim.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum ve ben de seni seviyorum," dedi bana. Ardından sonraki bir saati elleri ve öpücükleriyle beni ne kadar sevdiğini göstermeye harcadı.

Dediğim gibi, sessizce sevişmekte uzmanlaşmıştık.

İnsanın aklını başından alan, dünyayı yerinden oynatan, ruhunu baştan yaratan sekste.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Beckett

Mektup #21

Kaos,

Noel zamanı geldi. Vay canına. Gerçekten de o kadar üzgün ve kendi dertlerine boğulmuş birine mi dönüştüm ki Noel hakkında yazmak bile iç karartıcı görünüyor?

Böyle olmamalı. Maise burada ve son kemoterapi seansından bu yana bir hafta geçtiği için de hareketlenmeye başladı. Artık saçları tamamen döküldü. İkinci kemoterapi seansından hemen sonra, tam tarih vermem gerekirse doğum gününde. Saçları dökülmeye başladığında bana hepsini kesmemi söyledi. Her gün biraz üzülmektense tek seferde üzülmenin daha kolay olduğunu söyledi.

Altı yaşındaki kızım inanılmaz zeki.

Yani, Noel vakti geldi ve çocuklarım yeni oyuncaklarıyla oynarken ben de iyi şeylere odaklanmak istiyorum.

Öncelikle, sabahlık için teşekkür ederim. Yumuşacık ve bayıldım. Nereden bulduğunu sorardım ama bu

muhtemelen seni bana söylememen gereken bir şeyler söylemeye zorlayacağım anlamına gelir. Umarım senin hediyen de ulaşmıştır.

İkinci olarak, yakında burada olacaksın. İtiraf etmeliyim ki olmam gerekenden daha fazla heyecanlıyım. Seni şimdiden çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum ve seni yüz yüze görmek sadece bu olacak; yüz yüze gelmek. Seninle yirmi bir mektup önce tanıştım. Biriyle yüz yüze gelmeden önce sadece kelimeleri aracılığıyla tanışmak, onların zihnini çekici bulmak ve sonra da acaba bedenleri de böyle mi diye merak etmek ne kadar da harika bir şey. Vücudunu yargıladığımdan değil. İşini düşünecek olursak mükemmel olduğuna eminim. Yani, iyidir.

Lanet. Aptal. Kalem.

Sadece kişiliğine karşı bir çekim hissettiğimi itiraf etmem gerektiğini söylüyorum. Bu tuhaf mı? Umarım değildir. İnsanların çoğu böyle tanışmalı, dış görünüşlerini görmeden önce karşısındaki insanı gerçekten anlayabilmeli. Ve sadece mektuplaştığımızı biliyorum ama beni anladığına dair çılgınca bir hissiyatım var, hem de muhtemelen herkesten daha iyi.

Yani, buraya gel.

Ella

Kapının çaldığını duyunca Havoc'a, "Uslu dur," dedim.

Kapıyı açtım ve karşımda elinde Maisie'nin dosyasıyla, gergin bir yüz ifadesiyle bekleyen Ella'yı buldum. Pazartesi günü gelip çatmıştı ve sigorta şirketinden ziyarete gelecek olan

hanımefendi on dakikaya burada olacaktı. Maisie'yi endişelendirmemek için görüşmeyi benim evimde yapacaktık.

Ayrıca, sigorta bana ait olduğundan kadının asıl araştırdığı kişi de bendim.

"Kahve?" diye sordum Ella'ya o içeri girerken.

"Yeterince titriyorum." Mantonu çıkartıp askılığa astığında kıvrımlarını mükemmel derecede saran bir kot pantolon ve gözleriyle aynı renkte mavi bir bluz giydiğini gördüm. Vay canına, harika görünüyordu. Sağlıklı. Gözlerinin altındaki karartılar solmaya başlamıştı ve teni de ışıl ışıl parlıyordu.

Henüz ona bahsetmediğim ama son altı aydır inşa etmekle uğraştığım eve daha yeni taktığım camlardan vuran güneş ışığının tenini nasıl aydınlatacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Bu, saklamaktan mutlu olduğum bir sırdı. İki hafta sonra taşınmaya hazır hâle gelecekti. Sonunla Ella bu kulübeyi tekrar rezervasyonlara açabilecek ve beni onu birlikte yaşamaya zorluyormuşum gibi hissetmeyecekti.

Yeni evin Solitude'un yanında ve herkesin rahatça yaşayabileceği kadar büyük olması da cabasıydı.

"Endişelenme. Biz yanlış bir şey yapmadık. Emin ol. Bu sadece öylesine yapılan bir ziyaret."

"Ta Denver'dan kalkıp buraya geliyor, Beckett. Mark'a ihtiyacımız olmadığından emin misin? Bu ziyaretin hiçbir tarafı öylesine değil. Bu, kadın için zahmetli bir iş ve bizim mahremiyetimiz de ihlal ediliyor."

Kapının tekrar çaldığını duyduğumda iç geçirdim. "Galiba erken geldi. Aman ne güzel."

Ella'nın kollarının sıcaklığından çıktım ve kapıyı açtığımda... "Vay canına. Burada ne işin var?"

Donahue'nun dudaklarını sımsıkı kapatması bana bunun kendi isteğiyle olmadığını söylüyordu. "Çağırıldım. Anlaşılan güvenlik açısından buraya gelmek *ofisimize* çat kapı gelmekten daha kolaymış," dedi elleriyle tırnak işareti yaparak.

Ninova

"İçeri gel."

İçeri girdi, montunu askılığa astı ve Ella'yı gördüğünde olduğu yerde durdu.

"Bayan MacKenzie," dedi başıyla hafifçe selam vererek.

"Ryan'ın cenazesindeydiniz." Ses tonu yumuşacıktı.

Elini tuttum ve "Ella, bu..."

"Yüzbaşı Donahue," diye yanıtladı dürüstçe. "Sigorta şeytanının ona çoktan söylediğini biliyorum."

"Şey, sizi tekrar görmek güzel. Ryan'ın cenazesinde pek cana yakın görünmediğim için özür dilerim. Ben biraz... dağılmıştım."

"Yas tutuyordunuz. Bu anlaşılabilir bir şey. Hem, Kaos bana sizin hakkınızda o kadar çok şey söyledi ki sizi uzun zamandır tanıyor gibi hissediyorum."

Beni hassas yerlerimden yumruklasaydı bile bu kadar şaşırtamazdı.

"Kaos," dedi Ella. *Kaos* ismi, adam lanet olası bir azizmiş gibi dökülmüştü dudaklarından. "Onu tanıyordunuz. Doğru. Aynı birlikteydiniz."

Donahue'nun bakışları hızla bana kaydı ve ben de başımı hafifçe iki yana salladım. Bu hareketi ancak hayatla ölüm arasındaki ince çizgide benimle çalışmış biri anlayabilirdi.

Tıpkı şu an olduğu gibi.

Hemen Ella'ya dönerek güven verici bir gülümsemeyle baktı. "İyi adam. Sana deli olduğunu söyleyebilirim." Donahue'nin bakışları bana döndüğünde o gözlerde kesinlikle biraz hayal kırıklığı vardı. "Gentry. Hadi gidip bir kahve içelim."

Bu bir öneri değildi.

"Kulağa iyi geliyor."

"Ben burada bekleyeceğim. Sanırım kadının arabasının yanaştığını görüyorum," dedi Ella. Yüzünü neredeyse kapıdaki cam panele yapıştırmıştı.

"Sen ne halt ediyorsun?" diye sordu Donahue ben ona kahve yaparken.

"Mac'in istediğini."

"Peki Ella bilmiyor mu?"

"Hayır. Bilmemeye de devam etmesi gerekiyor." Kahve makinesi ötmeyi bıraktıktan sonra kahvesini ona uzattım. Kahvesini de tıpkı kadınları sevdiği gibi seviyordu; siyah ve sert.

"Çocuklarını evlat edindin ve örümcek hislerim beni yanıltmıyorsa onunla yatıyorsun da ve Ella..."

"Öğrendiği an ilişkimiz biter. Olanları biliyorsun. Beni buradan o kadar hızlı kovar ki aklımı başıma toplayacak vaktim bile olmaz. O zaman ona nasıl yardım edeceğim? Bundan nefret ediyorum. Ama durum bu. Ona söylemek için bekledikçe birbirimize daha fazla bağlandık ve şimdi de bu noktadayız işte."

Kapı açılıp kapandı ve ardından iki kadına ait ayak sesleri bize doğru ilerledi.

"Lanet olsun, Ka–" Başını salladı. "Gentry."

"Beyler. Sizi burada hazır görmek ne güzel. Ben Danielle Wilson ve sizler de Samuel Danahue ve Beckett Gentry olmalısınız." Kırklı yaşlarının ortasında görünüyordu, kıyafetleri düzgündü ve makyajı da abartılı değildi. Kahverengi saçları Fransız topuzu şeklinde toplanmıştı ve gözlüğü de boynundan bir iple sarkıyordu.

İçgüdülerim buraya kelle almaya geldiğini söylüyordu. Benim kellemi.

"Kahve?" diye teklif ettim.

"Hayır, teşekkür ederim. Başlayalım mı?"

Hepimiz yemek masasının etrafına toplandık. Danielle masanın başına oturdu ve bir sürü dosya ve not defteri çıkardı, sınava hazırlanan bir öğrenci gibi görünüyordu. Bir yanıma Ella oturdu ve diğer yanımdaki sandalyeye de Donahue yerleşmiş, kahvesini yudumluyordu.

Bu adamın her zaman çok iyi bir poker yüzü olmuştu.

İyi de Danielle onu ne diye çağırmıştı ki?

"Başlayalım. Bay Gentry, lütfen bana Bayan MacKenzie'nin çocuklarını evlat edinme fikrinin nereden çıktığını anlatır mısınız?" Gözlüğünü taktı, kalemini eline alıp sarı not defterinin üstünde not almaya hazır bekledi.

Eski usül.

"Abisi Ryan'la orduda birlikte hizmet ettik. Son mektubunda Telluride'a gelip kardeşiyle ilgilenmemi istedi."

Başını sallayarak hızla not aldı. "Mektubu görebilir miyim?"

"Hayır," diye yanıtladı Ella. "O özel bir mektup ve sizi hiç ilgilendirmez."

Danielle öne doğru eğildi ve şahin gibi gözlerini Ella'ya dikti. "Kızınız temmuz ayında evlat edinildi ve o zamandan beri şirketimize, daha önceden bilinen hastalığının tedavisi için bir milyon dolardan fazlasına mal oldu ve bu hastalık, önceki sigorta şirketinizin karşılamadığı bir terapiyle hızla tedavi edildi. Bu faturaları ödemek istemiyorsan bana o mektubu vermeni tavsiye ederim."

Ah, bu kadın tam bir baş belasıydı.

Kalçamı kaldırdım ve mektubu arka cebimden çıkarıp masanın üzerinden ona uzattım. "Sende kalamaz."

Gözlüğünün üstünden bana bakarak, "Mektubu üstünde mi taşıyorsun?" diye sordu.

"Evet. En yakın arkadaşınız böyle bir şey isteyince mektubu yakınınızda tutmaya meyilli oluyorsunuz."

Mektubu açıp okudu ve ardından da telefonuyla bir fotoğrafını çekti.

Mahremiyetime saldırılmış gibi hissettim; sanki Ryan'ın ruhunun fotoğrafını izni olmadan çekmişti. *O da bunu isterdi. Ailesinin güvende olmasını istiyor.*

Ben de öyle.

"İlginç. Yani birlik bu göreve onay verdi, öyle mi?" diye sordu Donahue'ya.

"Hangi birlikten bahsettiğinizden emin değilim," dedi Donahue omuzlarını silkerek.

"Yaptığınız şeyin gayet farkındayım, Yüzbaşı Donahue. Evrak takibini yaptım. Bay Gentry'yle onu geçici maluliyet statüsünde tutmak için yaptığınız anlaşmayı biliyorum. Bunu önceden planladınız mı? Buradaki küçük kız kardeş için sigorta parası bulabilsin diye Bay Gentry'yi geçici malul statüsüne mi aldınız?"

Donahue kahvesinden o kadar sakince bir yudum içti ki kahvenin buz tutmamasına şaşırdım. "Hayır, ama bu yaptığım teklifi kabul etmesini sağlasaydı yardımcı olmaktan mutlu olurdum. Gentry'ye geçici maluliyet önerildi çünkü bunu yapabilecek güçteyim. Ayrıca göreve dönmeye de uygun değildi."

"Peki bu sebepler..." Danielle bakışlarını ona dikti.

"O konu sizi aşar. Bakın, buraya Ella ve Beckett'ın iyiliği için geldim ve burada sorun olarak gördüğünüz şey neyse sizin için durumu seve seve netleştirebilirim. Ama sizin... eh neredeyse hiçbir şeyi bilmek için yetkiniz yok. Bilebileceğiniz tek şey, önümüzdeki beş sene içinde herhangi bir zamanda aktif göreve geri dönebilecek kadar iyileşmesi umuduyla Beckett'a geçici maluliyet önerme yetkim olduğu. Evrak işlemleri mevzuata uygun ve sağlık sigortası almak için gerekli şartları sağlıyor. Olanlar bundan ibaret. Benden duyabileceğiniz tek şey bu."

Gözlüğünü düzeltti ve bakışlarını Ella'yla ikimize dikti. "Yani ölmüş arkadaşının son isteğini yerine getirmek için öylece kalkıp Telluride'a geldin ve Ella'nın çocuklarını evlat edindin."

"Öylece değil ama evet. Tıpkı Ella'ya âşık olduğum gibi çocuklara da âşık oldum. Birini sevdiğiniz zaman onları korumak istersiniz. Babaları hayatlarının bir parçası değildi ve ben de babaları olmak istedim."

"Ama sadece Bayan MacKenzie'yle evlenerek de aynı sonuca ulaşırdınız, değil mi?" Bakışları ikimizin arasında gidip geldi.

"İşte o dolandırıcılık olurdu," dedim Ella elimi daha da fazla sıkarken. "Bu size bir dava konusu verirdi ama yan haklar için askerlerin peşinde koşan her genç kadını kovalasaydınız buraya gelecek fırsat bulamazdınız."

"Ben evliliğe pek inanmıyorum," diye ekledi Ella.

Lanet. Olsun. Ne?

"İnanmıyor musun?" diye sordu Bayan Wilson. Ella'ya inanmadığı çok açıktı.

"Hayır. Colt ve Maisie'nin biyolojik babalarıyla evliydim. İkizlerin varlığını öğrendiği an çekip gitti. Kısa süre sonra da beni boşadı. Evlilik müessesine hiç inancım yokken Beckett'la evlenmek en büyük dolandırıcılık olurdu. Ne de olsa yeminlerin hiçbir anlam ifade etmediği, hayatınızı bir kâğıtla birine bağlayıp aynı kâğıtla bu bağı koparabileceğiniz bir şeyin gerçekten anlamı olabilir mi? Hiçbir anlamı yok. Ama evlat edinmenin bir kıymeti var. Çocuklarımla aralarında mükemmel bir bağ var ve en az benim kadar ebeveynlik sorumluluklarını paylaşıyor. Maisie'yi tedavilerine götürüyor, Colt'u futbol maçlarına ve snowboard derslerine götürüyor. Çocuklarım için bir ağaç ev yaptı ve her sabah onların öğle yemeklerini hazırlıyor. Bunların herhangi biri kulağa dolandırıcılık gibi geliyor mu?"

Bayan Wilson notlarına bakıyormuş gibi yaparken tuhaf bir sessizlik oldu. Olanların hiçbiri mantıklı değildi. Tamam, Maisie'nin hastane faturaları çok yüksekti ama insanlar ciddi derecede bakıma ihtiyacı olan çocukları her gün evlat ediniyordu.

"İşimiz bittiyse..." diye başladı Donahue

"Tatmin olmadım." Sesinin tonu, Donahue'ya açıkça ters ters bakması beni öne doğru eğilip kadının yüzünü dikkatle incelemeye yöneltti. Bu kişisel bir meseleydi.

"Birlikten nasıl haberin oldu?" diye sordum.

"Tahminime göre ablasından öğrendi. Cassandra Ramirez." Donahue dikkatle kadına bakıyordu.

Ramirez. Kolunu kaybettikten sonra ordudan ayrılmıştı. Ayrılmadan önce diğer çocuklardan duyduğum kadarıyla sivil hayata geçişi kolay olmamıştı. O açıdan bakınca Ella haklıydı, bizim gibi adamlar adrenalinin getirdiği heyecandan kolay kolay vazgeçemezdi. Benim bu boşluğu doldurmak için arama kurtarma işim vardı ve Ramirez'in... bir şeyi yoktu.

Danielle yutkundu ve bakışlarını kaldırmadan önce kalemini birkaç kez not defterine vurdu. "Evet. Ben Cassie'nin kız kardeşiyim. Ama bunun soruşturmayla hiçbir ilgisi yok."

Palavra.

"Tabii ki var," dedi Donahue omuz silkerek. "Onun başına gelenler için adalet arayışındasın. Kendini hiç hazır hissetmediği bir anda ordudan ayrılmak zorunda kaldığı ve ona Gentry'ye teklif ettiğim şeyin aynısını teklif edemediğim için. Mesele para değil, malulen emekli olması yetiyor. Konu orduya geri dönmesi için umudunun olması. Bu yüzden buradasın. Maisie, Beckett ya da Ella için değil. Benim için geldin."

Boğazını temizledi ve dosyalarını düzenledi. "O konunun burada olanlarla ilgisi yok. Hem de hiç. Ayrıca üzgünüm ama eğer bana bu çocukla hastalığı teşhis edilmeden önce bir ilişki kurduğuna dair kanıt sunamazsan dosyanızın gözden geçirilmesini ve daha detaylı bir araştırma yapılana kadar bütün tedavi sürecinin durdurulmasını önereceğim."

"Bunu yapamazsın!" diye çıkıştı Ella. "O çocuklar yasal olarak Beckett'ın çocukları. Onları önemsiyor, destekliyor ve her anlamda babaları gibi davranıyor."

"İlginç çünkü biraz önce okulda Colt'a denk geldim ve bana bir babası olmadığını söyledi. Ona Gentry'yi sorduğumda da bana dayısının en yakın arkadaşı ve annesinin erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Ama bir kez bile onun tarafından evlat edinildiğinden bahsetmedi. Neden acaba?"

"İznim olmadan çocuğumla mı konuştun?" Ella masasının üstünden ona doğru fırladı ve tek yapabildiğim kolumu uzatıp onu belinden tutarak geri çekmek oldu.

"Sakin ol. Kesinlikle soruşturmamın bir parçası değildi. Sadece Margaret'in okuldan alınması ve Colt'un acil durumda aranacak kişi bilgisinin değiştirilmesiyle ilgili olarak daha detaylı bilgi almak için okula gitmiştim."

"Yalancı," diye öfkeyle tısladı Ella.

"Haddini aştın," dedim elimden geldiğince sakin bir sesle. "Tüm bu soruşturma sınırları aşıyor ve seni durdurduğumuzda, bu konuyu üstlerine de taşıyacağımızdan emin olabilirsin."

"Burada küçük bir kızın hayatı söz konusu." Ella sakin bir ses tonuyla konuşsa da elimi, kemiklerimi kıracak kadar sıkı tutuyordu. "Üstelik tek isteğin Donahue'dan intikam almak."

"Kurallara uyulmasını önemsiyorum ve bu adamların da kurallara uyma konusunda herhangi bir problemleri olmamalı. Gerçek şu ki bu adam kız arkadaşının iki çocuğunu evlat edindi. Bu çocuklardan biri milyonlarca dolarlık bir tedaviye ihtiyaç duyuyor ve siz çocuklara evlat edinildiklerini bile söylememişsiniz. Burnuma kötü kokular geliyor. Eğer kapsamlı bir Tri-Prime araştırmasına gerek olmadığı ortaya çıkarsa sizden elbette ki samimiyetle özür dileyeceğim. Bu sene dolandırıcılık davalarının üstüne gidiyoruz."

Kadın cadı avına çıkmıştı. Yaptığımız şey tamamen yasal ve dolandırıcılıktan uzak olsa da Danielle bu durumu evirip çevirecek ve "soruşturma" sürdükçe bize cehennem azabı yaşatacaktı. Maisie'nin tedavilerini, taramalarını, yakında başlayacak olan radyasyon tedavisini... her şeyi ödemeyi durdurabilirlerdi. Kanuna aykırı bir şey yapmaktan aklansak da bu süreç Maisie'nin bu durumun sonuçlarını hissetmesine yetecek kadar uzayabilirdi.

Tabii eğer çocukları Maisie'ye teşhis konmadan önce tanıdığımı kanıtlayamazsam.

Ella ve Bayan Wilson konuşurken kulaklarım uğulduyordu. Ella'yı kaybedecektim ama bunu zaten Telluride'a adım attığım andan beri biliyordum. Onunla geçirdiğim zaman aslında hak etmediğim bir armağandı. Lanet olsun, ben bu zamanı çalmıştım. Ella gerçekten âşık olduğu adamı tanımıyordu çünkü ona söylememiştim.

Üç şey. Üç sebep. Önce eyleme geçip sonra pişman olmayayım diye artık herhangi bir karar alırken böyle yapıyordum.

Ella gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

Maisie yaşamayı hak ediyordu.

Çocuklara karşı hissettiğim sevgi dalavere değildi.

Karar verildi.

"Burada bir dakika bekle lütfen," dedim tartışmanın ortasına dalarak. Sonra masadan kalktım. Basamakları ikişer ikişer çıktım ve şifonyerimdeki iç çamaşırlarımın altında sakladığım kutuyu aldım.

Elimde ihtiyaç duyduğumuz kanıtla yavaşça aşağı indim. Ella ve Bayan Wilson hâlâ tartışıyordu ama Donehue bana döndü. Elimdeki kutuyu ve yüzümdeki ifadeyi inceledi.

"Emin misin?" diye sordu sessizce.

"Tek yol bu."

Donahue başını sallayarak onayladı ve yanından geçip Ella'ya doğru ilerledim. Konuşmalar kesildi ve tüm gözler bana döndü.

"Seni seviyorum. Seni hep sevdim," dedim Ella'ya.

"Ben de seni seviyorum, Beckett," diye yanıtladı. Kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Aklımdan ilk geçen düşünce onu öpmek, her şeyi zihnime kazıyabilmek için bu son anların tadını çıkartmaktı. Ama ondan zaten yeterince şey çalmıştım.

"Sana söylemem gerekiyordu ve bunun... seni kaybetmeme neden olacağını biliyorum ama benim hatalarım yüzünden başka bir çocuğun daha ölmesine izin veremem, özellikle de Maisie'nin."

Kutuyu masadan ileri doğru iterken kutu hafif bir sürtünme sesi çıkardı. Bayan Wilson kutuyu alıp kare kapağı açtı. "Tam olarak neye bakıyorum?"

Günahlarımın kanıtını masaya bıraktığı anda Ella'nın nefesi kesildi.

"Mektuplarım neden sende? *Onun* mektupları?" diye fısıldadı.

Bakışlarımı Bayan Wilson'dan ayırmadım. Ella olanları anladığı zaman gözlerindeki sevginin öldüğünü izleyecek cesaretim yoktu.

"Teşhis konmadan önce çocukları tanıdığıma, onlarla bir ilişkim olduğunda dair bir kanıt istediğini söylemiştin. Orada, Maisie'ye teşhis konmasından evveline dayanan mektuplar bulacaksın. Ayrıca çocukların çizdiği resimler ve yazdıkları notlar da var. Çocukları tanıyordum, onları seviyordum ve Maisie'ye teşhis konmadan önce Ella'yı da seviyordum. Soruşturma için hiçbir sebebin yok. Eğer bu sadece Maisie'nin tedavisiyle ilgili olsaydı Colt'u da evlat edinmezdim. Gerçek şu ki ben onların babaları olmak istedim."

Bayan Wilson mektuplara göz gezdirirken iç çekti. "Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." Ella'nın mektuplarından ve çocukların resimlerinden birkaçının fotoğrafını çekip notları topladı ve ön kapıdan çıktı.

"Ella..." diye ağzımı açtım.

"Sakın. Tek kelime bile etme. Şimdi değil." Kollarını sıkı sıkı tutan parmak uçları ve eklemleri bembeyaz olmuştu.

Donahue bana öyle anlayışlı bakıyordu ki neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Dakikalar geçti. Odadaki gerginliğin ortasındaki tek ses saatin tik takları ve kulaklarımda yankılanan, aklımdaki her şeyi silip süpüren kalbimin uğultusuydu. Yeterli olacak mıydı? Az önce her şeyden... bir hiç uğruna mı vazgeçmiştim?

Ön kapı açıldı ve Bayan Wilson içeri girdi, yanakları hafifçe kızarmıştı. "Anlaşılan o ki bir hata yapmışım. Ben... özür

dilerim." Kelimeler ağzından boğuluyormuş gibi çıkmıştı. "Size rahatsızlık verdiğim için. Her ne kadar durum hâlâ muallakta olsa da sigorta poliçesini iptal etmeye neden olacak bir şey yapmadığınız ve müdürüm soruşturmanın tamamlandığını söyledi."

Bedeli ne olursa olsun, zaferimizden ötürü neredeyse rahat bir nefes verecektim.

"Hayal kırıklığına uğradığını bu kadar belli etme. Bugün iyi insanlara yardım etin." Donahue masadan kalktı. "Seni geçireyim."

Bayan Wilson ayaklandı ve bana zoraki bir gülümsemeyle baktı. "Enişte senin iyilerden biri olduğunu söyledi, bir önemi varsa tabii. Senin ve köpeğinin kusursuz bir eşleşme olduğunu, daha önce hiç öyle bir şey görmediğini söyledi. İsimlerinizin anlamı bile aynı.[5] Sizlerle tanışmak güzeldi, Bay Gentry, Bayan MacKenzie. Yanımda oturan Havoc'a doğru döndü. "Havoc, değil mi?"

"Bu taraftan, Bayan Wilson," diye seslendi Donahue. Danielle ona doğru yürürken Donahue bakışlarını gözlerime dikti. Başımın belada olduğunu biliyordu. "Teklif hâlâ geçerli. Ne zaman istersen dönebilirsin."

Başımla onayladım. İkisi birden çıktı ve kapı arkalarından uğursuzca yankılanarak kapandı.

"Bunları benden nasıl saklarsın? Onun mektupları neden sende?" diye sordu Ella. Sandalyesinden kalktı ve benden uzaklaşarak kutuya doğru ilerledi.

"Ella."

Başını ellerinin arasına aldı ve kafasını sağa sola sallamaya başladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Aman Tanrım. Ağaç ev, Maisie'nin diplomasındaki el yazısı. Havoc. Hiçbiri tesadüf değil, öyle değil mi?"

---

5 Kelime anlamı "kargaşa" olan Havoc ile Kaos lakabının benzerliği üzerinden yapılan bir kelime oyunu. *–ç.n.*

"Hayır." Hayatım boyunca duygularımı kapatabilmiş ve her şeyi aklımda, kendi kutusunda tutmayı başarabilmiştim. Koruyucu evlerde yıllarca böyle hayatta kalmış, özel harekâtta bu şekilde var olabilmiştim. Ama Ella içimde bir şeyleri değiştirmişti. Kalbimi açmıştı ve artık o lanet şeyi kapatamıyordum. Hissettiğim acı çok yıkıcıydı ve üstelik bu sadece başlangıçtı.

"Söyle. Söylemediğin sürece buna inanmayacağım. Kimsin sen?"

Gözlerim sıkıca kapandı, boğazım tıkandı. Nefes almak dışında hiçbir şey yapamadım. Ama Ella gerçeği hak ediyordu ve Maisie de artık güvendeydi. Ryan'ın son arzusunu yerine getirebilmek için elimden geleni yapmıştım ve kalbimin ödeyeceği bedelin önemi yoktu. Omurgamı dikleştirip gözlerimi açtığımda Ella'nın yalvaran ve korkuyla bana bakan gözleriyle karşılaştım.

"Adım Beckett Gentry. Çağrı ismim Kaos."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ella

Böyle bir şey olamazdı. Bunların gerçek olduğuna inanmayı reddediyordum. Ama masanın üstündekiler benim mektuplarımdı ve o mektupların yanında çocukların Kaos'a gönderği resimler ve notlar da vardı.

Beckett.

Aklımı kaybetmediğimden emin olmak için her şeye tekrar baktım. Hayır, aklım yerindeydi sadece kalbim gitmişti.

"Nasıl? Neden? Bana öldüğünü söylemiştin!" Kelimeler ağzımdan onun bir açıklama yapmasını beklemeden art arda çıkıyordu. Belki de gerçekten dinlemek istemediğimdendi. Memnuniyet içinde yaşadığım minik cam küremin parçalanmasını istemiyordum.

"Ben hiçbir zaman böyle bir şey söylemedim. Ryan'a –bana– ne olduğunu bilmenin canını daha çok yakacağını söyledim." Elleriyle sıkıca sandalyenin arkasını tutuyordu. Ne kadar da şanslıydı; ben serbest düşüşteyken onun tutunacak bir şeyi vardı.

"Nasıl? Sen *hayattasın!*" diye bağırdım. "Öldüğünü düşünmeme nasıl izin verirsin? Bunu bana neden yaptın? Tüm bunlar bir şaka mıydı? Tanrım, buraya geldiğinde benimle ilgili bildiğin onca şey... neden, Beckett?"

Gerginliği fark eden Havoc ayağa kalktı ama Beckett'ın değil benim yanıma oturdu.

"Şaka falan değildi, hiç olmadı. Sana söylemedim çünkü kim olduğumu ve neler yaşandığını öğrendiğinde beni kapı dışarı edeceğini biliyordum. Hakkındı da. Korktuğum şey kaçınılmaz olarak gerçekleştiğinde de sana yardım edemeyecektim. Ryan'ın benden istediği tek şeyi yapamayacak, seninle ilgilenemeyecektim."

"Abim. Tüm bunlar abim için miydi? Benimle yatman da mı onun içindi? Beni yakınında tutman? Kendine âşık etmen?" *Yaşananların ne kadarı yalandı?*

"Hayır. Sana, Ryan ölmeden çok önce âşık oldum."

"Sakın." Geri çekildim; biraz mesafeye ve nefes almaya ihtiyacım vardı. Ortamda niye hava yoktu? Göğsüm o kadar acıyordu ki nefes almak kadar basit bir eylem bile ciddi bir odaklanma gerektiriyordu.

"Gerçek bu."

"Hayır değil. Çünkü eğer beni sevseydin öldüğünü düşünmeme izin vermezdin. Hayatımın en zor döneminde beni yapayalnız bırakıp birkaç ay sonra da başka biri olarak karşıma çıkmazdın. Bana yalan söyledin!"

"Gerçekleri saklayarak, evet. Çok ama çok üzgünüm, Ella. Seni incitmeyi hiç istemedim." İnsanı ikna edecek kadar samimi görünüyordu. Ama son on bir aydır bana yalan söylerken nasıl bu kadar samimi olabilirdi ki?

"Senin yasını tuttum. Ağladım, Beckett. O mektuplar, *sen*, benim için çok özeldin. Böyle bir şeyi neden yaptın?"

Karşımda tek kelime etmeden ve heykel gibi duruyordu. Bu hâlini izlerken olanlara inanamayışım ve şaşkınlığım hayal edemeyeceğim kadar karanlık ve acı verici bir şey dönüştü.

"Bana neden yaptığını söyle!"

"Çünkü Ryan'ın ölümüne ben sebep oldum!" diye haykırdı gırtlağı parçalanırcasına. Sesi öfke doluydu, sanki bunu istemeden itiraf etmişti. Akabindeki sessizlik ikimizin bağırışlarından bile daha gürültülüydü.

Havoc beni bırakıp onun yanına geçti. Havoc ve Kaos. Birbirleri için ne kadar da mükemmeldiler.

"Anlamıyorum," demeyi başardım en sonunda.

Beckett hafifçe öne eğilip daha önce yüzlerce kez yaptığını gördüğüm gibi Havoc'un başını okşadı. Havoc için değil, kendini sakinleştirmek içindi. Havoc onun için yalnızca askeri bir köpek değil, aynı zamanda da terapi köpeğiydi.

"Sana bir çocuğu öldürdüğümü söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet." Böyle bir şeyi unutacak değildim.

"Aralık ayının yirmi yedisiydi. Aldığımız istihbarat doğru çıkmadı ve ben kendimi kaybettim. İnsan kendisine iyi biri olduğunu söylüyor. Teröristleri durdurmak için, sivillere hak ettikleri ülkeyi geri verebilmek için orada olduğunu söylüyor. Ama o küçük kızın benim silahımdan çıkan kurşunla öldüğünü görmek... içimde bir şeyleri paramparça etti. O çocuğu, yaptığım şeyi ve neleri farklı yapabileceğimi düşünmeden edemiyordum." Elleriyle yüzünü ovuşturdu ve kendini toparladı.

Yaptığı her şeye rağmen aptal kalbim ona doğru çekiliyordu. Kâbuslarının onu ne hâle getirdiğini kendi gözlerimle görmüştüm. Onunla ilgili her şey yalan olabilirdi ama bunun gerçek olduğunu biliyordum.

"Ertesi akşam yeni istihbarat geldi ve intikal emri aldık. Ben de dâhil olmak üzere ekibin yarısı göreve gidecekti ama bir silaha dokunma düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Sadece kendim ve görev için değil aynı zamanda kardeşlerim için de tehlike oluşturduğumu biliyordum. Donahue'ye gittim ve kendimi görevden azlettirdim. Bunun kulağa basit geldiğini biliyorum ama öyle değil. Kardeşlerine, oraya ait olmadığını, eksik, kırık bir adam olduğunu kabul etmek demek. Donahue de benimle aynı fikirdeydi ve toparlanmak için birkaç gün dinlemem gerektiğini söyledi."

"Bu gayet anlaşılabilir bir durum," dedim yumuşakça.

"Bunu yapma. Bana acıma. Çünkü kendimi görevden çekince ekipte bir boşluk oldu ve o boşluğu da Ryan doldurdu."

Acımı nefes alarak bastırdım, bunu annemle babam öldüğünde öğrenmiştim. O askerler kapıma geldiklerinden beri istediğim tek şey abimin geri gelmesiydi ama başına neler geldiğini öğrenmeye de razıydım. Şimdi gerçeğe açılan o kapı az da olsa aralanmıştı ve ben her şeyi öğrenmekle içimdeki delice isteğin üzerine o kapıyı kapayıp hiçbir şey bilmeden yaşamaya devam etmek arasında bir yerde kalmıştım.

"Senin yerini aldı." Sadece bu kelimeleri söylemek bile içimde bir duygu fırtınası kopardı. Ryan öne çıktığı için onunla gurur duymak. Kendini gereksiz yere tehlikenin ortasına attığı için öfke. Beckett hayatta olduğu için minnet. Ama üzüntü, bunların hepsini gölgeliyordu. Abimi özlüyordum.

"Yerimi aldı." Titrek bir nefes alırken Beckett'ın çenesi kasıldı. "Görev sırasında ekibin geri kalanından ayrı düştü. Ekibin geri kalanı hedefi yakaladı ama Ryan ortadan kaybolmuştu. Gelen bilgiler rehin alındığını gösteriyordu."

Gözlerim, gözyaşlarının verdiği tanıdık bir yanma hissiyle kavruldu. Gözlerimi kapalı tutarak aklımda Ryan'ın çocuklarla göl kenarında gülerek taş sektirdiği bir anıyı canlandırdım. Onlara işin inceliklerini öğretmekten vazgeçip taş sektirmeyi kim daha fazla su sıçratabilir diye bir yarışmaya dönüştürmüştü. Hayattaydı. Sağlıklıydı. Sapasağlamdı. Zihnimdeki bu görüntüye öyle sıkı tutundum ki neredeyse tenimde suyu bile hissedebiliyordum. Ardından gözlerimi açtım. "Gerisini de anlat."

Yumruklarını sıkarken başını iki yana salladı. "Gerisini bilmek istemezsin."

"Neye ihtiyacım olduğunu söyleme hakkını kaybettin. Şimdi geri kalanını da anlat." Bu tıpkı Maisie'nin yoğun kemoterapi seansları gibiydi, değil mi? Acı veren ama güçlü bir tedaviyle her şeyi tek seferde temizleyip ardından tekrar toparlayacak bir eylem.

"Tanrım, Ella." Tavana baktı, ardından masadaki mektuplarıma baktı ve sonra gözlerini bana çevirdi. "İşkenceye uğramıştı. Onu bulmak üç günümüzü aldı. Bana onun kaybolduğunu söylediklerinde kendimi toparladım ve Havoc'la birlikte Ryan'ın peşine düştük. Telsiz konuşmaları, istihbarat kaynakları... İlk geceden sonra hepsi sessizliğe büründü. Hatta onu öldürdülerse bunu yayınlamış olabileceklerini düşünerek internette bile aradım." Dişlerini sıkarak öfkeyle konuştu. "Özür dilerim, böyle bir şey söylememem gerekiyordu."

"Her şeyin söylenmesi gerekiyor."

Başını sallayarak onayladı. "Tamam. Sonunda kasabanın dışında keçilere çobanlık yapan bir grup çocuktan bilgi aldık. Yola koyulduk ama söyledikleri yere geldiğimizde yerleşke boştu. Havoc... Ryan'ı elli metre ötede buldu."

"Ölmüştü," diye tahminde bulundum.

"Evet." Yüzü şekilden şekle girdi, gözleri hızla sağa sola kayıyordu; bu anının içinde kaybolduğunu biliyordum. "Evet, ölmüştü."

"Anlat."

"Hayır, geceleri seni uyutmaz, Ella. İnan bana bu, kâbus dediğin şeyin ta kendisi. Benim kâbuslarımın sebebi."

Gerçekten bilmek istiyor muydum? Bana herhangi bir yardımı olur muydu? Bir kez yakalayabileceğim bu fırsatı elimin tersiyle itersem pişman olur muydum? "Basit şeyleri anlat." Bugünden sonra Beckett'ı bir daha görmeyebilirdim ve birliğindeki hiç kimse bana bir şey anlatmayacaktı.

"Basit mi? Bununla ilgili basit olan hiçbir şey yoktu." Alnındaki kırışıklıklar ve çenesindeki gerginlikten yüzünün ifadesi birkaç saniyede bir değişiyordu. "Onu bulduğumuzda üniforması üzerinden çıkarılmıştı, sadece iç çamaşırı ve tişörtüyle duruyordu. Ona... fena hâlde işkence etmişlerdi."

İlk gözyaşım yanağımdan taze ve can yakıcı bir kederin izini bırakarak süzüldü.

Ninova

"Ella..." Bu, Beckett'tan daha önce hiç duymadığım türden, acı dolu bir fısıltıydı.

"Devam et." Gözlerimi kırpıştırdım ve gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya devam etti ama onları silmekle uğraşmadım bile. Eğer Ryan tüm bunlara dayanabildiyse ben de insanların içinde yanaklarımın kirlenmesine aldırmadan ağlayabilirdim. "Onu görmeme izin vermediler. Bedeninden kalanların görülmeye uygun olmadığını söylediler."

"Başının arkasından vurulmuştu ve böyle bir yara..."

"İnfaz edildi."

"Evet. Biz de böyle düşünüyoruz. Geldiğimizi duyduklarında aceleyle öldürdüler ve... onu bırakıp dağlara kaçtılar."

Başımı salladım ve bu hareket gözyaşlarımın tişörtümü ıslatmasına neden oldu. "Sonra?"

Sandalyeyi çekip üzerine âdeta yığıldı ve yüzünü elleriyle kapadı.

Ona bunu yaşattığım için –anlatmaya zorladığım için– kendimi suçlu hissetmeliydim. Ama yalanlarıyla bana yaşattığı onca şeyden sonra bile tek hissettiğim âşık olduğum adamla –abimi bulup eve getiren adamla– aramızdaki bu açıklanamayan bağdı. Bu acı bizi tuhaf ve korkunç bir biçimde birbirimize bağlamıştı ve ben bu bağı koparmaktan hem çok korkuyor hem de buna delicesine ihtiyaç duyuyordum.

"Lütfen, Beckett."

Ellerini bitkin bir hâlde kucağına bırakırken sandalyede geriye doğru yaslandı. Bana baktığında yüzü ızdırap içindeydi ve gözlerinin ışıltısı kaybolmuştu. "Ölmüştü ama bedeni hâlâ sıcaktı, kalp masajı yapabileceğimi düşünerek onu sırtüstü çevirdim ama yapamadım. Orada hiçbir şey..." Kafasını iki yana salladı. "Yapamam. Bunu yapamam." Gözleri, zihnindeki görüntüleri hızla ileri sarmak istiyormuş gibi hareket ediyordu. "Helikopter geldi ve Ryan'ı oradan çıkardık. Künyesini aldım –onu isteyeceğini biliyordum– ve uçak gelmeden önce tüm

gece onunla oturdum. Ardından Jensen onu sana, eve getirdi. Görev için fazla önemli görüldüğümden izin almama onay verilmedi. Özellikle de artık amacımız Ryan'ın katillerini bulmak olduğundan."

"Onları buldunuz mu peki? Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum; sonuçta savaşta gerçekten adalet diye bir şey yok."

"Evet. Bulduk. Ve. Bunu. Bana. Sorma." Bakışları sert ve tehlikeli bir hâl aldı ve yine kafasında her şeyi uygun kutulara koyan o adamı karşımda buldum. Ellerini yumruk yapışından gözlerindeki fırtınayı görmüştüm. Karşımdaki adam Kaos'tu.

Üstelik bir zamanlar ona karşı çok derin ve gerçek duygularım vardı.

"Diğer mektupları aldın mı? Sonrasında gönderdiklerimi?" Bilmem gerekiyordu. O mektuplar iade edilmemişti. O satırlar hissettiğim acının kanıtlarıydı. Onları okuyup bana sırtını mı çevirmişt?

"Evet. Ama onları okuyacak cesaretim yoktu. Elime kalem alıp sana olanları anlatamazdım, ki zaten buna iznim de yoktu. Sana, hiç tanışmadığım bir kadına âşık olmuştum. Daha önce hiç böyle bir sevgiyi tatmamıştım ve tek istediğim seni korumaktı."

"Ortadan kaybolarak mı? Abimle beraber öldüğünü düşünmeme izin vererek mi?"

"Hayatına daha fazla acı getirecek hiçbir şey yapmayarak. Ben dokunduğum her şeyi ve herkesi darmadağın ediyorum, Ella. Bu yüzden bana Kaos diyorlar. Bu isim bana orduya katılmamdan çok önce verildi ve bir bar kavgasında abinin yardımına koştuğumda bu lakap tekrar gün yüzüne çıktı ve öylece kaldı. Bu ismi hak ediyorum. Gittiğim her yere yıkım götürüyorum. Daha seninle tanışmadan senden Ryan'ı aldım. Çekirdek ailenden geriye kalan son kişi de öldü çünkü aklımı görevimi yerine getirecek kadar toplayamamıştım. Abinin ölmesinin sebebi benim. Abinin ölümüne sebep olan adama mektup yazmaya devam etmek ister miydin? Sana o zaman-

Ninova

lar mı yalan söylemeliydim? Söz konusu ailen olduğu zaman karşındaki insana ikinci bir şans vermiyorsun, unuttun mu? Sana gerçeği söyleseydim ve beni mucize eseri affetmiş olsaydın bile, abinin ölümüne neden olduğumu bile bile mektuplaşmaya devam etmek... Üstelik bir sonraki acı haberin benden geleceğini bilerek. Buna katlanamazdım. Bu yarayı dağlayıp hayatına devam etmeyi hak ediyordun."

"Hayatıma devam etmek mi?" Masa boyunca volta atıp durdum, içimdeki sakin kalamayacağım kadar enerji birikmişti. "Kızıma daha yeni kanser teşhisi konmuştu ve abim de ölmüştü. Kimsem yoktu. Ryan mecbur olduğu için beni terk etti. Sen bunu *seçtin*."

"Öldüğümü düşünmen nezaket gösterip arkadaşı olduğun adamın abinin ölümünden sorumlu olduğunu bilmenden çok daha iyiydi."

"Cehennemin dibine kadar yolun var." Arkamı dönüp kapıya doğru yürüdüm ama ancak salondan çıkabildim. "Buraya gelmeye ne zaman karar verdin? Bu yalanı sürdürmeye?"

"Donahue ordudan ayrılma vaktim gelmeden hemen önce bana Ryan'ın mektubunu verdi. Hepimizin son mektupları onda duruyor. Ben çoktan orduda kalmayı seçmiştim, benim için bu hayatta başka bir şey yoktu. Ama Ryan'ın mektubunu okuduğumda buraya gelmem gerektiğini anladım. Sana bu kadar yakın olup kim olduğumu ya da seni sevdiğimi söylememek ruhumu paramparça etse bile gelmek zorundaydım. Onun ölmesinin nedeni bendim. En yakın arkadaşımın benden istediği tek şeyi yapmamam mümkün değildi."

"Sen de yalan söylemeye karar verdin." Yalanlarıyla, hayatımı, kalbimi, varlığımın her bir zerresini işgal etmişti. "Babamın ve Jeff'in yaptıklarını bildiğin hâlde yine de bana yalan söylemeyi seçtin."

"Evet."

Sırtımı duvara yasladım, kalbim kapıdan çıkıp ondan geriye ne kaldıysa korumamı söylerken aklım kalp kırıklığı beni ele geçirmeden önce tüm sorularımın cevaplarını almak için savaşıyordu. Jeff'in çekip gitmesi bile canımı bu kadar acıtmamıştı çünkü onu böylesine sevmemiştim.

Beckett'ı ruhumun her zerresiyle seviyordum, öyle ki bu sevgi herkesten sakladığım minicik ve gizli yerleri bile ele geçirmişti. Çocuklarıma olan sevgim bile bir şekilde Beckett'a bağlanmıştı çünkü o da çocuklarımı seviyordu.

"Bana söylemeyi bir kez olsun düşündün mü?" Başımı yavaşça ona çevirdim, nasıl olduğunu bilmesem de kendimde ona bakacak güç bulmuştum.

"Seni ilk gördüğüm andan beri," diye itiraf etti. İlk kez seviştiğimiz mutfak tezgâhına yaslanmıştı. "Her zaman dilimin ucundaydı, özellikle Kaos hakkında sorular sorduğunda. Çektiğin acıyı görüyordum ve bir yanım benim sana âşık olduğum gibi senin de Kaos'u sevip sevmediğini merak ediyordu."

"Ve yine de onun... senin öldüğünü düşünmeme izin verdin." İma ettiği soruyu cevaplamadım.

"Kendimi çok kıskanıyordum, bir mektuptan ibaretken bana içini açıyordun. Karşında duran gerçek benin neden hiç şansı olmadığını merak ediyordum. En baştan beri sana her şeyi söylememin bizi şu an içinde bulunduğumuz duruma getireceğini biliyordum, kaçınılmaz olarak beni hayatından çıkaracaktın ve bu da Ryan'ın isteğini yerine getiremeyeceğim ve sana ihtiyacın olanı veremeyeceğim anlamına gelecekti. Yalan söylemem sana yardım edebilmemin tek yoluydu. O yüzden senin gözünde abinin gönderdiği bir adamdan öte biri olamayacağımı kabul ettim."

"Ama ben sana âşık oldum." Salak, aptal, saf kalbim.

"Bana hayal bile edemeyeceğim bir hayatın kapılarını araladın. Bir ailenin olması, yanında güvenebileceğin birileri olması ne demekmiş gösterdin ve ben de senin yanında olmak, sana destek

olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şu son on bir ay için sana ne kadar teşekkür etsem az. Sana yaptıklarım ve senden aldığım her şey için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Ella, sen bu hayatta canını yakmak isteyeceğim son insansın."

"Ama yaktın." Bu acı üstüme düşmek üzere olan bir çığ gibiydi. Ruhumda yankılanan sarsıntıyı hissettim, buz gibi karların sağduyumun üzerini örttüğünü hissettim hatta kafamda çalan alarm seslerini bile duydum. Ben bu adama âşık olmuştum ama o, on bir ay boyunca her gün bana yalan söylemişti.

Jeff bana, beni sonsuza dek seveceğine dair söz vermişti. Olmadığı biri gibi davranmış sonra da çekip gitmişti.

Ryan bana birbirimizle her zaman ilgileneceğimizin sözünü vermişti. Sonra gidip orduya katılmış ve eve bir tabutun içinde dönmüştü.

Babam bir ya da iki haftalığına geçici görevlendirme için gittiğine söz vermiş... ve bir daha ardına bile bakmamıştı. Görüş hakkı talep etmeyi bile istememişti.

Beckett... Kaos. Başka ne yalanlar söylemişti? Birlikte geçirdiğimiz aylar boyunca söylediği herhangi bir şeye inanabilir miydim? Çocuklara da yalan söylemiş miydi? Hatta şu an doğruyu mu söylüyordu acaba? Yoksa sadece merhametimi kazanabileceğimi düşündüğü şeyleri mi söylüyordu? Bir daha bana söylediği herhangi bir şeye inanabilir miydim?

"Çok çok özür dilerim. Senden beni affetmeni ya da beni anlamanı beklemiyorum. Ne bunları ne de seni hak ediyorum. Hiç hak etmedim."

Kalbim âdeta haykırmaya başladı. Gücümün son damlasındaydım ve tamamen dağılmadan önce buradan çıkmam gerekiyordu. Ama gözlerindeki bakış beni olduğum yerde tuttu. Orada ne bir yalvarış ne de aramızda olanlardan ötürü bir korku vardı. Gözlerinde sadece acı bir kabulleniş görüyordum. En başından beri bu noktaya geleceğimizi biliyordu. Yine de bize bunları yaşatmıştı.

Toparlanmamızın bir yolu var mıydı? Bu adamı seviyordum, o da beni seviyordu. Bu uğruna savaşmaya değerdi, değil mi? Ama yaşananları aşabilsek bile ne kadar zehirli bir hâle gelirdik? Ne yaptığını asla unutamazdım; bu sürekli tepemizde gezip zehir yağdıran bir bulut gibi kalırdı.

"Sana son bir soru sormam lazım."

"Ne istersen," diye yanıtladı. Bu kadar güzel bir yüz nasıl oluyordu da arkasında böylesine bir aldatmaca barındırıyordu?

"Yaptığın her şey –evlat edinme, ilişkimiz, Maisie'nin mezuniyeti, Colt'un ağaç evi– Ryan'ın mektubu yüzünden miydi?" Cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum. Canımı ne kadar yakarsa yaksın, aramızdakilerin gerçek olduğunu, o kadar da aptal olmadığımı bilmeye ihtiyacım vardı.

"Hayır. Beni buraya Ryan'ın mektubu getirdi. O olmasa gelmezdim. Ama geri kalanı, Ella, seni sevdiğim içindi. Çünkü Colt ve Maisie'yi seviyorum. Çünkü o kısacık, göz alıcı anda sen benim ailem, geleceğimdin ve gözüme sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi. Bunların hiçbirini Ryan için yapmadım. Senin için yaptım. Kendim için yaptım."

Aramızdaki üç metrelik mesafe sonsuz gibi görünüyordu ama ben bir sonraki hamlemi düşünürken aynı zamanda hiçbir şeydi. Aramızda eşit derecede sevgi ve yalan vardı fakat ihanetinin içimde yarattığı öfke geri kalan her şeyden üstündü.

Onu hâlâ seviyordum –iki yüzünü de– ama ona bir daha asla güvenemezdim. Güven olmadan sevginin ne anlamı vardı? Söylediği ve yaptığı her şeyi sorguladığın biriyle nasıl bir hayat kurabilirdin ki?

"Yeterli değil." Kelimeler bir kere ağzımdan çıktığında ruhumun derinliklerinde ne kadar doğru bir şey söylediğimi hissettim. "Yaklaşık bir yıl boyunca gözümün içine baka baka yalan söyledin. Seninle neyim varsa paylaştım. Kalbimi, ruhumu, bedenimi hatta ailemi bile ama sen kim olduğun hakkında dahi bana doğruyu söylemedin. Seninle, bizimle ilgili ne gerçek

ne değil bilmiyorum. Güçlü olmak ve bunu aşacağımızı söylemek istiyorum çünkü birbirimizi çok seviyoruz ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. En azından her şey bu kadar tazeyken. Bunun için yeterince gücüm yok. Ryan'ın ölümü içimdeki gücü çekip aldı. Maisie'nin hastalığı da öyle. Senin de alacağını bilmeliydim ama sana güvendim ve şimdi artık verecek hiçbir şeyim kalmadı."

Ön kapıya doğru yürürken duvardan destek aldım. Güneş ışığı camdan içeri giriyor ve beni bir vaat gibi kendine çekiyordu. Buradan sağ salim çıkabilirsem iyi olacağımı söylüyordu. Çünkü iyi olmak zorundaydım. İlgilenmem gereken çocuklarım vardı. Aşk acısı çeken yeniyetme bir kız gibi dağılma lüksüm yoktu.

Beckett'ı affetme lüksüm de.

"Anlıyorum." Sesini, elim tam kapıya uzanmak üzereyken duydum. Yakınlığını, her daim aramızda olan o elektriği hissediyordum; arkamı döndüğüm anda onu orada bulacağımı da biliyordum. "Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben hâlâ buradayım."

Gözlerim tekrar yanmaya başladı ama bu sefer nedeni Ryan değil Beckett'tı. En çok sevdiğim bir insanı kaybettiğimi bilmek de o acı verici hisse benziyordu.

"Bence en iyisi gitmen olur." Direkt kapıya bakarak konuştum. Beckett'ın Telluride'da kalması sadece ona geri dönmeme yol açardı ve bir yalanı daha kaldıramazdım. Beckett beni dizlerimin üzerine çöktürdüğünde çocuklarım için güçlü olamazdım ve önceliğim çocuklarımdı. Her zaman. "Evimdeki eşyalarını toplatıp sana göndertirim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

Vücudumdaki her sinir sanki yarayı kızgın bir demirle dağlamışım gibi keskin, yakıcı ve mide bulandırıcı bir acıyla haykırıyordu. Cevabını beklemeden kulübeden çıktım ve arkama bile bakmadım.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Beckett

Mektup #22

Kaos,

Ryan öldü. Ama senin bunu çoktan bildiğine eminim. Açıkçası sadece gerçek olduğunu hissetmek için yazıyorum bunu.

Ryan öldü.

Ryan öldü.

Ryan...

Neresinden tutsam elimde kalıyor. Bedeni hâlâ Dover'da, cenaze için hazırlanıyor ama bana onu göremeyeceğimi söylediler. Bu açıdan yaşananların zalim bir şaka olduğunu, sanki gerçekten o tabutun içinde olmadığını düşünmek istiyorum. Abimi nereye gömeceğimi düşünmek zorunda olmadığımı hayal ediyorum.

Annem. Babam. Büyükannem. Ryan. Hepsi gitti ama ben hâlâ buradayım. Sıradaki Maisie mi? Hayat gerçekten bundan mı ibaret? Birbirini takip edip duran trajediler? Yoksa sadece benim hayatım mı böyle?

Colt ve Maisie perişan durumda. Colt, dün ona olanları söylediğimden beri konuşmayı reddediyor,

Maisie desen ağlamayı bırakamadı. Öte yandan ben henüz bir damla bile gözyaşı dökmedim. Daha değil. Başlarsam bir daha duramam diye ödüm kopuyor. Sanki sürekli acı fışkırtan bir tuzlu su çeşmesine döneceğim.

Ryan benim en iyi arkadaşımdı. Fırtınada sığındığım limandı. Şimdi kendimi uçsuz bucaksız bir okyanusta fırtınaya yakalanmışım ve dalgalar beni alabora etmeyi bekliyormuş gibi hissediyorum.

Kulağa delice geldiğini biliyorum ama şu an yanımda olmasını istediğim tek kişi sensin. Şu son birkaç ayda tamamen dürüst olduğum tek insansın. Sen, bu tarif edemediğim, ruhumu ezip geçen acıyı anlayabilecek belki de tek kişisin. Çünkü her ne kadar ailenin ne demek olduğunu bilmediğine yemin etsen de Ryan'ın senin kardeşin olduğunu biliyorum. O senin ailendi.

Sadece cenazesine gelebilmeni umuyorum çünkü senin burada olmanı isterdi. Ben istediğimi biliyorum. Cenazeye gelemesen bile umarım planlarını değiştirmezsin. Lütfen Telluride'a gel. Sırf benimle bir kahve içmek için olsa bile. Lütfen gel.

Ella

Yüzlerce kez okuduğum mektubu tekrar gözden geçirdim ve ardından şifonyerimin çekmecesine geri koydum. Son on altı aydır bu mektubu ve sonrasında gelen iki tanesini görmezden gelmiştim ve şimdiyse okumak istediğim tek şey bu mektuplardı. Ella'nın sesini kafamın içinde duymak istiyordum.

Bu mektupları saklamak yerine Ella ilk gönderdiğinde okusaydım buraya gelirdim. Ona asla hayır diyemezdim ve her

şey farklı olurdu. Öte yandan, Ryan yine de benim yüzümden ölmüş olurdu yani belki de o kadar da farklı olmazdı.

Yeni evimin merdiveninden indiğimde Havoc'un büyük salonun ortasında yerden ikinci kata kadar uzanan pencerelerden süzülen güneş ışığı altında kestirdiğini gördüm. Küçük gölün ortasındaki adayı görebileyim diye ağaçların bir kısmını kestirmiştim. Neyse ki evimden Ella'nın evini göremiyordum.

Belki Ryan'ın mezarını görüş açımda tutarak kendime işkence ediyordum ama Ella'nın bu kadar yakınımda olup bir o kadar da erişilemez olması daha kötüydü. Kulübemden çıkıp gitmesinin üzerinden bir ay geçmişti. Eşyalarım aynı gün öğleden sonra bana teslim edilmişti. Ella'nın hayatındaki yerim dört kutuya sığmıştı.

Ayrılıklarda genel olarak olduğu gibi bağırış çağırış, çığlıklar, yaptıklarımdan ötürü kafama bir şeyler atılmasını beklemiştim ama onun tek kelime bile etmemesi çok daha kötüydü. İlişkimizin bittiğini kabul etmişti ve ben artık o ve çocuklar olmadan hayatıma devam etmek zorundaydım.

Tanrım, çocukları özlüyordum. Ella'ya âşık olmak, beni onlara hem bir lütuf hem de lanet denebilecek şekilde bağlamıştı. Bana öğrettikleri her şey ve hissedeceğimi bile düşünmediğim sevgi açısından bir lütuftu. Ve bir lanetti çünkü Ella, haklı olarak, onlarla görüşmemi yasaklamıştı. Bana güvenmiyordu ve bu güvensizlik çocuklarını da kapsıyordu. Kalbi benim yüzümden kırılmıştı ama benim kalbim üçünü de kaybetmiş olmamdan ötürü paramparçaydı.

Boş oturma odama bakarak iç geçirdim. Gerçekten üç beş parça mobilya almam gerekiyordu. Yatak odasını halletmiştim ve Amazon.com sağ olsun, mutfak eşyaları da günlük olarak teslim ediliyordu. Ama geri kalan mobilyalar gözüme önemsiz göründü çünkü burası benim evimdi ama her nedense yuvammış gibi hissetmiyordum.

Öğle yemeği için bir şeyler hazırlamak üzere buzdolabını açtığım esnada telefonum çaldı.

"Gentry," diye yanıtlarken bir yandan da yine kim kayboldu acaba diye düşündüm. Bahar ayları geldiğinden beri bölgeye daha fazla yürüyüşçü geliyor ve rakım yüzünden hastalanıyor, kayboluyor ya da zorlu bölgelerde bir yerlerini kırıyorlardı.

"Bay Gentry? Sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm. Ben ilkokul Müdür Halsen. Colton ofisimde."

Midem kasıldı. "İyi mi? Yaralandı mı?" Neden *beni* arıyorlardı?

"Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. Sınıf arkadaşlarından biriyle kavga etti ve eve gitmesi gerekiyor."

"Kavga mı?" Mümkün değil. Colt yapmaz. Tamam, arada sinirlenirdi ama söz konusu Maisie'yi korumak değilse kimseye karşı şiddete başvurduğunu görmemiştim.

"Evet, kavga."

"Vay canına. Annesini aradınız mı?"

"Denedik ancak telefonuna cevap vermiyor. Colt bize Margaret'in terapisi için Montrose'da olduğunu söyledi. Ben de Colt'u siz alabilirsiniz diye umuyordum."

Birinin bana şaka yapmadığından emin olmak için telefonu kulağımdan uzaklaştırıp arayan numaraya baktım. "Colt'u almak mı?" diye sordum yavaşça.

"Evet. Kurallar gereği eve gitmesi gerekiyor ve siz de acil durumda aranacaklar listesinde ikinci sıradasınız."

Lanet olsun. Ella çocukların bilgilerini henüz güncellememişti demek. Bu da Colt'u görebileceğim anlamına geliyordu. İçimdeki heyecanın üstüne bir set çektim. Ella'nın, oğlunu görmemi istemediğini bile bile bunu yapmaya hiç hakkım yoktu. "Listede başka kimse yok mu?"

"Sadece Ada ve Larry var ve bana söylendiğine göre birkaç günlüğüne Glenwood Springs'e tatile gitmişler."

Bu da geriye bir tek beni bırakıyordu.

"Tamam, yirmi dakikaya orada olacağım."

Bana teşekkür ettikten sonra telefonu kapadı.

Bir anlığına tereddüt ettim, parmağım Ella'nın numarası üzerinde gidip geldi ama sonunda cesaretimi topladım ve numarayı tuşladım. Direkt sesli mesaja yönlendirildim ki buna şaşırmamıştım. Ayrıldıktan sonraki ilk birkaç hafta da onu aradığımda böyle olmuştu. Ella'nın benimle işi bitmişti. Bana, kendisine yalan söylenmesinin kırmızı çizgisi olduğunu en baştan söylemişti ve bu konuda çok ciddiydi.

"Selam, Ella, ben Beckett. Bak, okuldan aradılar, sanırım Colt bir kavgaya karışmış ve okuldan alınması gerekiyormuş. Listesindeki tek kişi benim o yüzden gidip onu alacağım. Onu Solitude'daki ana eve mi yoksa Montrose'a mı bırakmamı istediğini haber ver. Senden bir haber gelmezse onu kendi evime getireceğim. Colt'u görmemi istemediğini biliyorum ama şu anki durum tam olarak benim kontrolümde olan bir şey değil o yüzden anlayış göstereceğini umuyorum. Teşekkürler." Telefonu kapadım ve alnıma yasladım. Sesli mesajda bile sesini duymak işkenceydi.

Havoc'u gün ışığı altında uyurken bırakıp dışarı çıktım ve mülkü boydan boya kaplayan toprak yolda arabayı sürdüm. Yirmi dakika sonra okulun önündeydim. Midemde uçuşan kelebeklere bakılırsa müdürden azar yiyecek olan sanki bendim. Onun yerine Colt'tan azar yiyecektim.

Kapılardan geçtim ve panoyu imzaladıktan sonra resepsiyondaki görevliye baktım. "Merhaba. Ben Beckett Gentry. Buraya..."

"Colton MacKenzie için geldiğiniz," dedi genç kadın gülümseyerek. "Kim olduğunuzu biliyorum. Hepimiz biliyoruz." Arkasındaki masasının etrafında toplanmış birkaç kadını işaret etti.

"Ah, tamam. Peki onu alabilir miyim?"

"Elbette! Size kapıyı açayım."

Ninova

Kapının açıldığını işaret eden zil çaldı ve okula girdim. Buraya en son birkaç ay önce Ella'yla birlikte Colt'un birinci sınıf gösterisini izlemeye gelmiştim. Bir yandan çok yakın bir zamanmış gibi gelse de bir yandan da sanki başkasına ait bir anı gibiydi.

"Bu taraftan," dedi görevli kadın, bir yandan da yüzünde flörtöz bir gülümsemeyle bir tutam saçını kulağının arkasına atmıştı. "Eğer hatırlamıyorsan adım Jennifer."

"Jennifer, evet. Geçen sene tanışmıştık, değil mi?" Beni yönetim ofislerine yönlendirdi.

"Evet! Köpeğinle birlikte arama kurtarma için geldiğinde tanışmıştık. İmza attığında sana çaktırmadan numaramı yazdığım kâğıdı vermiş olabilirim."

"Evet, onu hatırlıyorum." Kendimi gülümsemeye zorladım. O zamanlar Ella'yla birlikte değildik ama bunun bir önemi yoktu, Jennifer'ı aramamıştım. "Aramadığım için kusura bakma. Umarım kırılmamışsındır."

Jennifer müdürün odasının önüne geldiğimizde kolumu tuttu. "Hayır. Ella'yla ayrıldığınızı duyduğumda çok üzüldüm. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen ne olur ne olmaz diye sana tekrar numaramı vermekten memnun olurum."

Ah, Tanrım. Yüzünde umut dolu bir ifade vardı ve karmaşıklıktan da uzaktı ama Ella değildi.

"Teşekkürler. Ben... bunu aklımda tutacağım." Onu incitmeden elimden en fazla bu kadarı geliyordu.

"Öyle yap bakalım." Tekrar gülümsedi. *Çok fazla gülümsüyordu.* Çoğunlukla mutlu bir insan olduğuna bahse girebilirdim. Çocuğunu hayatta tutmak için uğraşmadığına ya da abisinin ölümünü ve sevdiği adamın ihanetini atlatmaya çalışmadığına emindim. Gıcır gıcır bir demir para gibi parlıyordu.

Ama son on sekiz ayda ben biraz leke sevdiğimi fark etmiştim. Tüm çizgilere bir derinlik katıyor ve parlak kısımların daha da göze çarpmasını sağlıyordu. Ella başından geçenler-

den sonra güzelin de ötesindeydi. Trajedi onu kırmamış, âdeta baştan yaratmıştı.

Jennifer müdürün ofisinin kapısını tıklatıp açtı ve içeri girdiğimde gözlerim hemen Colt'unkilere kilitlendi.

Gözleri kocaman açıldı.

"Müdür Halsen," dedim yöneticiyi selamlayarak o da Colt'un yanındaki boş sandalyeyi işaret etti.

İşaret ettiği yere ilerledim ve kaskatı kesilmiş Colt'un yanına oturdum. Vücudunun her zerresi gerilmişti ve dudakları sıkıca büzülmüştü. Eliyle sandalyenin kolunu sıkıca tutuyordu, uzandım ve onu rahatlatmak için elini sıktım. Duruşu hafifçe yumuşadı ama bu kadarı da yeterliydi.

"Bay Gentry, sizi buraya çağırdığım için çok üzgünüm ama böyle şiddet içeren olaylar olduğunda öğrenciyi eve göndermemiz gerekiyor."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sordum Colt'a.

"Sınıf arkadaşına saldır–"

"Eğer sizin için sorun değilse önce Colt'un anlatmasını istiyorum," diyerek Müdür Halsen'ın sözünü kestim.

"Okul bahçesindeydik ve Drake Cooper, Emma'yı bir türlü rahat bırakmıyordu. Emma ondan hoşlanmıyor." Colt karşıya doğru bakıyordu. "Ona gitmesini söyledi ama Drake gitmedi ve onu öpmeye çalıştı."

Drake. İsmi tanıdım. Üç numaralı mektup.

"Bu, şu *öpücük kapmaca* oyunuyla Maisie'yi rahatsız eden çocuk mu?" diye sordum. İlk defa sadece Kaos'un bilebileceği bir şey söylüyordum. Tabii ki Colt bunu bilmiyordu ve yanına otururken bunu fark etmemişti de. Mektupları yazan o adamla Colt'u evlat edinen adamın tuhaf bir karışımıymışım gibi hissediyordum kendimi.

"Evet. Sanırım dersini almamış."

"Galiba almamış."

Ninova

Müdür Halsen bana memnuniyetsizliğini belirten bir ifadeyle baktı ama ben bunu açıkça görmezden geldim.

"Ben de onu kenara çektim ve ona vurdum," diye bitirdi Colt sözlerini omuzlarını silkerek. "Bana vurmayı denedi ama ben ondan kaçmayı başardım."

"Güzel," dedim başımla onaylayarak.

"Yavaş bir çocuk." Bir kez daha omuzlarını silkti.

"Bay Gentry, gördüğünüz üzere oğlunuz kışkırtılmadığı bir durumda şiddete başvurdu. Bugün eve gönderilecek ve yarın için de uzaklaştırma alacak. Bu tarz bir şiddet eylemine göz yumamayacağımızı net olarak göstermek zorundayız."

"Ben onun oğlu değilim," diye fısıldadı Colt.

Evet, öylesin.

"Doğru, özür dilerim, Colt." Müdür Halsen kendini düzeltti ve bana imalı bir bakış daha attı. Resmî evraktan dolayı evlat edinme konusundan haberdardı.

"Colt'u eve götürmekle ilgili bir sorunum yok, uzaklaştırma almasıyla ilgili de. Haklısınız ilk hamle ondan gelmiş. Ancak Drake'le ilgili ne yapacağınızı bilmek istiyorum."

Colt şaşkınlıkla kafasını bana doğru çevirdi.

"Pardon?" diye sordu Müdür Halsen.

"Tahminime göre Colt'a buradaki tüm suçun onda olduğunu söylediniz, öyle değil mi? Sonuçta yumruk attı ve sizin şiddeti tırmandırdığını düşündüğünüz bir davranış sergiledi."

"Hatalı olan Colt."

"Belki. Ama Drake de öyle. Drake çoktan bir şiddet eyleminin ortasındaydı ve Colt onu durdurdu."

"Ben, okul bahçesinde gerçekleşen bu tür maskaralıklara şiddet diyemem," diye tersledi Müdür Halsen. "Drake'e davranışlarının kabul edilemez olduğunu söylendi. Ama oğlan çocuklarının kızlardan hoşlanması nasıl bir şey eminim biliyorsunuzdur."

Göz ucuyla Colt'a baktım, yüzünde Ella'nın öfkeden deliye dönmeden önce takındığı ifadenin aynısı vardı.

"Aslında biliyorum. Colt gibi davranırlar ve hoşlandıkları kızları korurlar. Diğer çocuğun yaptığı şey siz kabul etseniz de etmesiniz de yanlış. Elbette bunu maskaralık olarak görüp ciddiye almayabilirsiniz, tıpkı bu okulda bulunduğunuz son otuz yılda yaptığınız gibi. Sorun bunun tek seferlik bir şey olmaması; bu bir davranış kalıbı. Aynısını geçen sene Maisie'ye yaptığında hiçbir şey yapmadınız. Şimdi buradayız ve bu çocuk bir yaş daha büyüdü. Yani evet, Colt'u eve götürüp onunla güç kullanmanın hangi zamanlarda uygun olduğuyla ilgili sert bir konuşma yapabilirim. Ama bu konuşma muhtemelen ona daha iyi yumruk atmayı öğretmemle sonuçlanır. Çünkü bir gün o çocuk on altı yaşına gelecek ve zorla aldığı tek şey okul bahçesindeki öpücükler olmayacak."

Müdür Halsen'in ağzı şaşkınlıkla açıldı, ben de ayağa kalktım. "Bu konuyu bana ilettiğiniz için teşekkür ederim. Drake'in annesinin gerekli önlemleri aldığından emin olacağım. Colt? Gitmeye hazır mısın? Sanırım dondurma vaktimiz geldi."

Colt başını onaylar gibi salladı, sandalyeden kalktı ve sırt çantasını omuzuna astı. Ofisten çıkıp çift kanatlı kapılardan geçerek kendimizi serin mart havasına attık. Kamyonete binerken Colt sessizdi, çocuk koltuğuna yerleşip kemerini takarken de tek kelime etmedi.

Geçtiğimiz ay boyunca bu koltukları çıkarmamıştım. Bunu yapmak Ella'nın kulübeden çıkıp gitmesinden daha nihai bir sonuç gibi gelmişti.

"Annen henüz aramadı," dedim telefonumu kontrol ederken.

"Maisie'yle birlikte Montrose'da," diye yanıtladı Colt.

"Evet. Ada ve Larry tatile gittiğine göre seninle kim ilgileniyor?" Otoparktan çıktım ve Solitude'a doğru ilerlemeye başladım. Günün bu saatinde trafik çok kötü değildi ancak güneş batar batmaz her turist sezonunda olduğu gibi ortalık karışacaktı.

Herhangi bir yerde turist sezonu diye bir şeyin olduğunu bilecek kadar yaşamış olmam benim için oldukça şaşırtıcı bir durumdu.

"Hailey."

"Tamam, ana eve uğramamızı ister misin?" Dikiz aynasından baktığımda dışarıyı izlediğini gördüm. "Colt?"

"Umurumda değil."

Daha önce iki kelimenin beni bu denli hızlı ve bu kadar derinden yaraladığı olmamıştı. Tabii ki bana kızgındı. Buna yerden göğe kadar hakkı vardı. "Şey, annene eğer ondan bir haber çıkmazsa seni kendi evime götüreceğimi söylediğim bir mesaj bıraktım. Bu senin için uygun mu? Yoksa seni Hailey'ye götürmemi mi tercih edersin?"

Tam bir ikilemin ortasındaydım ve bunun farkındaydım. Ama her şeyden önemlisi onunla birkaç saat geçirmek istiyordum. Nasıl olduğunu, hayatındaki yeni gelişmeleri, bahar liginde futbol takımında olup olmayacağını bilmeye ihtiyacım vardı. İkizleri en az Ella'yı özlediğim kadar özlemiştim. Ama aynı zamanda bunun Ella'nın isteklerine ters olduğunu da biliyordum ve onun rızası olmadan bunu yapamazdım.

"Ne kadar uzakta yaşıyorsun?" diye sordu manzarayı izlemeye devam ederek. "Uçağa falan binemem. Annem ona gerçekten çok kızar."

Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Evlat, ben hâlâ Telluride'da yaşıyor–"

"Öyle mi? Ben sandım ki..." Başını sağa sola salladı. "Sanırım senin evine gidebiliriz böylece anneme yalan söylememiş olursun. Biri ona yalan söylediğinde gerçekten çok sinirleniyor."

Ella'nın neden artık birlikte olmadığımızla ilgili detayları çocuklarına anlatmayacak türden bir anne olduğunu biliyordum ama bu sözler yine de canımı yaktı. "Emin misin?"

Başıyla onayladı. "Hailey çalışıyor ve yardımcı şef de etrafta çocukların olmasından hoşlanmıyor. Ada da o kadından

hoşlanmıyor zaten. Hem sorun olmazsa Havoc'u görmeyi çok isterim." Sanki tabağına brokoli mi yoksa lahana mı koysa diye karar vermeye çalışır gibiydi, ses tonunda hiç heyecan yoktu.

"Evet. O da bunu ister. Ben de isterim. Seni özledim, evlat."

"Tamam," diye homurdandı.

"Özledim, Colt."

Cevap vermedi ve Solitude'un sınırındaki toprak yola gelene kadar sessizliğini korudu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Evime."

Cama doğru yaklaştı ve araziyi dikkatle inceledi. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet." Evin inşa edildiği küçük açıklığa geldik ve Colt hızla başını bana çevirdi.

"Gölün diğer tarafında mı yaşıyorsun?"

"Evet. Harika, değil mi?" Garaja girdim ve motoru durdurdum.

"Tabii." Colt sırt çantasını aldı, benden önce eve varmıştı.

Kapıyı açtığım anda içeri daldı, vestiyerle mutfağın kesiştiği yerde dizlerinin üstüne çöktü ve kollarını Havoc'un boynuna doladı.

Havoc kuyruğu heyecandan yere çarpıp dururken inledi ve başını Colt'un bir omuzundan diğerine koydu. "Biliyorum. Ben de seni özledim, kızım," dedi Colt, Havoc'un kulaklarının arkasını kaşırken. "Her şey yolunda."

Şu anda kim beni daha fazla öldürüyordu bilmiyordum: Usulca konuşan Colt mu yoksa inleyip duran Havoc mu? Maise aralık ayındaki yoğun kemoterapi seansından döndüğünde de böyle davranmıştı.

"Buzlukta dondurmam var," diye önerdim.

"Yok. Ben iyiyim. Hadi oynayalım!" Ceketini alıp çantasını geride bıraktı ve Havoc oyuncağı Kong'u ağzında taşırken birlikte ön kapıdan çıktılar.

Onları takip ettim ve Colt oyuncağı gölün kenarına doğru atarken ön verandanın basamaklarına oturdum. Colt sadece on metre ötemdeydi ama beni öyle bir dışlamıştı ki sanki aramızdaki kilometrelerce mesafe vardı.

Birkaç dakika sonra yanlarına gittim.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Bir kez daha omuzlarını silkerek, "Buradan benim evim görünmüyor," dedi.

"Evet, sizin ev adanın arkasında kalıyor."

"Beni bu yüzden mi unuttun?" Elindeki oyuncağı kıyıya doğru fırlattı.

Anlaşılmıştı, bu gidişle Colt'la birkaç saat geçirmekten sağ çıkamayacaktım. Colt kalbimden geriye kalanları avucunda tutarken Ella da benim cesedimi bulacaktı.

"Seni hiç unutmadım, Colt. Bu imkânsız bir şey."

Havoc, Kong'u Colt'a geri getirdi ve Colt oyuncağı bu kez daha ileri fırlattı. Hareketi egzersizden ziyade öfkeye benziyordu. "Evet, tabii."

"Colt." Dizlerimin üzerine çöküp onu kendime doğru çevirdim ve ardından derin bir nefes aldım. İki yanağından da yaşlar akıyordu. "Seni unutmadım."

"O zaman neden bizi görmeye gelmedin? Bir gün okula gittim, eve geldim ve annem artık arkadaş olmadığınızı söyledi. Hepsi bu."

"Evlat, bu karmaşık bir konu." Ellerimi omuzlarına koydum.

"Yetişkinler açıklamak istemedikleri şeyler için böyle der." Gözlerini kırptı ve gözlerinden öfkeli bir damla daha aktı.

"Ne var biliyor musun? Haklısın. Yetişkinlerin arasındaki ilişkiyi açıklamak gerçekten zor ama deneyeceğim. Ben yanlış yaptım. Bunu anlıyor musun? Annen değil. Bu onun değil benim hatam. O kadar büyük bir yanlış yaptım ki ayrıldık."

"Ama benden ayrılmadın!" diye bağırdı. "Ya da Maisie'den! Sen sadece bir anda ortadan kayboldun! Seni görmek için evden

kaçtım ama sen çoktan gitmiştin! Veda etmeden ya da nedenini söylemeden çekip gittin!"

"Buradayım," diye söz verdim. Boğazım düğümlendi, kelimeler neredeyse boğazıma takılıp kaldı.

"Ama ben bunu bilmiyordum! Bana beni sevdiğini, arkadaş olduğumuzu söyledin. Arkadaşlar böyle yapmaz."

"Haklısın. Colt, çok özür dilerim." Hissettiğim ne varsa bunu kelimelerime yansıttım ve doğruyu söylediğimi anlamasını umdum. "Seni her gün özledim. Seni görmek ya da seninle konuşmak istemediğim bir saniye bile olmadı. Annenle aramda olanlar seni ya da Maisie'yi sevmediğim anlamına gelmiyor. Sadece..." Neden bu durumu açıklayacak bir kelime yoktu? Neden Ella'yı suçlamadan bunu Colt'a açıklayamıyordum? Bu hadisede suçlu olan Ella değildi, bendim.

"Karmaşık," diye bitirdi Colt.

"Evet. Karmaşık."

Öfkesi söndü ve dudakları üzüntüyle titremeyle başladı. "Ben sadece... Seni babam gibi görmüştüm. Ya da bir gün babam olursun diye düşünmüştüm. Ama sonra sen gittin."

Bu sefer gözyaşları beni darmaduman etti. Onu hızla göğsüme çektim ve kollarımı etrafına doladım. "Ben de, Colt. Bu dünyada beni senin baban olmaktan daha çok mutlu edecek hiçbir şey yok. Sen hayal edebileceğim en mükemmel oğulsun. Bu senin suçun değil. Annenin suçu da değil. Hepsi benim suçum. Yani kızmak istiyorsan sorun yok ama sadece bana kızmalısın. Başka kimseye değil. Söz mü?"

"Kızgın olmak istemiyorum." Tişörtüme doğru ağlıyordu. "Bu durumu düzeltmeni istiyorum!"

"Keşke yapabilsem. Ama bazı şeyler tamir edilemeyecek kadar kırılmıştır."

Geri çekilip bana ters ters baktı. "Maisie de çok kırgındı ama sen ve annem onu düzelttiniz. Hastalanıyor ve ağlıyor ama

annem savaşırsa daha iyi olacağını ve tüm bunlara değeceğini söylüyor."

"Biliyorum." Çocukların mantık yürütmesini anlamakta genelde çok iyiydim ama Colt beni şu an gerçekten şaşırtıyordu.

"Yani, Maisie'den daha fazla kırılmış olamazsın, durumu düzeltmek için çabalamaman mümkün değil. Maisie'nin pes ettiğini gördün mü hiç? Hem de çok uzun süredir savaşıyor." Cümlesinin sonunu uzatarak söylemişti. "Annemle sen bir günde ayrıldınız."

"Gerçekten bu kadar basit olsun isterdim, Colt."

"Maisie de öyle istiyor. Ama o deneyecek kadar cesur."

Yedi yaşında bir çocuk bana ciddi ciddi ilişki dersi veriyordu. "Şu an kulağa kim gibi geliyorsun biliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı ama cevap vermedi.

"Ryan dayın gibi. Tıpkı onun gibisin."

Adaya doğru baktı ve bakışlarını bana geri çevirdi. "Tamam. Peki düzeltmeye çalışacak mısın yoksa pes mi edeceksin?"

Colt'a göre her şey çok basitti. İnsanların kötü yanıyla henüz tanışmamıştı, birbirlerine ne kadar kötü şeyler yapabileceklerini bilmiyordu. Benim annesine ne yaptığımı görmemişti. Dayısını elinden aldığımı bilmiyordu. Çocukları bana karşı doldurmadığı için Ella'yı şu an her zamankinden daha fazla seviyordum.

"Deneyebilirim, evlat. Senin için ve Maisie için, deneyebilirim." Ella'nın ortadan kaybolmamı isteyişine saygı duymuştum. Geri kalan tüm seçimlerini elinden aldığım için en azından buna saygı duyabilirim diye düşünmüştüm. Zaten ikinci bir şansı hak ettiğim falan da yoktu. Ama ya hata yaptıysam? Ya zorlasaydım?

O seni daha beter zorlardı.

"İyi. Özür dile. Kızlar bunu sever." Bana başını salladı ve omuzuma hafifçe vurdu.

"Bunu aklımda tutacağım. Başka önerin var mı?"

Bir anlığına alnı kırıştı ardından bana bakıp sırıttı. "Onlar için kavga etmeni de seviyorlar."

Tanrım, bu çocuğu seviyordum.

"Emma o kişi desene?" Colt'un doğum günü partisinden hatırladığım kadarıyla tatlı, nazik ve zeki bir çocuktu. Kocaman kahverengi gözleri ve ten renginden birkaç ton koyu siyah kıvırcık saçları vardı.

"Güzel bir teni var." Vurgulamak için başını da salladı.

Ben de başımı salladım ve kahkahamı bastırmayı başardım. "Bunu ona söyledin mi?"

"Hayır!" Bir an etrafına bakıp çevresini kolaçan etti. "Belki on iki yaşına gelince falan."

"Uzun vadeli bir planın var yani, anladım." Arkasını dönüp sabırla bekleyen Havoc'a oyuncağını fırlatırken doğruldum. "Bugün yaptığın şeyin harika olduğunu düşünüyorum. Senden zayıf insanları korumak her zaman iyi bir şeydir. Yine de belki de yumruklarını daha az kullanman daha iyi olabilir."

Başını sallayarak onayladı. "Çok sinirlenmiştim."

"Evet, bunu da anlıyorum. Ama bir erkek olmanın en önemli kısmı gücünün sınırlarını bilmek ve öfkeni kontrol etmektir."

"Ben yedi yaşındayım."

Hayatının *ben daha altı yaşındayım* dediği günlerden beri bir parçası olduğumu fark ettiğimde neredeyse gülecektim.

"Bu çok uzun bir süre devam etmeyecek. Drake'i sadece oradan uzaklaştırabilirdin, elde edeceğin sonuç o kadar tatmin edici olmasa da aynı kapıya çıkardı. Üstelik müdürden laf da yemezdin."

"Bunu aklımda tutacağım," diyerek az önce verdiğim yanıtı tekrarladı.

"Peki ev hakkında ne düşünüyorsun?" Evi onun için, Maisie için... Ella için yapmıştım. Ne tuhaftır ki Ella'ya sürpriz yapıp evi gösteremeden önce ayrılmıştık.

Ya da belki her şey gibi bunu da ona en baştan söyleyebilirdim.

Colt eve baktı, evi dikkatle süzerken kaşları çatılmıştı. "Güzel görünüyor. Beğendim."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Bir ağaç eve ihtiyacı var." Çam ağaçlarının olduğu bölgeyi işaret etti. "Orası çok iyi olur."

"Anlaşıldı."

"Bir de zipline."

"Bundan vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

"Asla!" Koşarak Havoc'u kıyı boyunca takip etti. O sırada telefonum çaldı.

Ella.

"Selam," diye açtım telefonu.

"Colt'a ne oldu?" diye sordu, sesi endişeden tiz çıkıyordu. "Çok özür dilerim, hastanenin bulunduğum kanadında telefon çekmiyor. Tüm aramaları kaçırdım ve okul da kapandı. Berbat bir durum."

İçimden akıp geçen sesi beni hem sakinleştiriyor hem de zarif bir dokunuşla içimi bıçak gibi kesiyordu. "Sorun yok." Sesimdeki hırıltıdan kurtulmayı umarak boğazımı temizledim.

"Onca yolu gittiğine inanamıyorum. Ne kadar uzaktaydın?"

"Belki on dakika?"

"Bekle. Sen hâlâ Telluride'da mısın?"

"Sana gitmeyeceğimi söylemiştim."

Sanki bir şey söyleyecekmiş ama sonradan vazgeçmiş gibi nefes alış verişi birkaç kez değişti.

"Drake, Emma'yı öpmeye çalışmış, Colt da Drake'e haddini bildirmiş," dedim.

Ella homurdandı. "Pislik. Drake yani. Colt değil."

"Evet, biliyorum. Fakat müdürle biraz sürtüşmüş olabilirim. Adama, bunun geçen sene Maisie'ye yapılandan sonra Drake'i durdurmadıkları için biraz da onların hatası olduğunu söyledim."

"Değil mi ama? Yaptıklarının yanına kâr almasına izin verdiler. Bekle. Sen bunu nereden..."

Nereden bildiğimi fark ettiğinde nefesini içine çektiğini duydum.

"Üçüncü mektubun." İşlediğim günahlar aramıza girerken konuşmamızın tonunun değiştiğini hissettim ama geri adım atmadım. "Colt'a hoşlandığı bir kızı savunmasının harika bir şey olduğunu ama belki yumruklarına daha az başvurursa daha iyi olacağını söyledim."

"Evet. Bu doğru."

Geçen ay birbirimize söylediklerimizin ağırlığı ve üzüntüsüyle aramızdaki sessizlik uzadı.

"Yani şimdi Havoc'la oynuyor ama istersen onu Hailey'ye götürebilirim. Yarın için uzaklaştırma cezası aldı."

"Lanet olsun. Yarın öğleden sonraya kadar gelemeyeceğim, Hailey de Ada ve Larry uzaktayken Colt'a göz kulak oluyordu ama yarın tüm gün işi var. Ana evde olmasını sorun etmem ama..."

"Ama Ada'nın yerine gelen aşçı çocuklardan hoşlanmıyor. Colt bana söyledi."

"Evet, biraz kaba sayılabilir. Ama aynı zamanda iyi biri de." İç çektiğinde gözümde saçlarını geriye doğru atışını, ne yapacağını düşünürken gözlerini hızlıca sağa sola kaydırışını canlandırdım.

"Benimle kalabilir. Müsait odam var ve onunla vakit geçirmeyi çok isterim. Ama bunu istemiyorsan anlayışla karşılarım, onu Montrose'a da getirebilirim." *Ya da kalbimi kesip kanamadan ölebilirim, sen nasıl istersen.*

Birkaç saniye sessizlik olunca neredeyse sözlerimi geri alacaktım, Ella'yı böyle bir duruma sokmaktan nefret etmiştim.

"Bu güzel olur, eminim Colt da mutlu olacaktır. Seni gerçekten özledi." Sesi bir fısıltı hâlini almıştı. "Maisie de öyle."

"Ben de onları özledim. Son zamanlar... zor geçti."

Seni her saniye özledim, o kadar çok özledim ki nefes almak bile canımı yakıyor.

"Evet."

Aramızdaki sessizlik uzadıkça uzuyordu. O anda onu görebilmek, ona sarılabilmek, ayaklarına kapanıp ne talep ederse yapmak için her şeyi verirdim.

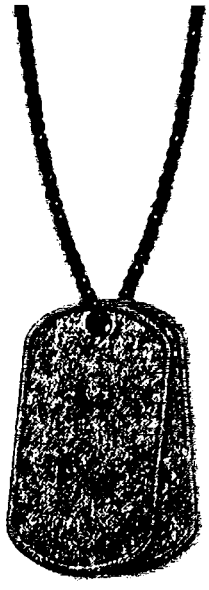
"Bak ne diyeceğim, Solitude'u arayıp Hailey'ye haber vereyim, yarın öğleden sonra beş gibi de orada olurum. Senin için uygun mu?"

"Gayet uygun."

"Teşekkür ederim ve hâlâ burada olduğun için mutluyum, orada yani. Telluride'da. Tamam. Hoşça kal, Beckett."

"Ella." Sadece telefonda bile olsa ona veda etmeye içim el vermedi.

Telefon kapandı ve gözlerimi Colt'a çevirdim. Onunla yirmi dört saatim vardı. Aklı başında her adamın yapacağını yaptım. İş yerimi aradım ve her dakikanın tadını çıkardım.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ella

Mektup #2

Ella,

Bu kurabiyeler hayatımda yediğim en iyi şey. Yalan söylemiyorum.

Öncelikle, insanları yargılamaya bayılan OAB'deki kadınların seni korkutmasına izin verme. Öte yandan savaş görmüş biri olduğumu da kabul etmeliyim. Hem de fazlasıyla. Yine de o kadınlar beni ürkütüyor, üstelik benim çocuğum bile yok. Yani o yüzden sana Açlık Oyunları selamı gönderip iyi şanslar diliyorum.

Evet, burada çok fazla film izliyoruz.

Bana, yaptığım en korkutucu seçimin ne olduğunu sormuştun. Daha önce yaptığım bir seçimden ötürü korkuya kapıldım mı emin değilim. Korkmak, kaybedeceğin şeyler olduğu anlamına gelir ama benim hiç öyle bir şeyim olmadı. Geçmişime derinlemesine dalmadan bu birlik dışında bir ailem olmadığını söyleyebilirim. Bu yolculuktan sağ salim çıkıp eve gelmemi bekleyen biri de yok. On sekiz yaşına geldiğimde sistemden atılmanın eşiğinde olduğumdan orduya katılmak bile tam anlamıyla bir seçim değildi.

Buradaki diğer insanlar adına korkuya kapılıyorum. Onların yaralandığını ya da başlarına daha kötüsünün geldiğini görmekten nefret ediyorum. Abin ne zaman pervasızca bir şey yapsa korkuyorum ama bu da benim seçimim değil.

Ama sana yaptığım en büyük seçimi söyleyeyim. Sırf bana önerildi diye hiç görmeden bir parça arazi satın aldım. Arazinin sahibi zor durumdaydı ben de riski göze aldım. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum bile. Yatırım danışmanım, evet peş parasız ölmeyeyim diye bir yatırımcım var, araziyi elimde tutmamı ve emekli olmak istediğimde de müteahhitlere satmamı söyledi. Abinse araziye bir ev inşa edip oraya yerleşmemi söyledi.

İşte bu beni korkutuyor. Bir yere temelli yerleşmek, her birkaç yılda bir her şeye baştan başlamamak biraz ürkütücü. Göçebe gibi yaşamanın getirdiği bir huzur var. Hareket ettiğimde her şeye yeniden başlıyorum. Hey, seni uyardım, insanlarla aram berbat. Bir yere yerleşmek etrafımdaki insanları dışlamamak için çaba sarf etmem demek ne de olsa onlarla yaşamak zorunda olacağım. Ya bu olacak ya da çok uzun sakal bırakan bir mağara adamına döneceğim ki açıkçası bu daha kolay bir seçim gibi geliyor.

Kararımı verdiğimde seni de bilgilendiririm.

Senin mülkün kulağa harika geliyor ve orayı geliştirmek için araziyi ipotek ettirmenin doğru karar olduğuna inancım tam. Senin söylediğin gibi, risk olmadan kazanç olmaz.

Bu kurabiyelerin içine ne koyuyorsun? Çünkü gerçekten insanda bağımlılık yapıyorlar. Fazladan birkaç kilometre koştuğumda sana söyleniyor olabilirim ama bu kurabiyeler buna kesinlikle değer.

Tekrar teşekkür ederim,

Kaos

"Doğru yolda olduğumuza emin misin?" diye sordum Maisie'ye toprak yola girerken. "Solitude'a cidden çok yakın bir yerdeyiz."

Telluride. Beckett hâlâ buradaydı. Gitmemişti. Aptal gibi hayatına devam ettiğini düşünmüştüm ama öyle yapmamıştı.

"Sana mesajla attığı GPS konumundaki kadın böyle söylüyor," dedi elinde Google Haritalar'ın açık olduğu telefonu sallayarak. "Gerçekten Beckett'ı görebilecek miyim?"

Sesindeki umut çok can yakıcıydı.

"Evet, birkaç dakikalığına." Ses tonumu neşeli tutmaya çalıştım ama başarısız olduğum açıktı. Belki de Maisie'nin radyasyon tedavisi için hastanede geçirdiğimiz iki haftanın yorgunluğu vuruyordu. Belki de Maisie'nin Denver'da tanıştığı çocuklardan birinin geçen hafta hayatını kaybetmesi yüzündendi. Belki de sebebi Beckett'tı.

Belki de kalbim hepsi yüzünden kırık olduğu içindi.

"Onu özlüyorum," dedi Maisie usulca.

"Ben de, canım," diye yanıt verdim hiç düşünmeden.

"Hayır özlemiyorsun. Özleseydin onu arardın. Onu görmemize izin verirdin." Ağaçların arasından ilerlerken sesinde anlayıştan eser yoktu.

"Maisie, o kadar basit değil. İlişkiler bazen yürümez ve büyüyene kadar bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamayabilirsin."

"Tamam."

Tanrım, ergenliğe girdiğinde başım ciddi anlamda belada olacaktı. Ama sonra bir ergen olma şansı olduğunu fark ettiğimde gülümsedim.

Beckett sayesinde.

Ama yalanlar ve sevgi iç içe geçmişti ve asıl öldürücü olan da buydu. Söylediği yalanlar benim için, bizim için yaptıklarını ortadan kaldırmamıştı. Beni öptüğündeki hislerimi, aynı odada

olduğumuzda bedenimin alev alev yanmasını ortadan kaldırmamıştı. Çocukları ne kadar çok sevdiğini ya da çocukların onu ne kadar sevdiğini gölgede bırakmamıştı.

Ama o sevgi de yalanların ya da daha fazla yalan söyleyeceğine dair korkumun üstünü örtememiştii.

İşte bu da içinde bulunduğum çıkmazın ta kendisiydi.

Yaptığı şeyi *neden* yaptığını anlayamadığımdan değil. Sadece artık ona güvenmeyi göze alamıyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım evin önüne geldiğimizde. Emin olmak için önce göle sonra da eve baktım. Maisie'ye doğru yere geldiğimizden emin olup olmadığı sorardım ama Colt, peşinde Havoc'la evden fırladı ve bu da sorumu cevaplamış oldu.

Beckett, iki sene önce yatırım şirketine sattığım yirmi beş dönümlük arazinin yeni sahibiydi.

Ev başlı başına çok güzeldi. Solitude'dakilere uyum sağlayacak şekilde ahşap kulübe tarzında inşa edilmişti. İki katlı olan ev çok sayıda A-çatıyla ve beton sütunla desteklenmişti. Klasik, rustik ve modern tasarımın bir harmanıydı. Tam anlamıyla Beckett'ın ta kendisiydi.

Colt, Maisie'nin kapısını hızla açtı. "İşte geldin! Seni özledim!"

"Ben de!" dedi Maisie ve birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Merhaba, anne!" Colt bana koltuğun arkasından sırıttı. "Yemek yaptık, hadi gelin!"

"Ah, Maisie kendisini pek iyi hissetmiyor." Beckett'la birkaç dakikadan fazla zaman geçirme düşüncesiyle hemen panikledim.

"Tahmin ettik. Tavuk, pilav ve ihtiyaç duyarsan diye tuzlu kraker var, Maisie. Hadi gel, evin içini görmen lazım!" Maisie son iki haftada gördüğümden çok daha çevik bir hareketle arabadan atladı ve çocuklar ok gibi eve doğru fırladı.

"Eh, sanırım ne yapacağımız belli oldu," diye mırıldandım kendi kendime. Bir an için saçımı ve makyajımı kontrol etmek istedim ama bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Beckett'ı

etkilemem için bir sebep yoktu. Ne ilginç, beni sevdiği için eskiden de tam olarak böyle düşünürdüm. Şimdiyse ne düşündüğünü umursamamam gerektiği için böyle davranıyordum.

Hızla aynaya baktım ve birkaç küçük hareketle saçımı düzelttim çünkü... umursuyordum. *Lanet olsun.*

"Korkaklık etme," dedim kendime arabadan inerken. Onu terk eden bendim. O zaman canım neden bu kadar çok yanıyordu? Kalbim neden güm güm atıyordu? Neden onu görmeyi hem hiç istemiyor hem de buna deliler gibi can atıyordum?

Off.

Yirmi altı yaşında ilk kalp kırıklığımı yaşıyordum. Jeff gittiğinde, ikizler ve keçi inadım içimdeki acıyı hafifletmiş ve dikkatimi dağıtmıştı. Ama Beckett? Beckett'ı aklımdan çıkarabilmenin yolu yoktu. Sürekli kafamın içinde, rüyalarımda, silmeyi reddettiğim sesli mesajlarda ve bir türlü çöpe atamadığım mektuplardaydı. Nereye baksam onu görüyordum.

Eve girerken adımlarım yavaşladı. Yüksek tavanlar ve koyu renk ahşap döşemeleriyle evin içi de en az dışı kadar güzeldi. Tam olarak kendim için tasarlayacağım evdi. Ama burası benim evim değildi, onun da değildi.

Bir dakika. Mobilyalar neredeydi? Duvarlarda resimler yoktu, Beckett'ın buraya taşındığını gösterecek pek bir şey de yoktu. Sonunda buradan gidiyor muydu?

"Selam," dedi köşeden çıkarak.

Lanet olsun, gerçekten çok iyi görünüyordu. Kot pantolon ve Colt'un futbol takımının armasının olduğu uzun kollu tişörtü yeterince kötü değilmiş gibi saçları biraz daha uzamıştı ve dağınık görüntüsü çok cezbediciydi. Bunlar yetmezmiş gibi kirli sakal bırakmıştı ve son derece seksi görünüyordu.

"Merhaba." Birbirimize söylememiz gereken onca şey varken sadece bu kadarını dillendirebilmiştik.

"Çocuklar keşfe çıktı." Üst kattan ayak sesleri gelince bakışları tavana kaydı. "Bak, Colt yemek yapmak istedi. Ona

bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını söyledim ama çok ısrarcıydı. Ben de kalmak istemezsen yemekleri giderken götürürsün diye düşündüm."

"İki sene önce sattığım Solitude'un arka tarafındaki yirmi beş dönümlük arazide yaşıyorsun."

"Evet." O kadar kolay söylemişti ki.

"Gittiğin yer burasıydı yani?"

"Biz ayrıldıktan sonra mı?" diye açıklık getirdi.

Başımı yavaşça salladım. "Çıkış yaptığında ve Colt bana eşyalarının ortadan kaybolduğunu söylediğinde Hailey'ye bir adres bilgisi bırakıp bırakmadığını sordum."

"Bırakmadım."

"Biliyorum. Bu yüzden orduya geri döndüğünü varsaymıştım." Tıpkı sevdiğim diğer iki adam gibi.

"Adres bilgisi bırakmadım çünkü bir şey olursa merkezi arayacağını düşündüm. Bunu yapmayacağıma dair sana söz verdikten sonra, seni ve çocukları terk edeceğimi düşüneceğin aklımın ucundan geçmedi." Yüzünü ovuştururken iç çekti. "Öte yandan sana kim olduğumla ilgili yalan söyledim, yani..."

Haklıydı. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"İlişkimizi sonlandırma şeklimizden memnun değildim. *Benim* sonlandırma şeklimden."

"Ben de değildim," diye yanıtladı usulca.

"Aramadın."

"Ayrıldıktan sonraki ilk hafta denedim ama cevap vermedin. Ben de beni tekrar görmek istemediğini söylerken ciddi olduğunu düşündüm."

"Özür dilerim. Asla öyle bir şey söylememeliydim. Ben... söz konusu yalan söylemek olunca aşırı tepki verebiliyorum ve..."

"Çocukların etrafına bir kale örüyorsun," diye tamamladı aklımdan geçen cümleleri, mektuplarımızdaki sözlerimi kullanarak. "Anlıyorum ve bunu hak ettim de. Zaten beni ilk mektubunda bu konuda uyarmıştın, değil mi?"

Tanrım, adam beni o kadar iyi tanıyordu ki ve ben *onu* hiç tanımıyormuşum gibi hissetmekten nefret ediyordum.

"Burada hiç mobilya yok."

Konuyu değiştirmeme kaşlarını kaldırarak tepki verdi. "Sadece yatak odasında ve mutfakta var. Bununla bir şey ima etmiyorum. Sadece bir yatağa ihtiyacım vardı. Uyumak için. Başka bir şey için değil." Omuzları kalktı ve başparmaklarını pantolonunu cebine soktu. "Ve elbette, mutfak. Yemek yemek için. Çünkü orası mutfak."

Eğer onu görmek kalbimi göğsümden söküp son çırpınışlarını izlemek gibi olmasaydı ikimizin de birbirimizle konuşma çabasını komik bulabilirdim.

"Neden? Neden evde mobilya yok?"

"Dürüst olmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Bence aramızda yeterince yalan var, sence de öyle değil mi?" İrkildim. "Yersiz bir şey söyledim. Özür dilerim."

"Kendini tutma, ağzından çıkacak her şeyi hak ediyorum."

"Mobilyalar?" diye hatırlattım bu konuyu kapamak için.

"İhtiyacım olanları aldım. Planım başından beri burayı senin döşemendi ve sonra... eh pek de umursamadım. Futbol sezonu başlamadan önce bir oturma grubu alsam iyi olur ama. Onca atıştırmalığı yatakta yemek biraz tuhaf oluyor."

Çocuklar ikinci kattan hızla indiler. "Harika değil mi, anne?" diye sordu Maisie hızla yanımdan geçerken. Colt da kardeşini takip ediyordu. Vay canına kız amma da çabuk toparlanmıştı. Havoc kısa bir an onu seveyim diye yanıma geldikten sonra hızla çocukların peşinden gitti.

"Sen bir de oyun odasını gör!" diye seslendi Colt ona ve ikisi hızla başka bir koridora doğru koştu.

"Maisie sana merhaba dedi mi?" diye sordum ufak bir gülümsemeyle.

"Evet, Colt yatak odalarını göstermek için onu üst kata kaçırmadan önce bana kocaman sarıldı."

"Kaç oda var?" Gerçi bilmem de gerekmiyordu.

"Altı. Beş tanesi burada bir tane de garajın üstünde var."

"Vay canına. Büyükmüş." Kafamı sağa sola salladım. "Lütfen *senden önceki kadın da böyle söyledi* şakası yapma."

"Aklımın ucundan bile geçmedi." Gülümsemesi nefes kesici olduğu kadar kalp kırıcıydı da.

Her zaman olduğu gibi onunla ilgili her şey zahmetsiz ve kolaydı ama artık bir o kadar da zordu.

"Tamam, beni ilgilendirmez ama burayı *sen* mi inşa ettin? Sattığım arazi senin mi?" İnşaatı görmüş ve orada çalışan ekibi her gördüğümde araziyi sattığım için kendime kızmıştım. Neyse ki tam ortamızda ada olduğundan evdeyken burada olanları görmezden gelebiliyordum.

"Son yedi ayda falan inşa *ettirdim*. Senin için."

Ciğerlerim açıkça buna karşı çıkarken nefes almak için kendimi zorladım. "Benim için."

"Aramızda yalan olmayacak dedin." Omzunun üstünden bana bakıp sırıttı. "Üstelik bu hayatım boyunca yaptığım en büyük seçimdi."

"Bu yirmi beş dönümlük araziyi iki sene önce mi aldın? Ben bir yatırım şirketi aldı sanıyordum."

"Öyleydi. Ryan bir mülke yatırım yapmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Ben de kabul ettim ve o sırada denizaşırı bir yerde olduğumuz için muhasebecime bu işi halletmesini söyledim. Bana sürekli yatırımlarımı çeşitlendirmemi söylüyordu. Eh, ben de aynen öyle yaptım. Görevden döndükten sonra belgeleri imzaladım. Buraya gelene kadar arazinin sana ait olduğunu bilmiyordum bile."

"Ama bana söylemedin. Burada bir davranış kalıbı olduğunu görmüyor musun?"

"Hayır. Sır saklamak başka, sürpriz yapmak başka."

"Mülkümün arka tarafındaki yirmi beş dönümlük arazi seninmiş!"

"Aslında sadece dört dönüm benim. İstersen gidip belediyeden kontrol edebilirsin. Evin üzerinde durduğu dört dönümlük arazi dışında her şeyi sana devrettim. Ah, bir de yol için irtifak hakkı var. Umarım bu bir sorun değildir."

"Geri mi verdin?"

"Ev hariç. Yani evet, burayı senin için yaptım ama biraz kendim için de yaptım. Evi istiyorsan sorun yok ama evle birlikte beni de kabul etmelisin. Hadi gel de biraz yemek ye. Kalmak istemiyorsan yemekleri tabağa koyup sarabilirim de. Mecbur değilsin, rahat ol."

Arkasına dönüp yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim. Ev gerçekten muhteşemdi. Beni içinde gerçekten de masa ve sandalyeler olan geniş, modern bir mutfağa yönlendirdi. Mutfak, sürgülü bir cam kapıyla büyük bir verandaya açılıyordu.

Lanet olsun, ev mükemmeldi.

"Bana ev inşa edemezsin."

"Ettim bile," diye yanıtladı ve tezgâhın etrafından dolanıp yemeklerin durduğu yere gitti.

"Bir kadın için ev inşa edip bunu ona söylememek normal bir şey değil." Mutfağa girdim ve koyu granit tezgâha yaslandım. Tezgâh genişliği de iyiydi. Şey için mükemmel... *At o düşünceyi kafandan.*

"Evet, yani, burayı inşa edip sana gitmeyeceğimi kanıtlamak gibi aptalca, romantik düşüncelerim vardı. Maisie de iyileştiğinde ve her şey düzene girdiğinde belki burada yaşamak isterdin. Benimle birlikte. Ama Solitude'da yaşamayı sevdiğini de biliyorum o yüzden sana bu konuda baskı yapmayacaktım. Hem birlikte yaşama konuşmasına da hiç hazır değildik." Yemeği tabaklara koydu. "Zaten bu ilişki işinde pek iyi olmadığımı ikimiz de biliyoruz. Bu konuda muhtemelen on dört yaşındaki biri kadar tecrübem var." Alaycı bir tavırla omuz silkti.

"Bu senin için gerçekten de bu kadar kolay mı?" Ah, bu ağzımdan gerçekten sert çıkmıştı.

Ninova

Elindekileri granit tezgâha bırakırken tabaklar hafifçe çınladı, ardından yavaşça bana döndü.

"Hayır. Değil. Seni karşımda görmek, seninle aynı odada bulunmak ve dizlerimin üzerine çöküp beni affetmeni istememek imkânsız. Ellerimi senden uzak tutmak, seni öpmemek, sana dokunmamak, birlikte ne kadar iyi olduğumuzu ve seni ne kadar sevdiğimi hatırlamamak için elimden geleni yapıyorum. Sadece yanında uyumak için olsa bile seni üst kata götürüp senin için yaptığım odayı sana gösterememek beni öldürüyor. Bu konudaki her şey karnıma saplanan keskin bir bıçak gibi. En kötüsünü de dün Colt onu sevmediğimi söylediğinde yaşadım. Babası olacağımı düşündüğünü ama benim ona sırtımı döndüğümü, onu unuttuğumu söylerken üstüne bir de aramızı düzeltmediğim için korkak olduğumu söyledi. Ama biliyor musun? Korkaklıkla ilgili söylediklerinde haklıydı. Ben yalan söyleyip senin için savaşmamı istemediğini bildiğimi iddia edebilir, ikinci bir şansı hak etmiyorum diyebilirim ama işin gerçeği durumu daha kötü yaparım endişesiyle nefes almak dışında bir şey yapmaya korkuyorum. Ben sadece seni kaybetmedim, Ella, onları da kaybettim. Bununla ilgili *kolay* olan hiçbir şey yok ve ortamı yumuşak tutmak için elimden geleni yapıyorum. Şimdi, bu lanet olasıca bezelyeleri istiyor musun? Çünkü internette okuduğuma göre radyasyon tedavisinden sonra bunları yemek bünyeye iyi geliyormuş."

Küfretmişti.

"Bezelyeler iyidir." Sesim fısıltıdan farksızdı.

"Mükemmel. Tam tahıllı pirinç gevreği de var. Bir de Maisie'nin sindirmesi daha kolay olsun diye yağsız tavuk." Bezelyeleri tabağa kodu. "Bir sonraki aşamanın ne olduğunu öğrenebilecek miyim? Yoksa sigorta belgelerini mi bekleyeceğim?"

"Önümüzdeki hafta kan tahlili yapılacak. Eğer sonuçlar temiz çıkarsa bağışıklık güçlendirici tedaviye başlıyoruz."

Yüzünde rahatladığını belirten bir gülümseme belirdi ama benim için değildi. "Bu son aşama olacak, değil mi?"

"Belki. Umarım. Gerçekten umut etmek istemiyorum."

"Umut iyidir. Ona sıkıca sarıl. Çünkü bir an sonra karşımıza ne çıkacağını bilmiyoruz. İyi şeyler karşına çıktığında onlara sıkıca sarılmalısın çünkü kötüler sana bir seçim hakkı vermeyecek."

Çocuklar koşarak mutfağa girdi ve Maisie kendini sandalyelerden birine bıraktı.

"Maisie?"

"İyiyim, anne."

"Kendini zorlama," dedim alışkanlıkla.

Çocukların duymaması için, "Kalıyor musun gidiyor musun?" diye sordu Beckett fısıldayarak. Bana seçme hakkı verdi. Her zaman bana seçme hakkı vermişti.

"Beckett. Colt bahar dönemi futbol takımına girdi," dedi Maisie. Bir yandan da sandalyede bacaklarını ileri geri sallıyordu. "Ayrıca Hailey bir çocuktan daha ayrıldı ve ben de yine dilek hakkımı kullanmayı reddettim."

"Bekle, ne yaptın?" diye sordu Beckett ona doğru giderek. "Neden? Denver'daki o gün için Yarasa Kız olarak giyinmek istemiyor musun? Ya da Bahamalar'daki denizkızı? Bir günlüğüne Ron Howard'la birlikte film üzerinde çalışmak?"

Maisie omuz silkti. "Benim istediğim her şey zaten elimde ve istediğim tek şeyi bana veremezler, o yüzden ihtiyacı olan başka birine dilek hakkı vermeliler."

Önünde diz çöktü. "Ne istiyorsun?"

"Artık önemi yok. Yemek yiyecek miyiz?"

Sadece seni kaybetmedim, Ella, onları da kaybettim.

Sözleri bir kez daha canımı yaktı, hatta bu sefer iki kat acıttı. Bu adamı sevmiştim ve itiraf etmem gerekirse hâlâ seviyordum, ona çocuklarımı evlat etmesine izin verecek kadar güvenmiştim. Ama ne gariptir ki sırf kalbimi korumak için bütün iletişimi

kesmiştim ve bu da en büyük korkumun gerçekleşmesine neden olmuştu. İkizleri üzmüştüm. Sırf onun yanında derin bir nefes almayı beceremiyorum diye. Beckett çocuklarım için hiçbir zaman tehlike arz etmemişti ve çocuklara karşı her zaman dürüst olduğuna inanıyordum. Lanet olsun, sadece kâğıt üstünde baba olmanın ötesine geçmiş, onların gerçekten babaları olmuştu. Jeff'in aksine çocukları terk etmemişti. Onlara lanet olasıca bir ev inşa etmiş ve artık birlikte olmamamıza rağmen işini gücünü bırakıp Colt'un yardımına koşmuştu.

Üstelik ben her ne kadar onu kestirip atmış olsam da o bir kere bile evlat edinme anlaşmasıyla karşıma çıkıp üstüme gelmemişti. Bana bir seçim hakkı vermişti.

Bense yanlış seçim yapmıştım.

Hata etmiştim.

"Kalıyoruz."

Beckett doğruldu ve bana şaşkınlıkla baktı. "Kalıyorsun."

"Sadece bir yemek."

Hisleri bir an için yüz ifadesine yansıdı ama başını onaylar gibi sallayıp zorla gülümseyerek kendini kontrol etti. "Evet, hadi yiyelim. Colt, kızlar için içecek bir şeyler doldur."

Colt sevinçle bağırdı ve ardından şık bir cam sürahiden bardaklara limonata koydu.

Yemek yedik ve bu hem normal hem de acı verici bir durumdu. Çocuklarım resmen mutluluktan ışıldıyor ve durmaksızın konuşuyor, Beckett'a geçen ay olup biten her şeyi anlatıyorlardı. Beckett onları dikkatle dinledi ve sorularına cevap verdi; çocukların her kelimesini sünger gibi emerken gözleri mutlulukla dans ediyordu.

Sessizce Beckett'ı izledim, ona baktığımı her fark ettiğinde bakışlarımı kaçırsam da kafasını çevirdiğinde gözlerim yine onu buldu. O Beckett'tı ama aynı zamanda da Kaos'tu ve her lokmamda mektuplarındaki kelimeler kalbimi bombalıyor, bana karşımda oturan adamla kısa sürede kendimi kaptırdı-

ğım adamın aynı kişi olduğunu hatırlatıyordu. Üzgün, yalnız ve insanlarla özellikle bir bağ kurmayı, bir aile kurmayı hak etmediğini düşünen kişiydi.

Yemek yemeyi bitirince ayaklandım. "Colt, masayı toplar mısın? Beckett'ın bana üst katı göstermesini istiyorum."

"Evet!" dedi başını heyecanla sallayarak. Sonra da Beckett'ın kulağına, "Özür dile," gibi bir şey fısıldadı.

Beckett ciddiyetle başını onaylarcasına salladı ve Colt'un saçlarını karıştırdıktan sonra Maisie'ye göz kırptı. Ardından da onu takip etmemi işaret ederek merdivene yöneldi.

Merdiven, koridorun girişin üstünden kemerle ikiye ayrıldığı bir sahanlığa çıktı. "Çocukların... diğer odalar bu tarafta."

"Bana ana yatak odasını göster."

Diğer tarafa yürüyerek beni yüksek tavanı ve kocaman pencereleriyle göz kamaştıran bir ana yatak odasına götürdü.

Odanın bir duvarını kaplayan büyük, kızak biçiminde oymalardan oluşan bir yatak vardı; üzerindeyse tam da benim seçeceğim gibi gümüş ve beyaz nevresim seriliydi.

"Şu tarafta iki büyük gömme dolap ve çamaşır makinesiyle kurutucunun olduğu bir banyo var. Alt kattaki depo odasında bir banyo daha var çünkü... yani malum çocuklar sürekli bir şeyleri kirletir. Önemli değil gerçi. İstersen gidip bakabilirsin." Yatağın ayak ucuna oturdu.

"Bakmama gerek yok. Mükemmel olduğunu biliyorum."

"Peki, buraya küveti görmeye gelmediğine göre, konu ne?"

"Yeniden bir araya gelmiyoruz." Bu sözler pat diye ağzımdan çıktı.

"Vay be, lafı da hiç dolandırmıyorsun."

"Özür dilerim, yani, başka bir şey söylemeden önce bunu açıklığa kavuşturmak istedim." Yatağın önünde ileri geri yürümeye başladım. Tanrım, halı gerçekten de yumuşacıktı.

"Eh, bu girişten sonra gerisini duymak için sabırsızlanıyorum." Biraz öne eğilip ellerini yatağın ucuna dayadı. "Ama

önce, sana üzgün olduğumu söylemem gerekiyor. Bir kez daha. Belki daha yüksek sesle ki Colt duyabilsin. Bana özür dilemenin kızların hoşuna gittiği yönünde bir tavsiye verdi. Yani, gerçekten ama gerçekten sana yalan söylediğim için çok özür dilerim. Ryan öldükten sonra gönderdiğin mektupları okumadığım için. Okusaydım, sen benden gelmemi isterken senden asla uzak durmazdım."

"Mektupları okudun mu?" Olan onca şeyden sonra sonunda onları açmıştı.

"Okudum. Ve çok üzgünüm. O mektuplara yanıt vermeliydim. Buraya gelmeliydim. Senden asla sır saklamamalıydım. Sana yaşattığım acı için ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Ryan'ı senden kopardığım için duyduğum pişmanlığı bu dünyada açıklayacak bir kelime yok."

Volta atmayı bıraktım. "Beckett, Ryan'ın ölümünden dolayı seni suçlamıyorum."

Bakışları hızla bana kaydı. "Nasıl suçlamazsın?"

"Nasıl mı?" Yatak ucunun diğer tarafına, onun yanına oturdum. "Senin hatan değildi. Sonucu değiştirmek için yapabileceğin bir şey olsaydı yapardın." Kelimeleri ezberimden söyledim.

"Ryan."

"Evet, Ryan. Orada başına gelenleri hiç kimse yaşamamalıydı. O çocuğu da bilerek öldürmedin. O bir kazaydı. Seni tanıyorum, Beckett. Sen bir çocuğu asla incitmezsin. Kaza dediğimiz şey sebepsizce ve kimsenin suçu olmadan gerçekleşen korkunç olaylar. Senin hatan değildi. Ryan'a olanlara gelince o da senin hatan değil. Afrika'daki bir kelebek fırtınadan ne kadar sorumluysa sen de o kadar sorumlusun."

"Aynı şey değil."

"Ama öyle. Ryan'ın ölümü için birini suçlamak istersen binbir türlü bahane bulabilirsin. Annemle babamı suçlayabiliriz mesela. Çünkü öldüler ve Ryan'ın hayatı ondan sonra değişti.

Orduya katılmak istediğinde büyükannem onu engellemek için daha çok çaba sarf etmediği için suçlanabilir. Oraya gidip bir şeyler yapmak zorunda hissetmesine neden olan teröristler de. Hatta ne şartta olursa olsun eve gelsin diye o kadar uzun süre dua eden ben de suçlanabilirim. Ama bunların hiçbirinin önemi yok. Ryan bir göreve gitmek için gönüllü oldu ve tahminimce sen o görevde *olsaydın* bile giderdi çünkü o öyle biriydi. Bunu anlamam yıllar sürdü ama o da babam gibi. Eğer birini suçlamak istiyorsan tetiği çeken adamı suçla çünkü bunu bir tek o hak ediyor."

Başı öne düştü. Sakallı yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve bakması için kafasını kaldırdım. "Bazen hayatta kötü şeyler olur ve bunlar için suçlanacak biri de yoktur. Ne kadar mantıklı olursan ol evrenle tartışamazsın. Eğer her şey mantıklı olsaydı Maisie kanser olmaz, annemle babam ölmez ve Ryan da burada olurdu. Çocukluğun daha farklı olurdu. Bizler, kusurlu bir dünyanın yarattığı kusurlu insanlarız ve bizi biz yapan şeyler konusunda her zaman söz hakkımız olmuyor. Ryan için seni suçlamıyorum. Bunu yapan tek kişi sensin. Bu duygudan bir an önce kurtulmazsan bu durum hayatının geri kalanını da şekillendirecek. Bunu değiştirme şansın var."

"Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne yaşanmış olursa olsun ne kadar kötü çuvallamış olursam olayım seni seviyorum."

Ellerimi yanaklarından çektim ve boğazımdaki yumruyu yutarak başımı onaylar gibi salladım. "Biliyorum. Sevgiyle güvenin el ele gitmesini çok isterdim ama bir noktada birbirlerinden ayrıldılar ve tekrar buluşabilirler mi bilmiyorum. Bana söylediğin şeylere inanabilmeliyim ama artık öyle bir inancım yok. Belki Maisie hasta olmasaydı ve ben daha güçlü biri olsaydım... ama yapamam. En azından şimdi. Çocukları sevdiğini biliyorum ve onlar da seni seviyor. Seni onlardan uzaklaştırmakla hata ettim. Canım yanıyordu ve kafamın içinde saçma sapan baha-

neler ürettim. Ama söz konusu çocuklar olduğunda sana her zaman güvenebileceğimi biliyorum. Yani, sen onların babasısın." Omuzumla onu yandan hafifçe dürttüm.

"Sadece kâğıt üstünde."

"Gerçekte." Kafamda bir şimşek çaktı. "Bu yüzden bana onlara evlat edinme meselesini açıklamak için baskı yapmadın, değil mi? Gerçeğin ortaya çıkacağını biliyordun."

"Evet."

"Onları öyle zor bir durumda bırakmak istemedin."

"Evet."

Ayağa kalktım ve tekrar ileri geri yürümeye başladım. "Onların hayatlarında bir yerin olsun istiyor musun?"

"Tanrım, evet. Ne kadarına izin verirsen kabulüm."

Bu sözleri ilk kez birlikte olduktan sonra da söylemişti. Telluride'a geldiğinden beri bu sözüne sadıktı, hayatımızın ne kadar içinde olmasını istediğimle ilgili seçimi her zaman bana bırakmıştı. Asla sınırlarını zorlamamış, ona izin verdiğimden daha fazlasını talep etmemişti.

Beni ne kadar çok incittiğinin önemi yoktu, Beckett hâlâ âşık olduğum adamdı. Çocukların sevdiği ve ihtiyaç duyduğu o adamdı. Değişmesi gereken tek şey benim ona, bize olan bakış açımdı.

"Tamam, o zaman şöyle yapacağız. Boşanmış bir çift gibi davranacağız."

"Biz hiç evlenmedik."

"Bu ufak bir detay. Tek gecelik ilişki yaşayanların çocukları paylaşmayı başarabilmelerinden bahsediyorum. Biz birbirimizi seviyoruz, sevdik. Bunu çözebiliriz. Eğer ciddiysen..."

"Bir ev inşa ettim, Ella. Daha ne istiyorsun?"

"Hâlâ orduda mısın?" Cevabı tabii ki biliyordum. Maisie'nin tedavi masraflarını karşılarken orduda ayrılamazdı. Ama diğer yandan Maisie iyileşince artık birlikte olmadığımız ve onu burada tutan tek şey çocuklar olduğundan yerleşik bir

düzende yaşamayı kaldıramayacağını da biliyordum. Göçebe ruhu hareket etmek için çıldırırdı.

"Bu adil değil."

"Evet. Biliyorum." İç geçirdim. "Tamam, eğer... şimdilik buralarda olacaksan çocuklar ne zaman isterlerse buraya gelebilirler. Colt'la futbol olayına devam etmek istiyorsan bunu da hallederiz. Hafta sonu falan Maisie'yle vakit geçirmek istersen hepimize uyan bir program yaparız. Biz yetişkiniz onlar çocuk. Yani onlardan daha olgun davranmak zorundayız. Senin haklarını talep etmen benim de onları sana vermem gerek. Ayrıca çocuklardan evlat edinme işini saklamak da istemiyorum artık. Yani Maisie iyileştiğinde sen de hâlâ buralarda olursan onlara babaları olduğunu söylemeliyiz. Yani, zaten en başta niyetim..."

Volta atmayı bırakmak üzereydim ki kendimi sıcak, güçlü kollarla sarılmış ve sert, tanıdık bir göğse yaslanmış hâlde buldum.

"Teşekkür ederim," dedi saçlarıma doğru.

O kadar güzel kokuyor ve o kadar doğru hissettiriyordu ki. Belki burada yeterince uzun süre dursak geri kalan hiçbir şeyin önemi kalmazdı. Bu ânı durdurup birbirimize hissettiğimiz sevgiyle sarılı hâlde yaşayabilirdik.

Ama yapamazdık. Çünkü bir yıl boyunca bana cehennemi yaşatmıştı ve onu ne kadar seversem seveyim söz konusu kalbim olduğunda, konu ilişkimize geldiğinde ona bir daha güvenebileceğimden emin değildim.

"Rica ederim. Onlarla görüşmeni engellediğim için özür dilerim. Sen hep ilişkiler konusunda tecrüben olmadığına dair şakalar yapıyorsun ama benim de pek yok aslında. Yanlış davrandım. Ama şu andan itibaren daha iyi olacağım."

"Burada olacağım," diye söz verdi. "Onların ve senin yanında olacağım. Bana güvenin kalmadığının farkındayım ama sorun değil. Sana kendimi ispat edeceğim. Güvenini milim milim tekrar kazanacağım. Yemin ederim onları evlat edinmeme izin verdiğin için pişman olmayacaksın."

Ninova

"Hiç olmadım," dedim kollarımı etrafına sarıp ona sarılırken. Ama sonra söz verdiği şeye inanmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce kollarının arasından çıktım. "Çocuklara söylemek ister misin?"

"Evet." Yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlandı.

Onları toplanmış mutfak masasının başında bulduk ve bizi görür görmez konuşmayı durdurup gözlerini bize diktiler.

"Düzelttin mi?" diye sordu Colt.

"O şekilde değil, minik adam," dedi Beckett yumuşakça.

"Özür diledin mi?"

"Diledim ama özür dilemek bazen her şeyi düzeltmez."

Bunu duyan Colt bana ters ters baktı.

"Hayır." Beckett bir adım öne çıktı ve eğildi. Çocuklarımın karşısında hep eğilmesine, onlarla göz hizasına gelmesine bayılıyordum. "Kalbi kırılan insana kızmaya ya da onu yargılamaya hakkın yok çünkü ancak o kişi sana ne kadar kötü incindiğini söyleyebilir, anladın mı? Bu annenin suçu değil. Benim suçum." Bakışlarını gözlerinde yaşlar olan Maisie'ye çevirdi. "Bu benim suçum."

Ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Yani, biz birlikte değiliz," dedim. Çocuklardan çıt çıkmadı. "Ama onu sevdiğinizi biliyorum ve o da sizi seviyor. Bu yüzden şu andan itibaren herkes aynı fikirdiyse Beckett için sorun olmadığı takdirde ne zaman isterseniz buraya gelebilirsiniz. Futbol, tedaviler, telefon görüşmeleri, ziyaretler, hepsini halledeceğiz."

Maisie'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye söz verdim.

Colt, Beckett'la ayrıldığımdan beri öfkesini sessizlik içinde yaşıyordu ama Maisie sıklıkla bu konuda fikrini belirtiyor, hatta bazen acımasız olabiliyordu.

"Yani siz birlikte değilsiniz ama biz Beckett'ı görebilecek miyiz? O bizim mi?"

Hem de sandığından çok daha fazla.

"Tam olarak bunu söylüyorum."

Çocuklar sandalyelerinden fırlayıp önce Beckett'a, sonra bana, ardından tekrar Beckett'a ve en nihayetinde de birbirlerine sarıldılar. Ardından Maisie, Beckett'a tekrar sarıldı ve kulağına bir şey fısıldadı. Beckett'ın yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki sanki ağlamasına ramak kalmıştı ve "Ben de," dedi.

Çocukları arabaya kadar götürüp koltuklarına yerleştirdik. Kapılar kapanınca Beckett'a döndüm, ellerini bir kez daha ceplerine sokmuştu. Kendini kontrol etmekte çok başarılı olsa da bu hareketinin gerginliğinin işareti olduğunu artık anlayabiliyordum.

"Teşekkür ederim. Yemek için, Colt'la ilgilendiğin için. Arazi için, benim olmasa da ev için de. Niyetin çok güzeldi."

"Onlar için teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

"Maisie sana ne söyledi?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Beckett," diyerek uyardım.

"Dileğinin bu olduğunu, istediği tek şeyin ben olduğumu söyledi... aşağı yukarı böyle bir şey."

"Bir babası olsun istedi," diye tahminde bulundum. "Senin babası olmanı istedi."

"Onlar sadece çocuk," dedi omuzlarını silkerek ama bunun onun için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum.

"Onlar bizim çocuklarımız."

"Bak, üst katta ne demek istediğini gayet iyi anladım. Birlikte olmamız gibi bir seçenek olmadığının farkındayım ve kulağa ne kadar klişe gelirse gelsin gerçekten arkadaş olmayı başarabilmemizi çok isterim. Sadece çocukların hatırına bile olsa."

Orada, benim için inşa ettiği evin önünde dururken keşke bilmeseydim diye geçirdim içimden. Keşke hiç yalan söylemeseydi ya da her şeyi geri alabilseydik. Âşık olduğum o iki karmaşık adam da olmamasını diledim. Ama öyleydi ve yalan söylemişti.

Bense her şeye rağmen onu hâlâ seviyordum.

"Evet. Bence bunu yapabiliriz."

"Ne kadar sürerse sürsün güvenini tekrar kazanacağım," diye bir kez daha söz verdi.

Hazır olmasam bile –olacağımdan da emin değildim– bunu yapabileceğine inanmak istedim ve bu arzu kalbimin ortasında küçücük bir umut ışığı alevlendirdi.

Aşkımız gibi beni sıcak tutacak kadar yoğun bir ateş değildi.

Ama bir kıvılcımdı.

"İkinci şansı vermeyi öğrenmem gerekiyor. Kaplumbağa adımları. İyi geceler, Beckett."

Başını onaylar gibi salladı ve biz görüş açısından çıkana kadar verandadan gidişimizi izledi.

ALTI

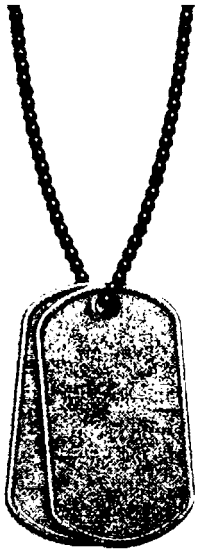

AY

SONRA

Ninova

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Beckett

Mektup #23

Kaos,

Ryan'ı iki gün önce defnettik. Sen buraya gelmedin ve mektubuma da cevap yazmadım. Birlikteki adamlara iyi olup olmadığını sorduğumda –en azından saç tıraşlarından senin birliğinde olduklarını varsaymıştım– bana kimden bahsettiğimi bilmediklerini söylediler.

Yani, evet, seninle aynı birlikte değillerdi.

Bana cevap vermiyorsan ve Ryan'ın cenazesine de gelmediysen elimde tek bir seçenek kalıyor ve bunu sormaya da cesaretim yok. Çünkü duyacaklarımı kaldırabileceğimden emin değilim.

Sen hiç beklemediğim bir ödül oldun, beni hiç yargılamadan sessizce dinledin. Seni burada göremeyince sana ne kadar bel bağladığımın farkına vardım. Ve çok korkuyorum. Bir keresinde bana ancak kaybedecek bir şeyin varsa korkarsın demiştin. Galiba, sanırım, bizim kaybedecek bir şeyimiz var.

Şu an çok fazla acı çekiyorum. Uyanık olduğum her an o kadar çok şey hissediyorum ki o hastane dosyalarında on numaradaymışım gibi hissediyorum.

Yok, bunu boş ver, dokuz numaradayım. On numara olamam, değil mi? Maisie ve Colt varken olmaz. Ama çok, çok acıtıyor.

Ryan. Onu küçük adamızda yerin yedi kat dibine indirmelerini izledim ve hâlâ parçaları bir araya getirip bir resim oluşturamıyorum. Her şey çok bulanık geliyor, sanki bir türlü uyanamadığım bir kâbustayım. Ama geceleri rüyamda Ryan'ın evde olduğunu görüyorum ve sen de kapıma geliyorsun, sabahları bir türlü hatırlamadığım bulanık bir silüetsin. Rüyalarım, gerçek olmasını istediğim şeylerle dolu ama ben her sabah bir kâbusa uyanıyorum.

O yüzde sana yalvarıyorum, Kaos. Lütfen ölmemiş ol. Lütfen hayatta ol. Lütfen Ryan'la birlikte olmadığını, onunla aynı kaderi paylaşmadığını söyle. Lütfen hiç haberimin olmadığı bir cenazede bir yerlere defnedilmediğini söyle. Senden birkaç metre ötede durmak için tek şansımın elimden alınmadığını söyle.

Lütfen birkaç hafta içinde çık gel ver, ve bana iyi olduğunu, mektuplarıma cevap vermenin çok acı verici olduğunu söyle. Bana Ryan'ın ölümü yüzünden yıkıldığını söyle. Lütfen ortaya çık.

Lütfen ölmemiş ol.

Ella

"Bundan emin misin?" diye sordu Donahue telefonun öbür ucundan.

"Evet. Belgeler hâlâ sende, değil mi?" Havoc'un işte giydiği yeleği çıkardım ve hemen benimkinin yanında olan dolabına astım.

"Evet." İç çekti. "Henüz o kadar uzun zaman olmadı."

"Eylül ayındayız," dedim gülerek. "Bu da on sekiz aydır terhis öncesi iznimdeyim demek." *Ella'nın ilk mektubu aldığımdan beri iki yıl geçmiş.* "Beni sonsuza dek yedek kulübesinde tutamazsın, koç."

"Üç yılım daha var."

"Yok. Vakti geldi." Askıdan anahtarlarımı aldım ve dolabın iç kapağını kaplayan fotoğraflara göz attım. Ella ve çocuklarla geçen ay gittiğimiz doğa yürüyüşü. Bu yaz yaptığımız kamp. Colt'un futbol liginde yarı final maçını kazanması. Maisie'nin bağışıklık güçlendirici tedavisi tamamladıktan birkaç ay sonra gölde yüzmesi. Ella'nın kucağında Havoc'la oturması. Ella ve ben hâlâ arkadaşlık sınırlarındaydık ama onlar benim ailemdi ve burası da benim evimdi. Birkaç ay önce açılan tam zamanlı pozisyonu kazanmak, yeni sigortamın Maisie'nin masraflarını tamamen kapsamasını sağladı, böylece tüm taşlar sonunda yerine oturmuş oldu. "Sizi özlüyorum. Yalan söylemeyeceğim. Siz benim ilk ailemdiniz. Ama Telluride'ı kesinlikle terk etmiyorum. Bunu ikimiz de biliyoruz. Lanet olsun, Ella benden yedi ay önce ayrıldı ama ben hâlâ buradayım. Sonunda evimi buldum. Hem ayrıca Havoc şişmanlamaya başladı."

Kızım inledi ve başını yana eğerek bana baktı.

"Sorun yok, seni bu yeni kıvrımlarınla da seviyorum," diye ona güvence verdim başını okşayarak ama elbette ne söylediğim hakkında en ufak bir fikri bile olmadığının farkındaydım. "Hem sadece iki kilo."

"Tamam. Eğer eminsen kabul ediyorum. Ama değişen bir şey olursa beni arayacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Ama değişmeyecek."

İç çekti. "Fırtınanın ortasında iyisin, Gentry."

"İlginç, oradayken böyle demiyordun."

"Egonu şişirmeyi göze alamazdım. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." Klik sesinin ardından hat kapandı.

Telefonumu cebime koyduktan sonra dolaplarımızı kapadım.

Onunkinde, "HAVOC" yazıyordu

Benimkinde de "KAOS."

Çünkü ne olursa olsun ben hâlâ aynı kişiydim ve bununla savaşmayı bırakınca aslında bunun bir sorun olmadığını fark ettim.

"Hey, Tess bir şeyler yemek istersen seni bize getirmemi söyledi," dedi Mark otoparka girdiğimde.

"Gelirdim ama Ella aradı, çocuklar birlikte yemek istiyormuş. O yüzden onun evine geçiyorum. Tess'e teşekkürlerimi ilet."

"Tabii ki. O iş nasıl gidiyor bu arada?" diye sordu, tıpkı her hafta yaptığı gibi. Mark, Ella ve beni hiç gizlemeden destekliyordu.

"Yavaş, ama ilerliyor."

"İyi, mücadele et." İkimiz de kendi arabalarımıza doğru ilerlerken bana el salladı.

Havoc koltuğuna yerleşti, ben de arabayı çalıştırdım. Eve, arabanın pencereleri açık hâlde gittik. Sıcakların yirmi derecenin üstünde olmasından ötürü pastırma sıcaklarını yaşıyorduk ve bu da yürüyüşçülerin buraya her zamankinden daha geç gelmeleri demekti ama İşçi Bayramı'nın üzerinden iki hafta geçtiğinden Telluride'ın alt bölgeleri daha sakindi.

Panelde bir tuşa bastım ve Ella'nın sesi kamyonetin içini doldurdu.

"Selam, yolda mısın?"

"Evet. Pizza almamı ister misin?"

"Harika olur."

"Birazdan oradayım."

"Tamam. Dikkatli sür." Ella telefonu kapadı ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. Birlikte değildik ama aramız iyiydi. Aramızda hâlâ bir cinsel gerilim vardı ve onu seviyordum –bu asla değişmeyecekti– ama her gün kendimi ona biraz daha kanıtlıyordum ve bir gün bunların, içinde kırdığım şeyleri to-

parlamaya yeterli olacağını ummaktan kendimi alamıyordum. Ama hey, ona on bir ay boyunca yalan söylemiştim ve cezamda sadece yedi ayı doldurmuştum.

Gerçek şuydu ki onu sonsuza dek beklerdim.

Bu arada resmen evli gibiydik. Sadece tüm o resmî zımbırtılar yoktu.

Bazen ikinci şansımızın elimi uzatıp tutabileceğim kadar yakın olduğunu düşündüğüm günler oluyordu. Bazen de Ella'nın kilometrelerce ötede olduğunu hissediyordum. Ama ikimiz de başka insanlarla çıkmamıştık ve onu bana bakarken her yakaladığımda daha iyiye gittiğimize dair hissettiğim o küçük umut kıvılcımına tutunuyordum.

Ella'nın ne kadar zamana ihtiyacı varsa o kadar vaktimiz vardı.

Pizzacının önüne park ettim ve siparişimizi hazırlarlarken Havoc'u da yanıma aldım. Kök salmakla ilgili ilginç olan şey insanların beni ve Havoc'u tanımasıydı.

"İşte siparişiniz, Bay Gentry," dedi Tannerların çocuğu bana üç kutu uzatarak. "Merhaba, Havoc."

"Cuma günü çok iyi oynadın," dedim ona ödemeyi yaparken.

"Teşekkürler! Önümüzdeki hafta geliyor musunuz?"

"Asla kaçırmam," dedim elimde pizzalarla kapıdan çıkarken.

Tanıdığım birkaç insana el salladım ve pizzaları çocukların araba koltuklarının arasına yerleştirdim, Havoc da bu arada yolcu koltuğuna atladı. İkizler yakında sekiz yaşında olacaklardı, bu da arka koltukta artık daha fazla yerim olacağı anlamına geliyordu. Colt'un bardak tutucusunda bir kutu parçalanmış Oreo görünce gözlerimi devirdim.

Bu çocuk beni öldürecekti.

Radyoda çalan birkaç şarkıdan sonra Ella'nın garaj yoluna girdim ve kapıları açtım. Havoc çocuklarla selamlaşmak için araçtan fırladı.

"Beckett!" diye seslendi Maisie merdivenden hızla inerken.

Hafif dalgalı sarı saçları uzamıştı ve artık kulaklarına kadar geliyordu. Kemoterapi görmemiş on beş santimlik göz alıcı saçlar. Hâlâ elimiz yüreğimizde kan tahlillerine ve tomografilerine odaklanmış durumdaydık ama bağışıklık güçlendirme tedavisi çok iyi geçmişti ve şimdi vücudu kendi başına savaşırken sadece beklememiz gerekiyordu.

"Merhaba, Maisieciğim," dedim ve ona boştaki elimle sarıldım. "Okul nasıldı?"

"Harika! Yine bir heceleme ön testini geçtim."

"Sen tam bir zekâ küpüsün!" Verandaya yürürken başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Ya sen, Colt?"

"Ben geçemedim," dedi bana sarılmak için gelirken.

"Bu sadece ön test, evlat. Birlikte çalışırız, tamam mı?"

Başıyla onayladı ve bizim için kapıyı açtı.

"Yemek getirdim!" diye seslendim.

"Ah, avcı-toplayıcı geri gelmiş," dedi Ella yüzünde bir gülümsemeyle ofisinden çıkarken. "Günün güzel geçti mi?"

"Artık güzel." Gözlerimle beyaz elbisesini, güneşten yanmış tenini, dalgalı saçlarını ve sütun gibi bacaklarını süzdüm. Lanet olsun, vücudunu özlemiştim. Kulağıma nefesini verişini, içindeyken sırtının yay gibi gerilmesini, bedenlerimizde kendimizi kaybetmeyi özlemiştim. Ama henüz o noktada değildik o yüzden aletime sakinleşmesini söyledim ve pizzaları mutfağa götürdüm. "Bu çok güzel bir elbise. Bir şeyler mi oluyor?"

Son zamanlarda daha şık giyinmeye başlamıştı. Maisie'nin taramalara haftada bir yerine iki haftada bir gitmesi Ella'nın kendisi için daha fazla zaman ayırabilmesine imkân tanıyordu ve bu durum da kendini belli ediyordu. Teni parlıyor, gözleri ışıldıyordu ve o bacaklar da kesinlikle Yeti bacağı değildi.

"Ah, şey, David Robinsons bu akşam için bana çıkma teklif etti." Ellerini kolumda gezdirdi ve gözlerini kocaman açıp bana *ciddi olamayacak kadar masum* bir bakış attı. Lanet olsun, benimle flört mü ediyordu?

Şimdi hem eğleniyor hem tahrik oluyor hem de feci bir kıskançlıkla dolup taşıyordum.

Ellerimdeki kutular tezgâha doğru kayarken yüzündeki o küçük sırıtışı kaçırmamıştım ama neyse ki akşam yemeğimiz yeri boylamadan kutuları tutmayı başardım. Ah, evet, kadınım kesinlikle benimle uğraşıyordu.

Robins, ayrıldığımızdan beri her ay Ella'ya çıkma teklif ediyordu. Böyle giderse çok yakında kapısına dayanıp ona yumruğumla çıkma teklif edecektim. Aptal züppe herif.

Kutularla boğuşmayı bıraktıktan sonrai "Ya?" dedim soğukkanlılıkla.

"Eh, bugün çocuklarla öğle yemeği yerken Jennifer Bennington'ın sana çıkma teklif ettiğini duydum. Ne zamandır peşinde koşuyordu?.. Ezelden beri mi?" Yönünü değiştirdi ve bana bilmiş bir sırıtışla bakmadan önce elini belime götürdü. Bana daha önce hiç bu kadar çok dokunmamıştı. Ona ne olduğunu bilmiyordum ama konu her neyse kabulümdü.

"Ateşle oynama. Ona bugün hayır dediğimi biliyorsun. Tıpkı daha önce de yaptığım ve gelecekte de yapmaya devam edeceğim gibi."

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bana son yedi ayda görmediğim bir bakış attı. Eğer dikkat etmezse bu bakış onu on saniye içinde bu tezgâha yatırmama neden olacaktı.

"Ella?"

"Ne?" Mutfak adasının diğer tarafında dans etti.

"Sen az önce kendi etrafında mı döndün?"

"Belki. Keyfim yerinde."

"Belli oluyor." Dolaptan dört tabak çıkardım. "O hâlde yemekte bizimle olmayacaksın," diye takıldım ona, bu durumu ne kadar uzatacağını görmek istiyordum.

"Jennifer'a neden hayır dedin?" diye sordu Ella yanıma gelerek. Saçları sırtına doğru dalga dalga iniyordu ve ellerimi

o saçların arasında gezdirip her bir telini tenimde hissetmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Nedenini biliyorsun." Evet, aramız iyiydi ama beni resmen öldürüyordu. Ağır ağır. İşkence ederek. Başını kaldırıp bana baktı, o kadar güzeldi ki nefesim kesildi. Ona kendi bakışımı atmadan önce çocukların hâlâ dışarıda olduğundan emin oldum. "Çünkü hâlâ sana âşığım."

Bunu ona haftada en az bir kez söylüyor, sadece çocuklar için burada olmadığımı belirtiyordum. Onu hiçbir yere gitmediğim konusunda uyarmıştım, arkadaşlığımızdan çok keyif alsam da kalbinin peşinde olduğumu söylemiştim. Aşırı dürüst olma taktiğini deniyordum.

Dudakları aralandı ve bu sekiz ay önce olsaydı şu an onu öperdim. Çocuklar yatmaya gittikten sonra da onu öpmekten çok ama çok daha fazlasını yapardım. Ama artık sekiz ay öncesinde değildik, şimdideydik.

"Eh, ben de David'e hayır dedim." Gülümsedi ve dönerek uzaklaştı.

"Peki senin reddetme sebebin neydi?" Lanet olsun, şimdi ben de gülümsüyordum. Bu kadın beni çileden çıkarıyordu ama evet onu hâlâ her bir zerremle seviyordum. Nasıl sevmezdim ki?

"Sen, tabii ki. Bu akşam için yemek planımız var, değil mi?" dedi mutfağın kenarından ön kapıya doğru giderken.

Bu bir ilanıaşk değildi. Sadece ebeveyn olmaya karar verdiğimiz o akşamdan beri ağzından böyle bir şey duymamıştım. Ama ben çok sabırlı bir adamdım.

"Yemek vakti!" diye seslendi açık kapıdan ve sonra da hem iki ayaklı hem de dört ayaklı yürüme sesleri geldi.

"Havoc bende!" Colt yemek kabını alıp mamasını verdi.

Maisie pizzalarla dolu tabakları masadaki yerlerimize götürdü. Herkesin yerine geçmesini izlerken ve Ella tabağımın önüne bir bardak soğuk çay koyarken ilişkimizde fiziksel kısım dışında pek de bir şey değişmediğini fark ettim.

Ella hâlâ iyi bir şeyler olduğunda aradığım ilk kişiydi.

Ben, hâlâ işler kötü gittiğinde Ella'nın sırtını dayadığı kişiydim.

Geçen ay birliğimden birinin öldüğünü öğrendiğimde yanımdaydı.

Masada hâlâ aynı yerlerde oturuyorduk.

Ella'nın tabağını masaya getirdim ve önüne bıraktım.

"Dua edebilir miyim?" diye sordu Maisie ben masaya otururken.

"Elbette, söz senin." El ele tutuştuk –ben Ella ve Maisie'nin elini tuttum ve Colt da tam karşımdaydı– ve başımızı öne eğdik.

"Göklerdeki babamız, bugünümüz ve bize verdiğin her şey için teşekkür ederiz. Evimiz ve ailemiz için; Colt, annem, Beckett ve Havoc için. Ve Dr. Hughes için de teşekkür ederiz. Ama özellikle beni kanserden kurtardığın için teşekkür ederiz."

Başım hızla kalktı ve gözlerim Maisie'ninkilerle buluştu. Bana eksik ön dişleriyle, kocaman bir gülümsemeyle bakıyordu. Başını sallayarak onayladı ve ben o anda aklımı kaybettim. Ella'ya doğru döndüm, gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Hastalıktan eser yok. Telefon bugün geldi." Kahkaha atarken gülümsemesi kocamandı. Saf, katıksız, sınırsız bir neşe.

"Hadi canım!" Colt, klasik zafer pozunu vererek kollarını havaya kaldırdı. En azından masada bunu bilmeyen tek kişi ben değildim.

Masadan o kadar hızlı kalktım ki sandalyem yere düştü. Sonra Maisie'yi sandalyesinden kaldırıp ona sarıldım. Yüzünü boynuma gömdü, ona sımsıkı sarılırken tüm bedenim titriyordu.

İyi olacaktı. Başarmıştı. Yaşayacaktı.

"Beckett?" diye sordu.

"Efendim, Maisiecik?"

"Nefes alamıyorum," diye cıyakladı.

Güldüm ve onu yere indirdim. "En sonunda seni yaşatmayı başardık ve ben burada seni süper sarılmamla öldürüyorum."

"Beni sıram!" Colt kardeşini kollarımdan çaldı ve ikisi zıplayıp birbirlerine sarıldılar.

"Hey," dedi Ella arkamdan.

Ona doğru döndüm ve aktıklarını bile fark etmediğim yaşları yanaklarımdan sildi. Sınırı aştım ve kollarımı dolayarak onu kendime çektim.

Kollarımda eridiğinde rahatladım, başı ona ait olan köprücük kemiğimin üstündeki yere tam oturuyordu. Bana sıkıca sarıldı, elleri sırtımdaydı ve ben de çenemi başının üstüne yasladım.

"O iyi olacak," diye fısıldadım.

Ella başını sallayarak onayladı.

Colt ve Maisie kahkahalar ve bağırışlar eşliğinde evde koştururken biz orada dakikalarca durduk.

"İyi bir sürpriz miydi?" diye sordu Ella bana bakacak kadar geri çekilirken.

"Olabilecek en iyi sürpriz. En iyisi." Elimle yanağını tuttum ve başparmağımı yumuşacık teninde gezdirdim.

"Yemek!" diye bağırdı ikizler o küçük ânımızı bozarak.

Birbirimizden ayrıldık ve hayatımda yediğim en iyi ılık pizza için masaya geri oturduk.

"Benim yapmama izin ver," dedim Ella'ya birkaç saat sonra bulaşıkları devralarak.

"Colt iyi mi?" diye sordu pizzayı sararken.

"*Vahşi Şeyler Ülkesinde*'yi onuncu kez okuduktan sonra tatmin oldu," dedim ona. "Maisie?"

"Sorun çıkarmadan uyudu. Sanırım duygusal olarak tükendi." Tezgâha yaslandı ve tabakları bulaşık makinesine yerleştirmemi izledi.

"Bu anlaşılabilir bir durum." Bulaşık makinesini kapattım. "Bittiğine inanamıyorum."

"Evet. Hayal gibi geliyor." Gözleri uzaklara daldı. "Yani bana nüksetme yüzdelerini söylediler ve rakamlar yüksek. Gerçekten yüksek. O yüzden hastalık geri gelebilir. Ama beş yıl dayanabilirse o zaman..."

"Ella," diyerek sözünü kestim ve önüne dikilip yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "İyiyi benimse. Mutluluğu hisset. Bu olabilecek en iyi şey ve sen başardın. Onu buraya sen getirdin."

"Sen de getirdin." Sesi yumuşadı ve elime yaslandı.

"Tamam, onu buraya beraber getirdik. O yüzden bu mutluluğu benimseyelim."

Parmak uçlarına yükseldi ve beni öptü.

Kısacık bir an şok içinde kalakalsam da çok geçmeden ben de onu öpmeye başladım. Dudaklarımı onunkilerin üstünde hareket ettirirken her bir temasın tadını çıkardım çünkü bir daha ona ne zaman böyle dokunabileceğimi bilmiyordum. Dudakları aralandığında fırsattan istifade öpücüğümüzü alevlendirdim.

Dilim ağzından gezinirken Ella'nın sırtı tezgâha yaslandı. Ardından elleri tişörtümü kavradı, öpücük kontrolden çıkarken inlemeleri kulağıma müzik gibi geliyordu. Dudaklarını defalarca kez ele geçidim; onu sırtını bana doğru kıvırana, memelerini gövdeme bastırana kadar öptüm.

Dudaklarımı ondan kopardım ve bir adım geri çekildim. "Ella." Nefes nefese kalmıştım, kalbim deli gibi atıyordu ve aletimi düzeltmezsem onu baksırımın içinde boğulmaktan kaybedeceğimden neredeyse emindim.

"Beckett."

"Ne yapıyorsun?"

"Mutluluğumu benimsiyorum. Benim mutluluğum sensin." Bana doğru ilerledi.

"Bu ne de–"

Beni usulca öperek sözümü kesti. "Sadece mutluluğum ol ve benim de senin mutluluğum olmana izin ver. Geri kalanı yarın çözeriz."

Eğer daha güçlü olsaydım ya da Maisie'nin iyileşme haberinden ötürü duygusal olarak bu kadar yükselmemiş olsaydım uzaklaşabilirdim. Ona hayır diyebilir ve ilişkimizin sınırlarını ona hatırlatabilirdim. Kalbim konusunda daha dikkatli olurdum.

Üç şey.

Bir. Onu seviyordum.

İki. O istediğim tek şeydi. Yani, bu onunla yaşayabileceğim tek şeyse onu geri çevirmeyecektim. Lanet olsun, tabii ki hayır demeyecektim.

Üç. Bu akşamı ona neden birbirimize ait olduğumuzu hatırlatmak için kullanacaktım ki böylece yarın çözmemiz gereken tek şey nerede yaşayacağımız olsun.

Ellerimle poposunu kavradım ve onu havaya kaldırarak kendime çektim. Sonra da yoğun bir tutkuyla öptüm. "Bacaklarını belime dola," diye buyurdum dudaklarına doğru.

Tam olarak bunu yapıp bacaklarını belime dolayarak ayak bileklerini kilitledi.

Merdivenden çıkarken ve koridorda ilerlerken de onu öpmeye devam ettim, Ella'yı sanki en kıymetli ödülümmüş gibi evin içinde taşıyordum. Kapıyı arkamızdan kapayıp kilitlerken de onu yatağın ortasına yatırırken de öpmeyi bırakmadım.

Kemerimle boğuşurken öpücüğü kesen o oldu ve ben de ayakkabılarımdan ve çoraplarımdan kurtuldum. Sonra dudaklarım, kalçasına giden ellerimi takip etti ve bildiğim her bir hassas noktasını öptüm.

"Bunu özledim," dedim tenine doğru.

"Ben de," diye yanıtladı Ella. Ben dişlerimi iç çamaşırında gezdirirken elleri saçlarımdaydı. "Beckett." Kalçasını ellerime doğru bastırdı.

Hızla küçük dantel tangasını ve elbisesini çıkardım –sütyeni de onları izledi– tüm bunlar en fazla bir dakika sürmüştü. Artık çırılçıplaktı, yüzünde bir gülümsemeyle kollarını açmış , karşımda sere serpe uzanıyordu.

Ninova

Evet, benim mutluluğum buydu işte.

Kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım ve bedenini bedenimle örttüm. "Emin misin?

"Eminim." Beni öpmek için başımı kendine doğru çekti ve dudaklarımız ateşli bir arzuyla buluştu. Hareketlerimizde nezaketten eser yoktu ve bu durum aylarca ama aylarca ihtiyaçlarımızı reddetmenin ve kırık kalplerimizi onarmamanın sonucuydu.

Onu boylu boyunca öperken altımda kıvranıyordu. Uyluklarının tepesine geldiğimde kalçasını kavradım ve tırnakları saçlarımın arasına girdi. "Lütfen, Beckett."

Eğer adımı bir kez daha böyle söylerse sonsuza dek onun kölesi olurdum. Özellikle de yatakta olacaksa.

Dudaklarımı ona bastırdığımda birden irkildi. Kalçasını sıkıca tutup sabitledim ve adımı tekrar haykırana ve kafasını yastıkta bir sağa bir sola çevirene kadar onu yedim bitirdim. Bu tadı, boşalmaya yaklaştığında bacaklarının gerilmesini, aklını kaybederken saçlarımı çekiştirmesini özlemiştim. Dilimle onu delirttim ve ona hiç nefes aldırmadım, neyin geleceğini biliyorken kaçmasına fırsat vermeyecektim.

Titremeye başladığında onu daha fazla zorladım, ta ki dudaklarımın altında parçalanana ve çığlıklarını kendi eliyle bastırana kadar. Gördüğüm en seksi ve en etkileyici kadındı.

Bacakları rahatladığında üstünde yükseldim ve zevkten buğulanan o mavi gözlerindeki ışıltının, öpülesi dudaklarıyla kızarmış yanaklarının tadını çıkardım. "Çok güzelsin."

Gülümsemesi miskindi ve nasıl oluyorsa biraz önce ona yaptığım şeyden daha mahremdi.

"Bu işte ne kadar iyi olduğumuzu neredeyse unutmuştum," diye itiraf etti. "Ya da kendime yanlış hatırladığımı söyleyip durmuşum."

"Elektrik."

"Bana tekrar hatırlat." Dizlerini çekti ve aletim ıslaklığı arasından girişine kayarken dişlerimin arasından tıslayarak nefes verdim.

"Hap?"

"Hiç bırakmadım ve başkası da olmadı."

"Sen benim için o ilk mektuptan beri hep *o* kişiydin. Sadece sen. Hep sen." Beni sarıp sarmalayana kadar içine girdim. *Yuvamdaydım.* "Seni seviyorum, Ella."

Başımı kendine çekti ve o dakikadan sonra dudaklarımız konuşmayı bıraktı. İlk orgazmı ne kadar hızlı olduysa bu seferkinde de bir o kadar telaşsız davrandım, her hareketi uzattım, her birleştiğimizde geri çekildim. Ona hislerimi anlatabilmek için insanın aklını başından alan öpücükler ve yavaş, tutkulu hareketlerle tüm becerilerimi sergiledim ve dayanma gücümü gösterdim.

Hareketlerime karşılık verdi ve bedenlerimiz çıldırmanın eşiğine gelene kadar mükemmel bir uyum içinde birleşti. Bedeni bedenimin etrafında gerilip ikinci orgazmına teslim olurken, dudaklarında benim ismim vardı; ellerindeyse kalbimi tutuyordu. Neredeyse hemen ardından ben de boşaldım ve bedenim üstüne çöktü. Onu ezmemek için ikimizi birden hızla yana doğru çevirdim.

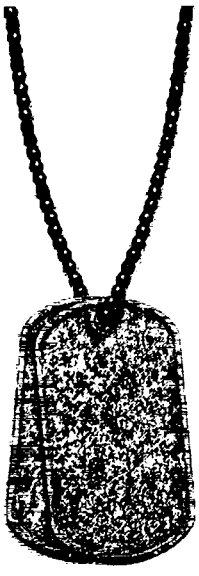
"İyi misin?" diye sordum saçlarını yüzünden çekerek. Ben iyiden de öteydim. Mükemmeldim. Memnundum. Tamamlanmıştım. Evdeydim.

Bana mahmur bir gülümsemeyle baktı. "Mutluyum. Gerçekten ama gerçekten mutluyum."

"Ben de."

Tekrar yuvarlanıp üstüme çıktı, bana bakarak sırıtırken saçları etrafımızı bir perde gibi sarıyordu. "Eminim seni daha da mutlu edebilirim."

Sonra her şeye en baştan başladık.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ella

Mektup #20

Ella,

Yani, Colt bir ağaç ev istiyor, öyle mi? Eminim abinle birlikte bunu halledebiliriz.

Aklın sürekli Maisie'ye gidiyor diye dert etme. Böyle yapmasaydın endişelenirdim. Şu anda yaşadığın şey geri kalan her şeyi gölgede bırakıyor. Lanet olsun, ben sık sık sizi düşünüyorum ve hiçbirinizi görmedim.

Ama hadi senin dikkatini biraz dağıtalım. Birkaç ay önce sana çağrı ismimin ardındaki hikâyeyi anlatacağıma söz vermiştim. İşte başlıyorum. Kaos. Her şeyin anlamsızca ve sebepsizce darmadağınman olduğu o düzensiz durum, değil mi? Ben aşağı yukarı buyum işte. Hatta tam olarak buyum. Büyürken her fırsatta başımı belaya soktum ya da bazen bela beni buldu. Bana Kaos dediler çünkü nereye gidersem gideyim yıkım beni takip ederdi. Genelde yıkılan mülkler olsa da bazen insanları da yıkardım. Çok fazla insanı yıktım. Biri bana bağlanmaya başladığı anda onları kendimden uzaklaştırıyorum ve sonunda onlar çekip gidene kadar kendimi pa-

ralıyorum. Bu davranış kalıbını görecek kadar olgunum ama değiştirecek kadar endişeli değilim.

Seçimden hemen sonra abinle bir bara gittik ve o bir kadına asılmaya başladı. Kadının yüzünü görmedim, sadece neredeyse her şeyi gösteren bir elbise giydiğini gördüm. Ryan onun bir hayat kadını olduğu düşündü -bana bunun nedenini sorma çünkü en ufak bir fikrim bile yok- ama sonunda öğrendik ki kadın eğitmenlerimizden birinin eşiymiş.

Evet, kızılca kıyamet koptu. Adam sinirden delirdi, ben araya dalınca barda ortalık karıştı ve burunlar kırılıp şişelerin etrafta uçuşması bittiğinde arkamı döndüm ve o kadının birlikte büyüdüğüm biri olduğunu fark ettim. Bana baktı ve "Her zamanki gibi, yürüyen, konuşan bir kaossun. İçeri adımını attığın anda kızılca kıyamet kopıyor," dedi. Abin ve eğitmen de bunu duydu ve böylece isim üstüme yapışıp kaldı.

Yani evet, bu tam anlamıyla beni tanımlayan bir kelime. Ben ortaya çıktığım anda her şey birbirine giriyor. Hâlâ oraya gelmemi istiyor musun? Sadece şaka yapıyorum, orada olacağımı biliyorsun.

Umarım çocuklar için hediyeleri paketliyor, ağaçları süslüyor ve tüm o hazırlıkları yapıyorsundur. Colt'un gönderdiği pille çalışan minik ışıklar ve Maisie'den gelen küçük pembe ağaç çok hoşuma gitti.

Sonra görüşürüz,

Kaos

Gerindim, uzun zamandır hissetmediğim yerlerde tatlı bir ağrı vardı...

Sıcak, güçlü bir kol belime dolandı ve beni sert, erkeksi bir vücuda doğru çekti.

Beckett.

Paniklemeyi, hata yaptıktan ve bunu geri alamayacağını fark ettiğinde gelen *ah, lanet olsun* hissini yaşamayı bekledim ama öyle olmadı çünkü bu bir hata değildi. Sadece tatlı bir memnuniyet hâli ve haşatı çıkmış kaslarımın sızısını hissediyordum.

Dün gece kendimizi bedenlerimizde kaç kez kaybetmiştik? Üç mü?

Ona her şeyi bugün çözeriz demiştim ve bunda ciddiydim. Bu adam çocuklarımın babası, bana bir değil iki ağaç ev inşa eden ve ondan defalarca şüphelensem de ortadan kaybolmayan, hep burada olan adamdı.

Tüm o yalanlara, aldatmacalara ve ortaya çıkan bütün gerçeklere rağmen onu seviyordum. Bu hiç değişmemişti. Hem dürüst olmak gerekirse onu, söylediği yalandan ötürü onu affedeli uzun zaman oluyordu. Hissettiğim acıyı bir kenara bıraktığımda mektupları tekrar okudum. O sakladığı öznefretini, sevilmeye layık olmadığı ve insanlarla bağ kuramadığı yönündeki gerçek duygularını gördüm.

Sonunda Ryan'la bir bağ kurup onu da kaybedince bir çöküş yaşamıştı. Bense sadece tesadüfen bu girdaba yakalanmıştım.

Güven konusuna gelince. Son altı ayda o güveni ilmek ilmek tekrar inşa etti, bir kere bile yolundan sapmadı ve her zaman niyetini açıkça belli etti. Böyle bir kararlılığı görmezden gelmek imkânsızdı ve şimdi Maisie de kanseri atlattığına göre artık Beckett'la oturup ilişkimizle ilgili ne yapacağımızı çözme vaktimiz gelmişti.

Yıllar sonra ilk kez kendi önceliğim olabilirdim ve istediğim kişi de *oydu.*

"Anne! Hadi ama, geç kalacağız!" diye seslendi Maisie koridordan.

Çalar saate bakabilmek için kafamı çevirdim.

"Ah, lanet olsun! Beckett, geç kaldık!" Yataktan fırladım ve her daim kapının arkasında tuttuğum ama hiç kullanmadığım sabahlığıma uzandım.

"Ne?" diye yataktan doğruldu, çarşaflar beline kaymıştı.

Aman Tanrım, adam muhteşemdi. Gerçekten, insanın ağzını sulandıracak türdendi. *İşte tam olarak bu yüzden geç kalıyorsun.*

"Gitmemiz lazım. Saat çoktan yedi buçuk olmuş. Çocukların sekizde okulda olmaları lazım yoksa geziyi kaçıracaklar!" Koridora fırladığımda iki çocuğu da giyinmiş, şapkalarını takmış ve ayakkabılarını bağlamış hâlde buldum. "Günaydın."

Bana yatağımda kimin uyuduğunu çok iyi bildiklerini belli eden bir sırıtışla baktılar.

Müthiş bir ebeveynlik hatası.

"Peki, bizi okula kim götürüyor?" diye sordu Maisie olduğu yerde hafifçe zıplayarak.

"Evet? Sen mi Beckett mı?" diye ekledi Colt. O da aynı şekilde zıplıyordu.

"Tamam, bunu daha sonra konuşacağız. Sizi okula hazırlamamız lazım. Hemen."

"Biz çoktan hazırız!" dedi Maisie, çok neşeli görünüyordu.

"Kahvaltı?"

"Mısır gevreği," dedi Colt. "Ocağı kullanırsak kızacağını biliyorduk."

"Bir de senin uyumanı istedik." Maisie parmaklarını kaldırdı ve saymaya başladı. "Kahvaltı, tamam. Dişler fırçalandı. Havoc'a mama verildi. Dün gece benimle uyudu ama bütün yatağı kaplıyor o yüzden bu akşam Colt'la uyuyacak."

Dün gece Beckett'ın yatağımda uyumasına izin vererek ben de tam olarak aynı duruma düşmüştüm. Çocuklar otomatik olarak barıştığımızı düşünmüşlerdi. Belki de öyle yapmıştık. Şu an bunu düşünmek için hiç vakit yoktu. Kendime ayırdığım zaman bitmiş ve çocuklar önceliği yeniden ele geçirmişti. Durumu çözme işini daha sonra Beckett'la birlikte hallede-

Ninova

cektik. Bir masada. Üstümüzde kat kat kıyafet varken. Belki mont falan da.

"Yürüyüş ayakkabılarımızı, şapkalarımızı, pantolonlarımızı ve ceketlerimizi giydik, birbirimize güneş kremi de sürdük. Tek ihtiyacımız olan öğle yemeği." Maise saymayı bıraktı.

"Öğle yemeği. Bunu yapabilirim... elimdeki on dakikayla." Yatak odasına koştuğumda Beckett çoktan giyinmişti ve uykulu hâliyle çok seksi görünüyordu. Seks tıpkı şeker gibiydi, ondan vazgeçtiğinde bir süre sonra özlemeyi bırakıyordun ama tekrar başladığında bir sonraki doz için can atıyordun. Ve Tanrım ben o dozu istiyordum. Hem de çok.

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu ayakkabılarını bağlarken.

"Ah, sadece kendilerince bazı sonuçlara vardılar ama onun dışında iyiler. Biraz takım çalışmasına ihtiyacım olabilir." Sabahlığı çıkarıp iç çamaşırımı giydim. "Beckett, odaklan."

"Ah, odaklanıyorum. Emin ol." Bakışları popoma kitlenmişti.

Sütyen, tamam.

"Çıkmadan önce on dakikamız var..."

"Öğle yemeği?"

"Kesinlikle."

"Ben hallederim," deyip kapıya yöneldi. Yanımdan geçerken omuzlarımı tuttu ve deli gibi zıplayarak bir bacağımı kot pantolonumdan geçirmeye çalışırken düşmememem için beni dengeledi. "Günaydın," dedi yumuşakça ve alnıma bir öpücük kondurdu.

"Sana da günaydın," diye cevap verdim ve Beckett odadan çıktı. Tanrım, bunu çok sevmiştim. Birlikteyken aramızda beliren o tatlı uyumu. Merdivenden duyduğum kıkırtıların babalarıyla telaşlı bir sabah geçiren mutlu çocuklardan geldiğini bilmeyi.

Yeşil, uzun kollu, kayık yaka tişörtümü giydim ve çoraplarımla botlarımı ellerimde tutarken merdivenden aşağı indim. Sonra da mutfağın girişinde durup bir dakika boyunca karşımdaki manzarayı izledim, ki böyle bir vaktimiz aslında yoktu.

Beckett tezgâhta et ve peynir dürümleri yapıyor, Maisie su şişelerini dolduruyor ve Colt da yoğurtları alıyordu.

"Bugünü çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyorum," dedi Colt kahverengi kese kâğıdına elmaları atarken. "Koca bir gün okul yok sadece yaprak toplamak için doğa yürüyüşü yapacağız."

"Eh, bu da bir nevi okul," diye karşı çıktı Maisie.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Colt kardeşinin şapkasını çekiştirdi.

"Tanrım, keşke bütün gün iş diye doğa yürüyüşü yapsaydım," diye takıldı Beckett, bir yandan da dürümleri dilimliyordu.

"Zaten öyle yapıyorsun!" dedi Maisie kıkırdayarak.

"Doğru ya!" diye yanıt verdi Beckett şok olmuş bir ifadeyle.

Bu mükemmelliğin resmiydi ve hayatımın sonuna kadar benim olacağını biliyordum... konuşmaya vakit bulduğumuzda. Belki bu akşam?

"Peki abur cuburlar?" diye sordum ve kilere giderken Havoc'u sevdim. "M&M's kulağa nasıl geliyor?"

"Evet!" diye bağırdı çocuklar ben şekerleri bu gezi için yanlarında olması gereken kese kâğıtlarına atarken.

"Tamam, hepsi bu kadar mı?" diye sordu Beckett.

"Sanırım hazırız," dedim Beckett'a. "Çocuklar, çantalarınızı alın ve arabama atlayın."

İkisi de Beckett'a sarılıp kapıdan çıktı.

Mutfak adası ortamızdayken bir anlığına birbirimize baktık, ardından Beckett boğazını temizledi. "Söylenmesi gereken şeyler var gibi hissediyorum."

Adanın etrafından yürüdüm ve parmak uçlarıma yükselip onu dudaklarından hafifçe öptüm. "Bence de. Bu akşama ne dersin?"

Yeşil gözlerinde bir umut ışığı belirirken gülümsedi. "Bu akşam."

Evden ele ele çıktık ve garaj yolundan ayrılırken Beckett çocuklara el salladı. *İki dakika geç kalabilirler. Tamam, üç.*

İkinci sınıf öğrencileri otobüse doluşurken arabayı park ettim. "Tamam, hadi Bayan Rivera'yı bulalım," dedim çocuklara kalabalığın içine girerken.

"Onu gördüm!" dedi Maisie ileriyi işaret ederek.

"Geç kaldığımız için çok özür dilerim," dedim ona.

Bana gülümserken kahverengi gözlerinin kenarları kırışmıştı. "Sorun yok, tam vaktinde geldiniz. Colt, Maisie, neden sınıfınızla birlikte otobüse binmiyorsunuz?"

"Hoşça kal, anne!" dedi Maisie yanağıma hızla bir öpücük kondururken.

"Geliyor musun, Colt?" diye sordu Emma, otobüste tam tepemizdeki camdan bakarak konuşmuştu.

"Evet!" diye yanıtladı Colt. Colt hâlâ ondan hoşlanıyordu ve Emma gerçekten de çok tatlı bir kızdı. Colt belime sarıldı ve ben de başını öptüm.

"İyi eğlenceler ve eğer denk gelirsen benim için kırmızı bir yaprak al. Altın sarısı olanlardan her yerde var ama kırmızılar buralarda nadiren görünüyor."

"Tamamdır!" El sallayıp koşarak uzaklaştı ve Maisie'nin elini tuttu, ardından birlikte otobüse bindiler.

Ben de Solitude'a dönüp işe koyuldum.

Bu ay iki düğünümüz vardı ve tüm kulübeler doluydu. Yazın inşa etmeye başladığımız üç yeni kulübe tamamlanmak üzereydi, sadece zemini cilalamaları kalmıştı.

Hesap kitap işleri ve müşterilerle ilgilenirken saatler geçmişti ve saate baktığımda öğle yemeği vaktinin geldiğini gördüm.

"Hey, bu sabah evinin oradan gelen kamyonet Beckett'ın mıydı?" diye sordu Hailey kafasını ofisime uzatarak.

"Olabilir," dedim başımı kaldırmadan.

"Vakti gelmişti."

"Seni ilgilendirmez," dedim ona ve elimdeki kalemi bırakıp bakışlarımı yüzüne diktim. Hislerimi daha Beckett'a bile söylememiştim ve bunu herkesten önce duymayı hak ediyordu.

"İlgilendirmeli. O adam seni seviyor ve evet feci çuvalladığının farkındayım ama adam neredeyse kusursuz. Bunu biliyorsun, değil mi? Çünkü ben flört piyasasındayım ve eğer Beckett gibi bana ve çocuklarıma kendini adamış biriyle karşılaşsaydım o adama yapışırdım."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Tamam, çünkü o muhteşem. Koşuya çıktığında karın kaslarını gördüm ve eğer çamaşır makinen bozulursa elinin altında harika bir çamaşır tahtası var."

"Evinde iki tane çamaşır ve kurutma makinesi seti var. Sorun yaşamam," diye takıldım.

"Üstelik sana bir ev yaptı! Yani mesele seks mi? Kötü mü?" Kapıya yaslandı.

"Bence Beckett kötü seks ne demek bilmiyor." Bunu dün gece kanıtlamıştı. Hem de tekrar tekrar. Aceleci olduğumuz zamanlarda bile aramızdaki çekim beni uçurumdan atmaya yetiyordu. Adam sadece varlığıyla bile beni arzudan eli ayağı birbirine dolanmış birine çevirebiliyordu.

"Gerçekten. O adama yapış."

"Ella," dedi Ada kapıdan.

"Sen de başlama." İçeri girerken gözlerimi devirdim, Larry da peşinden gelmişti. "Bak, evet Beckett dün gece benimle kaldı. Ve evet, o... Beckett..."

"Ella!" diye bağırdı Ada.

"Vay canına. Neler oluyor?"

Larry şapkasını çıkardı ve ellerini gür, gümüş rengi saçlarının arasından geçirdi. "Ahırda telsiz frekanslarını dinliyordum."

"Tamam?" Yüzlerindeki dehşeti sonunda fark ettim. "Millet, neler oluyor?"

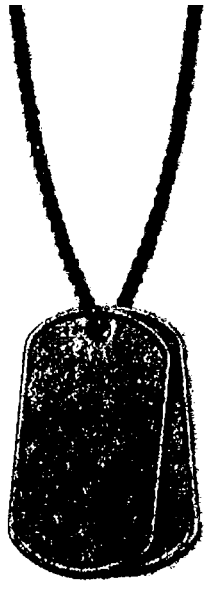
"Arama kurtarma çağrısı. Sadece ilçe değil, Telluride da çağrıldı." Birbirlerine bakışları midemi altüst etti.

"Beckett? O iyi mi?" Öyle olmak zorundaydı. Onu seviyordum. Onunla ne yapacağıma henüz karar vermemiştim ama onsuz yaşayamayacağımı biliyordum.

Larry başını sallayarak onayladı. "Beckett çağırıldı. Ella, çağrı Wasatch patikasından geldi."

Yüreğim ağzıma geldi.

"Çocuklar."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Beckett

Zemin giderek altımda kalırken pervaneler başımın üstünde tanıdık bir ritimle dönüyordu. Havoc kulaklarını geriye atmış hâlde yanımda oturuyordu. Helikopter yolculuklarıyla baş edebilirdi fakat hâlâ bu durumdan pek hoşlanmıyordu. Kaskımı taktım ve telsizi açtım.

"Tamam, buradayız. Acil durum ne?" Çağrı geldiğinde dışarıda antrenman yapıyorduk. Tek duyduğum Wasatch patikasıydı ama ilçedeki her patikayı çok iyi bilmiyordum o yüzden o an hangisinden bahsedildiğini çözemedim.

Eşyalarımı aldım, Havoc'un kayışını kaptım ve helikopter kalkışa hazırlanırken son hızda koştum.

"Ortadan kaybolan bir çocuk var," dedi kasabanın doktoru Jenkins telsizden.

"Kayıp mı?" Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Çocuklar bugün neredeydi? İzin kâğıdını Ella imzalamıştı ve ben de patikanın ismini sormamıştım.

"Evet. Tek bildiğimiz bu. Bir çocuğun kaybolduğunu söyleyen rapor on dakika önce geldi."

Başımı onaylar gibi salladım, açık kapılardan Bridal Veil Şelalesi'ni geçtikten sonra yukarı tırmanırken dışarıya bakıyordum. Dağa tırmanırken, dalgın dalgın Havoc'un başını okşadım.

"Sanırım buraya iniş yapabiliriz," dedi pilot ve ben de gösterdiği yere baktım.

Küçük açıklık, geniş ve sık kullanılan patikayla kesişiyordu.

"İndiğimizde siz ikiniz hep yaptığınız şeyi yapın," diye emir verdi Şef Nelson. Jenkins'in yanında oturuyordu. "İlçe ekibi de dâhil olacak ama geldiğinden haberleri var. Ne de olsa onların köpeği bir bok bulamıyor."

"Anlaşıldı."

Bir çocuk. Daha önce parçası olduğum her görevde olduğu gibi kanım kaynıyordu. Bu adrenalin hissi aynıydı ama çok daha korkutucuydu.

"Çocuğun kaybolduğu bildirilmeden önce ne kadar zaman geçmiş?"

"Bilmiyorlar. Tanıklar şokta. Eğer çocuk patikadan kaymışsa uçurumun altında oldukça yoğun bir ağaçlık alan var."

Lanet olsun.

"Çocuk uçurumdan düşmüş olabilir mi?" Gözlerimle bölgeyi taradım ama her şeyi tam olarak göremiyordum çünkü inişe çok az kalmıştı.

"Öyle görünüyor. Bu bir kurtarma operasyonuna dönüşürse şaşırmam."

Çenem kilitlendi. Ben varken böyle bir şey olmayacaktı. Colorado dağlarında yürüyüşe çıkmış bir çocuğu kaybetmeyecektim.

"Burada bekleyeceğiz. Bize neye ihtiyacın olduğunu haber ver," dedi pilot biz kemerlerimizi çözüp kasklarımızı çıkarırken.

Omuzunun üstünden baktığında başparmağımı kaldırarak ona onay verdim, ardından da Havoc'un tasmasını çekerek ona işe koyulma vaktinin geldiğinin sinyalini verdim. Yere atlarken yanımda kaldı ve ilçe ekibine doğru ilerledik.

"Bölge bu patikanın dört yüz metre kadar ilerisinde," dedi şefleri dairenin ortasında durarak. "Öğretmenler ve bazı öğrenciler hâlâ orada, o yüzden hassas davranın."

Öğretmenler. Öğrenciler.

Bilgilendirmenin geri kalanını dinlemeyi beklemedim, patika boyunca deli gibi koşmaya başladım, Havoc da hızıma ayak uydurarak beni takip ediyordu. Yol kayalıktı ve patika bile engebeliydi, ancak güneye doğru olan inişi hiç de dostane değildi. Burası sert ve vahşi olsa da yine çok korkunç değildi. Ta ki yüzey tamamen dikleşene kadar. İşte burası uçurumdu.

Lanet olsun, buradan düşen bir çocuk hayatta kalamazdı.

Hızımı artırdım, yolun kalanını neredeyse son hızda koşacaktım. Karakoldan gelen birkaç kişinin yanından geçip köşeyi döndüm.

Sonra o kadar ani durdum ki kayaların üstünde hafifçe kaydım.

Bayan Rivera karşımda duruyor, üniformalı bir görevliyle konuşurken başını iki yana sallıyordu. Gözünden yaşlar akarken bütün vücudu titriyordu.

"Bayan Rivera?" diye seslendim ve kendimi ona doğru yürümeye zorladım.

"Bay Gentry, ah, Tanrım." Elleriyle ağzını kapadı.

"Çocuklarım nerede?" Sesimi sakin tutmaya çalıştım ama boğuluyormuşum gibi çıktı.

Omzunun üzerinden baktı ve yanından geçip dağa yaslanmış oturan küçük öğrenci grubunu gözlerimle taradım. Hepsinin yemek çantaları hâlâ açıktı ve hiç kimseden çıt çıkmıyordu, çocuklar ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Gözlerimle elli kadar çocuğu taradım, ta ki...

"Beckett!" diye bağırdı Maisie, küçük bedeni kalabalığın arasından çıktı. Son sürat yanıma koştu. Onu yakalayıp sımsıkı sarıldım. Boynuma doğru hıçkırarak ağlamaya başladı, her bir hıçkırıkta bedeni sarsılıyordu.

Çocuklarımdan birini bulmuştum. Derin bir nefes alıp elim sırtında sabit bir şekilde dururken kızımın kalp atışını hissettim. İyiydi. Buradaydı.

"Her şey yolunda, Maisiecik. Senin yanındayım," dedim ona, gözlerim hâlâ kalabalığı tarıyordu.

Colt hangi cehennemdeydi?

Tekrar etrafa baktım ve kanım dondu. "Maisie." Dik durabilsin diye dizlerimin üstüne çöktüm ve onu omuzumdan uzaklaştırdım. "Colt nerede?"

"Bilmiyorum ve yetişkinler gelene kadar bize hiçbir şey söylemiyorlar." Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Orada bir grup daha var." Patikanın on metre ötesini işaret ediyordu, orada başka bir grup öğrenci vardı.

"Tamam." Sadece iki saniyeliğine onu sınıfının geri kalanıyla bıraksam mı diye düşündüm. Bu fikirden ânında caydım. Eğer bir çocuk çoktan uçurumdan aşağı düştüyse bir sonraki benim kızım olmayacaktı. "Benimle gel."

Onu kollarımın arasına aldım ve patikada ilerlerken kızımı dirseklerimle dengeledim. İlk gruptan uzaklaşır uzaklaşmaz Havoc'a baktım ve tasmasını çıkardım. Eğer herhangi bir ebeveyn sinirlenirse kıçımı öpebilirdi.

"Colt'u ara."

Havoc, Maisie'yi kokladı, üstünden Colt'un kokusunu aldığı kesindi ardından burnunu yere dayadı ve küçük bir grup çocuğun durduğu yere yöneldi. Üniformalı iki görevli on kadar çocukla ilgileniyordu; biri hariç hepsi ağlıyordu.

Emma. Kenarda, sırtı bana dönük bir şekilde patikanın ilerisine bakıyordu.

"Bay Gentry?" Öğretmenlerden biri çocuklarla konuşmasını kesip yanıma geldi, dudakları titriyordu. "Ah, Tanrım. Sadece öğle yemeği için durduk, tekrar hareket etmeye başladığımızda patika... sadece..." Hıçkırmaya başladı. "Ayrı. Düştük."

"Nerede?" diye sordum üniformalı görevliye.

"Patika şu köşede bitiyor ama çocuktan herhangi bir iz yok. Bazı çocuklar onu diğer tarafta gördüklerini söylüyorlar."

Maisie'yi yere indirip elini arkamızdan gelen Bayan Rivera'nın avucuna bıraktım. "Lütfen onu tam burada tutun. Maisie, bana birkaç dakika ver, olur mu?"

Gülümsemeye çalışarak yanağını okşadım. *Sakin ol. Paniklediğini görmesine izin verme.* Maisie'nin başını sallamasını beklerken bunu içimden tekrarlayıp durdum. Maisie bunu görmemeliydi, böyle bir şeyi tecrübe etmemeliydi. Her ne kadar onu yanımda tutup korumak istesem de mesafenin getireceği güvenliğe ihtiyacı vardı.

Ardından harekete geçtim ve öğretmeni görmezden gelerek Havoc'u takip ettim, Emma'ya gideceğini biliyordum.

Küçük kız patikanın ilerisine bakıyordu, uçurumun kenarından en fazla üç-dört metre uzaklıktaydı. Bir memur Emma'nın önünde diz çöküp onunla konuştu ama çocuk cevap vermiyordu. Gözleri boş bakıyordu, ağzı kapalı ama gevşekti ve ellerinde Havoc'un bana işaret ettiği Telluride Arama Kurtarma şapkası tutuyordu.

Hayır. Hayır. Hayır.

Daha önce savaş alanında sayısız kez yaptığım gibi paniğimi bastırmaya çalıştım ama bu farklıydı. Bu, en kötü kâbusumdu.

"Konuşmuyor." Memurun yüz ifadesi gergindi.

"Onu biraz rahat bırak ve benim denememe müsaade et."

Başını salladı ve tepemizde dikiliyor gibi olmayacağı ama konuşulanları da duyabileceği kadar geri çekildi.

"Emma," dedim nazikçe ve önünde diz çöküp onu kendime çevirdim. "Emma, Colt nereye gitti? Şapkası neden sende?"

Gözleri uçurumdan yavaşça bana doğru kaydı. "Seni tanıyorum."

"Evet, tanıyorsun. Ben, Colt ve Maisie'ye aitim," dedim ses tonumu sakin ve düz tutmaya çalışarak. Daha fazla şoka girerse ondan bilgi alma şansımı tamamen kaybedeceğimi biliyordum. "Bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

Başını sallayarak onayladı, bu hareket normalin üç katı kadar uzun sürmüştü. "Tam şurada yemek yiyorduk." Grubu işaret etti. "Yemeği bitirdikten sonra bize söylendiği gibi sıraya girip yürümeye başladık. Uçurumun kenarına yakın bile değildik, yemin ederim!" Sesi çatallaştı.

Yanımızdaki memur not almaya başladı.

"Biliyorum. Sorun yok." Colt'un şapkasını tutan ellerini tuttum. "Sonra ne oldu?"

Arkamızda daha fazla görevli belirince ellerimle uzaklaşmalarını işaret ettim. Emma önce onlara sonra da Colt'un şapkasına baktı, konuşmayı bırakmak üzereydi.

Omuzumun üstünden bakınca Mark'ı gördüm. "Battaniye."

Yeni gelen memurlardan bir battaniye alıp bana uzattı.

"Onları geride tut. Çocuk şokta ve durumu daha beter hâle getiriyorlar." Mark başını salladı ve ben Emma'yı battaniyeye sararken emirler yağdırmaya başladı. "Burada sadece sen ve ben varız, Emma. Sonra neler olduğunu bana anlatabilir misin?"

Bakışlarını gözlerime çevirdi. "Yer altımızdan kaydı ve ben düşmeye başladım. Colt elimden tutup beni çekti? Galiba? Ya da beni itti. Onun arkasındaydım ama sonra bir baktım ki önündeyim. Çok gürültülüydü. Bir bardaktaki buz küpleri gibi."

Toprak kayması. Öyle olmalıydı.

"Onu tutmaya çalıştım ama olan olmuştu. Sonra ben kenarda duruyordum ama o gitmişti. Elimde bu vardı." Şapkayı havaya kaldırdı.

Kalbim durdu. Kalbim atmayı bıraktı ve etrafımdaki her şey donup kaldı. Ardından kalbim atmaya başladı ve etrafımdaki her şey iki kat hızlı hareket etmeye başladı.

Colt. Aman Tanrım, Colt.

"Bazı çocuklar onu diğer tarafta gördüklerini düşünüyorlar. Böyle mi oldu? Birbirinizden ayrıldınız mı?" *Lütfen evet de. Lütfen.*

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Emma, o aşağı mı düştü?" Sesim boğazımdaki yumrudan ötürü yüksek çıkmıştı.

Başıyla onayladı.

Üç kalp atımı süresince kontrolümü sağlayamayacağımı düşündüm. Ama ciğerlerime derin bir nefes çektim ve bir şekilde nefesimi verebildim.

"Teşekkür ederim," dedim ona. Ardından Havoc'a ıslık çalarak patika boyunca hızla koştum. Bana yetişip yanıma geldi. Köşeyi döndüğümüzde patika daraldı ve Havoc'un yeleğini tutarak aniden durdum.

"Dikkatli ol, tehlikeli bir iniş var," dedi ilçeden biri tepeye yaslanarak. "Ama çocuğa dair hiçbir iz görmüyorum, ki bu iyi bir şey. Muhtemelen öğretmenin düşündüğü gibi patikanın diğer tarafındadır. Sadece diğer tarafta olan ekipten haber bekliyoruz."

Bir buçuk metre kadar önümüzde patikanın uçuruma yakın olan tarafı aşağı çökmüştü ve diğer yarısının da eli kulağında gibi görünüyordu. Yüreğim ağzımdaydı. "Kal," dedim Havoc'a çatallaşmış sesimle.

Ardından dengede durabilmek için ellerimi yamaçta tutarak öne eğildim. Kenardan baktığımda hızlı bir düşüş olacağını anladım –belki on beş metre kadar– yolun sonunda dimdik, ağaçlarla kaplı bir yamaç vardı.

"Gördün mü? Çocuktan iz yok. Öğretmeni mavi bir ceketi olduğunu söyledi."

"Morumsu bir mavi," dedim aşağıdaki bölgeyi gözlerimle tarayarak. "Arkasında TAK logosu var, önünde de Gentry yazıyor."

Bu, okula dönmeden önce delicesine istediği tek şeydi ve üstündeki ismimin yazdığı tek kıyafetimdi.

"Ah, tamam o zaman. Eh, onu görmüyoruz. Köpeğin ne diyor?"

Arkama dönüp Havoc'a baktım, hâlâ kıpırdamadan oturuyordu. İşaret ettiği bir şey yoktu. Patikaya dönme konusunda

endişeli değildi. Benimle aynı şeyi biliyordu. "Aşağıda olduğunu söylüyor."

Bölgeye bir kez daha bakıp hafızama kazımaya çalıştım.

"Lanet olsun. O zaman bu bir kurtarma görevi olacak çünkü o çocuğun hayatta olması mümkün değil."

Hızla döndüm ve dirseğimi adamın gırtlağına dayayıp onu dağa yapıştırdım. "Bunu bilmiyorsun."

Boğuluyordu.

Beni geri çeken elleri hissettim. Mark. Beni bıraktı ve omuzumu sıktı.

"Senin derdin ne?" Üniformalı adam boğazını ovuyordu.

"Onun çocuğu," diye yanıtladı Mark.

Adamın yüzü düştü. "Ah, lanet olsun. Çok özür dilerim. Yani bir şans olabilir..."

Colt'un *tek* şansı bendim.

Havoc'u kaptığım gibi patikada hızla koştum, kayaların üstünde dengede kalabilmek için dikkat ediyordum. Bileğimi burkmam Colt'u öldürebilirdi.

Telsizimi aldım ve iletişim kanalını açtım. "Nelson, ben Gentry. Helikopter hâlâ çalışır durumda mı?"

Birinci sınıfların oraya geldiğimde telsizden cızırtılar geliyordu. Maisie, grubun kenarında Emma'yla birlikte oturuyor, onun elini tutuyordu.

"Evet," dedi Nelson.

"Öyle tutmaya devam et. Havoc'la birlikte yoldayız ve o tepeden hızla aşağı inmemiz lazım."

"Tamamdır."

Maisie'nin yanına geldiğimde Mark bana yetişti, kızım ağlamayı bırakmıştı, ellerini karnına sarmış hâlde boş gözlerle bakıyordu.

Ona sarıldım ve elimden geldiğince sımsıkı sardım. "Seni aşağı indireceğim, tamam mı? Sonra da Mark seni merkeze götürecek ve anneni arayacağız."

"Beckett, gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu Mark yumuşakça. "Yardımıma ihtiyacın yok mu?"

"Küçük kızımı bu dağdan indirmene ihtiyacım var," dedim doğrulurken, Maise boynuma tutunmaya devam ederken aşağı kayıyordu. "Sıkı tutun, Maisiecik."

Ağırlığını dengeleyerek ve her bir saniyenin ne kadar önemli olduğunu bilerek koştum ama Maisie'yi asla o dağda bırakmayacaktım. Ella'nın bir çocuğuyla ilgilenirken diğerini geride bıraktığında ne kadar suçlu hissettiğini haykıran sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

Bir sonraki köşeyi döndüm ve helikopteri gördüm. Bir grup ebeveyn üniformalıların arkasında sıra olmuştu.

"Kara haber. Tez duyulur." Mark'ın sözleri kesik nefesleri arasından çıkıyordu.

"Beckett!" Ada grubun önünden seslendi.

"Ada burada," dedim Maisie'ye. "Mark, plan değişti, helikoptere atla."

Ada kalabalığın ucuna koştu, Larry de onu takip ediyordu. Bir memurun önünde durdular ve başımla onay verince memur geçmelerine izin verdi.

Ailelerden gelen bağırışlar bir kakofoni oluşturuyordu, bilgi almak istedikleri aşikârdı ama arkamdaki helikopterin sesi söylenenleri bastırıyordu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Ada. "Ah, Tanrım, Colt nerede? Neden onu da getirmedin?" Sesi panikle yükselince Larry elini karısının omuzuna koydu.

"Onu almana ihtiyacım var," dedim Ada'ya ama Maisie boynumu bırakmıyordu. "Maisiecik, beni bırakman lazım, tamam mı?"

Geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. "Canı yanıyor. Hissedebiliyorum." Karnına dokundu.

"Şimdi gidip onu bulacağım ama Ada'yla gitmen gerek, tamam mı?"

"Tamam." Bana sarıldı, ben de onu Ada'ya teslim etmeden önce kızıma sımsıkı sarıldım.

"Ella nerede?" diye sordum Maisie, Ada'nın kollarının arasına giderken.

"Colt, değil mi?" dedi Ada.

Söyleyemezdim. Eğer söylersem beni ayakta tutan şeffaf duvarlar çökerdi ve bu göze alabileceğim bir şey değildi.

"Ella nerede?" diye tekrar sordum.

"Başka birkaç aileyle birlikte korucu merkezinde." Arkamızdaki kalabalığı işaret etti. "İlçeden haber almaya çalışıyorlar. Gidip Ella'yı getirmemizi ister misin? Birinin ona söylemesi gerek." Yüzü çöktü.

Yanıp sönen ışıkları gördüm. Güzel, ambulans gelmişti.

"Hayır. Sadece onunla kal. Durum... durum iyi değil. Sana ihtiyacı olacak."

Colt, burada durup Ella'yı beklememi kaldıramazdı. Larry'ye baktım, yüzünde gergin ve sert bir ifade vardı.

"Ona ne söylememi istiyorsun?"

"Oğlumuzu bulacağımı söyle." Kontrolümü kaybetmeden önce yanımda Havoc'la birlikte helikoptere koştum. Onu kucakladım ve araca bindik. Kask takıldı. Emniyet kemeri yerine oturtuldu.

"Güneye git," dedim pilota. "Patikanın aşağı çöken bir kısmı var. Onun hemen altına bırakılmamız lazım."

"Anlaşıldı." Pilot harekete geçti ve yükselirken midem altüst oldu.

Öne doğru eğildim ve Havoc'un yeleğini kilitledim, onu güvende tutmam gerekiyordu.

"Küçük bir sorunumuz var, iniş yapabileceğim bir yer yok," diye seslendi pilot.

"İple inebilir misin?" diye sordum Mark'a.

"Teorik olarak," diye yanıtladı.

"Bizi iple inebileceğimiz bir yere götür," dedim pilota ardından Mark'a döndüm. "Ayak uydur."

Başıyla onayladı.

"Hazır olmana ihtiyacım var, Jenkins."

"Hazırım," diye güvence verdi bana oturduğu banktan. "Sedye ve sırt tahtası hazır."

"Yeni rapor geldi mi?"

Başıyla onayladı.

"Olay saat kaçta olmuş?"

Panoya göz attı ve saatini kontrol etti. "Rapor kırk beş dakika önce geldi, çağrı da ondan on dakika sonra."

Neredeyse bir saattir aşağıdaydı. Kronometremi ayarladım.

"Telsizden çağrı yap ve buraya ne kadar kişi getirebiliyorsan getir."

Helikopter iniş yapılabilecek tek açık alana doğru geldi. Kayaların düştüğü yerle aramızda kısa bir mesafe var gibiydi.

"Hazırız," dedim pilota telsizden.

Jenkins ipi sabitlerken kaskımı çıkardım. Sonra da Havoc'u kayışa sabitledim ve kapıdan çıkarken onu bacaklarımın arasında tuttum. Jenkins bana ipi uzattı ve ipi Havoc'un inişini kontrol edebileceğim kayıştan geçirip sabitledim. "Bundan nefret ettiğini biliyorum," dedim ona, kayışına bağlı olan ipin sağlam olduğundan emin olurken. "Ama Colt'umuz aşağıda."

İpi ve kayışını sıkıca tutarak ona dizimle işareti verdim, bunun anlamını çok iyi biliyordu ve hiçliğe adım attık. Ben bizi aşağı indirirken o bacaklarımın arasında hiç kıpırdaman duruyordu.

Bunu daha önce yüzlerce kez yapmıştık ama hiç böylesine bir telaş hissetmemiştim. Telaş yapmak hatalara davetiye çıkarırdı bu yüzden nefesimi düzene soktum ve bizi yavaş yavaş, adım adım yere indirdim.

Ardından kayışı çıkardım ve Havoc'un çantasına koydum. Mark hızla bizi takip etti.

Havoc'a çantasından ödül maması verdim. "İyi iş çıkardın. Bu berbat bir şey biliyorum."

"Bunu bir köpekle nasıl yapıyorsun?" diye sordu Mark yere indikten bir dakika sonra.

"Çok fazla tecrübem var." Havoc'a doğru eğildim. "Colt'u ara."

Etrafı koklamaya başladı ve bizi toprak kaymasının olduğu olana doğru götürdü. "Onu bulması ne kadar sürer?" diye sordu Mark.

"Emin değilim. Colt bu tarafa doğru yürümedi o yüzden takip edebileceği bir yol yok. Havada kokusunu alabileceği kadar yaklaşmamız ya da dokunduğu bir şey bulmamız lazım."

Diz boyuna gelen yeşilliklerin arasından geçerek tepeyi tırmandık ve kavak ağaçlarının altında geldik. Havoc önümüzde yürüyüp araştırma yaparken nefes alışıma ve adımlarıma odakladım. Ne bulacağımızı ne kadar az düşünürsem o kadar iyiydi.

"Colt!" diye seslendim, bir umut bizi duyar... duyabilecek hâldedir diye.

"Colt!" Mark da bana eşlik etti. "Jenkins'i getirmeli miydik?"

"Hayır. Helikopterde kalması lazım. Diğer ekip geldiğinde müsait olması gerekecek. Bizimle olursa ve Colt'u başkası bulursa..."

"Ne demek istediğini anladım."

"Ben savaş doktoruyum, bu da ameliyat dışında her şeyi yapabilme yetkim var demek. Herkes... eskiden çalıştığım yerdeki herkes öyleydi." Bu birinci sınıf operatör olarak seçilmeden önce herkesin alması gereken standart bir eğitimdi. "Colt!" diye tekrar bağırdım.

Tekrar.

Tekrar.

Kolumdaki saatin *bip*lemesiyle bir buçuk saatin geride kaldığını fark ettim ve hâlâ Colt'u bulamamıştık. Bakışlarımı dağa çevirdim. Ağaçların bittiği yerden çıkmış, doğrudan top-

rak kaymasının olduğu yerin altına gelmiştik. Çevremizi saran kayalar birbirine o kadar benziyordu ki hangisi yeniydi, hangisi baştan beri buradaydı, ayırt edemiyordum.

Helikopterin birkaç ekibi bıraktığını gördük, Mark telsiz koordinasyonunu ayarlayarak herkesin farklı bölgeler seçtiğinden emin oldu. Havoc nereye giderse benim bölgem orasıydı, gerisini onlar halledecekti.

Havoc güney istikametini deli gibi kokluyordu bu yüzden ağaçların bittiği yolu takip ettik.

"Colt!" Havoc son sürat koşmaya başladığında parlak mavi bir nokta fark ettim. Kayaların üstünden atlayıp kavak ağaçlarının altından geçerken hızla koşuyordum.

"Colt!" diye seslendim ama bana cevap vermedi. Üst bedeninde bir sorun görünmüyordu ama vücudunun altı düşen yaprakların arasında kaybolmuştu.

"Aferin kızıma," dedim Havoc'a ve sırf alışkanlıktan ona cebimdeki ödül mamalarından birini verdim. Sonra da Colt'un yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Colt, hadi ama, evlat." Teni çok solgundu, yüzündeki ufak tefek kesiklerden kan geliyordu. Parmaklarımı boynuna koydum ve bekledim.

Lütfen, Tanrım. Her şeyi yaparım. Lütfen.

Nabız vardı ama düzensiz ve zayıftı. Teni buz gibiydi.

"Bir yerinde kanaması var," dedim Mark'a, Colt'un diğer tarafına geldiğinde. "Bu dalları üstünden kaldırmalıyız ama sadece hafif olanları. Ağır olan varsa beni bekle."

Mark başıyla onayladı ve Colt'un üstünden daha ufak olan dalları çekmeye başladı. "Kurtarma 9, burası Gutierrez ve Gentry. Çocuğu bulduk. Nabzı var ama zayıf. Lütfen acilen sağlık görevlisini gönderin."

Colt'un ceketinin önünü açarken Mark'ın telsizinden gelen cızırtıları duyuyordum.

"Lanet olsun. Gentry."

Colt'un alt bedeninin hâlini gördüğümde safra gırtlağıma kadar yükseldi ama bakışlarımı gökyüzüne çevirdim ve kendimi yutkunmaya zorladım. Colt'un sağ kalçası, aşağı yukarı bir araba motoru boyutundaki büyük ve sivri bir kayanın altına sıkışmıştı.

"Pantolonunu kes. Deriyi görmem gerek." Bu iyi değildi.

"Gutierrez, burası Kurtarma 9. Yakıt ikmalinin ortasındayız. Hızla yola çıkıyoruz."

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Colt, beni duyabiliyor musun, evlat?" diye sordum yüzünü okşayarak. "Benim için gözlerini açabilir misin?"

Kirpikleri kırpıştı. "Beckett?"

Colt'un o anki sesi, hayatım boyunca duyduğum en tatlı sesti. Hayattaydı ve konuşabiliyordu. *Teşekkürler, Tanrım.*

"Hey!" Gözleri açılırken ona doğru eğildim ve kafasını sabitledim. Sağ göz bebeği soldakinden biraz büyüktü. Beyin sarsıntısı. "Hey, hareket etme, tamam mı? Ben buradayım."

"Neredeyim?" diye sordu, gözleri soldan sağa etrafı tarıyordu.

"Çok kötü düştün o yüzden kıpırdamamam gerekiyor, tamam mı? Boynunu incitmiş olabilirsin. Mark burada yanımda ve doktor da yolda, geliyor. Sadece başını oynatma."

"Tamam." Yüzünü buruşturdu. "Canım yanıyor."

"Eminim yanıyordur. Bana nerenin acıdığını söyleyebilir misin?"

Bakışlarını kaçırdı. "Her yerim."

"Tamamdır." Düştüğü yere baktım. "Colt, ayak parmaklarını oynatabilir misin? Sadece ayak parmaklarını?"

"Evet," dedi.

Mark'a baktım, dudaklarını sıkmıştı ve başını olumsuz anlamda sallıyordu.

Panik yapma.

"Aferin, evlat. Tekrar yapabilir misin?" Sesimin hissettiğimden daha sakin çıktığını umut ediyordum çünkü içimde fırtınalar kopuyordu.

"Gördün mü? Ayak parmaklarım iyi. Acımıyorlar bile," dedi Colt yüzünde ufak bir tebessümle.

Mark başını tekrar salladı ve ruhum un ufak oldu.

"Bacakların acımıyor mu?" diye sordum.

"Hayır, sadece geri kalan yerler acıyor." Gözleri kapanmaya başladı.

"Colt! Colt!" Yüzünü tuttum. "Benimle kalman gerek, tamam mı? Parmaklarını oynat."

On parmak da kıpırdadı. *Bu işime yarar.*

"Yorgunum. Emma iyi mi?"

"Kesinlikle iyi ama senin için endişeleniyor. Çok iyi iş çıkardın, Colt. Onu kurtardın." Nabzını tekrar kontrol ettim. Lanet olsun daha hızlı ve daha zayıftı.

"Bizden zayıf olanları koruruz," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "Üşüyorum, Beckett. Hava soğuk mu?"

"Şu kayanın altına bak. Kan görüyor musun?" diye emrettim Mark'a. Ceketimi çıkarıp Colt'un üstüne attım. "Daha iyi mi?"

Mark eğildi. "Göremiyorum. Eminim bu kayayı kaldırabiliriz."

"Önce turnike yapmamız lazım. Ezilmeden kaynaklanan yaraları olması çok yüksek ihtimal. Neredeyse iki saat oldu, kayayı öylece kaldıramayız. Havoc'un çantasında bir tane turnike var."

"Lanet olsun, Beckett," dedi Mark yavaşça. "Kan."

Turnikeyi kaptım ve Mark'ın yanına geldim. Kayanın altından koyu renk kan görünüyordu. "Helikopter nerede? Sedyeyi buraya getirmelerini söyle."

"Kurtarma 9, burası Gutierrez ve Gentry. Sedyenin durumu nedir?"

"Gutierrez burası Kurtarma 9. Beş dakikaya oradayız."

"Siktir," diye mırıldandım. Bu ânı anlatacak daha iyi bir kelime yoktu.

Colt'un kalçasının altındaki toprağı turnikeyi geçirebileceğim kadar kazdım ve kayanın üstüne düştüğü yerin üstünden sıkıca bağladım.

"Yerinden oynatma," diye uyardım Mark'ı.

Sonra da Colt'un diğer yanına eğildim. Dudakları mavi, teni solgun, nemli ve soğuktu. Nabzı hızlı ve zayıftı.

"Hey, evlat, kanamanı durdurdum. Sadece helikopter gelene kadar dayanman gerek, tamam mı?"

Bana minik bir gülümsemeyle baktı. "Helikoptere mi bineceğim? Süper."

"Aynen öyle. Hem bir nevi kahraman oldun. Herkes seni havalı bulacak ama benim gözümde sen hep en havalı olacaksın," diye söz verdim. "Başka bir yerin acıyor mu?"

"Hayır, hiçbir yerim acımıyor."

Donup kaldım. *Şok. Kanama.* Bacağındaki kanamayı durdurmuştuk ama başka bir yerden daha kanıyor olmalıydı. Ya da o düşüşten sonra düzinelerce yeri kanıyordu.

Canı yanıyor. Hissedebiliyorum.

İkizler. Tıpkı Maisie PICC kateteri yüzünden enfekte olduğunda Colt'un uykusundan uyanması gibi.

"Tamam, sadece benimle konuşmaya devam et, evlat." Ceketimi üstünden aldım ve tişörtünü kaldırdım. Göğsünün sol tarafı yoğun morluklarla kaplıydı. Karnı şişmişti.

Topuklarımın üstüne oturdum ve ellerimi başımın arasına aldım.

Ryan. Bana yardım etmen gerek. Lütfen.

"Neredeyiz?" diye sordu Colt, sesi yumuşacıktı.

Hızla doğrulup Mark'ın kolunu tuttum. "İç kanaması var. Dalak olduğunu düşünüyorum bu da sadece dakikaları var demek. Göğü görebildiğin en yakın yere koş ve işaret fişeğini fırlat."

Colt'a bakarken acı içinde görünüyordu ama arkasını dönüp koştu.

Colt'un yanında dizlerimin üstüne çöktüm ve yanına uzanıp bedenimle onu sardım. "Seni çok seviyorum."

Kafasını çevirdi ve ona boynuyla ilgili bağırmadım bile. Bir önemi yoktu. "Ben de seni seviyorum, Beckett." Gözlerini açtı ve ben de alnımı onunkine yasladım.

"Ağaç eve bir zipline ekleriz diye düşünüyordum, ne dersin?" Ellerimi saçlarının arasında gezdirdim.

"Evet. Bence göle doğru gidecek şekilde yapmalısın. Bu harika olur, hem annem de yere düşmemizle ilgili o kadar çok endişelenmez."

Bu düşüşü öngörememiştik.

Havoc inledi ve Colt'un diğer tarafına kıvrıldı. Kızım biliyordu.

"Çok haklısın." Nabzını kontrol ettim. Lanet olsun, çok zayıftı.

"Sanırım ölüyorum," diye fısıldadı.

"Ağır yaralısın." Son kelimeyi söylerken boğulur gibi oldum. Ona yalan söylemek istemedim ama son anlarının korku içinde geçmesini istemiyordum. Bu noktada yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Onu kaybedecektim.

Ella. Tanrım, onun burada olması gerekiyordu.

"Sorun değil. Üzülme. Anneme ve Maisie'ye de üzülmemelerini söyle." Güçlükle birkaç kez nefes aldı. "Ryan dayımı görebileceğim."

Nefes alamıyordum. Göğsüm sadece onunkiyle uyumlu bir ritimle inip kalkıyor, kalbim onun solup giden kalp atışlarına ayak uyduruyordu.

"Sadece dayan, evlat. Daha yapmadığın çok şey var. Bu hayatta yapılacak çok şey var."

Bana sevgiyle baktı. "Sen vardın. Tıpkı bir baba gibi."

Yaşlar yanaklarımdan akıp altımdaki toprağa karışıyordu. "Ah, Colt. Sana söyleyecektik. Sadece Maisie'nin iyileşmesini bekliyorduk ama ben geçen sene seni evlat edindim. Bir süredir

bir baban vardı. Seni aydan ve yıldızlardan daha çok seven bir baban."

Nefes alıp verişi gittikçe yavaşlıyordu, aldığı her bir nefes için çok çaba sarf etmesi gerekse de gülümsemeyi başardı. "Sen benim babamsın."

"Ben senin babanım."

"Demek *böyle* bir his." Yanağıma koyduğu eli buz gibiydi. "Bir babamın olmasını çok seviyorum."

"Baban olmayı çok seviyorum, Colt. Sen, umup umabileceğim en mükemmel oğulsun. Seninle gurur duyuyorum." Kelimeler boğazımdan güçbela çıkıyordu.

Zorlukla nefes alırken gözleri kapandı.

Arka plandan pervanelerin sesini duydum.

"Ben bir Gentry'yim," dedi Colt gözlerini açmayı başararak.

"Öylesin. Hem Gentry hem MacKenzie'sin. Sonsuza dek."

"Sonsuza dek mi?" diye sordu.

"Sonsuza dek. Ben her zaman baban olacağım. Ne olursa olsun. Bunu hiçbir şey değiştirmeyecek." *Ölüm bile.* Tanrı onu ne kadar uzağa götürürse götürsün ona olan sevgim Colt'a ulaşacaktı.

"Colton Ryan MacKenzie-Gentry. İstediğim her şey gerçekleşti bu hayatta." Gözleri kapandı, göğsü ancak yarıya kadar yükselebiliyordu. Vücudunda kan kalmamışken kalp masajı bir işe yaramazdı.

"Benim de," dedim ona alnını öperken.

"Anneme ve Maisie'ye onları sevdiğimi söyle." Yavaşça konuşuyordu, her bir kelime aldığı zor nefeslerle birlikte çıkıyordu.

"Söyleyeceğim. Onlar da seni çok seviyor. Senin için her şeyi yapacak bir annen, baban ve kız kardeşin var."

"Seni seviyorum, baba," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Colt."

Göğsü bir kez daha kalktı, sonra yüzü solup giderken eli yanağımdan düştü.

"Colt?" Elimi uzattığımda artık nabzı yoktu. "Colt! Hayır!" Altından kaydım ve oturup bedenini kendime çektim, başı göğsüme düşerken kollarımla onu sıkıca sardım.

Gırtladığımdan vahşi bir çığlık koptu. Sonra bir tane daha. Ta ki bedenim hıçkırıklarla sarsılana dek. Havoc yanıma oturup ulumaya başladı, sesi kısık ve ağıt gibiydi.

Ona iyi bak, Ryan.

"Beckett," dedi Mark usulca. Başımı kaldırdığımda yanımda, gözlerinde akmayan yaşlarla oturduğunu gördüm. Benim görüşümse bir netleşiyor, bir bulanıklaşıyordu.

"O gitti." Kollarım ufak bedenini daha da sıkı sardı.

"Biliyorum. Elinden gelen her şeyi yaptın."

"Ona daha bu sabah peynir dürümü yaptım," dedim ellerimi yumuşacık saçlarından geçirirken. "Daha fazla peynir istedi ben de koydum. Ona dürüm yaptım."

Bu saatler önceydi.

Sadece saatler.

Ama o artık yoktu.

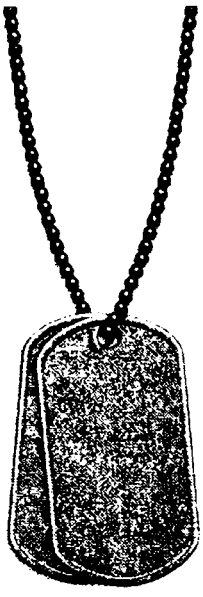
"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Mark.

Etrafımızda dikilen bir düzine adamı o zaman fark ettim. Jenkins diz çöktü ve benim de yaptığım kontrolleri yaptı ama sadece dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı ve tekrar ayağa kalktı.

İstemek? Ben ne yapmak istiyordum? Tekrar çığlık atmak, bu ormandaki her şeyi parçalamak istiyordum. Yumruklarımla o dağı yere indirmek istiyordum. Küçük oğluma bakmak ve onun güldüğünü tekrar duymak istiyordum. Ağaç evinin önündeki verandada koştuğunu görmek istiyordum. Büyümesini ve olması gereken adam olmasını istiyordum. Ama artık ona erişmem mümkün değildi.

Hiçbir şey senin kontrolünde değilken isteklerin bir önemi yoktu.

"Onu annesine götürmem lazım."

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ella

Helikopter otuz metre önümdeki açıklığa indiğinde kalbim paramparça oldu. İniş yapmalarının sadece iki sebebi olabilirdi. Ya Colt'u bulamadılar ya da...

"Nefes al," dedi Ada. Larry, Maisie'yi eve götürmüştü. Onun burada olmasını, trajediyi en ön sıradan izlemesini istememiştim.

İlçe ekibinden bir grup arkamızda durmuş olanları izliyordu. Bekliyordu.

"Onu bulmuş olsalardı hava ambulansıyla Montrose'ya götürürlerdi," dedim. Midemi altüst eden korkuyu bastırmak için deli gibi uğraşıyordum.

"Beckett onu bulacak. Bunu yapacağını biliyorsun."

Haritayı görmüştüm, ne kadar yüksekten düştüğünü biliyordum.

Helikopterin kapısı açıldı ve önce Mark sonra Beckett indi. Uzun kollu bir tişört giyiyordu ama mavi ceketi üzerinde değildi.

Beckett bana baktı ve uzaktan yüzünü görmeme gerek bile yoktu. Duruşu her şeyi söylüyordu. "Hayır." Sesim bir fısıltı bile sayılmazdı. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Bu olamazdı. Bu imkânsızdı.

Beckett arkasını döndü, bu sırada Telluride Arama Kurtarma ekibinin diğer üyeleri aşağı inerken bir sedye çıkarıp onu bir tabutu taşır gibi taşıdılar.

Sonra Beckett'ın ceketini gördüm.

Colt'un yüzüne örtülmüştü.

Dizlerim büküldü ve dünya karanlığa gömüldü.

Gözlerimi kırpıştırırken etrafı görmeye başladım. Tepemde parlak ışıklar vardı ve hastanenin o kendine has steril kokusu burnuma çarptı. Başımı çevirince yanımdaki sandalyede oturan Beckett'ı gördüm; gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı.

Havoc sandalyesinin altında uyuyordu.

"Hey," dedi ve eğilip elimi tuttu.

"Ne oldu?"

"Bayıldın. Telluride Hastanesi'ndeyiz, iyisin."

Her şey bir anda zihnime doldu, helikopter. Ceket.

"Colt?"

"Ella, çok çok üzgünüm. O gitti." Beckett'ın yüzü acıyla buruştu.

"Hayır, hayır, hayır," diye sayıkladım. "Colt." Çığlık atmakla ağlamak arasında, durmak bilmeyen bir ses çıkarırken yaşlar gözümden yağmur gibi akıyordu. Belki nefes alırken o ses duruyordu ama sadece o kadar.

Bebeğim. Benim, güzel, güçlü küçük adamım. Colt'um.

Sıcak kollar etrafımı sardı ve Beckett yatakta yanıma uzandı. Başımı göğsüne gömdüm ve feryat ettim. Acı kelimesi bu durumu anlatmaya yetmiyordu. Hislerimin bir ölçeği yoktu. On üzerinden bir sayı verip ilaçla geçiştirilemezdi. Bu acı ölçülemez, akılalmaz bir şeydi.

Minik oğlum büyüdüğü dağın altında tek başına ve soğuktan üşüyerek ölmüştü.

"Ben onunlaydım," dedi Beckett yavaşça. Sanki aklımı okumuştu. "Yalnız değildi. Tam vaktinde yanına ulaşmayı başardım. Ona sevildiğini söyledim o da sana üzülme dememi istedi. İstediği her şey olmuş." Sesi çatallanmıştı.

Beckett'a baktım, kesik kesik nefes alıyordum. "Onu gördün mü?"

"Gördüm. Ona onu evlat edindiğimi, onun için her şeyi yapacak bir annesiyle babası olduğunu söyledim."

Yalnız değildi. Bu da bir şeydi, öyle değil mi? Annesinin ellerine doğmuş ve babasının kollarında ölmüştü.

"Güzel. Bunu bildiğine sevindim. Ona daha önce söylemeliydik." Sırf korktuğum için ne kadar çok zaman harcanmıştı. Beckatt'la geçirebileceği ve Beckett'ın onun için kim olduğunu bilebileceği onca zaman.

"Acı çekti mi?" Canı kesin çok yanmıştı ve ben yanında değildim.

"İlk başta ama çabucak geçti. Öldüğünde canı hiç acımıyordu. Ella, yemin ederim elimden gelen her şeyi yaptım."

"Yaptığını biliyorum." Neler olduğunu bilmesem de bundan hiç şüphem yoktu. Beckett, Colt'u kurtarmak için canından vazgeçerdi. "Korkuyor muydu?" Tekrar ağlamaya başladım.

"Hayır. Çok güçlüydü ve kendinden çok emindi. Emma'yı sordu. Colt onun hayatını kurtardı, Ella. Emma şu an hayattaysa bu Colt sayesinde. Oğlumuz, Emma'yı kenara, güvenli bölgeye itmiş. Çok cesurdu, seni ve Maisie'yi çok sevdi. En son söylediği şey buydu. Sana ve Maisie'ye sizi sevdiğini söylememi istedi. Bir de bana baba dedi, sonra da gitti. Hepsi bu."

Hıçkırıklarım tekrar başladı, kontrol edilemez ve durdurulamazdı.

Bu kalp kırıklığı ya da keder değildi.

Ruhum tamamen tarumar olmuştu.

"Yapabileceğiniz bir şey yoktu," dedi Dr. Franklin masanın karşısından, yanında başka doktorlar da vardı.

Pencereden dışarı baktım ve güneşin doğmak üzere olduğunu gördüm.

Yeni bir gün olsun istemiyordum. Oğlumu evden çıkarken öptüğüm, otobüse binmeden önce ona sarıldığım gün olmasını istiyordum. Işığı Colt'un üstüne vurmuyorsa güneşin nasıl göründüğünü bilmek istemiyordum.

"Colton'un iç yaralanmaları çok ağırdı; omuriliği kopmuş, dalağı parçalanmış ve aortunda büyük bir yırtık oluşmuş. Ayrıca uyluk atardamarı da kesilmiş. Üstelik bunlar sadece ultrasonla görebildiğimiz yaralar. Yapabileceğiniz bir şey olmadığını söylediğimde lütfen bana inanın, Bay Gentry. Hatta, size o birkaç dakikayı kazandıran da bacağıyla ilgili hızlı düşünerek harekete geçmeniz olmuş."

"Bu yüzden acısı yoktu," dedi Beckett elimi tutarak.

"Bütün hislerini kaybetmişti. Canı acımadı."

Yaşlar yanaklarımdan akıyordu ama onlar silmeye zahmet etmedim. Yerine hemen yenileri gelecekken ne anlamı vardı?

"Oraya daha hızlı ulaşsaydım?" Beckett'ın sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

Dr. Franklin başını salladı. "O hâlde acil servisin önünde düşseydi bile yapabileceğimiz bir şey olmazdı. Montrose'da bile. O kadar ciddi yaralar... Geçirdiğiniz o birkaç dakika mucize. Kaybınız için çok, çok üzgünüm."

Kaybım.

Colt kayıp değildi ki. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

Onun yeri morg değildi. Sıcak ve güvende olduğu evinde, yatağında uyuyor olmalıydı.

"Eve gitmeliyiz," dedim Beckett'a. "Maisie'ye söylememiz gerek." Gözyaşlarım bir kez daha sel olup aktı. Küçük kızıma kalbinin yarısının artık olmadığını nasıl söyleyecektim? Yarısı gitmiş bir insan olarak dağılan parçalarını toplayıp hayatına nasıl devam edecekti?

"Tamam. Hadi eve gidelim."

Dr. Franklin, Beckett'a bir şeyler söyledi ve o da başını sallayarak onayladı. Sonra, nasıl başardım hiç bilmiyorum ama bir ayağımı diğerinin önüne attım ve kapıya doğru ilerledik.

Kapıların önünde durdum. İkizler burada doğmuştu. Tam bu noktada tekerlekli sandalyeden kalkmış ve onları araba koltuklarına taşımıştım; hemşirelerin itirazlarını dinlemeyi reddetmiş ve yürümüştüm çünkü bunu tek başıma yapabileceğimi bilmem gerekiyordu.

"Ella?"

"Onu burada bırakamam." Göğsüm sıkıştı ve nefes almadan önce birkaç saniye zorlandım. Bedenim, Colt'un olmadığı bir dünyada yaşamak istemiyordu.

Beckett'ın kolları beni sıkıca sardı. "Onlar yanında. Colt güvende. Yarın onunla biz ilgileneceğiz ama şimdi seni eve götüreyim."

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadım. Ayağımı hareket ettiremiyordum, ben eve giderken Colt'u burada bırakamıyordum.

"Sana yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Başımla onayladım ve Beckett eğilip beni kucağına aldı, bir eli dizlerimin altında diğeri sırtımdaydı. Kollarımı boynuna doladım ve beni sabahın ilk ışıklarına taşırken başımı omuzuna koydum.

Beckett, benim arabamla bizi eve götürdü. En azından öyle yaptığını düşündüm. Zaman tüm anlamını yitirmişti. Okyanusun üzerinde sürükleniyor, sadece bir sonraki dalganın beni aşağı çekmesini bekliyordum.

Gözümü kırptım ve evin içindeydik, Ada'nın nedenini anlamadığım bir telaşı vardı. Beckett beni kanepeye oturtup bacaklarımın üstüne bir battaniye serdi. Ada bir şey söyledi ve başımı olur der gibi salladım, ne dediği umurumda bile değildi. Ellerimin arasında bir bardak kahve belirdi.

Güneş kederime meydan okurcasına yükseldi. Hayatımın dün sona erdiğini umursamadan yoluna devam etti.

"Anne?" Maisie odaya girdi, mavi oyuncak ayısına sıkıca tutunmuştu. Üstünde mor pijaması vardı, saçları uyumaktan birbirine girmişti ve yüzünde de yastık izleri vardı.

Colt'un yüzüne ne kadar da benziyordu. Ona baktığımda Colt'u görmediğim bir an olacak mıydı?

"Merhaba," dedim çatallanmış bir sesle.

Beckett, Maisie'nin yanında belirdi.

"O öldü," dedi Maisie sormaktan çok durumu açıklar gibi. Yüzü, tedavisi boyunca olduğundan daha ciddiydi.

Bakışlarım hızla Beckett'a kaydı ama o başını iki yana salladı.

"Dün gece anlamıştım. Canımın acısı geçmişti. Gittiğini anladım." Yüzü buruşunca Beckett onu yanına çekti. "Uykumda bana veda etti. Sorun olmadığını ve cebini kontrol etmemi istedi." Beckett, kızımı kanepede yanıma oturttu, ona sarılabilmek için kolumu kaldırdım.

"Çok ama çok üzgünüm, Maisie." Alnını öptüm ve bana daha da fazla sokuldu.

"Bu doğru değil. Onun ölmemesi gerekiyordu. Benim ölmem gerekiyordu. O neden öldü? Bu adil değil. Bir anlaşmamız vardı. Her zaman birlikte olacaktık." Ağlamaya başlaması benim gözyaşlarımı tetikledi. Minik bedeni sarsılırken gözyaşları tişörtümü sırılsıklam etti.

Kendimi doğru sözleri bulmaya, kızımı kederinde yalnız bırakmamaya zorladım çünkü kendi acımdan bir çıkış yolu göremiyordum.

"Adil değil," dedim ona sırtını sıvazlarken, minik ayıcık aramızda sıkışmıştı. "Ayrıca senin de ölmemen gerekiyordu. İkinizin de. Bu sadece öylece, sebepsizce olan bir şey."

Nasıl olurdu da bundan daha iyi bir açıklama bulunamazdı? Öngöremediğin bir kazanın altında ne gibi bir sebep olabilirdi? Adalet bunun neresindeydi?

Beckett, Maisie'nin diğer tarafına oturdu ve onu elimizden geldiğince sarıp sarmaladık, ona ne verebiliyorsak verdik. Hepsine ihtiyacı vardı. Ben oğlumu kaybetmiş olabilirdim ama o diğer yarısını kaybetmişti.

Yaklaşık bir saat sonra Maisie, Beckett'a dönük hâlde uyudu. Beckett, onu göğsüne yaslamış, saçlarını okşuyordu. Ölürken Colt'u da böyle mi tuttu diye düşünmeden edemedim. Sonra da bu düşünceyi aklımda çıkardım ve cevabı duymaya hazır olana kadar onu bir kapının arkasına kilitledim.

Ada elinde Telluride Hastanesi çantasıyla içeri girdi. "Bunu ister misin? Maisie ceplerine bakın demişti."

Çantayı açtım ve Colt'un ceketini çıkardım. Kan ya da gözyaşı yoktu, yaşadığı travmayı işaret eden hiçbir şey yoktu. İlk cebi gördüm ama içi boştu. Mantık yürüteceksek bir sonraki de öyle olacaktı. Ne de olsa sırf ikizler diye...

Parmaklarım ince ve hışır hışır ses çıkaran bir şeye denk geldi. Onu çekip çıkardım ve nefesim kesildi.

Kırmızı bir yapraktı.

Colt'u sonsuzluğa uğurladığımız gün, güneş parlak ve güzeldi. Küçük adadaki ağaçların yaprakları arasından sızıyor, yere minik ışık kümeleri bırakıyordu. Rüzgâr hafifçe esiyor, çoğunluğu kavak ağaçlarından dökülen altın sarısı yapraklarla etrafımızda bir renk cümbüşü oluşturuyordu.

Colt'un ufak, beyaz tabutu yere indirilirken Beckett ve Maisie'nin arasında durdum. Maisie siyah giymeyi reddetti, saçma bir renk olduğunu ve Colt'un da siyahtan nefret ettiğini söyledi. Güneşi andıran sarı kıyafetler giydi ve Colt'un pembe ayıcığını sıkı sıkı tuttu.

Mavi ayısını dün Colt'un yanına koymuş, ancak bu şekilde ayrı kalabileceklerini söylemişti. Fakat gözlerindeki ışığın

söndüğünü gördüğümde sadece Colt'u değil, kızımın da bir parçasını gömdüğümüzü anlamıştım.

Emma, Colt'un hayatını kurtardığı küçük kız, yanaklarından akan yaşlarla ailesinin yanında duruyordu. Colt'un yaptığı şeyle müthiş gurur duyuyordum ve bu küçük kızın başına kötü bir şey gelmesini istemem mümkün değildi; Emma'nın suçu yoktu. Ama yine de Tanrı'nın bir çocuğun hayatı için başka bir çocuğun canını nasıl alabildiğini anlayamıyordum.

Emma'nın hayatına karşılık Colt'unkini mi almıştı?

Yoksa son birkaç yılda Maisie'nin hayatı için ettiğim dualarda delicesine yalvarırken onun yaşaması karşılığında Colt'un canından mı vazgeçmiştim?

Taziyelerini sunmak isteyenler bize doğru gelmeye başlamıştı. Neden Colt'u ne kadar özlediklerini duymak isteyeyim ki? Kendi acımla boğuşup Maisie'ninkini içinden söküp almaya çalışırken ve Beckett'a destek olmaya çabalarken zaten güç bela nefes alıyordum. Başka birinin kederi için yerim yoktu.

"Yapamam," dedim Beckett'a.

"Tamam, ben hallederim," dedi ve beni Ryan öldüğünde adaya eklediğimiz küçük banka götürdü. Maisie yanıma oturdu; Beckett ve Ada gelen insanlarla ilgilenirken Larry de onları, katılımcıları kıyıya götürmek için kiraladığımız küçük kayıklara yönlendirdi.

"Şimdi ben de senin gibiyim, anne."

"Ne açıdan, bebeğim?"

Gözleri Colt'un mezarına kilitlenmişti. "Artık ikimizin kardeşi de orada."

Ruhumu ele geçiren yeni keder dalgası beni öyle bir girdabın içine çekti ki nefes alamıyor, yüzeye çıkan yolu bulamıyordum. İnsan, evladını kaybedip de nasıl hayatta kalırdı? Bu acı sürekli kalbimi durdurmakla tehdit ederken neden tehdidini yerine getirip beni oğlumun yanına göndermiyordu?

Maisie'nin eli elimi buldu ve ciğerlerime oksijen üfledi.

"Öyleyiz." Sonunda ona cevap verecek gücü buldum.

"Beckett da bizim gibi." Dikkatini Beckett'ın insanlarla el sıkışıp baş sallayarak cevap verdiği yöne çevirdi. "En iyi iki arkadaşı da burada."

Beckett'ı izlerken bininci kez yutkundum ve artık boğazımda yer etmiş yumrudan kurtulmaya çalıştım. Acısı benimkine eşdeğer olsa da güçlü ve dimdik duruyor, baş edemediğim şeyleri hallediyordu. O denli güçlüydü işte.

Kısa süre sonra sadece Beckett, Maisie ve ben kalmış, Beckett'ın bizim için inşa ettiği eve bakıyorduk.

"Hazır mısın?" diye sordu Beckett. "İstediğin kadar kalabiliriz."

Küçük oğlumun üstüne toprak atmalarını, yüzüne vuran güneş ışığını kesmelerini izlemeye gücüm yoktu. Çok dönüşsüz, çok yanlış geliyordu. "Evet, hadi gidelim."

Çalışanların Colt'u yerleştirdiği yerin yanından geçtik ve o an Ryan'ın mezar taşının önünde durup elimi pürüzsüz granit yüzeye koydum. "O artık seninle. Hiçbir zaman ebeveyn olmak istemediğini biliyorum ama artık bir süreliğine olmak zorundasın. Biz oraya gelene kadar. Oyun oynadığından emin ol. Ona bilmek istediği her şeyi öğret. Ona sarıl, onu sev ve parlamasına izin ver. O bir süreliğine artık senin."

Görüşüm bulanıklaştı ve Beckett kolumu tuttu. Arkamı döndüğümde Maisie'nin Colt'un mezarı başında eğildiğini ve omuzlarının sarsıldığını gördüm. İleri atıldım ama Beckett beni durdurdu. "Ona biraz zaman ver."

İşte o zaman kısık sesle Colt'la konuştuğunu duydum. Ne söylediğini anlayamıyordum ama bu konuşmanın tıpkı Colt hayattayken olduğu gibi, sadece ikisinin arasında olduğunu biliyordum. Beckett, Maisie hazır olana kadar sessizce yanımda durup beni ayakta tuttu.

Ruhunu paylaştığı bir insana nasıl veda ederdi insan? Her kalp atımında yanında olan birine?

Maisie doğrulduğunda dimdik ve kendinden emin görünüyordu. Sonra bize yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. Ardından gözlerini sildi ve ağlamayı bıraktı. "O artık iyi. İkimiz de iyiyiz."

Her nasılsa, söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Huzuru, ancak bir çocuğun yapabileceği şekilde bulmuştu.

Göz açıp kapayıncaya kadar eve döndük. Ada, taziye ziyaretleri için ana evi hazırlamıştı bu yüzden benim evim sessiz ve boştu, ihtiyacım olan da tastamam buydu.

Beckett'ı Maisie'yle birlikte eve yollamıştım, sadece burada oturup var olmaya çalışıyordum. Havoc yanımda yatıyordu, ben ciğerlerime hava çekmeye çalışıp hayatta kalmaya odaklanırken başını kucağıma koymuş yatıyordu.

Kapı tıklatıldı ve Yüzbaşı Donahue içeri girdi. "Seni rahatsız ettiğim için özür dilerim. Şu anda ne hissettiğini hayal bile edemem ve biliyormuşum gibi de davranmayacağım." Tam önümde durup dizlerinin üzerine çöktü. "Şu an bunun zamanı olmadığını biliyorum ama göreve gönderiliyoruz ve bir daha Telluride'a ne zaman geleceğimi bilmiyorum. Bu senin için."

Üzerinde Beckett'ın el yazısının olduğu beyaz bir zarf uzattı. Bana yazılmıştı.

"Bu nedir?" diye sordum kâğıdı açarken.

"Okuma. Şimdi zamanı değil. Çocuklardan bazıları son mektuplarının bende kalmasını istedi. Mac'inkini Gentry için, Gentry'ninkini de senin için sakladım.

"Benim için mi?"

Başıyla onayladı. "Bunu, kendini kaybolmuş hissedersen ya da onun seni ne kadar sevdiğini unutursan diye sana bırakıyorum. Dediğim gibi, şimdi zamanı değil. Ama bir gün."

Çıkıp gitti ama gidişini ya da başka birinin eve girişini hatırlamıyorum. Odaklanabildiğim tek şey düzenli nefeslerimdi, bu acıyla yaşamaya çalışırken sürekli içimden ona kadar sayıyordum. Orada oturdum, bana verilen suyu içtim, hazırlanan

yemeği yedim ve Maisie yatma vakti olduğunu söylediğinde yalandan gülümsedim.

Onu yatağa yatıracak kadar kendimi topladım. Parmaklarımla saçlarını kulaklarının arasına koydum ve uykuya dalarken elimi göğsünde tuttum; günün zorluğunun acısı bedeninden çıkıyordu. Kalbinin atışı, hâlâ burada olduğunu bilmek benim kalbime güç aşılıyordu çünkü onu hayatta tutmak için delicesine savaşmıştım.

Ama Tanrı bana, Colt için de aynısı yapabilme şansı vermemişti.

Beckett'ı koridorda, Colt'un kapısına yaslanırken buldum.

"Zalim bir şaka gibi," dedim ve Beckett sesimi duyunca irkildi. "Sanki hiçbiri gerçek değil."

Bana döndü. "Onu burada bulmayı beklemekten vazgeçemiyorum. Sanki Havoc'a onu aramasını söyleyeceğim ve o da her nerede saklanıyorsa oradan çıkıp gelecek."

Kelimelerim beni yarı yolda bıraktığından başımı salladım.

"Biraz yürüyelim," diye önerdi.

İtiraz etmeden onunla birlikte dışarı çıktım, temiz hava ağlamaktan hassaslaşmış yanaklarımı yakıyordu. Oğlum, suyun karşısında, abimin yanında yatıyordu ve ben hâlâ bu gerçeği kavrayamıyordum. Düştüğünden beri beynimi saran sis gölden gelen rüzgârla dağılmaya başladı ve günler sonra ilk kez başka duygulara yer açtı.

Bu. Adil. Değildi. Hiçbir şey adil değildi. Colt daha iyisini hak ediyordu.

"Maisie için çok savaştım," dedim ellerimi ahşap verandanın korkuluğuna dayayarak. "Sürekli onun bana ihtiyacını olduğunu ve Colt'un iyi olacağını söyledim çünkü Maisie ölüyordu. Ne kadar da aptalca bir mantıkmış." Sesim çatallandı.

Beckett korkuluklara yaslandı ve sessizce beni dinledi, bir cevap istemediğimi biliyor gibiydi.

"Tüm o tedaviler, seyahatler, hastanede kalmalar, hepsi sadece kızımın içindeki canavardan onu korumak içindi. Tüm o korkular, remisyona girdiğinde hissedilen neşe. Bütün bunlar... ama şimdi böyle bir şey oluyor. Oğlum evimizden sadece birkaç kilometre ötede düşüyor ve ben ona veda bile edemeden ölüyor."

Korkulukta duran elimi tuttu.

"Neden onun için savaşma şansım olmadı? Olması gerekiyordu. Onun doktorları neredeydi? Onun tedavisi? Onun dosyası ve programı neredeydi? Ben hangi cehennemdeydim? Onun hayatını takas mı ettim? Olan bu muydu?"

"Hayır."

"Ama öyle gibi geliyor. Sanki Maisie için gördüğüm tüm o kâbuslar Colt için gerçekleşti ama bu, kâbuslarda gördüğüm her şeyden daha korkunç. Maisie'nin hayatı için iki yıl boyunca savaştım, her ânın özel olduğundan emin oldum çünkü son kez olabilirdi. Maisie'nin üzerine gelen yük trenine o kadar odaklanmıştım ki Colt'u gözden kaçırdım ve o artık yok. Onu kaybettim."

"Colt onu sevdiğini biliyordu," dedi usulca.

"Biliyor muydu? Sürekli o sabahı düşünüp duruyorum. O kadar acelemiz vardı ki –ona sarıldım, bunu hatırlıyorum– ama ona onu sevdiğimi söylediğimi sanmıyorum. Öyle hızlı koştu ki önemsemedim. Onu sonra göreceğim zaten diye düşündüm. Neden onu durdurmadım? Neden daha çok uyumadık? Otobüsü kaçırırdı. Neden ona daha uzun sarılmadım? Çok hızlı oldu, Beckett. Her şey çok hızlı oldu. Hayatı o kadar hızlı geçip gitti ki ona onu sevdiğimi söylemeyi unuttum."

"Biliyordu."

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Gösterilerini, maçlarını, ödevlerini, aylarını kaçırdım çünkü Maisie'yi seçtim ve Colt bunu biliyordu. Her zaman Maisie'yi seçtim çünkü çekip gidenin Colt olacağını bilmiyordum. Nasıl bir anne böyle bir şey yapar? Sürekli bir çocuğunu diğerine tercih eder?"

Ninova

"Öyle yapmasaydın şimdi iki çocuk gömüyor olurduk. Ella, bu senin hatan değil. Maisie için Colt'u feda etmedin. Onu pazarlık konusu yapmadın ve Colt'u Maisie için delice savaştın diye kaybetmedin. Bu sadece... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Bir kazaydı."

"Mantıksız! O kadar mantıksız ki! Mücadele edilecek bir savaş yok, yaşananları değiştirecek bir yol yok. Daha ne olduğunu bile anlayamadan her şey olup bitti. Onun için savaşamadım. Yapardım, Beckett. Oğlum için savaşırdım."

Beckett, aktığını bile hissetmediğim gözyaşlarımı yanaklarımdan sildi. "Yapacağını biliyorum. Daha önce senin gibi savaşan bir kadın görmedim. Ve sana bir yardımı olmadığını biliyorum ama ben savaştım. Aklıma gelen her şeyi yaptım ama yine de yetmedi. Uzandım ve ona ikimiz için sarıldım. Yalnız değildi. Onu terk etmedin. Maisie'nin hastalığında da okul gezisinin olduğu günde de."

Acı, bütün sistemimi çökertti. Bu acı nasıl azalır ya da her gün bununla nasıl yaşanır, hayal edemiyordum.

"Nasıl nefes alacağımı bilmiyorum. Yarın sabah nasıl uyanacağımı bilmiyorum."

Kollarını arkamdan bana doladı ve çenesini başımın üstüne yerleştirdi. "Birlikte çözeceğiz. Nefes alamazsan ben senin için alırım. Günbegün. Mecbur kalırsak dakika dakika."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü çok zeki bir kadın bir keresinde bana ne kadar mantıklı olursan ol evrenle tartışamazsın demişti. Bir de ya acının içinde nefes almayı öğrenebileceğimizi ya da bunun bizi şekillendirmesine izin vereceğimizi. O yüzden eminim ki ufacık bir azalma olana kadar her nefesimizi sayarak devam edeceğiz."

"Bu asla geçmeyecek."

"Hayır. Onu her gün özleyeceğim. Belki gün ışığımızın bir kısmını kaybettik ama Maisie hâlâ burada. Evet, belki Colt

buradayken olduğu kadar aydınlık olmayacak ama asla zifiri karanlıkta da olmayacağız."

Haklıydı. Aklım bunu biliyordu ama kalbim beş dakika sonrasını bile göremiyor gibiydi.

"Yüzbaşı Donahue uğradı. Veda etmek istedi. Sanırım birliği göreve gönderiyorlar," dedim dikkatle. Eğer Beckett gidecekse bunu şimdi yapacaktı. Artık Telluride'da olmak acı vericiydi.

"Onlara şans dilerim."

"Gitmek istemiyor musun?" Cevabını beklerken göğsüm sıkıştı.

Yüzümü görebilmek için beni kollarında kendine doğru çevirdi. "Hayır. Gitmek istemiyorum. Zaten bir önemi de yok. Geçen hafta belgelerimi imzaladım. Ordudan ayrıldım."

"Ayrıldın mı?"

"Ayrıldım. Hem Arama Kurtarma'da tam zamanlı çalışmanın da sigortası iyi." Bana buruk bir tebessümle baktı.

"Ayrıldın. Gitmiyorsun."

"Beni kovsan da arka kapında uyurum. Seni bırakmıyorum." Sesinden ve gözlerinden doğruyu söylediği anlaşılıyordu.

Colt'a onu sevdiğimi söylemeyi unutmuştum. Bir daha asla aynı hatayı yapmayacaktım.

"Seni seviyorum," dedim. "Çok uzun süredir söylemediğim için özür dilerim. Ama seni seviyorum. Seni sevmeyi hiç bırakmadım."

"Seni seviyorum." Alnıma bir öpücük kondurdu. "İyi olacağız."

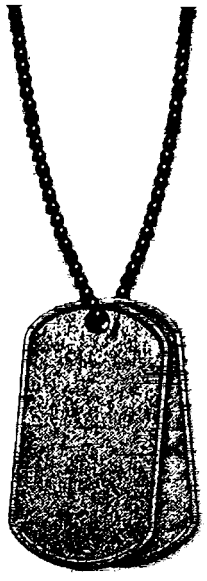
O anda hiç de öyle olacakmışız gibi hissetmiyordum ama aklım onun haklı olduğunu biliyordu. Çünkü bana kalmayı seçtiğini söylediği o kısacık anda minik bir mutluluk kırıntısı kalbimi sardı. Fakat hemen ardından yoğun bir kederin altında bu mutluluk ezildi.

Yine de o kıvılcım oluşmuştu. Demek ki hâlâ bunun dışında... bu her neyse onun dışında bir şey hissedebiliyordum.

O yüzden bu mutluluğu alıp bir kenara koydum. Her şey bu kadar karanlık olmadığında, ruhumda ona yer olduğunda onu tekrar dışarı çıkaracaktım.

Şu an yapabildiğim tek şey nefes almaktı.

Ve bu kadarı yeterliydi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ella

Ella,

Eğer bu mektubu okuyorsan bu, planladığımız gibi ocak ayında seni göremeyeceğim anlamına geliyor. Çok ama çok üzgünüm. Eskiden buradayken korkmadığımı söyleyebiliyordum çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Ama ilk mektubu okuduğum anda her şey değişti.

Ben değiştim.

Sana daha önce söylemediysem şimdi söylememe izin ver. Kelimelerin beni kurtardı. Sen karanlığın içine dalıp nezaketin ve gücünle beni oradan çekip çıkardın. İmkânsızı başarıp ruhuma dokundun.

Sen olağanüstü bir annesin. Bundan sakın şüphe etme. Sen yeterlisin. O çocuklar senin gibi bir anneleri olduğu için çok şanslı. Maisie'nin teşhisi ne olursa olsun, Colt'un inatçılığı ne kadar sürerse sürsün, sen o çocukların sahip olabileceği en büyük armağansın.

Benim için bir şey yapar mısın? Muhasebecimle iletişime geç. Numarası sayfanın altında. Hayat sigortamı Colt ve Maisie'ye aktardım. Parayı onları üniversiteye göndermek için ya da bu hayattaki tatkuları neyse onu bulmalarına yardımcı olmak için kullan. Bu parayı harcamak için daha iyi bir sebep düşünemiyorum.

Çılgınca bir şey duymak ister misin? Sana âşığım. Evet, bu doğru. Bir numaralı mektupla yirmi numaralı mektup arasında bir yerde sana âşık olduğumu fark ettim. Ben, başka insanlarla bağ kurmayı beceremeyen adam, bir kez bile aynı odada bulunmadığı bir kadına âşık oldu.

Yani eğer artık burada değilsem, bunu hatırlamanı istiyorum. Ella, sen o kadar muhteşemsin ki sadece kelimelerinle beni kendine âşık ettin.

Kelimelerini kendine saklama. Ne olursa olsun, onları en az benim kadar çok duymak isteyen birini bul. Sonra da sev.

Ve bana bir iyilik yap, ikimiz için de sev.

En içten sevgilerimle,

Beckett Gentry
Çağrı ismi: Kaos

Üç ay sonra.

"Bunu nereye koymamı istiyorsun?" diye sordu Beckett kucağında *mutfak* yazan bir kutu tutarken.

"Muhtemelen yeri mutfaktır," diye takıldım ona.

"Ha-ha," diye yalandan güldü ve yanımdan geçip mutfağa giderek kutuyu orada duran diğerlerinin yanına bıraktı.

"Orada daha kaç tane kutu var?" diye sordum büyük salondan.

"Bagajda birkaç ıvır zıvır kaldı sadece. Neden?" Kalçamı tutup beni kendine çekti. "Benim için planların mı var?"

"Olabilir," dedim yavaşça gülümseyerek. Geçtiğimiz ayın bir noktasında ufak gülümsemelerim sahte olmaktan çıkmıştı.

Kocaman olanlar hâlâ sadece Maisie'nin hatırı içindi ama bu ufak gülümsemeler? Onlar gerçekti. Onlar benim içindi.

"Kulağa harika geliyor." Dudaklarımız buluşana kadar başını bana yaklaştırdı. "Bu planlar duşu da kapsar mı acaba? Çünkü oraya küçük bir bank yapt–"

Kapı aniden açılınca buz gibi hava üstümüze çarptı. Arkamızı döndüğümüzde Maisie ve Emma'nın koşarak içeri girdiğini gördük; şapkaları karla kaplıydı ve vestiyere giderken kıkırdıyorlardı.

"Bu zipline mükemmel!" dedi Emma botları yere çarparken.

"Değil mi ama? Sen bir de yazın gör. O zaman göle kadar gideni kullanabiliriz!" diye ekledi Maisie.

Beckett onu Colt öldükten birkaç hafta sonra yapmıştı. Böyle milyonlarca şey yapıyor, kendince Colt'u yanında tutuyordu. Maisie haklıydı, Beckett'ın iki en iyi arkadaşı o adadaydı. Nasıl ki Ryan, Beckett'ın benim asla tanımayacağım bir parçasını taşıyorsa Colt için de aynısı geçerliydi.

Beckett beni hızla tekrar öptü ve başka bir kutu almak için garaja gitti.

"Sıcak çikolataya ne dersiniz, kızlar?" diye sordum.

"Evet, lütfen!" dedi ikisi de aynı anda.

Kakaoyu çıkardım ve içecekleri hazırlamaya başladım fakat bir anda durup donmuş gölün üzerindeki karları hayranlıkla izledim. Kalbim o çok iyi tanıdığım uyarıyı verince bakışlarımı adadan uzaklaştırdım ve kızların sıcak çikolatalarını hazırlamaya konsantre oldum.

Colt'u her gün özlüyordum. Her dakika.

Ama geçen aylar yaşadığım her dakikanın kederime ait olmadığını göstermişti. Bu zaman aralığının giderek uzayacağını biliyordum. Asla tamamen kaybolmayacaktı ama en azından artık kalbimin attığı her an o keder okyanusunda boğulmuyordum. Dalgalar hâlâ geliyordu. Tıpkı medcezir gibi, bazen öngörülebiliyorlardı. Bazense bir tsunami şiddetinde vuruyor

ve beni o kadar derinlere çekiyordu ki kendimi yüz beşinci gün yerine tekrar o ilk günde buluyordum.

Kızlar koşarak gelip granit tezgâhın altına girebilen bar taburelerine oturdu. Kahkahalar eşliğinde yaklaşan Noel gösterisi hakkında konuştular. İçecekleri bardaklara döktüm ve onları tezgâhta kaydırmadan önce üstlerine birkaç marşmelov ekledim.

"Teşekkürler, Bayan MacKenzie," dedi Emma bir yudum almadan önce.

Onu isim konusunda düzeltmedim, sadece gülümsedim. "Afiyet olsun."

"Teşekkürler, anne!" dedi Maisie kendi içeceğini yudumlarken.

Beckett elinde başka bir kutuyla içeri girdi ve mutfak masasının yanındaki yığının üstüne bıraktı. Sonra da benimle birlikte tezgâha yaslandı. "Hangi dil bu?" diye sordu kızlara bakarak.

"Kız konuşması," diye onu bilgilendirdim. "Emma'nın önümüzdeki ay vereceği doğum günü partisine davet edilecek kişileri tartışıyorlar."

Maisie'nin doğum günü yeni geçmişti. Artık sekiz yaşındaydı, Colt'tan büyüktü. Büyüyecek, olgunlaşacak ve hayatını yaşayacaktı ama Colt sonsuza dek yedi yaşında kalacaktı. Zor bir gün olmuştu ama Maisie yeni en iyi arkadaşını davet etmişti.

Emma ve Maisie, Colt'u kaybedince birbirlerini bulmuşlardı. Oğlum artık burada olmasa bile hâlâ kız kardeşine hediye vermeye devam ediyordu.

"Sıcak çikolata demek?" dedi Beckett ve Maisie'ninkinden bir yudum çaldı.

"Baba!" diye azarladı Maisie onu ama bir yandan da kıkırdıyordu.

Tanrım, o bunu söylerken ne kadar mutlu oluyorsa ben de duymaktan o kadar mutlu oluyordum. Ona cenazeden sonra durumu açıkladık, hayatının her gününde Beckett'ın onu ne kadar çok sevdiğini ve babası olduğunu bilmeyi hak ettiğinin

farkındaydık. Beckett onun hayatını kurtarmıştı fakat bunu aramızda tutmaya karar vermiştik.

Beckett yanağımdan öperek kutuları açmaya başladı, tavaların arasında Colt'un oyuncaklarından birini bulduğundaysa kahkaha attı. Onun, Colt'la ilgili konuşma şekline ve acısının içinde bile gülümsemesine bayılıyordum. Onu birçok yönden hayatta tutuyordu. Yaptığı ziplinelarla, evin etrafına astığı fotoğraflarla, çerçevelettiği kırmızı yaprakla. Adını söylemekten hiç çekinmiyordu ve onu defalarca Maisie'yle birlikte kanepede birbirlerine sarılarak Colt'un videolarını izlerken görmüştüm.

Ben henüz bir videoyu bile darmaduman olmadan izleyememiştim. Belki bir gün Colt'un sesini duyduğumda gülümseyebilirdim. Ama şu an bana sadece kaybettiğim şeyi ve yokluğunda kendimi ne kadar boş hissettiğimi hatırlatıyordu.

Beckett bizi konfor alanımızın dışına idare edilebilir bir hızda çıkarıyordu. Asla uzun süre acının içinde kaybolmama izin vermiyordu ama acımı da hiçbir zaman görmezden gelmiyordu. Sınırlarımı zorlamış ve sonra geri çekilmişti; o olmasaydı belki hareket etmeyi tamamen bırakmayı seçerdim.

Maisie kalbimin atmasını sağlıyordu.

Beckett beni hayatta tutuyordu.

Her gün, onları ne kadar çok sevdiğimi bildiklerinden emin oluyordum.

Neredeyse üç ayımı aldı ama sonunda Beckett'ın son mektubunu okumayı başardım ve beni buraya, dördümüz için yaptığı –artık üçümüzün yaşayacağı– eve getiren de buydu.

İkimiz için de sev. Mektubunda böyle demişti. Ve bu, başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar kalbime dokunmuştu. Çünkü Colt da böyle olsun isterdi. Bu eve taşınmamızı ve hepimizin sevdiği adamla hayatımızı yaşamamızı isterdi.

Kelimelerime muhtaç olan ve kalbimi avucunda tutan adam.

Mektubu gerçek ismiyle imzalayarak bitirmişti. Kaos'un bana söylediği son sözler sevdiğim iki adamı birleştirmişti ve

şu anda sarımsak ezicisine bir işkence aletiymiş gibi bakan Beckett'ta o iki adamı da görebiliyordum.

"Bu çekmece," dedim ona kalçamın yanındakini açarken.

"Kirpik kıvırıcı?" diye sorup çekmeceye geri bıraktı.

"*Smoothie*ler için. Çileklerde çok işe yarıyor." Omuz silktim.

"Yalancı!" Kahkaha atıp kutuları boşaltmaya devam etti.

Pencereden dışarı, adaya doğru baktım ve içimi paramparça eden o acıyla baş edebilmek için derin bir nefes aldım. Ardından bir sonraki kutuyu alıp eşyaları tek tek çıkararak hayatımı Beckett'ınkiyle harmanlamaya başladım. İlerlemeye devam ettim çünkü Beckett ve Maisie oradaydı ve Colt da böyle olsun isterdi. Ne de olsa oğlum da oradaydı, Beckett'ın onun için, bizim için inşa ettiği bu evin her köşesindeydi.

Hâlâ merdivende yankılanan ayak seslerini, koridorlarda çınlayan kahkahasını duyuyordum. Öyle anlar oluyordu ki güneşle yıkanmış saçlarının kokusunu aldığıma emin oluyordum; sanki gizlice gelip bana sarılmış, tam onu tutacakken bir anda kaybolmuştu. Beckett'ın onun için hazırladığı yatak odası evimden getirdiğimiz kutular dışında el değmemişti. Bunu yapmaya henüz hazır değildim ve bunda bir sorun yoktu.

Toplayıp kaldırmaya hazır olmadığım bir sürü anı vardı. Colt'un hastanede geçirdiğimiz ilk Cadılar Bayramı'nda kafasına taktığı miğfere baktığımda tek bir kutuyu bile halledemeyeceğimi anlamıştım.

Ama Maisie miğferi aldı ve gülümsedi, Colt'la o gece şapkalarını değiştirdiklerini hatırladı.

Colt onun halesini takmıştı.

Sanki sonunda yer değiştireceklerini biliyorlardı.

Sanki plan en başından beri buymuş ama ben işaretleri kaçırmışım gibi.

"Sence göl üzerinde yürünecek kadar donmuş mudur?" diye sordum Beckett'a.

Bana ne düşündüğümü çok iyi bildiğini anlatan o ifadeyle baktı ve bakışlarını karla kaplı göle çevirdi. "Dün oradayım, hava bugün düne göre daha da soğuk. Sorun olmaz diye düşünüyorum. Seninle gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, yalnız gitmek istiyorum. Sanırım hazırım."

Başını onaylar gibi sallamakla yetinip bana ihtiyacım olan alanı verdi.

Dikkatle botlarımı giydim, montumu üstüme geçirdim ve çıkarken şapkamla eldivenlerimi de aldım.

Hava keskin ve serindi, kar ince ince yağıyor, gölü geçerken gökyüzünden süzülen sim taneleri gibi ışıldıyordu.

Adanın ortasına, Colt ve Ryan'ın bekledikleri yere ilerledim.

Buraya daha önce hiç tek başıma gelmemiştim, kendimi buna hiç hazır hissetmemiştim, sanki bunun için yeterince güçlü değilmişim gibi geliyordu. Belki de hâlâ hazır değildim ama öyle hissetmeyi beklemekten yorulmuştum. Belki de yeterince güçlü hissetmek, sürekli güçlü olmayı alışkanlık hâline getirmekten doğuyordu ve bir noktadan sonra bu doğal bir duruma dönüşüyordu.

Colt'un mezar taşının önünde çömeldiğimde söyleyecek hiçbir şey bulamadım, yağan karın pantolonuma düşüp hızla erimesini umursamıyordum. Ona söylemem gereken çok şey vardı ama hiçbiri dudaklarımdan dökülmüyordu. Bu yüzden denemeyi bıraktım ve sadece başımı eğip gözlerimden akan yaşların kalbimdeki kelimeleri ona ulaştırmasına izin verdim.

Sonunda gırtlağımdan bir ses çıktı.

"Senin için savaşırdım. Yıldızları gökten indirirdim, Colt. Sen seviliyorsun, geçmiş zamanda değil, şimdi, günün her ânı, her saniyesi ve bu asla değişmeyecek. Kardeşinde senden parçalar görüyorum, ruhunun küçük kıvılcımları onun içinde parlıyor. Seni, tıpkı bizim gibi hep yanında tutuyor. Seni o kadar çok özlüyorum ki bazı günler bunu kaldıramayacakmışım gibi ge-

liyor ama sonra kardeşini görüyorum ve bu şekilde ilerlemeye devam edebiliyorum. Bunu nasıl yapacağımı bana sen öğrettin. Kardeşin hastayken ve her şey çok ağır gelirken, onu bu durumdan kurtaracak kadar güçlü olmadığımı hissettiğimde sana bakardım ve güçlü olmak zorunda olduğumu fark ederdim. Çünkü kardeşine ne olursa olsun her zaman sen ve ben olacaktık, evlat. Sen bana kendimi toparlayıp ilk adımı nasıl atacağımı öğrettin. Bu dersi öğrenmeye ne kadar ihtiyacım olacağını bilmiyordum. Ama yapıyorum. Senin için, Maisie için ve baban için. Sana bunu daha önce söylemeliydik... aslında çok fazla şey yapmalıydık."

Başımı gökyüzüne kaldırdım ve kar tanelerinin tenime düşmesine izin verdim. Gözyaşlarım ikisi bir bütün olana kadar eriyen kara karıştı ve gözlerim kurudu.

Derin bir nefes alırken soğuk hava ciğerlerimi yaktı ve hayatta kalmanın nişanı gibi üzerimde taşıdığım, gözyaşlarıyla ağırlaşmış hislerimi dondurdu.

Ara verme ihtiyacıyla birkaç metre ötedeki Ryan'ın mezarına yürüdüm.

"Sana hiç teşekkür etmedim," dedim mezar taşındaki karları temizlerken. "Beckett için yani. Nasıl anladın bilmiyorum ama anladın işte. Bana mektupların onun için olduğunu söylediğini biliyorum, ona da tam tersini söyledin. Birbirimize ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu bir şekilde biliyordun. Beni Beckett aracılığıyla kurtardın, Ry. Maisie'yi kurtardın. Yatak odamızdaki eşyaları yerleştirirken bir yüzük buldum. Henüz teklif etmedi ve bir süre bekleyeceğini umuyorum ama onun benim sonsuzluğum olduğunu biliyorum ve bu sadece senin sayende oldu. Yani, Beckett için ve onu eve, bana getiren mektubun için teşekkür ederim. Şimdi, oğlumu öp, tamam mı?" Parmak uçlarımı öptüm ve isminin üzerine dokundum. "Onu sadece ödünç veriyorum o yüzden dikkatli davran."

Ardından Colt'un mezarına döndüm.

"Seni seviyorum ve seni özlüyorum," dedim ona. "Sana söyleyebileceğim daha gerçek bir şey yok. Keşke o son anlarında seninle birlikte olabilseydim ama babanın yanında olmasından dolayı çok mutluyum ve şimdi de Ryan dayın yanında. Sen bu hayatta bana verilen en güzel armağandın, Colt. Burada olmadığın her günden nefret etsem de hayatıma değdiğin her güne minnettarım. Bana geldiğin için çok teşekkür ederim." Tekrar aynı parmaklarımı öptüm ve yirmi bir harflik isminin üzerinde gezdirdim.

COLTON MACKENZIE-GENTRY

Gölün üzerindeki yürüyüşüm huzurlu bir sessizlikle çevrelenmişti. Başarmıştım. Bir ayağımı diğerinin önüne atacak gücü bulmuş ve buraya gelmiştim. Bunu elimden gelen her şekilde yapmaya devam edecektim çünkü yeterince güçlüydüm.

Çoğu, gölün kenarında duran ve eve, ona gelmemi bekleyen adam sayesindeydi.

"İyi misin?" diye sordu kollarını bana dolayarak.

"Evet. Sanırım eninde sonunda iyi olacağım."

Eldivenli eliyle yanağımı okşadı. "Evet, olacaksın."

"Hiç kader hakkında düşünüyor musun?"

Kaşları çatıldı. "Colt'u kaybetme şeklimizden mi bahsediyorsun?"

"Evet. Hayır. Kısmen. Önce Ryan'ı sonra Colt'u aldığı için Tanrı'ya çok öfkeliydim. Hele ki Maisie'nin iyi haberini aldıktan sonra böyle bir şey yaptığı için."

"Ben de."

"Ama sonra göle bakarken aklıma bir şey geldi. Belki onun gitmesi gerekiyordu. Belki ikisinin de gitmesi gerekiyordu. Ryan ölmeseydi sen belki ziyaret etmeye gelirdin ama kalmazdın. O zamanlar hamurunda böyle bir şey yoktu."

Beckett konuşmadı, sadece başını sallayarak beni onayladı ve devam etmemi bekledi.

"Ama Ryan öldü ve sen geldin. Tedavilerle Maisie'yi, ben yapamazken de burada olarak Colt'un kalbini kurtardın. Onun tüm dileklerini gerçekleştirdin ve ona o kadar güzel şeyler öğrettin ki. Senin sayende iki kat sevildi. Sen burada olsan da olmasan da kader onu alacaktı, bunu yeni fark ediyorum. Ryan yaşasaydı da ölseydi de ya da Maise ölseydi de. Ama *sen olmasaydın* Colt yapayalnız olurdu. Onu kimse bulamazdı, senin verdiğin huzuru verecek kimsesi olmazdı. Sen olmasaydın iki çocuğumu da gömerdim."

Kendini kontrol etmeye çalışırken dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. "Colt'u kurtaramadım. Eğer burada seninle olması anlamına gelecekse kendi canımı verirdim. Şeyden beri her çocuğu kurtardım..." Yutkundu ve uzaklara baktı.

"Gelen her çağrıyla bilerek işlemediğin bir günahı temizlemeye çalışıyorsun. Ne zaman bir çocuk bulsan bunu yüzünde görebiliyorum."

"Ama seninkini kurtaramadım. Kendi çocuğumu kurtaramadım. Beni nasıl affedebildiğini anlamıyorum."

"Çünkü affedilecek bir şey yok."

Kızlar karda koşup ağaç eve giderken gülüyorlardı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Bakışlarımı Emma'ya çevirdim, Maisie'ye merdivenden çıkması için yardım ederken kocaman gülümsüyordu.

"Düşünmüyorum, biliyorum." İçim ısındı. "Belki en baştan beri gitmesi gereken küçük oğlanı kurtaramadın ama Colt'a öğrettiklerinle Emma'yı kurtardın." Emma'yı işaret ettim.

Çenesi kasıldı. "Kader diye mi düşünüyorsun?"

"Kader," diye yanıtladım. "Belki bu herkes için gerçek olmayabilir ama benim gerçeğim olabilir. Benim için bu kadarı yeterli."

Üşümüş dudaklarını alnıma bastırdı. "Seni seviyorum. Seni hep seveceğim."

Parmak uçlarımda yükselip onu usulca öptüm. "Seni seviyorum. Şimdi, sonsuza dek. Her şeyinle."

Evet, tarif edilmez bir keder hissediyor olabilirdim ama aynı zamanda sonsuz sevme kapasitem de vardı ve hayatımı tekrar sevecektim. Belki bugün değil ama bir gün olacaktı. Çünkü henüz işim bitmemişti.

Hayat kısaydı. Bunu bana Colt öğretmişti.

Hayat, uğruna savaşmaya değerdi. Bunu bana Maisie öğretmişti.

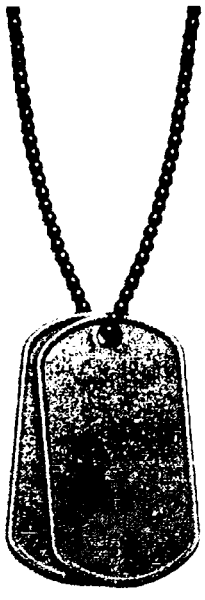
Mektuplar hayatını değiştirebilirdi. Bunu bana Ryan öğretmişti.

Sevgi –doğru olduğunda– seni kurtarmaya yeterdi. Beckett bunu bana her gün öğretiyordu. Ki bizim sevgimiz yeterli olmanın da ötesindeydi.

Ben de öyleydim.

KAPANIŞ

Maisie

Yere bir paket M&M's paketi bırakıp kendiminkini açtım. "Bil bakalım ne oldu?" diye sordum kardeşime. "Sormayacak mısın? Eh, peki sen bilirsin. Sanki ergenliğe birkaç ay erken girmiş gibisin. Beş yıl oldu. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Ağzıma bir şeker atıp çiğnedim.

"Hâlâ kanser yok demek. Nüksetme oranım neredeyse... sıfır demek. Kazandık demek. Ama bu aynı zamanda seni görmem için biraz daha zaman geçmesi gerektiği anlamına geliyor. O anlaşmayı yaptığımız zamanı hatırlıyor musun? Hani hastalandığım akşam? Ölürsem senin de öleceğini böylece asla yalnız olmayacağımızı söylediğin akşam?"

Elimi mezar taşında, isminin üzerinde gezdirdim.

"Sözümü bozdum. Ama bilerek olmadı. Ben hep kanserin geri geleceğini ve sözümü tutacağımı düşünmüştüm. Oysa öyle olmadı. Umarım bana kızgın değilsindir. Çünkü hayat fena gitmiyor. Yani, Rory delinin teki. Küçük kız kardeşimiz tam anlamıyla bir sincap gibi davranıyor. Dün korkulukların üzerinden atladı. Annem aklını kaçıracak sandım. Ama Brandon o kadar uslu bir bebek ki, çok tatlı ve kucak delisi, hem Havoc bile onun kulaklarını çekiştirmesine bir şey demiyor. Bir de Emma'yla önümüzdeki hafta sonu için planlarımız var, öyle büyük bir şey yok ama bilirsin... plan işte. Annemle babam

da iyi. Hâlâ mutfakta kimsenin görmediğini sanarak öpüşüp koklaşıyorlar. Biraz mide bulandırıcı ama mutlular."

İsmindeki son harfe gelince iç çektim.

"Beş yıl oldu ama seni hâlâ sürekli özlüyorum. Yani, sürekli değil çünkü yanımda olduğunu hissettiğim bir sürü an var. Ama evet, seni özlüyorum. Herkes özlüyor. Sana verdiğim sözden caymam gerekiyor fakat bu durumu nasıl telafi edeceğimi biliyorum: Sadece iki kat fazla harika olacağım ve ikimiz için de yaşayacağım. Tamam mı?"

Ayağa kalktım ve diğer M&M's paketini aldım ki annem daha sonra buraya geldiğinde paniklemesin.

"Sadece bana bir iyilik yap. Buralarda ol. Çünkü eğer yokluğunu telafi etmeye çalışarak iki kat harika olacaksam kesinlikle yardımına ihtiyacım var. Seni özlüyorum, Colt."

Tıpkı annemin her seferinde yaptığı gibi parmaklarımı öptüm ve onları isminin üzerine bastırdım.

Bugünden itibaren önümde bir gelecek uzanıyordu.

Kanser geri gelmeyecekti.

Yaşayacaktım, Colt da öyle çünkü onu hep yanımda yaşıyordum. Bazı bağlar kopmazdı.

"Maisie!" diye seslendi babam verandadan, ben küçük botu birkaç sene önce inşa ettiğimiz iskeleye bağlarken. "Benimle dışarı gelmek ister misin?"

"Evet!" diye yanıtladım.

Nereye gideceğimizi sormadım çünkü babam bir yere gidiyorsa ben de onunla gidecektim. Çünkü Colt aynen öyle yapardı ve benim tutmam gereken bir söz vardı.

İki kat harika olmak.

Ninova

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bana sayısız lütuf bahşeden ve beni altı tane sağlıklı çocukla kutsayan Göklerdeki Babamıza teşekkür ederim.

Eşim Jason'a bu kitabı yazdığım üç çılgın hafta boyunca, bana otel odalarında sakin hafta sonları sağladığı için teşekkür ederim. Gece üçe kadar gözümden uyku akarak yazma seanslarımdan döndüğümde beni sevdiği için ve hem anne hem de yazar olarak dengeyi bulmakta zorlandığım günlerde mükemmel bir baba olduğu için. Seni seviyorum. Bana her gün hayat hakkında öğrenmem gereken ne kadar çok şey olduğunu gösteren ve asker bir ailenin çocukları olarak gereğinden fazla şeyle baş etmek zorunda kalan çocuklarıma. Kız kardeşim Kate'e teşekkür ederim çünkü sonunda çocuklarımızı birlikte büyütebileceğiz. Saçımı pembeye boyadığımda ya da yeni bir dövme yaptırdığımda delirmeyen, kanserle karşı karşıya kaldıklarında bile güçlü duruşları, dayanışmaları ve sonsuz sevgileriyle her zaman bize ilham kaynağı olan anne babama.

Editörüm Karen Grove'a teşekkür ederim. Bu kitabın tüm iniş çıkışlarını düzeltmek için telefonda harcadığın saatler, rehberliğin, eğlenceli kişiliğin, editörlük becerin ve arkadaşlığın için minnettarım. Ve o on dört S* için ayrıca teşekkürler. Beşinci yılımızda olmamızın nedeni sendin ve keşke bana en çılgın hayalimi gerçeğe dönüştürme fırsatı verdiğin için sana hak ettiğin şekilde teşekkür edebilmenin bir yolunu bulabilseydim.

Kendimden şüphe ettiğim günlerde beni klavye başında tutan, kutsal üçlüyü oluşturduğumuz Gina Maxwell ve Cindi Madsen'a teşekkür ederim. Arkadaşlığını ve anlayışını hiçbir zaman benden esirgemeyen Molly Lee'ye. Uçlarda gezen beynime tahammül ettiği için Shelby'ye. Sincapları kovaladığı, tel tokaları getirdiği ve darmadağın olmaya hazır olduğum günlerde beni ayakta tuttuğu için Linda Russelk'a. Tavsiyeleri, arkadaşlığı ve beta becerileri için Jen Wolfel'e. Meksika'da ayaklarımızı kuma gömerken yaptığımız tüm sohbetler için KP'ye, benim için yaptıkları her şey için Emilie ve Inkslinger ekibine. Her zaman arkamda olan ve kariyerimi becerikli avuçları arasında tutan muhteşem temsilcim Louisie Fury'ye. Bu kitabı yazmam için bana cesaret veren, telefonda konuşmak için her zaman vakit ayıran ve aniden gelişen pijama partileri için evini açan Liz Pelletier'e.

Deneyimleriyle, bu kitabın hayata geçmesini sağlayan tüm cesur kadınlara teşekkür ederim. Hikâyelerini benimle paylaştıkları ve kanserli çocukların olduğu bir dünyayı daha iyi anlamama yardım ettikleri için Nicole ve Darlene'e. Verdiğin savaşı benimle paylaştığı ve beta okurum olmak için her işini bir kenara attığı için Mindy Ruiz'e. Beydn'in mücadelesini benimle paylaşacak kadar güçlü olduğu ve onu mirasını devam ettirdiği için Annie Swink'e. On yıllık dostluğu ve Maisie'nin tüm zaman çizelgesini dayandırdığımız, David'in nöroblastom teşhisi ve tedavi sürecine dair ayrıntıları benimle paylaştığı için Ashton Hughes'a kocaman teşekkürler. Çocuklarının nöroblastomla olan savaşını blog yazılarına taşıyan sayısız anneye teşekkür ederim. Geceler boyunca paylaştıklarınızı okudum, çocuklarınız için dua ettim ve kanserden kurtulduklarını ya da bu hastalığın pençesine düştüklerini söylediğinizde sizlerle beraber ağladım. Siz beni tanımıyorsunuz ama ruhuma dokundunuz. Çocuklarınız beni değiştirdi.